

2011-01-01

Isztambul sűrűjében mindig találni valami érdekességet. 4. Levent városrészben egy meglepő házra bukkantunk. A bentlakók igennagy valószínűséggel foci rajongók.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Galatasarayosok háza"][/caption]

A ház már messziről hirdeti, hogy melyik csapat szurkoló táborai laknak benne, hiszen piros-sárgára. Kár, hogy messziről nem látszik, mert ellepik a környező épületek.

Bár Isztambulban vagyunk, ahol mindenki azonnal tudja, mit is jelent a piros-sárga jelzés, de az építész biztosra mert, és szép nagy betűkkel felírta a kapra, hogy ez a Galasarayosok apartmanja.

Meg kell hagyni, hogy azért a tervező megpróbálta feldobni a kapu hangulatát, hogy ne legyen túlsúlyban a foci. Ezért telepíngálta szép virágokkal. Piros-sárga virágokkal persze...

Kiegészítés:

Feyyaz ennek az épületnek a testvérét, a Beşiktaş házat Izmitben találta:

[caption id="attachment_2204" align="aligncenter" width="720" caption="Beşiktaş ház-Izmit - Forrás: Feyyaz"][/caption]

2011-01-03

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Arab szappan"][/caption]

A képen látható gusztusos dolog nem más, mint az arab szappan. Bár ezt a címből is kitalálhattátok. :)

Az arab szappan egy igazán univerzális tisztítószer. Nem úgy, mint a modern anti-bakteriál, anti-szösz, anti-kozmosz dolgok, amint a hajunkra kenünk és még a lábujjaink is elmúlik, hanem mert mindent lehet vele mosni:

haját, ha már ott kezdtük

a lábujjainkat is meg lehet mosni, bár attól nem fog elmúlni

bodisóver, azaz magunkat is megmoshatjuk vele

a szomszédnak a fejét is megmoshatjuk vele

a macskát is megmoshatjuk vele

de moshatunk vele függönyt is

meg szőnyeget

meg autót

sőt! a fülünket is megmoshatjuk vele!

fogat azért ne mossunk vele, mert nem finom. De előnyére legyen írva, hogy nem olyan a szaga, mintha valami utcán futkosó állatot beledaráltak volna...

Tehát mindenre jó, mindent lehet vele csinálni. Aki lelkes és szerencsés, az találhat ilyet a bazárban, amint kilóra árulják.

Próbáljuk meg a repülőn a kézipoggyászban hazavinni! Mindenképpen vegyük fel videóra, amikor az átvilágításnál megtalálják a jó kis szaftos, csöpögős zacskót! :)

2011-01-04

Isztambul közlekedése gyakori téma a blogon. Nem csoda, mert a török vezetési stílus, Isztambul várostervezése és káosza egy igazán különleges hangulatot teremt.

Úgy gondoltam, itt az ideje egy kicsit újra összefoglalni, de most más szemszögből. Kevésbé kívülállóként.

Legfontosabb, hogy Isztambul közlekedése egyedülálló. Ilyen nincs máshol, még Törökország más városaiban sem (mindenkinek meg van a saját mumusa). Sőt, hogy még jobb legyen, Isztambul különböző részeiben is más-más a közlekedés (pl.).

Isztambul közlekedési típusa: abszolút demokrácia. Ez azt jelenti, hogy mindig az történik, amit a többség akar. Az egyirányú utca mindig abba az irányba egyirányú, amerre éppen többen mennek.

Persze vannak mandátumok. Míg egy gyalogos vajmi keveset ér egy autó ellen, húsz már sikeresen leszavazza az útról, vagy bevásztja a kisutcába. Egy kamion pedig simán elbánik akár 6-7 autóval is. Ha pedig frakcióba lép egy csuklós busszal, akkor az már több lesz, mint kétharmados többség. Olyankor ők írják a szabályokat.

Tehát ha egy gyalogosnak 1 mandátuma van, akkor egy személyautó 10-et ér legalább. Egy kamion pedig valahol 90 körül lehet. Így már jól ki tudjuk számolni, hogyha 150 gyalogost ráengedünk egy kamionra, akkor az valószínűleg megfutamodik. Ebből már könnyen következtettünk, hogy a sétáló utcának a környékén a gyalogosok írják a KRESZ szabályokat egyszerűen azért, mert olyan mennyiségben vannak az utakon, hogy mindenki kénytelen hozzájuk igazodni. Nem akkor mehetünk tovább, ha zöld lesz a lámpa, hanem ha elfogynak előlünk...

Ha Isztambulban vezetünk, és erre figyelünk, akkor mindjárt megértjük, hogy miért úgy mennek a buszok, ahogy mennek. Egyszerűen azért, mert mint hatalmi tényező. Egészen addig, míg nem jön szembe két másik.

A fenti közlekedéstársadalmi elrendezés kiegészül még a foglalásos módszerrel. Azaz aki előbb volt ott.

A legnyilvánvalóbb a parkolás: ha már áll ott valaki, akkor ugye mi nem tudunk oda beparkolni, mert már foglalt.

De lefoglalhatunk egy kereszteződést is. Ez úgy működik, hogy a kereszteződésbe mielőtt bemegyünk, bedudálunk, vagy este bevillantunk. Ezzel jelezzük, hogy a miénk, mi megyünk be előbb. Függetlenül attól, kinek van elsőbbsége.

Ugyan ez működik körforgalomnál, sávváltásnál vagy akár a zebránál is szólhatunk a

gyalogosoknak, hogy mi már lefoglaltuk. Akár tetszik akár nem, mi megyünk. Egy-egy jól irányzott lefoglalással felül tudjuk bírálni a mandátumos rendszert. Ebben a taxik, minibuszok és dolmuşok az igazán profik. Ők akár négy-öt kanyarral előre le tudják az utat foglalni, még cikk-cakkban is. Olyannyira jól csinálják, hogy akár egy kamion mandátumát is felül tudják bírálni. Ha pedig sokan vannak, akkor egy egész hajónyi gyalogost vissza tudnak zavarni a fedélzetre.

A dudálásnak második funkciója is van. Ez az állatvilágból továbbfejlesztett irányérzék. Ezzel jelzik az autósok, hogy hahó, én is itt vagyok! Erre a többiek általában reagálnak egy Én is itt vagyok! Meg én is! Én is! stb... aminek eredményeképpen hatalmas zaj lesz. Viszont aki jól fülel és ősei között denevérek is vannak, könnyen összeállíthat egy képet, hogyan is helyezkednek el a járművek.

Ameddig viszont kezdők vagyunk, alkalmazzuk a következő módszereket!

Menjünk kicsit lassabban, mint a többiek. Ekkor a közösség, szépen lassan megszokik minket, mint az emberi szervezet egy új donort. És akkor nem fog kilödni minket. A török szokásokkal ellentétben ne hirtelen váltsunk sávot, hanem használjuk az úgynevezett sunnyogás módszert: szépen lassan haladjunk a megfelelő sávba, a tömeg pedig majd szépen kikerül.

2011-01-05

A Manga együttes, aki 2010-ben Törökországot képviselte az Eurovision Fesztiválon (2. hely), így többször is szerepelt már a blogon.

Ez alkalommal egy videóklippet találtunk, amelyikben a Manga Budapesten látható.

Managa - Cevapsiy sorular (válasz nélküli kérdések)

2011-01-06

Isztambul elsősorban a történelmi részeiről, az óvárosról ismert. Pedig ez egy igazán modern város. Sőt! Nagyon nagyon sok modern dolgot találhatunk. Például plázákat, vagy klasszikus néven bevásárló központokat.

Persze mondhatjuk, mi izgalmas van egy bevásárló központban, hiszen a világon mindenhol ugyan úgy néz ki. Ezek amolyan szabványok. Nagyából ugyan azok a boltok, stb...

Így nem csoda, hogy nincsenek benne a turista könyvekben.

Najó ennek oka az is lehet, hogy a plázák általában igencsak messze esnek a turista útaktól.

Isztambulban rengeteg bevásárló központ van, és fokozatosan épülnek újak. Olyannyira, hogy ember legyen a talpán, aki tudja követni.

Mégis, ezeket az épületeket nem nevezhetjük átlagosnak, vagy unalmasaknak. Vannak bennük amolyan törökös dolgok.

Egyik ilyen a stílus. Minden bevásárló központot hihetetlenül izgalmasan vannak felépítve. Egyik kedvencem (mármint építészetiileg, nem a benne található boltok miatt) a Kanyon, ami egy kanyargó völgyszerű épület.

[caption id="" align="aligncenter" width="600" caption="Kanyon bevásárló központ -
Forrás: www.galleryresidence.com"][/caption]

360 fokos virtuális túrán is részt vehetünk.

Az épület nyitott, ami nyáron túl meleg lenne. Ezért hatalmas árnyékoló sátrak vannak a völgy fölött kifesztve. Egyszóval nagyon jó hangulata van.

Másik bevásárló központban, az Istinye Parkban pedig egy bazárt találunk az alaksorban. Míg az emeleten a fix áras modern nyugati márkák között válogatunk, addig alul török módon a török termékekre alkudozhatunk.

Tehát tényleg a hangulat a fontos.

Ha van egy kellemes épület, akkor már csak egy dolog szükséges, hogy a török jól érezze magát: pénz.

Míg Törökországban a bazárban jobb készpénzzel fizetni, addig a bevásárló központokban pont fordítva. Ott a kártya sokkal hasznosabb. Az üzletek és a bankok között egész

megállapodás-labirintusok vannak, hogy melyik bank melyik kártyájával milyen kedvezmények vannak. Ehhez jön még az úgynevezett taksit, amikor nem egyben, hanem havi részletben fizetünk valamit. Plusz az egyéb akciók, kedvezmények, pontgyűjtések és az ajándék kenyérsütő-gép. Tehát kártyával fizetni jó.

Éppen ezért a plázák legnépszerűbb helye a speciális ATM szoba. Ahol egymás hegyén-hátán állanak a pénzkidó automaták. Bár a név korántsem pontos, mert itt ritkán veszik a pénzt kifele. Pont fordítva!

A török vásárló előbb felfedezi a boltban, hogy melyik termék melyik kártyával milyen akcióban van. Majd elmegy az ATM terembe, ahol legalább 4, de sokkal gyakrabban 16-21 ATM várja az ügyfeleket. Hősünk előveszi a kifejezetten törököknek készült pénztárcát, amiben legalább 15 bankkártyának van helye (egy jóltáplát törököknek ugyan attól a banktól 3-4 kártyája is lehet: sima, taksit, pontgyűjtő, külföldre, kombinált (pl. mobil telefontal összekötött)). Fejben elvégez egy olyan matematikai számolást, ami bármely műszaki egyetem matek professzorait bejjesztheti a szekrénybe (csoda ezek után, hogy a törököknek nincs matematikai Nobel-díjuk), amiben a tudatos vásárló megtudja, melyik kártyáról mennyi pénzt kell levenni. Ezután beáll a megfelelő ATM-ekre várok sorába, és összeszedi a vásárláshoz szükséges pénzt. Majd pedig mindezt berakja abba az ATM-be, és arra a számlára, amellyikkel akciósan megveheti a kiszemelt terméket. Mire pedig visszaér a boltba, már fel is használhatja a pár perce berakott pénzt. Nincs 3 munka napos várakozás, stb...

Ezt a műveletet a teljes vásárlás alatt akár többször is megismétlik.

Jól látjuk, hogy nemcsak egyszerűen odamennek az automatához, majd kiveszik a szükséges pénzt, hanem nagyon is komoly mozgások vannak az ATM-ek közelében. Sokszor még telefonáló embereket is láthatunk:

- Apa! Dobj már át egy százast a zöld-lila csíkos kártyámra!

Az igazi csoda az, hogy az ATM-ek nem füstölnek el a nap végére a sok használattól.

2011-01-07

Érdekel a török kultúra, történelem, gazdasági helyzet, irodalom és egyáltalán minden, ami Törökországgal kapcsolatos? A Török Iránytű Európába egyesület szeretettel vár minden érdeklődőt a Török Kávéházi Estek programsorozatra. Az esteken egy-egy Törökországgal kapcsolatos téma szakértőjét hallgathatjuk meg, melyet szabad beszélgetés követ.

A következő est témája:

Török bölcsesség és humor, avagy mire tanítanak

Naszreddin Hodzsa történetei?

Meghívott szakértők:

Tasnádi Edit, turkológus és Demeter Tamás, filozófus

Helyszín: Star Kebab alagsori kávézója (Károly krt és Dob u. sarka)

Dátum és időpont: szerda, január 12., 19.00 óra

A részvétel INGYENES!

Az est többek közt az alábbi témákat öleli fel:

Ki volt Naszreddin Hodzsa? Hogyan terjedtek a róla szóló történetek? Hogy került a köztudatba Törökországon kívül is, mint például számos közel-keleti országban? Milyen képet mutatnak ezek a mesék a török népről? Mennyire hasonlítanak a Naszreddin Hodzsa történetek felépítésükben és tanulságukban a magyar népmesékre?

//

Tel: +36309350570; +36306402528

2011-01-10

Isztambul és a szemét egy igazán nehéz kérdés.

Már két éve vagyok itt, és öt éve figyelem a várost, de még mindig nem sikerült eldönteni, hogy a szemét inkább pozitív vagy negatív.

Persze ha csak nagy vonalakban nézzük, akkor az a hatalmas mennyiségű szemét, ami Isztambulban található semmiképpen sem jó dolog.

Lássuk, miért nem jó, ha lépten-nyomon szemétbe bottunk:

büdös
rosszul néz ki
nem egészséges

Viszont ugyan ez a szemét megélhetést ad a hatalmas állatpopulációnak, és rengeteg embernek is. Ha nem lenne ennyi szemét, biztosan sokkal kevesebb macska, hal és sirály lenne.

Azért mielőtt jobban belemélyednénk a szagos mélységbe, nézzünk körbe, és láthatjuk, hogy a szemét szinte minden nagyvárosnak komoly problémája. És a probléma nem mindig függ össze az ország fejlettségével (lásd pl Rómát).

Isztambulnak azért van két tulajdonsága, ami miatt nagyobb a szemét.

Egyik az, hogy amióta a terroristák rászoktak arra, hogy a bombát a kukába jól el lehet rejtteni, azóta majdnem mindenhol eltűntek az utcai szemetesek. Így még azoknak sem egyszerű, akik valóban a megfelelő helyre akarják dobni a felesleget. Szerencsére azért ha jobban körbenézünk, találhatunk amolyan önkéntes papírdobozokat, amibe bedobhatjuk a szemetűnek.

Másik pedig a fejlődő országok szokása, hogy túl gyorsan ugrottak túl nagyot. Azaz az emberek megszokták, hogy a szemét természetes, könnyen lebomló, mint pl. az almacsutka. Majd hirtelen mindezt felváltották a nem éppen lebomló dolgok. Pl. az alma már fóliába be van csomagolva.

Mindezek ellenére a törökök nem szemetesek. A saját területeket nagyon is gondosan tisztán tartják. Az árusok nemcsak a boltot, hanem a bolt előtti területet is naponta többször feltakarítják. Ennek köszönhetően azok az aluljárók, amikben boltok vannak, mindig nagyon tiszták.

Ezzel együtt vannak érdekes kontrasztok is. A sétáló utca éppen azért, mert annyi eldobált szemét van, fokozatos takarítás alatt áll. Folyamatosan jár a tisztító kocsi. Ezzel nemcsak

hogy a sétálóutca nagyon tiszta, hanem a takarító személyzetnek is állandó munkát ad. Más kérdés, hogy a tisztító autó nem megy be a mellékutcába...

Ugyan így a tengeren is ott vannak a tisztító hajók, hogy összeszedjék a vízbe dobált szemetet. Ezek közül leginkább a vizes palackok azok, amelyek nagyon érdekesek lesznek. A lezárt kupak elzárja az üveg tartalmát a külvilágtól, viszont a napfény bejut. Így szépen lassan egészen kellemes mikrobiológia alakul ki a palackba. Vajon mi fog történni, amikor a műanyag végre elkezd elbomlani és a külső világ találkozik a belsővel.

Teljesen más a helyzet viszont azzal a szeméttel, amit a hajókról szoktak bedobni a tengerbe. Ezek főleg ételmaradékok, amiknek a halak és a madarak nagyon örülnek. Érdeemes összehasonlítani azt, hogy mennyi sirály repked a Duna és mennyi a Boszporusz felett.

A macskák és a kutyák is jól járnak az utcára kitett maradékokkal. Egy tiszta város biztosan nem tudna ennyi állatot eltartani.

Azért ne higgyük azt, hogy az utcára kitett dolgok ott is maradnak. A kukás autó naponta többször is jár, és nemcsak a kukákat üríti, hanem a kitett zacskókat és más szemetet is összeszedik.

Ha mindezt végignézzük, akkor azért az jön ki, hogy az a bizonyos mérleg nem igazán billen egyik irányba se olyan egyértelműen...

2011-01-11

Igaz, az Európa Kulturális Fővárosa 2010 ünnepségnek vége, de mentségünkre legyen, hogy ezt a kiállítást az utolsó kiállított napon találtuk. Így semmiképpen sem tudtunk volna hírt adni.

De mivel a weboldal még él, a téma pedig örök, ezért nem késő. :)

Kevésbé ismert, hogy míg a 7. században Európában tombolt a sötét középkor, addig az Iszlám világban hatalmas fejlődés történt, igazi aranykor volt. A két világ között hatalmas különbség volt. Míg Cordobában már kő épületek voltak csatornahálózattal, addig Londonban még csak fakunyhók, kétes higiéniaival.

A kiállításon viszont megismertük, hogy az akkori világ nem állt egy helyben. Az arab világban számtalan nagy tudós dolgozott a matematikán, fizikán, biológián, csillagászaton, közgazdaságon és még sok egyéb területen. Az akkor elért felfedezések jelentős részét ma is használjuk a mindennapokban (pl. a kamera működési elve). De még ilyen érdekességekkel is találkozhatunk, mint hogy a világ első egyetemét egy nő, Fatima al-Fihri alapította, 841-ben. Ezzel 250 évvel megelőzte az ősi angliai Oxford egyetemet.

Szerencsére a weboldal még él, így a kiállítás befejezte után is bővíthetjük az ismereteinket.

Weboldal:

2011-01-12

Hova lett a táskarádió? :)

Isztambul ifjúsága már nem a táskarádióval romantikázik. És a hatalmas fekete magnó sem divat. Helyette ott a mobil telefon.

A törökök egyébként is oda vannak a piknikezését. Isztambulban pedig nagyon hosszú a tengerpart, ahol parkokat is találhatunk. Míg az öregebbek kebabot sütnek a parkban, addig a fiatalok inkább ledőlnek a fűre, és előkerül a mobil telefon. Ami persze tele van mp3-al. Bár úgy tűnik, hogy inkább a netes telefonok lesznek a sikeresebbek, ahol nemcsak internet rádió van, hanem Facebook is. Így ha kudarcba fulladt a randi, akkor még naplemente előtt el lehet hívni a tartalékot.

Persze a romantika nemcsak abból áll, hogy ülnek a tengerparton, és hallgatják Ali Baba Adj egy csókot babám népzene rockosított változatát. A török szemlélet ugyanis az, hogy ahol ember van, ott üzlet is van. Több ember, több üzlet.

Az ilyen parkok tele vannak mozgó büfékkel. Ahmed bácsi megunta a TV-ben a sorozatokat, fogta a termoszt, telerakta török kávéporral, lötytyintett rá egy kis vizet, majd kiment a parkba, hogy megcsinálja az év üzletét. Ugyan így találunk teaárusokat is.

Persze a sláger mégiscsak a szotyolaárus. A törökök nem bírnak ellenállni, ha szembe jön velük egy jó nagy zsák napraforgó mag. Egyszer ki is akarom próbálni a bazárba, hogy aranyláncrel el tudok-e cserélni 20 kg szotyit. :)

Így aztán az isztambuli romantika így szokott kinézni:

Kora délután a fiú és a leányzó kiül a tengerpartra. Alighogy kiterítik a pokrócot és felkapcsolják a mobilt telefont, máris megjelenik a tea és a kávéárus. Ez persze azonnal feldobja a szerelmesek hangulatát, de a vérnyomást mindenképpen.

Alighogy ezzel végeztek máris jön a szotyí árus. És már kész is az isztambuli romantika: Balra tea, jobbra kávé, előttük pedig pár kg napraforgómag. Az utóbbi hamarosan átalakul egy nagy halom szotyihéjra, amiben a szerelmesek akár el is bújhatnának.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Isztambul kedvelt büféje"][/caption]

Ennek van egy másik verziója is, amikor egyszerűen csak kiülünk a Kislány-torony melletti büfébe. Ez valójában nem igazi büfé, mert csak egy bódéból áll, és sok sok szőnyegből és párnából. A bódében találjuk Ahmed bácsit a teával, kávéval és egy egész raktár szotyival.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Isztambul kedvelt büféje"][/caption]

És a kilátás is nagyszerű. Bár éppen e miatt kicsit sok a fotós...

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Mindenki itt fotózik"][/caption]

2011-01-13

Egy új sorozatot indítunk, miért jó Isztambulban címmel. Lássuk a januárt! :)

Miért jó Isztambulba menni januárban?

olcsó a repülő

olcsó a szállás

kevés a turista

kevesebb a sorbaállítás

a bazárban jobban tudunk alkudni

nem sülünk oda az aszfaltra

azért nincs is olyan hideg (már amikor)

akár láthatunk havat is

ötven évente láthatunk jégzajlást a Boszporuszon

van egy csomó üres hely a hajó nyitott részén

a sirályok jobban rávehetőek, hogy pózoljanak a fényképezőgépnek

2011-01-14

Bár Törökország fővárosa Ankara, a gazdasági élet jelentős része Isztambulban zajlik.

Isztambulban is két csoportra lehet osztani. Vannak a kicsik és vannak a nagyok.

A kicsikkel minden turista nagyon hamar találkozik. Leginkább egy oldalról jövő Hello my Friend! felkiáltásként. Aztán máris bent találjuk magunkat az egyik boltban, ahol jól megpakolnak minket szőnyeggel.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Kis üzletek, nagy bevétellel - Fűszerbazár"][/caption]

De mindez csak a magja annak, ami Isztambulban van. Alig van olyan városrész, ahol ne lennének boltok és árusok. Még a peremkerület is tele van. Sőt! Azok aztán nagyon tele vannak, hiszen ott van hely hatalmas bevásárló központok és boltvárosok felépítésére.

Ahol pedig még ilyen sincs, ott biztosan van egy Ali bácsi, aki betolja reggel a kicsi kocsi, megrakva káposztával.

Ahogy kicsiknél is a hasonlóak egy kupacba rendeződnek, úgy a nagyok is. Levent és Maslak városrészben találjuk a bankokat. Nagyon is könnyen megtaláljuk őket, mert akkora felhőkarcolóik vannak, hogy még a Boszporusz túloldaláról is látszanak, holott több kilométerre vannak a parttól.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Isztambuli bank tornyok"][/caption]

Bár ezekben az épületekben bizonyára rettentő fontos dolgokat csinálnak, az igazi élet nem itt zajlik.

Két hely van Isztambulban, ahol a pénz nagyon gyorsan mozog.

Egyik ilyen a Nagybazár, azaz a Kapalı Çarşı. Ugyanis itt van az arany. A bazár keleti kapuiban nagy hangon zajlik a gazdaság. Elsőre úgy tűnhet, mintha hamarosan kialakulna egy tömegverekedés. Pedig csak egy halom ember telefonál folyamatosan. Vagyis inkább próbálja túloldítani a többieket. Ez a kép nagyon hasonlít a new yorki tőzsdére, csak itt néha keresztbe megy egy lelkes turistacsoport, és mindenkit jól bevakuuz mindenkinek.

[caption id="attachment_2229" align="aligncenter" width="538" caption="Arany utca - Isztambul bazár"][/caption]

A másik hely ennél jóval csendesebb. De persze itt is van a közelben dönnér és kebab árus. Itt nem aranyra megy a játék, hanem bankkártyára. Ez a bevásárló központok speciális , vagy sarkuk. Bár egyes esetben nem is a sarokban vannak, hanem mindjárt a bejáratnál.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="ATM center"][/caption]

Végre sikerült egy ilyet is lefotóznom. Ezen a helyen 12 db. ATM van egymás mellett, és biztosan mondhatjuk, hogy ez a bevásárló központ legforgalmasabb része (megelőzve a mellékhelységet és bejáratot is).

2011-01-17

Megpróbálunk összehozni egy találkozót az Isztambulban lévő magyarokkal. Ez amolyan belemegítő, amit reméljük továbbiak követnek majd.

Vagy jóban leszünk, vagy dögre megutáljuk egymást :D

Jelenlegi terv az, hogy január 21.-én, pénteken legyen, hogy aki bírja, az sokáig tudjon maradni. :)

Reméljük, sikerül összeszedni egy csapatnyi embert! :)

2011-01-18

Isztambulban emberek vannak. Isztambulban macskák is vannak. Sőt! Isztambulban több macska van, mint ember. Isztambulban mindig vannak macskák. Isztambulban még télen is vannak macskák. És Isztambulban a macskák télen is azt csinálják, mint mindig, egész évben: alszanak.

Nemrég találtam egy viccet. Azt mondja, hogy több száz betegség van, ami egy macskát megtámadhat, de olyanról még nem hallott senki, hogy egy macska álmatlanságban szenvedne.

Nos, ilyen macskát Isztambulban sem fogunk találni.

Ha az isztambuli emberekről szeretnénk cikket írni, azt mondanánk, hogy ők télen sem pihennek. Ha viszont az isztambuli macskákról, akkor azt írnánk, hogy ők télen is csak pihennek. Persze ez valószínűleg elmondható a világ összes macskájáról...

Az egyetlen különbség, hogy télen máshol alszanak a macskák. Lehetőleg meleg helyen. A legtöbb macska ilyenkor benyávogja magát egy jó helyre.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Ez a szőrösömó már csak arra vár, hogy bekeretezzék, és kitegyék a falra."][
/caption]

Egyik macska egy olyan boltban lakik, ami luxus macskajákat árul. Szép fényes a bundája, talán a bolt termékeitől. Vagy éppen azért, mert nem azt eszik. A boltnak viszont jó reklám. :)

Az idén viszont egyenlőre enyhe telünk van. Néha pedig tavaszunk. Így nem mindenki macska vágyik arra, hogy bezárva legyen. Van olyan macska, amelyik inkább autóra vágyik. Az alábbi nyávogós barátunk, Pukkandúr, minden nap ugyan azon a helyen, de másik kocsin alszik.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Pukkandúr"]

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Pukkandúr, ma BMW jutott neki..."]

A többiek pedig ott alszanak, ahol tudnak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="SapkaMacska"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nyumnyum Macska"][/caption]

Sikerült azért egy olyan macskát is fotózni, aki aktív volt. Alább látható Drótkefe Macsek, aki erre a kerítésre mászik fel minden nap, hátha egy emelettel magasabban levő madáretető közelébe férkőzhet. Az etető elég messze van, így ez a macska vagy hihetetlenül optimista, vagy tud valamit...

2011-01-19

A következő bejegyzésben röpködnek a fejek, így lehet, hogy egy kicsit horrorosra sikerült. Így aki úgy érzi, inkább ne olvassa tovább.

Annyit azért előzetesben, hogy kedvenc gyerekkori filmünk első perceiből is van részlet, ez talán mérsékeli a horror hatást...

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Szulejmán, aki megnézte magának Magyarországot is. De mivel nem akart se a vízummal vacakolni, se a bankkártyáját leüríteni, így aztán hozott magával egy halom kardos-puskás harcias emberkét.

A túra oly jól sikerült, hogy országunk megtetszvéen a szultánnak, mindjárt felvette az Oszmán Unióba csatlakozott országok listájára. Az, hogy közben a magyar király patakba fulladt, az csak amolyan adminisztrációs hiba...

Szulejmánról, (egyik) feleségéről, Hürremről, a háremről, a szultáni udvarról no meg arról, hogy mindezek mit kavartak cikkbe és cikkbe, nemrég indult egy új sorozat a török TV-ben. Muhteşem Yüzyıl - azaz Nagyszerű évszázadok címmel.

A 3. rész előzetesébe bekerültek a magyarok is. Mégpedig Lajos királyunk küld ajándékot Szulejmánnak. A szultán emberei izgatottan nyitják ki a csuport, amiben aztán egy fejet találnak. Szulejmán nem úgy néz ki, mint aki túlságosan lelkesedne az ötletért...ő mást kért karácsonyra...vagy másnak a fejét..ki tudja?

[caption id="attachment_2249" align="aligncenter" width="466" caption="Szulejmán ajándékot kap Lajos királytól"][/caption]

Itt az előzetes

Szulejmán ettől megdühödik, és átruccan egy félmillió sereggel Mohácsra. De az majd csak pár rész múlva derül ki.

Ez bár így nagyon hatásos, és a törököknek úgy mutatja be a magyarokat, mint egy igazán vagány nemzetet, ki még a szultánnak is beszólt, de valószínűleg a valóságban nem így történt.

II. Lajos magyar király a mohácsi csata idején még csak 20 éves volt. Az ország katonai és politikai állapotában, hogy a szomszédban levő hatalmas Oszmán-Birodalomnak ilyen üzenet küldése nem tűnik jó döntésnek. Így hacsak Lajos nem egy pálinkagőzös hétvégi pikniken volt, nem valószínű, hogy fejeket küldözgetett volna.

Szulejmán hőstetteit író egyik török szerint Magyarország megtámadásának az oka egyébként sem ez volt. Ő azt írta, hogy a francia király haragudott a magyarokra, amiért azok segítették a spanyolokat egy örökösödési csatában (Szulejmán írója nem fogalmaz ilyen szépen. Majdhogynem a fenékberúgás kifejezést használja). Ezért a francia király kérte

a szultánt a röpke körutazásra (erről az író megint színesen és mókásan ír, előszeretettel használva ilyen kifejezéseket, mint gyaur kutyák meg hogy buzogánnyal kell őket móresre tanítani és hasonló. Külön érdekesség, hogy ezen jelzőket mind a franciákra, mind a magyarokra lelkesen használja).

A történészek szerint pedig az oszmánok taktikusan azokat az országokat támadták meg, amelyek politikailag instabilak voltak. Azaz Magyarország nem a törökök után szakadt három részre, hanem már előtte. Ráadásul a Magyar Királyság szép is volt, nagy is volt, és tele volt mindenféle jóval, pl. arannyal. Nemcsak az oszmánok, hanem az osztrákok is szemet vettek az országra. A kérdés csak az volt, ki jön be előbb. Szulejmán szerint azért jött, hogy megvédje az országot az osztrákok elől. Ilyet 450 évvel később is halottunk... :) Tehát nem valószínű, hogy Szulejmán meglátván az ajándék fejet, felugrik, otthagyja a palotát háremestől, és elrobog magyar földre kardozgatni meg patakba folytatni. Másrésztől vagy a kor szokása, vagy a modern ember képzelőereje, vagy tényleg volt benne valami. Ugyanis jópár évvel korábban (valóságban később), az Egri Csillagok első perceiben megint feltűnnek a fejek. Itt is érkezik az ajándék Szulejmánnak, mégpedig két fej.

[caption id="attachment_2250" align="aligncenter" width="500" caption="Ajándék Szulejmánnak"][/caption]

2011-01-20

Artvin Törökország észak-keleti tartománya a Fekete-tenger túlsó végén. Az utolsó ebbe az irányba, jó távol mindentől. Nem, ez itt nem a világvége, mert az már 200 km-e elhagytuk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Artvin látkép tengerrel, naplementével és persze hegyekkel"][/caption]

Artvin tartomány csupa hegy. Ez már a Kaukázus széle. Annyira messze van Isztambulból, hogy ide már inkább a túloldalról jönnek. Általában az oroszok, a sok sok török-orosz háborúk folytán.

Artvin csupa hegy és szűk völgy. Leginkább úgy lehet megismerni, hogy órák óta megyünk és még nem találkoztunk egyenessel. Ez a tér minden irányába értendő. Azaz nemcsak folyamatosan jobbra és balra kacsázunk, hanem felfele és lefele is. Persze ez nem akadályozza meg a helyieket abban, hogy a török alapsebességgel, azaz padlógázzal közlekedjenek (és naná, hogy vezetés közben telefonálnak, zenét hallgatnak, táncolnak, dudálnak és kézmozdulatokkal illusztrálják a beszéd témákat).

Artvin csupa hegy. A legkomolyabb főútjuk, ami összeköti Törökországot Grúziával az már rá se fért a tartományra, inkább a félig a tengerre építették. Vagy ha ott éppen nem tudtak építkezni, mert pár hónapos vihar volt, akkor alagutat fúrtak.

A tengerparton mindjárt 500-700 m-es hegyek kezdődnek. Csak úgy bemelegítőnek, mert mögöttük máris ott sorakoznak a 2000-3000 m csúcsok.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Artvin tengerpart"][/caption]

Artvin Törökország végén van. Utána már Grúzia. Amióta a grúzok összevesztek az oroszokkal, a grúz-orosz határ le van zárva. Így az artvini határon zajlik az élet. Kb. olyan, mint amikor mi jártunk Ausztriába hűtőt venni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Török - Grúz határ"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Freeshop a határon. Kicsit vad. Mindenki hite és világnézete szerint választhat egy falra akasztható hőst"][/caption]

Artvin tartomány a hegyekről és az erdőkről szól. Hasonlóan, mint a környék összes tartománya. Érdekessége, hogy nagyon magasak a hegyek, és ez az időjárásra komoly hatással van. Jellemzően északról, a Fekete-tenger felől érkezik az eső. Persze egyedül nem buli, hanem hozza a haverokat is, hogy jó nagy tömegben elárassza vízzel a hegyeket. Ezért ez a rész nagyon zöld. Majd pedig a hegy túloldala száraz.

Innentől kezdve már minden a völgyek helyétől és irányától függ. Minden völgynek saját időjárása van. De az sem mindegy, milyen magasan. Lehet, hogy egyik völgyben éppen tél

van, míg a szomszédban nyár. A hegy egyik oldalán teát termesztenek, míg a másik oldalon olívát.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Artvin - zöld oldal"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Artvin - zöldtelen oldal"][/caption]

Artvin tartományban nagyon meredek a völgyek. Olyannyira, hogy a völgyek aljában egyszerűen nincs elég hely falvakat építeni. A hegy teteje meg túl hideg és túl szeles. Így inkább mindenki a völgyek oldalában él. Ahol talál egy kis vízszintes jellegű helyet. Ezért a falvak eléggé érdekesen néznek ki.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sarıbudak - egy kis falu a völgy oldalában - itt találtak egy nem túl meredek részt."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez pedig a falu alatti völgy. Annyi hely sincs, hogy az út beleférjen"][/caption]

Néha vannak apróbb felföldek, szép látképpel, ha nem éppen sötétedéskor érünk oda. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fekete-tó sötétben"][/caption]

Többi részen viszont inkább a sziklás, meredek fal a jellemző.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Alagút - valahol a kétszázadiknál elrontottam a számolást. Kértem a sofőrt, de nem tolattunk vissza az elejére... :("][/caption]

Artvin tartomány a hegyekből él. A tenger felőli oldal olyan, amit a tea nagyon szeret: eső, eső, eső, néha eső. Míg a belső részek inkább az eső hiányáról ismertek. Közte viszont hatalmas erdők vannak. Farkasokkal és medvékkel is. Szezontól függ, hogy mi kerül az asztalra, és persze, hogy kinek az asztalára. Van, amikor a medve lakik jó.

Tehát Artvinben vadászat és erdőgazdálkodás a fő megélhetés. Ezen kívül az új divat, hogy ezeket a szűk völgyeket remekül le lehet zárni egy gáttal, és feltölteni vízzel. Erről a helyieknek megoszlik a véleményük, hogy mennyire is jó dolog. Mert munkát ad sok embernek, viszont a víz alá került részen nem jó dolog se lakni se szántani.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Artvin teaültvény"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ciriddüzü - Artvin falu"]

faházzal"][/caption]

Artvin történelme leginkább a Kaukázusról szól. Arról, hogy a túloldali népek átjöttek a hegyen, majd elvesztek a völgyek labirintusában. A szűk völgyekben mászkáló ellenségere remekül lehet a sziklákat görgetni a hegytetőről. De a lenti sziklák is kiváló búvóhelyeket biztosítanak rajtaütésszerű támadásoknak. Általában ezért az szokott vesztetni, aki megpróbál bejönni.

Az I. Világháborúból szól egy történet, amikor az orosz és a török csapatok ugyan annak a sziklának a két oldalán voltak. Mindez télen. Olyan hideg hóvihar volt (ami nem ritka Artvinben), hogy a csatát az döntötte el, a szikla melyik oldalán fagynak meg később az emberek. Puskalövésig nem jutottak el.

Végül pedig Artvin, Artvin tartomány fővárosa. Ő is a szokásos anatóliai városok sajátosságát viseli, azaz senki se tudja már mikor alapították. Valamikor nagyon régen. Aztán jött erre mindenki. Bár már nagyon keleten volt, így inkább csak a hírnök jött el, hogy bejelentse, kihez is tartozik éppen a tartomány. Ha a postás útközben megfagyott, akkor a város elfelejtett átállni az új oldalra.

Ennek ellenére van egy vár a folyó partján. Amikor építették, akkor jó magasra rakták. Csak aztán kiderült, hogy alatta nem maradt hely a városnak. Így a várost a vár fölé tették.

Ma is felfele növekszik a város, mert egész egyszerűen ott van hely. Cserébe mindenkinek panoráma kilátása van. És biztos, hogy senki nem épít a háza elé, mert ott a több száz méteres szakadék van

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Artvin tartományi főváros"][/caption]

2011-01-21

Isztambulban van a Fedett Bazár, vagy más néven a Nagy Bazár. De amikor az ember kiléponnan, valahogy úgy érzi, hogy csak a dekoráció változott. Főleg a plafon. A bazár még nem ért véget.

Igen, a vége valahol száz kilométerrel odébb van. Hiszen egész Isztambul egy hatalmas bazár.

Isztambulnak, és Törökországnak is sok helyen az az érdekessége, hogy az egyfajta üzletek egy helyre csoportosulnak. Így amolyan kis bazárt alkotnak.

Pl. van egy pár utcából álló rész, ahol lámpát árulnak. És ott minden boltban csak lámpát találunk. Ez nekünk vásárlónak roppant jó, mert ha lámpát akarunk venni, akkor nem kell cikk-cakkban a várost bejárni. Elég csak elmenni ebbe a pár utcás részre, és mindjárt kettőszáz boltot megnézhetünk.

Szinte minden kategória hasonlóan egy kupacba rendeződik. A fűszereket talán mindenki ismeri, Fűszer Bazár néven. Ehhez hasonlóan van bicska bazár, papír bazár, könyv bazár, balta bazár, vasmacska bazár, hangszer bazár, bútor bazár és persze számítógép bazár is.

Kadiköyben, mindjárt a kikötő mellett indul a számítógép bazár. Egy kicsi, nem is túl szép utcába beindulva jobbra és balra is számítógép boltokat találni. Vannak vegyes boltok, laptop boltok, alkatrész boltok, játékosok boltja, meg olyan is, ahol kilóra vehetünk üres CD-t, DVD-t. Az ilyen üzletek úgy néznek ki, mint a budapesti egyetemisták kollégiuma. Csak a padlótól a plafonig nem a sörös dobozok, hanem a CD/DVD korongok állnak. Alig lehet közöttük mozogni.

A boltok közelében furcsa ifjúság is tengődik. Úgy néznek ki, mint aki érettségre készül, és éppen az Ady verset gyakorolja. Mert ők csak állnak magukban, és folyamatosan a nagy semminek és az elhaladóknak, hogy Windows, Photoshop, AutoCAD, legújabb játékok, csak neked, olcsóan...

Az üzletekre itt is igaz, mint Isztambulban mindenhol, hogy a külső látszat néha csal. Ha az egyik kapualjba (térképen ezt jelöltem) bemegyünk, akkor belül egy hatalmas számítógép bevásárló csarnokot találunk. Összesen 9 szint, telis-tele számítógépes cuccokkal.

Itt tényleg mindenki megtalál mindent, amire csak szüksége van. Sőt! Török szokás szerint olyat is, amire egyáltalán nincs szükségünk. :D

Találunk itt alkatrész boltokat, szervizeket, tuning cuccokat, mobil bigyókat, játékosoknak mindenfélét. Sőt! A tetején egy kávézó is van, ahol...nos a remek kilátást zavarja egy

hatalmas fal.

2011-01-24

A nagy Ő amerikai változata (Bachelorette) Isztambulban volt. Mi meg jót nevettünk. :D

Valamelyik csatornán éjjel nappal amolyan amerikai showk vannak. Néha belenézünk, amikor már kicsit sok lett a török showból.

Sema kedvence a Bachelorette, ami a Nagy Ő talán eredeti változata. Sema mint sci-fi-komédia nézi, mert legtöbbször eléggé bizarr.

Ha valaki nem ismerné, a téma röviden ennyi: van egy fiú vagy egy lány, meg egy rakat a másik nemből. A cél, hogy az egy személy a túloldali listából megtalálja élete nagy párját, és íziben összeházasodjanak (aztán a sorozat után meg rendre elválnak). Azért, hogy kiderüljön, ki az igazi, minden szituációt kipróbálnak. Nem ritkán tényleg minden szituációt és helyszínt, ami azért a khüm.. "hivatásosoknak" is elmenne doktori szakdolgozatnak. Most nagy izgalomban voltunk, mert átreppentek Isztambulba. Nagyon kíváncsiak voltuk, milyen is lesz a romantikus Isztambul. Na persze arra számítottunk, hogy messze lesz a valóságtól, na de hogy ennyire. :)

Igazándiból a vége fele már sajnáltuk őket, mert kimaradtak minden jóból, pedig ott mentek el mellette. De azt meg kell hagyni, hogy a légi felvételek nagyon szépek. Legalább ezért érdemes megnézni az előzetes videót.

És akkor lássuk a legérdekesebb részeket.

Elmennek az AyaSofya mellett, majd kétszáz oh my God után nem mennek be.

Végül egyetlen dzsámiba se mennek be, helyette a Yeni Cami udvarában táncolnak, meg puszilkodnak. Ezek nem éppen illendő dolgok egy szakrális helyen, függetlenül a vallástól (kivéve, amelyiknek pont ez lenne a lényege, de olyanból ma már kevés van).

Ortaköy tengerpartján egy asztal várja őket a... nos a semmi közepén. Azt mondják rá, hogy wonderful restaurant, pedig az tényleg csak egy asztal a part mellett. De volt élő zene is.

Hoztak néhány hegedűst is. A háttérben látszanak a helyiek, amint röhögnek. Mindez még azért is vicces, mert két sarokra onnan tényleg nagyon jó éttermek vannak.

A Yerebatan Sarayı (elsüllyedt palota/földalatti ciszterna) kellős közepére, a vízbe is betettek egy asztalt. Szintén romantikus és wonderful restaurant címszóval. Az asztalhoz úgy tudtak bejutni, hogy levették a cipőt, és belegázoltak a vízbe.

Bementek egy hamamba is, azaz egy török fürdőbe. Mégpedig a Cagaloğlu hamamba, ami tényleg nagyon szép. A szőke néni elmondja, hogy régebben csak a férfiak használhatták, ami messze nem igaz. Sőt! A nők már akkor hamamban fürödtek, amikor a vízhasználat még nem tartozott a kedvelt szokásos közé Európában. A Cagaloğlu pedig kifejezetten olyan történelmi hamam, amelyikben van külön férfi és női rész. Más hamamoknál napszakkal

szoktál elkülöníteni a két nemet. Hőseink egyébként együtt mentek be, szóval erre az alkalomra koedukált lett.

A szőnyegbolt tényleg vicces volt. Ki tudja miért, a Fűszerbazárba mentek, holott az tényleg nem a legjobb hely erre a célra. Meg a bolt sem tiszta, hogy hastáncosruhát meg tányérokat is árul. Minden esetre az eladó hozott egy szőnyeget, ezer dollárért. Miután mindenki elmondta, hogy biztosan nem veszi meg, a szőnyeggel a vállukon távoztak a boltból. :D Volt még egy edirnei olaj birkózás is az Európai Erődben.

Azért összességében jó volt látni, hogy ennyi furcsaság után mégis tetszett nekik Isztambul.

Remélem, egyszer majd megnézik a valódi várost is, és látnak valódi wunderful restaurant-ot is. :) Ha nem megy, én tudok ajánlani néhányat. ;)

2011-01-25

Megint bepróbálkoztunk egy török-magyar keveréssel, mégpedig a rántott sajttal. :)

Úgy tűnik, a törököknél nincsen rántott sajt. Legalább is, eddig mindenki furcsán nézett, amikor említettem. Meg mondták, hogy ennyire szokatlan étel nincs is a világon. Mondják ők, a rántott bárány agyvelővel...

Ennek ellenére azért gyorsan elfogy, ha összerakunk néhányat. Bár néhány érdekes esetet sikerül összehozni. :D

Történt most viszont, hogy hozzánk került egy nagy adag kukorica liszt, Trabzonból. Gondoltam, mindjárt kipróbálom rántott sajttal. :) Pogácsával is szeretném, de a Sema ideiglenesen megtiltotta, hogy a pogácsával tovább kísérletezzem. Nem volt jó, hogy a múltkor kitört a szomszéd összes foga...meg a keze is eltört, de azt nem lehet a pogácsára fogni.

Az ötlet egyébként onnan jött, hogy a hamsi (fekete-tengeri kedvelt hal) egyik sütési módszere, hogy kukorica lisztben jól megforgatják. Mi ugyan így a sajtot fogjuk megforgatni. Persze nem teljesen, mert azt már megtanultuk, hogy a kukorica lisztnek és a búza lisztnek esze ágában sincs hasonlóan működni. No meg ott a prézli is.

Így aztán bepróbálkoztunk felesben. Azaz összekevertük a búza meg a kukorica lisztet, hogy legyenek jó haverok.

Ezután... nos ekkor jött a meglepetés: semmi különleges nem történt. Nem volt pokoli bugyogás, nem volt láncreakció, de még a lábomba se vakarta meg a füle tövét. Kár volt bekészíteni a felmosó vödröt és a tűzálló kesztyűt. Najó, az ablakot azért ki kellett nyitni, mert végül csak sikerült egy hármastípusú konyhai füstöt összehozni..

Mindennek ellenére egészen jó lett. Finom. Az viszont egy jó kérdés, hogy nagyon más volt? Ki tudja...

Még maradt rengeteg kukorica liszt, így további ötletek után nézünk. :)

2011-01-26

Mai témánk az olajok lesznek. Meg a zsírok

A török nyelv egy érdekes nyelv. Az általában ismert európai nyelvekkel ellentétben (angol, olasz, stb...) sok minden másképpen fejeznek ki. Mai érdekes témánk az olajok és a zsírok. A törökök ugyanis nem különböztetik meg őket.

Vagyis mindkettőt ugyan azzal a szóval használja. ez pedig a yağ. Függetlenül attól, hogy növényi, vagy állati.

Az olíva olaj zeytin yağ lesz. Míg a napraforgó olaj az ayçiçek yağ. Van kukorica olaj is, ami így mısır yağ. Meg a mogyoró olaj, ami pedig findık yağ.

Ha a hús jó zsíros (mondjuk köftének való), akkor az çok yağlı. Azaz nagyon zsíros. Ilyenkor azért nem mondjuk, hogy milyen zsír, mert majdnem biztos, hogy tehén, vagy annak a rokona. Így állati zsírok nincsenek annyira kiderkorálva, mint a növényi olajok.

Ez mondjuk érthető is, mert ebben az esetben nem egészségesen akarunk főzni, vagy finom salátát szeretnénk készíteni, hanem a hasunkat fogjuk telepakolni köftével. Ezt pedig azért esszük, mert finom, és olyankor papá egészséges táplálkozás... :D

Nyelvtanilag létezik a disznó zsír is, mint domus yağ. Nem tudom, a törökök mennyi esélyt adnak a vele való találkozásra, de a szót mindenesetre ismerik. Ebéd közben azért ne ezt hozzuk fel témának, mert hamar elmegy az étvágyuk, és az étkezés átalakulhat tányérok röptetésére.

Tehát látjuk, hogy az olaj és a zsír ugyan az a szó. Ez komoly felfordulást tud okozni a modern, egészséges étkezés filozófiájában. Ugyanis hogy alakul itt a ne főzzünk zsírral, csak olajjal elv? Így:

Nem főzünk zsírral, mert az úgy magában nincs. Helyette eleve olajozgatunk. Na de az is yağ, tehát az se egészséges. Najó, az olíva olaj nagyon is egészséges, de csak ha nincs megsütve (pláne odaégetve), vagy mégis? Olívával nem sütünk, mert az finom, és kell a salátára. Akkor legyen napraforgó olaj. Az se jó. Akkor kukorica. Az már jó. De mogyoró az még egészségesebb. De akkor is csak yağ. Az meg nem egészséges. Akkor süssünk olaj nélkül! Úgy meg minden odaég! Akkor pároljunk. Az meg nem az igazi. Akkor ugorjunk le a sarki büfébe, és együnk egy jó egészségtelen köftét!

Szóval nem egyszerű...

Néha a történetbe bazavar a vaj is, mint tereyağ. Mert ezzel jól lehet rizst főzni. De mint

látjuk, ő is yağ, azaz akkor hogyan is állunk az egészséges/egészségtelen egyensúllyal?

Bonyolult dolgok ezek. Persze vajból sem egyfajta van. Kezdve a tehénszagú falusi vajtól egészen az ultramodern keresztbe-kasul telítetten szénhidrátos műanyag margarinig, amiből szintén több fajta van, attól függőnek, mire vagy kire akarjuk kenni, sütni, dobni vagy felnégyelni.

A történet még ezzel sem ért véget, mert további yağ-k is vannak ám! Mégpedig az ilyenek, mint citrom olaj, mandula olaj, menta olaj, kókusz olaj, kakaó olaj, kakukkfű olaj, rózsa olaj, stb...

Ilyeneket a fűszer bazárban tudunk beszerezni. De vigyázni kell, mert itt is minden fajtát találhatunk. A rózsa olajból pl. van: ételbe való, kimondottan süteménybe való, szerelmes levél szagosítására való, afrodiziákum, masszázs olaj (ez még nem derült ki, hogy van-e külön amolyan mezei meg erotikus masszásnak való), szoba illatosító, eszencia, parfüm és lábgomba elleni dezodorba való. Mindemellett igazán nem meglepő, hogy rózsából lekvár is készül ☺.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Menta olaj és kókusz olaj"][/caption]

Összegezve nem egyszerű mindez.

Így aki Isztambulban jár és egészségeset szeretne enni, az egész egyszerűen keresse a zeytinyağ ételeket. Ezek olívaaljbbon párolt zöldségek. Egészen jók.

Mindenki más pedig egyen kebabot, de döggivel. :D

2011-01-27

Isztambulban rengeteg ember van. Nagyon, nagyon, de nagyon sokan. Többen, mint egész Magyarországon.

És mindig mindenki csinál valamit.

Így aztán nem csoda, hogyha nem figyelünk oda pár napig, akkor megváltozik a város. Új épületek jelennek meg, régiek tűnnek el. Most éppen egy híd tűnt el.

Beşiktaşban volt egy gyalogos híd. Ez egy nagyon különleges híd, mert igazándiból senki sem használta.

Persze azért szükséges volt, mert mégiscsak egy 2x2 sávós (gyakorlatban 2x5 sávós) nagyforgalmú út felett juttatta volna át a gyalogosokat. Csak éppen senki sem érezte úgy, hogy pár száz autó miatt érdemes lenne lépcsőt mászni.

A rendőrök azért lelkesen próbálkoztak. Tettek ki kerítést, sőt, ki is írták, hogy gyalog átmenni tilos. Néha pedig még a rendőrök is kiálltak oda. Bár ők sokáig nem bírták a forgalom közepén, így beültek a sarki teázóba.

Így mondhatjuk, hogy a híd inkább csak amolyan kilátópont, turista látványosság volt. Meg nagyon hasznos volt, hogy a taxisnak azt mondtuk, a hídnál forduljon meg.

A héten viszont arra jártam, és kerestem, mint tájékozási pontot, de sehogy sem sikerült megtalálni. Pedig jó helyen voltam, a térkép szerint ott a híd.

A valóság viszont ez:

A hídnak nyoma sincs. De tényleg nincs nyoma. Semmi törmelékmaradvány, vagy luk a járdán. Semmi.

2011-01-28

Isztambulban rengeteg bazár van (, , , , , stb...) . Sőt! Az egész város egy hatalmas bazár.

Mégis, a turisták legismertebb bazárjai a Fedett bazár (Nagy bazár) és a Fűszer bazár. A kettő viszont nincs túl távol egymástól. De mégis, mi van a kettő között, az egy fehér folt a térképen.

Az igazság az, hogy egyáltalán nem egy fehér folt, hanem egy nagyon is színes folt. A mai műholdas világ idejében is kitartóan egy folt, amit igazándiból senki se tud, mi a bánat lenne. Bár ezt még ki lehet találni: minden :D

A nagyobb kérdés inkább az, hogy azon sok színes pont közül, ami látszik a térképen, valójában mi micsoda. Egyáltalán melyik az utca, melyik az épület. Melyik a bolt, és melyik a simit árus.

Bár térképről vidám dolog nézni, de annál nagyobb kaland benne bandukolni.

Igen! Legyünk bátrak, és vágjunk neki!

Érdeemes a Fedett Bazárból indulnunk, mert akkor elég mindig csak lefele menni. Így előbb-utóbb kijutunk a tengerpartra, pontosabban az Aranyzarv-öbölhöz.

Közben pedig Európa legnagyobb piacát járhatjuk be.

Néha ez úgy tűnhet, mint egy hatalmas kínai piac. Pedig vannak benne komoly márkák is, komoly boltokkal. Így aztán egyformán találhatunk benne minőségi és vacak árut is. Jah, és persze lehet alkudozni is. :)

A bazár különböző részei mást-mást árulnak. Fentről lefele haladva nagyjából ez a kínálat:

ruhák, anyag alkatrészek (pl. gombok, övek, cérnák)
mindenféle textil dolgok (pl. terítők)
konyhai cuccok
fűszerek

Ha kicsit bal fele eltolódtunk, akkor pedig bejuthatunk a papír bazárba. De találhatunk baltákat vagy parabola antennákat is.

Ha pedig jobbra, akkor fotós, órás meg esküvői meghívós bazárba juthatunk. Nagyon jobbra viszont ne menjünk, különben beleesünk a Boszporuszba.

Mindezt egyszer már megpróbáltuk . Túl rossz nem lett, így próbáljátok ki! :)

Ez a terep, a két bazár között egy igazi kaland. Rengeteg érdekes dolgot találhatunk.

Valójában a Fűszer bazár, ami törökül Egyiptomi bazár, a régi kikötői dokk részleg. Innen, egészen a tetőig felfele az a hely volt, ahova a karavánok és más kereskedők megérkeztek, megszálltak, és árulták a portékájukat. Az ilyen helyeket han-oknak hívják.

A han olyan, mint egy kis erőd. Fallal van körülvéve, belül pedig udvar. A fal tövében pedig a szálláshelyek voltak.

Manapság ezek a hanok alkotják a bazár gerincét. Minden hannak megvan a maga stílusa és termékfajtája. Pl. az egyik ilyen han a fonalakra specializálódott. Ha bemegyünk, akkor mindenféle csak fonalboltokat láthatunk. Olyan 150 darabot összesen. És persze rengeteg vásárlót is. Ha vicces kedvünkben vagyunk, kérdezzünk meg valakit, hol találunk kék fonalat. :D

A hanok mind-mind mintha külön kis városok lennének. Belül pedig egy kisebb labirintus. Az, hogy mit találunk benne egy zsákbamacska. Persze macska biztosan van benne. :)

Remek helyek fotózásra, és felderítésre egyaránt. Ha szerencsénk van, feljuthatunk a tetőre is, ahol remek kilátás is lehet (néha viszont nem). Ez persze változó. Néha mi találunk feljáratot, néha viszont segítenek. Néha akkor is segítenek, amikor nem kérjük. Úgymond egy fényképezőgép a nyakunkban olyan, mint a reflektor az éjszakában. Ami nem feltétlenül rossz, mert nagyon egzotikus helyekre is eljuthatunk. De készüljünk fel, hogy ez nem lesz ingyen.

Hogyan is néz ki ez a rész? .

Ez a rész, a két bazár között, olyan, mint sok más bevásárló rész. Azaz vasárnap nincs (minden) nyitva. Szombat viszont a nagy shopping day. No, akkor semmiképpen ne menjünk a közelébe se, hacsak nem éppen az igazi isztambuli tömegre vagyunk kíváncsiak.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="A bazár szombaton"][/caption]

Legjobb időpont a hétfő reggel. Ilyenkor a boltosok is sokkal engedékenyebbek és az utcán is kevesebben járnak.

2011-01-31

Az egész úgy kezdődött, hogy reggel kinyitottuk a hűtőt. Ilyen élménye talán már mindenkinek volt.

Aztán ránk vette magát a romlott a sajt.

De mi megúsztuk, mert már az ajtó nyílásakor éreztük, hogy valami nem oké...

Szóval a hűtőnk tele volt olyasmivel, amit lehet, hogy nem kellene megpróbálni megenni. Kicsit felhalmozódtak a dolgok az ünnepek alatt (melyik ünnepek alatt? hát Karácsonykor!). Szóval az meg már régen volt...

Van egy török recept, a romlott, de még nem halálos sajtokra: teflonba bele kell dobálni mindent, megolvasztani, megszórni fűszerrel meg ilyenek. Nem rossz dolog, de közben rettenetes szag lesz az egész kerületben.

Viszont ezt csak sajttal lehet megcsinálni. Nekünk pedig más cuccunk is rejtőzött a hűtőben. Úgy tűnt (miután a nagyon gyanúsak egy kis segítséggel elosontak a kukába), hogy mindebből valami pogácsa szerűt össze lehet rakni.

Sema mondta, hogy nem kellene mindent össze-vissza kotyvasztani. Ki tudja, mi lesz a vége. De nekem az az elvem, hogy a főzés olyan, mint a kémia: összekeverünk dolgokat valami taktika szerint (pl. színre jó legyen), aztán meglátjuk mi lesz belőle. Annyi csak a különbség, hogy ebben az esetben az eredményt valaki meg fogja enni. Erre még keresni kell egy teszt alanyt...

Lássuk, mi került bele (azaz mire emlékszünk):

kukorica liszt

sima liszt

füstölt sajt (ne kérdezz, milyen típusú... száraz és kemény volt, de ez azért, mert régi)

kaşarli sajt (trappista)

joghurt

öööö... ezt nem tudom, pontosan mi. Itt kaynak a neve. A tej tetején van, így mondhatjuk fölnek is. De nem olyan az íze. Krémes, édes. Kicsit a tejszínre hasonlít. De nem tejszín. Na, ez is kezdett furcsán kinézni (pláne ha várunk, hú micsoda szaga van akkor), így ezt is bedobtuk a közösbe.

élesztő. Ez meg honnan került elő...

tojás. ez az egyetlen tiszta dolog az egészben. friss és ropogós. :)

vaj, tehén szagú

margarin, mert a vaj nem volt elég

olíva olaj, mert a margarin sem volt elég

lehet, hogy még más is összejött...

persze só, cukor, víz.

Tehát ez egy sajtos-vajas-joghurtos-tejszínes pogácsa.

E mellett egyébként is régi vágyam volt, hogy kipróbáljam a kukorica lisztet, milyen lesz pogácsában. Melinda már mondta, hogy valami nincs a kukorica lisztben, ami van a sima lisztben. Ezért az élesztő nem hat rá. Így kevertük sima liszttel. Ööö... arányok nincsenek. Mivel egyetlen alkotóelem sem volt lemérhető állapotban így a kísérletről nem készült hiteles jegyzőkönyv...

No és akkor.

A fele kacatból kotyvasztottunk egy élesztő tenyésztelepet. Ezek voltak benne: joghurt, ol, cukor, liszt, vaj. Mindez egész szépen felpuffadt, míg a többieket összeszedtük.

A "B" csapat, azaz aki nem lubickolt az élesztővel, ment a nagy tálba. Csak úgy, mindenestől.

Amikor elkészült az élesztő, azaz az A csapat (A-team, hehehe - de béna) összetalálkozott a B csapattal. Jól összetalálkoztattuk őket, sőt, még össze is gyúrtuk.

És íme!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kuka pogácsa tészta"][/caption]

Nagyon szép sárga színe lett. És az íze is egészen jó!

Gondolkoztam, hogyha már ennyi kacat van benne, akkor esetleg még egy kis fokhagyma, pirospaprika, főleg Erős Pista még igazán belefér. De végül az kimaradt. Sema egyébként Erős Pistával ette a végén. Szóval simán belekerülhetett volna... :D

Nos, inentől a sztenderd pogácsa útját járta: meggyúrtuk, kivártunk, kinyújtottuk, hajtogattuk, megint nyújtottunk, pörgettük a fejünk felett, levakartuk az ablakról, megint nyújtottuk, szaggattuk, festegettük, rájöttünk hogy elrontottuk ezért összegyúrtuk, megint nyújtottuk, most előbb festettünk aztán szaggatunk, és még sajtot is tettünk a tetejére, majd behajítottuk az egészet a sütőbe.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kész a kuka pogácsa"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kész a kuka pogácsa"][/caption]

És készen is vagyunk!

Mindezek után nagyon, de tényleg nagyon finom lett. A kukorica liszt egészen izgalmassá

teszi.

Ha van egy kis feleslegetek, próbáljátok ki ti is! :)

2011-02-01

Azt már megtudtuk, hogy nem tudjuk, Isztambulban mikor is kezdődik a Karácsony. Akkor pedig még inkább kérdéses, mikor is van vége?

Az igazság az, hogy akkor van vége, amikor az utolsó karácsonyfa égő is elpattan. Mivel ezek leggyakrabban Kínából érkeznek, olcsón, minőségtől mentesen (bár legalább nem mindig szikráznak), így augusztusig nem szokott kitartani.

A törökök ugyanis imádják a színes dolgokat. Pláne ha azok világítanak is. Ilyen pl. a közlekedési lámpa is, amit inkább a látványossága és a hangulata miatt raknak ki a sarokra, nem pedig mert arra számítanának, hogy valaki is felfigyel rá.

Éppen ezért a legtöbb török nem is azért díszíti fel a boltját, mert bármit is szeretne vele kezdeni, vagy esetleg Karácsonyt ünnepelne, hanem mert olyan hangulatos. Otthon azért már ritkábban, mert fél, hogy a férj/feleség/szomszédok hülyének fogják nézni. Nem mintha a szomszédnak nem lenne titokban egy neon-rózsaszín karácsonyfája...

Ma már február van. Ezért kezdem úgy érezni, hogy az ablakban levő mikulásokat talán be kellene szedni. Így fogtam is magamat, majd a mikulásokat és beszedtem. Láttam, a szomszéd figyelt, majd ő is beszedte a sajátját... Áhá! Szóval így állunk!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mikuláskupac"][/caption]

Mennyi ideig is voltak kint? Két hónapig! Nem csoda, hogy ennyire piszkosak lettek! A tisztaság összehasonlítása érdekében a kép alján látható a tiszta zoknim. Ugye, hogy mekkora különbség van!

Egyenlőre a mikulások be vannak dobva a sarokba. De hamarosan ki lesznek mosva, mielőtt bekerülnek a szekrénybe. Így aztán a karácsonyi munka még nem ért véget...

ui: a szaloncukor sem fogyott még el

Lapzárta után érkezett.

Úgy tűnik, a Karácsony máshol sem ért véget. Ebben a bevásárló központban még mindig Boldogul az Új év...

2011-02-02

Törökországban ha valaki foci rajongó, azaz fanatikus, akkor nincs olyan hogy elég. Csak olyan, hogy kevés.

De szerencsére a török boltosok mindent megtesznek azért, hogy kielégítsék a rajongók kimondott és kimondatlan kívánságait.

Adott egy török foci csapat:

Neki a színei fekete-fehér. Amolyan csíkos. Nem pedig, mint a régi filmek. Meg olyan sasos, de az kevésbé látszik.

Na most, aki igazán Beşiktaş futból rajongó, annak minden fekete-fehér otthon. Még a színes TV-je is. Aki nem hiszi, kérjen időpontot Feyyaz mestertől! :)

De mit csináljon szegény rajongó az elektromos hálózattal? A konnektorok általában fehérek. Néha ronda fehérek, gyakran piszkos fehérek. Nagy ritkán pedig találni feketét. De a Beşiktaş fanatikus hogyan válasszon? Most fehér vagy fekete legyen az a konnektor?

Nos, ő eljön ebbe a boltba, ami Beşiktaş közepén van (jobbra egy Beşiktaş sas szoborral). Lásd alul a térképet!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Beşiktaş elektromos bolt"][/caption]

Már innen is látszik, mi van bal felül! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Beşiktaş kapcsolók"][/caption]

Bizony, a Beşiktaş foci rajongó itt megtalálja a hiányzó láncszemet, a fekete-fehér kapcsolókat. A fekete-fehér konnektorokat. Sőt! Még fekete-fehér kábeltvé csatlakozó is van, amire rá lehet kötni a Beşiktaş-kompatibilis TV-t. Vagy ott a fekete-fehér ADSL csatlakozó, amivel mindjárt felszaladhatunk a Beşiktaş weboldalra.

A bolt ezen felül tele van, mint minden jólnevelt Beşiktaş rajongónál, Beşiktaş emblémával, zászlóval és sassal, azaz Kartallal. Így, hogy az eladó tartogat még más meglepetést is.

2011-02-03

Isztambul hatalmas. Akkora, mint Budapest-Szeged távolság. Mégis, hol van ebben a városban a belváros?

A belváros az, ahol ha padlógázzal megyünk, akkor van esélyünk kijutni belőle még az est leszállta előtt. Nem, a belváros az, ahol nem lehet padlógázzal menni. Az a belváros, ahol a dudát szoktuk padlógázzal nyomni... bakancsossal persze, mert mindkét kézre szükség van a kifinomult kommunikációra:

A te anyukád egy kecske, szakállas kecske... Nem téhen! Hát nem látod, ahogy mutatom a szarvát és a bolyhos farkát???

Akkor a belváros az, ahova még nem kell szendvicset vinnünk magunkkal...csak kispárnát.

Igazándiból nem tudom, mi lehet a belváros definíciója. Ha megnézek más európai várost, akkor mondhatjuk, a város régi, belső része, a gyűrűn belüli rész.

Gyűrű az van Isztambulban. Főleg a Fedett Bazárban. 12 és 24 karátos, kívánság szerint gyémánttal vagy rubinnal. Csak gyere be barátom! Olcsó lesz! Nem kérsz egy teát?...

Belső rész is van. A városhatártól kb. 100 km-e. Ez az, ami már padlógázzal is eltart egy darabig. De ha van egy szép téglánk, amit rátehetünk a gázpedálra, akkor hátra is mehetünk aludni. Persze néha így is ki kell szállni, hogy együnk valamit.

Óváros is van, csak belőle nagyon is sokat találunk. Esetleg meg lehetne versenyeztetni, melyik a legrégebbi.

Hivatalosan Isztambulban nincs olyan, hogy belváros. Sőt, belső rész sincs.

Van a történelmi rész. Ez az, ahol a turisták fel-alá rohangálnak. Van az a rész, ami nem történelmi. Itt már nem rohangálnak a turisták. Itt a simit árusok rohangálnak.

Aztán van a Boszporusz rész. Ott a hajók kavarnak mindenfele.

Aztán van, ami azon túl van. Mint a mesében: Az Óperencián túl... A Boszporuszon túl. Csakhogy a mese itt nem ér véget. Mert van, ami azon is túl van. Meg ami azon is. És ha még azon is túl mentünk, akkor ott találni fogunk egy kebab árust.

A térkép készítőik eléggé leegyszerűsítik ezt a problémát. Ők csak a történelmi városrész belsejének egy darabját árulják. Mellé pedig adnak egy jó tanácsot: ne menj le a térképről!

Pedig a hivatalos történelmi rész az egész egykori Bizáncot jelenti. A félszigeten a fallal körülvett részt. Ma már Eminönü és Fatih kerületnek hívják. Igaz, Eminönü és Fatih pár éve összeolvadt és az Eminönü elnevezés megszűnt, de ez a lakosokat legkevésbé sem érdekli. Ez azért eléggé szép nagy terület.

Az Aranyzarv-öböl másik fele is történelmi. Egykoron Pera volt a neve. Ma inkább Galata. Itt azért már vannak csavarások, mert az egykori fal túloldala nem történelmi. Itt csak pár száz éves házak vannak. Mégis, ezt a részt is a belvárosnak tekinthetjük.

A Boszporusz túlsó oldalán, Ázsiában is vannak történelmi részek. Sőt, úgy tűnik, hogy azon az oldalon sokkal régebbi dolgokat is találni. Ezen a részen inkább a gyűrűs szabály érvényesül. Az első hídig, a gyűrűig még a belvárosnak tekinthetjük. De ez már kevésbé igaz az Európai oldalra.

Ha viszont a fentieket nézzük, akkor a belváros egy krumpli alakú rész, amin nehéz kiigazodni.

Így vissza kell térni az eredeti próbálkozásokhoz:

Isztambul belvárosa az, ahova az AyaSofiától elindulva még eljuthatunk anélkül, hogy az utazás alatt megéheznénk.

2011-02-04

Ahol egy magyar megjelenik, mindjárt mindenki megtanul káromkodni - tartja a mondás. És hogy ez mennyire így van! :D

Szerencsére nálunk azért ez nem így megy. Ügyelek arra, hogy Sema első magyar szavai ne a fenti kategóriából kerüljenek ki. Bár a cégben azt már megtanulták, hogyha sűrűn magyarul beszélgetek a számítógéppel, akkor legjobb lesz, ha inkább gyorsan elmennek ebédelni.

A világon legkönnyebben angolul lehet megtanulni. No nem azért, mert az a legkönnyebb, hanem mert angol nyelviskola már mindenhol van. Isztambulban már akár a kebab büfé hátsó sarkában is találunk akkreditált nyelviskolát. Aki a legjobban vizsgázik, az kap egy ingyen kebabot. A legrosszabb pedig este felmossa a konyhát..

No de mi van az egzotikus nyelvekkel? Aki próbált már törökül tanulni, az tudja, hogy nem egyszerű török nyelviskolát találni. Egyszerűbb elmenni a legközelebbi török étterembe. Ha viszont ilyen nehéz törökül tanulni, akkor mennyire lehet nehéz magyarul? Hiszen sokkal, de sokkal kevesebben beszélnek magyarul, mint törökül.

Elvileg Ankarában, a Tömer Egyetemen van magyar szak, és még Magyar Tanszék is. Ott mindenki kedvére tanulhat magyarul.

Megkérdeztük ezért az isztambuli Tömert is. Ott azt mondták, hogy persze, lehet ám magyarul tanulni, ha van elég ember. De valami furcsa okból Magyarország nem gazdasági potenciál, így nem tolongnak a jelentkezők. Ha Sema is beiratkozik, akkor már a csoportlétszám eléri az egyet.

Így aztán Sema most elsősorban tőlem tanul magyarul. Másodsorban Ákostól, aki CD formában létezik (nem ám csúnya mp3-ban). Néha hallgatunk ám népzene-t is, de mióta az egyik bácsi arról énekelt, hogy a kecskéjének milyen jól kunkorodik a szarva, azóta ritkábban hallgatjuk a magyar folklór rádiót... Viszont a Tavaszi szél vizet áraszt már nagyon jól megy.

Erről jut eszembe, magyar gyerekdalokról egy vicc:

Egy család kiköltözik az USA-ba, a kisgyereket beadják az oviba. Az első szülői értekezleten az óvónő mondja az anyukának:

- Vigyék el pszichológushoz a gyereket, megmagyarázhatatlan kegyetlenség, agresszivitás látszik rajta.

- Miért, mit csinált?

- Égő csigát rajzolt - mondja az óvónő.

- Égő csigát? De hát ez igen egyszerű. A magyar gyerekek a csigát így hívogatják ki a házukból: Csigá-biga gyere ki, ég a házad ideki...Talán volt más is?

- Hát, mindenféle sérült madarakat rajzol, például a múltkor egy vak madarat - így az óvónő.
- Hm, hogyan? Ja, igen. Ön nem hallotta azt a kedves magyar mondókát, hogy Csip, csip, csóka, vak varjúcska?
- Na, jó. De a csonka tehén mégiscsak durva.
- Csonka tehén? Hm,..Ja, igen. Egy nagyon helyes kis dalocskánk van: Boci,boci tarka, se füle, se farka...
- Mondja, kedves anyuka, semmi vidám, kedves dalocskát nem énekelnek a magyar gyerekek?
- Dehogynem. Ott van például a Süss fel nap, fényes nap, kertek alatt a ludaink megfagynak... Ööö, ezzel azért még lesznek problémák.

Azért ha lassan is, haladunk. Egyes dolgok egészen jól mennek: pl. Köszönöm, kérek még, nagyon finom, Apu kicsit lökött, stb...

2011-02-07

Érdekel a török kultúra, történelem, gazdasági helyzet, irodalom és egyáltalán minden, ami Törökországgal kapcsolatos?

Szeretettel várunk minden érdeklődőt a Török Kávéházi Estek programsorozatra.

Az esteken egy-egy Törökországgal kapcsolatos téma szakértőjét hallgathatjuk meg, melyet szabad beszélgetés követ.

A következő est témája:

Macarköy, a rejtélyes törökmagyar falu

Meghívott előadó:

Margittai Gábor, a könyv szerzője, újságíró

Helyszín: Star Kebab alagsori kávézója (Károly krt és Dob u. sarka)

Dátum és időpont: február 16., szerda, 19.00 óra

A részvétel INGYENES!

Az est többek közt az alábbi témákat öleli fel:

Kik azok a törökországi „macarok”? Tudjuk-e pontosan, hogy honnan erednek? Mióta élnek

Macarköyben? Miben nyilvánul meg „macar” identitásuk? Mit tudnak Magyarországról?

Mit keres egy székelykapu egy dél-törökországi falu főterén?

A beszélgetés után Margittai Gábor „Mi a madzsar?” című könyve, melynek egyik fejezete

Macarköy-ről szól, megvásárolható a helyszínen, a szerzőtől 2500 forintért.

Szervezők:

Tóth Ágnes és Rüll Ildikó

+36306402528; +36309350570

2011-02-08

Ízmit, a nem egy túlságosan ismert város (nem összekeverni sem Izmir sem Iznik városokkal!).

Viszont van egy nagy rejtett kincs számunkra. Mégpedig az, hogy Thököly Imre és Zrínyi Ilona itt töltötte a száműzetését.

Találtam egy hasznos összefoglalót, képekkel a c. oldalon
Thököly Imre – Izmit, Karatepe

Felső-Magyarország és Erdély egykori fejedelme Késmárkon született 1657-ben. Élete veszélyes kalandok sorozata, alig volt 20 éves, amikor a kuruc hadak közt a Felvidéken már jelentős sikereket ért el a császári csapatokkal szemben. 1682-ben házasságot kötött I. Rákóczi Ferenc özvegyével, Zrínyi Ilonával, ebben az évben a török segítségével, Füleken Felső-Magyarország fejedelmévé választották. A szultán királyi címet adott neki, de ezt ő nem használta.

A török kapcsolat végigkísérte életét. Midőn 1683-ban Bécs török ostroma kudarccal zárult, az Thököly és – átmenetileg – a függetlenségi harc sorsát is megpecsételte. A törökök ellen megindult nagy császári támadás során kurucok átpártoltak a császáriakhoz, a felső-magyarországi fejedelemség is összeomlott. Zrínyi Ilona, aki Munkácsot éveken át hősiességgel védte a Habsburg csapatok ellen, kénytelen volt a várat feladni. Két gyermekét, Rákóczi Ferencet és Ilonát Bécsbe hurcolták.

Thököly Imre török segédlettel 1690-ben visszatérhetett Erdélybe, ahol fejedelmévé választották. Ez idő alatt – egy elfogott osztrák generálisra cserélve – sikerült feleségét is kiszabadítani (Zrínyi Ilona vele töltötte száműzetésben utolsó éveit). Néhány hónap múlva a király csapatai ugyanis Thökölyt – aki tovább harcolt a törökök oldalán a Habsburgok ellen – kiszorították az országból. Az 1699-ben megkötött karlócai béke kimondta Thököly és hívei száműzetését. A szultán a kis-ázsiai parton jelölte ki tartózkodási helyüket.

A "kuruc király" még megérte fogadott fia, II. Rákóczi Ferenc szabadságharcának kezdetét, de betegsége miatt már nem tért haza török földről, ahol 1705-ben elhunyt. Izmitben (Kocaeliben) emlékmúzeumot, Karatepe faluban pedig emléktáblát avattak ő és felesége tiszteletére. Thököly Imre holttestét szülőhelyén, a késmárki evangélikus templomban 1906-ban helyezték végső nyugalomra.

Forrás:

További ajánlott linkek:

2011-02-09

Törökországban, bár van bőven választék alkoholos italokban, az alkoholmentesek terén is sok minden finomságot találhatunk.

Ma szereplőnk az almatea lesz.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Almatea"][/caption]

Az almatea nagyon népszerű Isztambulban és egész Törökországban. Bár sajnos ma már nem minden étteremben kapható, de a jobb helyeken még tudunk ilyet inni. És ez bizony nagyon finom. Főleg hűvös éjszakákon.

Mivel az ég világon nincs benne semmi más, mint alma, így se koffein, se más alkohol, ezért korlátlanul lehet inni egész este. Bár sokak szerint pont az alkohol hiánya az, amiért nem érdemes korlátlanul inni.

No meg azt se felejtjük el, hogy ami egyszer bemegy, az valamikor ki is akar jönni. Így ha nem akarunk egész éjszaka a mellékhelyiségbe rohángálni, akkor talán még a nyolcadik liter almatea előtt érdemes kiszállni...

Tehát a jó, az eredeti és az igazi török almatea csak almából áll. Mint a képen is (a befőttes üveg nem a tea része, meg a háttér sem. Azokat nem esszük meg). A bazárban ezt tudjuk megvenni. És ez az, ami nagyon finom. :)

E mellett létezik a másik fajta almatea. Amelyik hibiszkusszal és még ki tudja mivel van összekeverve. Ilyet is lehet kapni, főleg filteres változatba. De ez nem különbözik sokban attól, amit bármely más országban is találunk.

Ennél már sokkal inkább törökösebb az instant tea.

Tudjátok, ma divat a bió: nincs benne mesterséges anyag, minden természetese. Na az instant alma tea ennek pont az ellentéte: nincs benne semmi természetes. Talán a műanyag csomagolás az, ami még legjobban megközelíti az a kategóriát, ami nemrég még futott, ugrált, repkedett, rőfögött, úszkált, csírázott, rügyezett vagy fotoszintetizált.

Az instant török tea olyasmi, aminek jobb, ha nem tudjuk az összetételét. Nagyon szép smaragdzöld színe van. Természetesen természetmentes, mesterséges színezékkal. Na ettől lesz ez nagyon finom. :)

Bár nem annyira, mint az igazi török almatea.

Bármelyiket is választjuk, az elkészítése mindegyiknek egyszerű: kell egy halom forró víz, amibe mi behajítjuk a vízbevalót, azaz a teát.

Majd pedig ha filteres, hibiszkuszosat választottunk, akkor azt ki kell belőle piszkálni. Instant teánál nincs ez a gond, azt csak meg kell inni. Ezzel ellentétben az igazi almateában valódi gyümölcs van. Az addig úszkálhat, ameddig jól esik. Majd a végén meg is ehetjük.

De ízlés, divat, és női magazifüggőségünk szerint kenhetjük a hajunkra, fülünkre, szemünkre, lábunkra, vagy éppen máshova, hogy ettől legyen szép, hosszú, fényes bundánk.

Szóval jó teázgatást! :)

2011-02-10

Eurovision 2009. (majdnem) nagyszerű török dala a Düm Tek Tek volt. Mégpedig Hadise énekelt, aki nem volt annyira török, de annál inkább domborodott ott, ahol a zsűritől extra pontot várt. Najó, a domborodás is túlzás, de a próbálkozás azért megvolt.

Magyarország egyébként erre a romantikus és lélekbe hatolós neo-lírikus dalra összesen 5 pontot adott. Ez jelezheti azt is, hogy a magyar lányok mégiscsak csinosabbak, vagy pedig, hogy országunk így akart ellenállni az Ádok Zoli szomorú veresége miatt (Mi a cégben becsületből kétszer is meghallgattuk Zolit, mielőtt letöröltük volna).

Mindig is egy érdekes kérdés volt, hogy mi lesz az Eurovision szereplőivel azután.

Nos, azt tudjuk, hogy Törökországban az Eurovision előtt hónapokig éjjel-nappal a választott dal megy. Ez 2009.-ben azt jelentette, hogy naponta legalább hússzor dümtekkeltünk. Gondoltuk, hogy majd az Eurovision után jobb lesz. De nem.

A negyedik hely eléggé felbuzdította a török médiát ahhoz, hogy hónapokig hallgassuk még ezt a remek és tartalmas művet. Szerencsére, mert nem hiszem, hogy valamely éjszaka is tudtam volna aludni nélküle.

Sőt, mivel a megtanulása igazán nem igényel magasfokú végzettséget, hirtelen mindenki elkezdte ezt énekelni. És még házivideó-beküldő verseny is volt! Legalább mi jót mulattunk.

Persze az ötéves kislány Hadisének gondolja magát és a fürdőszobában dümtekket énekel, az rendben van. Na de amikor ugyan ezt a huszonöt-éves szakállas hippit csinálja, az tényleg vicces. A kislány legalább kinövi, egy év múlva elfelejti.

És tényleg, egy év múlva már nem is emlékszünk az egészre. Ha jól tudom, az egész Eurovision történetében az Abba volt az egyetlen, aki végül vitte valamire. De ők aztán nagyon!

Na de Hadise nem vészett el a kukában. Bár a többi száma valahogy nem jut eszembe. De a Düm Tek Tek igenis él! Mégpedig egy nagyon is jó pelenka reklámban!

Gondolom a fenti írásból mindenki arra gondol, hogy elegendem van a Düm Tek Tekből, pedig szerettem. Szerettem erre az ütemre ledudálni a gyalogosokat az útról.

De ez a pelenka reklám mégiscsak jobban sikerült.

2011-02-11

Fire Of Anatolia Dance Group új produkciója 2011. március 8-án a Papp László Budapest Sportarénában.

Az olvasói 15 %-os engedményt kap közös jegyvétel esetén.

Napjaink popzenei dömpingje mellett a tánc szerelmesei is igazi gyöngyszemeknek örülhetnek. A LORD OF THE DANCE elsőprő tavalyi sikere után idén tavasszal egy másik nemzetközi társulat érkezik hazánkba. A Fire Of Anatolia Dance Group korábbi produkciójával néhány éve már meghódította a magyar közönséget ám a fantasztikus török társulat új produkciója a TROJA, március 8-án az Arénában még a sokat látott tánckedvelőknek is szemkápráztató kikapcsolódással kecsegtet.

Az ember szinte beleszédül a számokba is amelyek jellemzik a monstre előadást. A szereplők kifejezetten e produkcióra készített 2000 jelmezét 450 féle különböző anyagból készítették, többek közt üzbegisztáni különlegesen szőtt filcből, vagy kézzel festett műselyemből.

A Trója című látványos előadás történetvezetése a Brad Pitt főszereplésével készült nagy sikerű film címét követi, a tökéletes illúzióról káprázatos koreográfiák, roppant méretek és a 150 robotlámpa és hatalmas háttérvetítés gondoskodik. A korhű ruházat és kultúra bemutatására a táncosok többek közt továbbá 500 pár cipőt, 850 fejdísz és 500 karkötőt használnak.

A kivételes képességű táncosokat felvonultató társulat művészeti vezetője és koreográfusa Musztafa Erdogan méltán büszke produkciójára: "Trója egyidős a Szentírással. Az emberiség egyik legrégebbi és legismertebb története, ahol az álom és valóság valamint a tudomány és a jövőkép keveredett. A fontos és valóságos helyszínen lezajlott legendás történet, Homérosz műve nyomán titokzatos kalanddá változott, kíváncsivá téve a történészeket is, majd természetesen napjaink alkotóművészeit is. A trójai romok közül szűrődő hangok, a saját történelmünk hangjai. Tisztelgünk a művészettörténet e halhatatlan műve előtt háromezer évvel később is."

Hogy e tiszteletadás hogy is sikerült, arra a produkció diadalmenete a válasz. Az előadás a nyári szezonban Antalya legkedveltebb attrakciója, de világtánc turnéi is telt házak előtt zajlanak. A török tánc hagyományait monumentális show-ként bemutató előadás most kizárólag egyetlen alkalommal költözik hazánkba. A világ egyik legszebb szerelmi története igazi Nőnap ajándék lesz március 8-án a Papp László Budapest Sportarénában.

A kedvezményes jegyvétellel kapcsolatos információk az .

2011-02-14

Isztambulban most két rémes időjárás között vagyunk.

Már véget ért a rettenetes január, de még nem jött el a másik rettenetes, a március. Most éppen süt a nap...nem, elkezdett beborulni.

Isztambulban a tél általában eléggé egyszerű: szakad az eső. Néha látni havat is, de az inkább a környéken (Bursa, Edirne, Rodostó) jellemző. Ott már régóta van hó. Aki ilyet akart látni, az már elment megnézni.

Isztambulban inkább száraz idő van mostanában. Ennek a száraznak nagy haverjai a hidegek, a kettő mindig együtt jár.

Cserébe viszont süt a nap! :)

És mi van Isztambulban, amikor kisüt a nap? Kimennek a macskák is heverészni. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="448" caption="Foltika"][/caption]

Őt még itt a sarkon kaptuk el.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fixírsó és Kálium-Permanganát"][/caption]

A helyi patika macska-készlete.

Jó egyébként az ajtónál a felírat: vigyázat! Macskánk van! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Gubbacs"][/caption]

És persze nemcsak a macskák, de a kutyák is kint fekszenek a napon ilyenkor... :)

2011-02-15

Egy ideális turista sosem fordul itt meg. És leginkább ez sose történik vele.

Ha viszont pont az ideális turista fordítottja, akkor meg úgyszólván az elsősegélyen köt ki, nem itt.

Ez a világ a gyógyszertár.

Talán minden turista rémálma az, ha külföldön kell a vöröskeresztes bácsikkal és nénikkel összehaverkodnia. Nos, a jó hír, hogy ilyenek sem Isztambulban, sem Törökországban nincsenek. Itt a mentők és a kórházak jele a vörös félhold.

A gyógyszertárak jele viszont a vörös E betű. E, mint eczane. Ezt érdemes megjegyezni, ha esetleg mégis szükség lenne rá.

Leginkább a kórházak (hastane) környékén rajzanak tömegesen. Mégpedig, mint a szentjánosbogarak, mert tele vannak mindenféle lámpával, és leginkább a villogó E betűvel. Így már messziről megismerhetők.

Elvileg az E betű csak akkor villog, ha nyitva vannak. De a valóság persze nem ez. Láthatunk villogó E betűt akkor is, ha már régen bezárt. Ennek okai lehetnek:

Jól néz ki.

Nincs más lámpa az utcában.

Így maradt.

A boltos záráskor sietett az esti focira, és nem ért rá lekapcsolni.

A kapcsolóra rátolták a szekrényt, még évekkkel ezelőtt, és azóta se tudja senki, hol lehet lekapcsolni.

Ebből is láthatjuk, hogy egy felkapcsolt lámpának több oka lehetséges, mint a lekapcsoltnak.

Na tehát találtunk egy gyógyszertárat. A régiiek egészen hangulatosak, szépen rendezettek, ahol még a macskának is helye van ().

De ez a ritkább. A többsége inkább úgy néz ki, mint ahol éppen költöznek. Halmokban áll minden, és a kassza is valahol az aszpirines doboz alatt van. Ennek is van ám előnye! Mielőtt a boltos a pénzhez nyúlna, bevehet egy fejfájás-csillapítót. Bár talán inkább Cavinton kellene...

Najó, ez csak vicc. Nincs szükségük Cavintonra, mert úgy átlátják a rendszert, hogy csak pislogok.

Itt nem úgy van ám, hogy bemegyünk, és bemutatjuk a receptet, vagy elmondjuk mi kell, és megkapjuk, fizetünk, és kész. Itt bizony komoly papírmunka és rendszerek vannak. Hát még

a kórházakban, ahol a doki 5 perc alatt elvégzi a bicskahadműveletet, de aztán 40 percet rohangálunk az épületben, hogy a papírokat elintézzük.

Tehát bemegyünk, és megpróbáljuk a kasszát megkeresni. Vagy az egyik eladót. Neki odaadjuk a receptet (ez egyébként többréteges indigó). És máris kezdődik a papírmunka:

Van magánbiztosítása? Persze van, hiszen akkor ő fizeti a gyógyszer árának jó nagy részét. Ehhez van kártya, amit odaadunk a gyógyszertárosnak.

Elvileg ez a kártya, mint a bankkártya működik, csak le kell húzni (nem a wc-ben, hanem a leolvasóban), és már megy is mindent. De persze a dolgok sosem úgy mennek, mint kellene. Főleg Törökországban!

Vagyis a lehúzás nem megy, jön a telefonálás, amikor is a gyógyszertáros felhívja a biztosítót, elmondja azt a rengeteg számot, amit csak össze tud vadászni a kártyán és a recepten (külön jó ilyenkor külföldinek lennie, mert a nevemet mindig betűnként lökdösik át a vonalon). Majd egy 5-7 perc csevegés után megtudjuk, mennyi is lesz a gyógyszer végleges ára. Ezt persze nem vagyunk kötelesek elfogadni, de nem tudunk alkudni, mint a bazárban sajnos.

Utána jön a gyógyszeravadászat. Ebben eléggé gyorsak. Sőt, a gyógyszer elővételével egyidőben már az olló is előkerül, és mint egy horrorfilmben a gyógyszerész megtámadja a dobozt. Azt gondolnánk, cafatokra fogja vagdálni, és bár ez történik, ennek oka van: a vonalkód kell, hogy el tudjanak számolni a biztosítónak. Persze nem elég egy kód, mert a hagyományos (1D, csíkos, stb...) mellett ott a 2D kód is, ami olyan, mint egy mini keresztretjtvény.

No, ezeket vágja ki a gyógyszertáros emberünk, és felragasztja a receptre, mint a matricás albumra.

Sajnos ez viszont nem tesz jót a doboznak, nem sok marad belőle. De nem kell izgulni, mert mire egyet pislantanánk, a sértetlen doboz nemcsak cafatokban lesz, hanem össze is lesz ragasztva. Íme:

Minden szépen a helyén van, csak a krémnek lett panorámaablakos otthona.

Majd ha ezen is túl vagyunk, akkor már tényleg jöhet a fizetés.

Egyes esetekben nincs minden gyógyszer ebben a boltban, de nem kell izgulni, mert majd áttelefonálnak a szomszédba (vagy a szomszéd kontinensre) és máris áthozzák.

No, és ha idáig eljutottunk, akkor fontos információ a turistáknak!

Elvileg a gyógyszertár szerződésben áll a turista biztosítójával. Na erre nincs sok esély, hogy pont ilyet találjunk, így ne is keressünk, mert előbb fogy el a szendvicsünk. Persze rákérdezni érdemes.

Marad a B terv: A gyógyszerről, meg mindenről kérjünk számlát, és jól őrizzük meg a hazaúton! Azaz ne tegyünk a csempészett macska mellé! Majd otthon a biztosítónak kell megmutatni, hogy megkapjuk az érte járó pénzt.

Na de ez legyen egy infó, amit tudunk, se sohasem használunk!

2011-02-16

Bár a Valentin napnak (régies magyar nevén Bálint Nap) már vége (hurrá), de azért valami rózsaszínt mégis berakunk erre a hétre.

Íme egy igazán zsebkendő romantikus török film. És még nagyon is jól sikerült!

A film címe Aşk Tesadüfleri Sever, amit nagyjából úgy lehetne lefordítani, hogy a Szerelem szereti az egybeeséseket. A Googléval másképpen is lehet fordítani, de akkor kb. jön ki, hogy a Pásztor véletlenül beleesett a szerelembe...(de lehet, hogy fordítva).

Arról nincs információ, lesz-e valamilyen magyarországi vetítés, de azt már tudjuk, hogy Angliában már vetítik. Talán valamelyik török filmhéten. Így mindenki tartsa nyitva a szemét! Vagy töltse le a .

Sajnos az előzetesből egy teljesen más filmet vár az ember. Ami viszont azért nem nagy baj, mert így izgalmasabb lesz. Egyébként is a film sokkal jobb, mint az előzetesből kiderül.

A szereplők is jól játszanak, és nagyon jó a film-zene összhatás. Sokkal jobb, mint sok más nagyratartott romantikus török film. És ez az első, amin nem aludtam el. :)

A történet röviden, anélkül, hogy lelőnép a poént, hogy egy fiú és egy lány élete már a születésükkor összefonódik. És történjék bármi, valahogy mindig összefutnak.

Nagyon szépen megoldják, ahogy a múlt és a jelen találkozik, ahogy a visszaemlékezések a összekapcsolódnak az aktuális cselekménnyel.

Természetesen, mint minden Isztambulban játszódó filmnél, itt sem maradhatnak el a várost bemutató fantasztikus légi felvételek. Így amikor a film cselekménye áttér Ankarába, akkor láthatjuk, mennyivel is szebb a Boszporusz városa, mint Törökország fővárosa.

2011-02-17

A török nyelvben a többesszám egy olyan dolog, ami igazán nem egy nagy kaland.

Többesszámot egész egyszerűen úgy képzünk, hogy a főnév végére (de még a rag-vonat előtt) a -ler, vagy a -lar megfelelő alakját.

Mi a megfelelő? Az is egyszerű. Ha a főnév vége magas hangzású, akkor lesz -ler, ha pedig mély, akkor -lar. Ezt nem is kell nekünk magyaroknak gyakorolni, megy automatikusan. :) Elég, ha a németek és angolok őrülnek bele... :)

Más hasonlóság is van. Nem szükséges a többesszám akkor, ha már előtte elmondtuk, hogy a főnevek többen vannak. Pl. ha kér macska megy át az úton, akkor a macskákat nem kell többesszámba rakni. Még az igét sem: Iki kedi gidiyor. Nem úgy, mint az angolban.

Viszont a jókívánságok párosával járnak. Pl. a Jó reggelt! (másképpen Jó reggelt kívánok! vagy pedig Pálinkás jó reggelt! esetleg csak Csá!) magyarul egyesszámban van. Bár komoly optimizmusra vall ha valakinek jó reggelt kívánunk, hiszen hogyan is lehetne jó egy reggel, ha még dél előtt fel kell kelni? Ezzel szemben törökül...ööö....nos ők inkább teljesen mást mondanak (Günaydın)

Inkább nézzünk valami mást! Jó napot! No, ennek van már realitása! Még inkább egy szép kerek Jó este! Ez is egyes számban van magyarul. Nem is rossz dolog, minden alkalommal külön egy jó estét kívánni.

A törökben viszont ez többesszámban van. Az este törökül akşam. Többes számban akşam+lar.Ebből a Jó estét İyi akşamlar lesz (az iyi jelenti a jót).

De nem csak az este, hanem a nap és minden más jókívánság is többesszámban lesz.

Jó napot - İyi günler
Jó estét - İyi akşamlar
Jó munkát - İyi çalışmalar
Jó utat - İyi yolculuklar

Nos, ha már azt megismertük, mindenkinek egy jókívánság:

İyi günler! :)

2011-02-18

Miért jó Isztambulban sorozat mai főszereplője: a .

Lássuk, miért is jó Isztambulban bolyongva bemenni egy hamamba, azaz egy jó kis török fürdőbe:

Melegben leszünk.

Vizesek leszünk, de nem az esőtől.

Levehetjük úgy a ruhánkat, hogy nem fog mindjárt egy csomó ember sikoltozni (legalábbis nem mindig).

Egy nagyon érdekes épületben lehetünk.

A masszőr jól beledöngöl minket a kőbe.

Kisikálnak belőlünk minden piszkot.

Baró frizuránk lesz a hajmosástól.

Gőzösek leszünk.

Szappanosak leszünk.

Lihegünk egy jót.

Nem hallatszik be az utcai kiabálás.

Egy kicsit (kb. 1 óra) kikapcsolódhatunk.

Nem futunk össze utcai árussal, aki ránk akar tukmálni egy szőnyeget nekünk.

Szexi törölközőt kapunk (később azért elveszik tőlünk).

Egyes helyeken izgi fapapucsot is kapunk, amiben egyensúlyozgathatunk (ezt is visszaveszik sajnós).

A hamam fantasztikus akusztikájában kipróbálhatjuk énektudásunkat (amíg valaki meg nem simogat minket egy röppenő papucssal).

Csomó érdekes emberrel ismerkedhetünk meg.

2011-02-21

Isztambulban és Törökországban, hasonlóan a világ számos pontjához, rengeteg hely van, ahol tilos fotózni.

Persze a turisták egy nagy része teljesen zakkant, és nem törődik ezzel. Ez persze nekünk is segíthet, hogy szükség esetén elvegyüljünk a tömegben.

Általában háromféle fotózási tiltással találkozhatunk: vakuzni tilos, állvánnyal fényképezni tilos, vagy pedig teljesen tilos a fényképezés.

A vaku használata tilos az a legegyszerűbb eset. E mögött ugyanis komoly indok van. Mégpedig sok történelmi emlék (elsősorban festmények, mozaikok, és más festett dolgok), amiknek nem tesz jót a fény. A sok fény hatására a festék elbomlik, így egy idő múlva a mozaik és a sima fürdőszobacsempe nem fog sokban különbözni.

Ez tehát tényleg egy fontos dolog. Ha nem akarunk barbár turistának tűnni, akkor tényleg figyeljünk oda a vaku használatára!

Teljesen más viszont a másik két eset. Ott bizony mindenféle tulajdoni problémák vannak.

Hol is kezdjük?

Nos, ugye az ember nem szereti, ha meztelenül lefényképezik. Legalábbis úgy nem, hogy ezt olyan teszi, akit nem ismerünk. Legtöbbünk azt sem szereti, ha ruhában lesz a fénykép része. Ugyebár ez főleg abban az abszolút helyzetben igaz, amikor a fotós ezért még pénzt is kap. Pedig hát... nem ő van a képen...

Éppen ezért többségében nem szabad az embert fényképezni, ha nem egyezik bele. Ez alól azért vannak kivételek. Főleg akkor ha nem konkrétan egy vagy több embert fotózunk, hanem mondjuk egy utcát, ami nem üres. Persze itt azért vannak határok, hogy mikortól (milyen távol van, hány fő, stb...) is lehet azt mondani, hogy Hé! Én nem téged fotózlak, hanem azt a házat mögötted, amit most eltakar a nagy fejed!

Vannak szituációk, amikor viszont mi mondjuk le arról, hogy igényt tartunk a fényképen szereplés jogáért. Ilyen pl. egy koncert. Általában a jegy hátulján ez fel is van tüntetve. Ezért aztán ha koncertre megyünk, mindenképpen jól fésülködjünk meg, mert ha rajta leszünk a képen, és az unokánk megtalálja egy archívumban, akkor ne az legyen az első mondata, hogy Apa! Neked aztán roppant furcsa frizurád volt!

Az épületeknél is hasonló helyzet van. Ugyanis mindegyik valakinek, vagy valamilyen szervezetnek a tulajdona. Így ők garázdálkodhatnak a jogokkal, hogy mikor és hogyan lehet fotózni. Pl. az Eiffel-torony fotózása és publikálása szabadon engedett. De ha az esti díszkivilágítással együtt fényképezzük és publikáljuk (ez utóbbi a lényeg), akkor már

engedélyt kell kérnünk.

De, mint ahogy a biztonsági őr elől menekülve megtudtam, a budapesti Westend is olyan, hogy professzionális fénykép csak engedéllyel készíthető.

És itt a lényeg! A professzionális!

A műemlékek, múzeumok, őskövek, meg minden egyéb is valakinek a tulajdona. Ami legtöbbször az ország kultúrájáért felelős minisztériuma. Ők viszont nem szeretnék, ha mindenki olyan minőségű képet készítené, amit utána el tud adni akár könyv, akár más kiadvány készítésére. Pláne nem lenne jó, ha kiderülne, hogy minden jött-ment jobb fotót csinál, mint a Béla fia, aki a hivatásos fotós...

Ezért sok helyen a problémát úgy oldják meg, hogy egész egyszerűen nem engedik az állvány használatát, mondván, hogy bent úgyis csak félhomály van, és akkor csak vacak képet lehet készíteni. Szerencsére ez nem így van, de azért rendesen meg kell dolgozni egy jó képért.

Elegánsabb helyeken viszont legalább kiírják, hogy a professzionális fotózáshoz kinek az engedélye szükséges. Isztambulban a Kariye Camii ilyen, ami nem is a Török Kulturális Minisztériumhoz tartozik.

Más helyeken pedig egyáltalán nem engedélyezett a fotózás.

Na de akkor mit csinál a turista, ha otthon mégis meg akarja mutatni a szultán legnagyobb gyémántját (ami egyébként is egy jólőrzött raktárban van, míg a kiállításon csak egy darab műanyag van)?

Nos, ha teljesen tilos, akkor az egyszerű turista fogja, és beállítja a fényképezőgépet, még a belépés előtt. Mindent úgy, hogy ne adjon hangot, és ne kelljen mást csinálni, mint a gombot nyomogatni. Majd pedig a nyakába akasztja, és a gépet lóbálva bemegy a kiállításra. Aztán néha, csak úgy véletlenül, rásiklik a keze a gombra, és véletlenül megnyomja.

De nem minden helyen kell ilyen véletlen nyomogatásra vetemedni. Simán oda is lehet menni a biztonsági őrhöz, és ártatlan turistafejjel megkérni, hogy készítsen rólunk és Nagy Sándor Nagy Baltájáról egy fotót.

Mindjárt más a szituáció, ha csak az állvány van tiltva. Akkor ugyanis lehet fényképezni, csak nem úgy.

Persze az ártatlan turista nem olvas, nem érdeklődik, nem néz utána semminek. Hanem az AyaSofya kellős közepén felállítja a nagy állványt, és elkezd fotózni. A biztonsági őr meg is jelenik mindjárt, mire hősünk sok-sok sorry közepette jó látványosan összehajtogatja az

állványt, átköti, és berakja a hátizsákja legaljára. Ettől minden ór megnyugszik, és visszamegy újabb prédára vadászni.

Hősünk pedig lehajol cipőt kötni, miközben kiveszi a kabát zsebéből a kis állványt, majd egyetlen mozdulattal felhelyezi a gépet, leteszi a földre, és míg befejezi a cipőkötést, folytatódik tovább a fotózás...

Látni olyat is, amikor a turista a számbeli fölényét használja ki. Egyikük (turista 1) jó látványosan elkezd fényképezni. Talán éppen a biztonsági órral kezdi. Mire az elkezd kergetni. Ameddig pedig a turista 1 az órral fogócskázik, addig a turista 2 kényelmesen fotóztat...

Persze azon felül, hogy a fenti dolgokat nem illik, nem is éri meg csinálni, hiszen ha publikáljuk a képet, akkor úgyis lebukunk.

2011-02-22

Isztambulban sok a szemét. Ez nem kérdés. Viszont ez rengeteg embernek ad munkát. És nemcsak a kukásoknak, hanem sokaknak másoknak is.

Ismerjük meg az ócskást!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ócskás - így jár, ha megint bedöglük a számítógép"][/caption]

Az ócskás, törökül eskici, Isztambul egyik gyakori embere. Őt mindig könnyen meg lehet találni, ha egy kicsit is figyelünk.

Ez az ember egy kis kocsival járja a várost, miközben a mély torokhangja messzire száll: eskiciiiiiiiii

Ez azt jelenti, hogy keresi a régi, kidobandó cuccokat.

Igen, ő az, aki a már nem használt eszközeinket elviszi, és megpróbálja újrahasznosítani. Más néven ő a lomtalanító.

Bár ő is átnézi a szemetet, semmiképpen nem nevezhetjük guberálónak.

Mai világunkban rengeteg felesleges holmi halmozódik fel. Sokuk még használható, de mégis megy a kukába. Pedig a globális szemétp problémáról, és az újrahasznosításról naponta hallani. Az EU-nak is ez az egyik fő irányvonala. Nos, Törökországban mindez nagyon is jól működik, még ha nem is minden termékre (pl. a zacskók és a pille palackok problémája nincs megoldva, de pl. a karton papír az utcán nagyon is kelendő).

Az eskici begyűjt mindet, ami használhatónak tűnik, és elviszi a központi telepre, ahol aztán kiderül, mi is jó belőle. Lehet, hogy bedöglött a TV, de sok döglött TV-ből össze lehet rakni néhány működőt, miközben az alkatrészek is jók lehetnek. Vannak erre megfelelő boltok (kacatosok), ahol tényleg mindent kapni. Így ha a régi mosógéppel (aminek még nem ártott a vízkő) baj van, akkor itt találhatunk pótalkatrészt. Hála annak, hogy az eskici már több mosógépet összegyűjtött.

Maguk a kacat boltok is érdekes helyek. Egyik-másik olyan, mintha valaki mindent gyűjtene. Hegyekben állnak a régi kicsi és nagy tárgyak, közte pedig egy vékony ösvényen haladhatunk a labirintusban. És itt tényleg mindent, de mindent megtalálunk. Még modern USB csatlakozót, vagy okostelefon tartozékot is.

Mindebből látszik, hogy az ócskások egy nagyon is komoly szervezetek Isztambulban. Egyes városrészekben (pl. Kadıköy) még egyenruhájuk és rendszámmal ellátott kiskocsijuk van.

2011-02-23

Törökül tanulni nem könnyű. Persze ha egy törököt megkérdezel, akkor azt mondja, hogy neki simán megy a nyelv. Aztán elad neked egy szőnyeget.

A török nyelvben az a jó, hogy olyan, mint a magyar. És az is a rossz, hogy pont olyan, mint a magyar.

Bár ez még nem is lenne baj, hogyha lenne egy olyan igazán jó könyv, amiből meg lehet tanulni törökül. De nem úgy néz ki, hogy lenne ilyen, pedig próbálkozás van bőven.

De olyan mind, mintha valaki elkezdene egy könyvet összerakni, majd időközben rájönne, hogy inkább a kínait magyarázza el, mert könnyebb.

Persze az is igaz, hogy a török nyelv még nagyon fiatal. És sok minden nincsen úgy leszögezve, mint pl. az angol nyelvénél. Ehhez még hozzájön az is, hogy Törökország minden részén egy kicsit másképpen beszélnek. A nyelvi központ pedig Ankarában van, de ott is minden attól függ, hogy a tanár honnan is származik.

Isztambulban pedig megint teljesen más a szituáció, mert az egész országból érkeztek ide emberek, ezért itt aztán egy nagyon vegyes nyelv alakult ki. Vagyis inkább még mindig alakul. Ezért van az, hogyha megkérdezzük az utcán, merre van az, amit keresünk, mindenki mást fog mondani. Pedig mindenki ugyan azt mondja, csak más akcentusban. Kivéve persze azt, aki neked órát akar eladni. Olcsón, trendit, divatosat, csak neked. Márkás bizony...

Felmerül a kérdés, hogy akkor hogyan lehet törökül megtanulni?

Háááát.... Nos... A bazárban természetesen! :)

El kell jutni az alapokig, hogy tudjuk beszélgetni. Majd bezárni a pénzünket egy biztonságos helyre, nehogy elköltsük. Aztán irány az utca!

Ehhez az alapokig való eljutáshoz segít nekünk a Goethe-Verlag internetes oldala:

Itt a szavakat tudjuk begyakorolni. Nagy segítség, hogy van kiejtést is!

Köszönjük az oldal ajánlatát Tibinek!

2011-02-24

Még csak február van. Bár Törökországban hamarabb kezdődik a dinnyeszezon, mint Magyarországon, azért az mégse most lesz. Valamit pedig jó lenne meglékelni...

Vegyünk egy citromot!

Isztambul ugyebár két részből áll: európai és ázsiai fél. Középen pedig ott a Boszporusz. Nos, ez nem olyan kis patak, amint csak úgy át lehetne ugrani. Sőt, átúszni sem egyszerű. A legendák szerint eddig csak egy fiú volt, aki megpróbálta, de ő is csak a Kislány-toronyig úszott be. Oda is egy lány miatt. Egészen jól is ment neki, míg egyik éjjel már nem sikerült visszaúsznia...

Viszont több millió ember él úgy Isztambulban, hogy Ázsiában lakik és Európában dolgozik. Ők vagy a Boszporusz felett a hídon mennek át, vagy pedig hajóval.

Hajózni jó móka. Az első kétszáz alkalommal legalábbis mindenképpen. Utána is nagy kaland, és nem hiszem, hogy Isztambul valaha is elveszíti azt a varázsát, amit a hajózás ad, de azért mégiscsak minden nap ugyan az. Kivéve, ha köd van, mert akkor tényleg nagyon más.

Nos, a hajó átlag 25 perc alatt ér át Ázsiából Európába. Ezt az időt alvással és könyvolvasással is jól el lehet tölteni. De van, aki inkább úgy érzi, hogy ez jó alkalom arra, hogy kössön egy jó kis üzletet. Vagyis megpróbáljon eladni valamit a kedves utasoknak.

Nem, ez nem olyan turistafogó, mint a bazárban, hogyha nem figyelünk, akkor mindjárt pár száz négyzetméter szőnyeggel lettünk gazdagabbak. Itt mindenféle más cuccot próbálnak eladni nekünk. Általában olyasmit, ami máshol nem kapható.

A hajón tényleg minden kapható. Lehet venni összecsukható multifunkcionális sétabotot, multi-megafunkcionális bicskát, hordozható diszkólámpát (beépített zenegéppel), olyan tollat, ami nem tud semmit de legalább nem is néz ki jól, fekete övet (ez amúgy nagyon praktikus, ha a hajon jövünk rá, hogy valami otthon maradt...), és még nagyon sok mindent. Az egyetlen probléma, hogy sose tudni, melyik hajón éppen mi van. Így aztán ha valami megtetszik, akkor nem szabad habozni, azonnal meg kell venni, különben sose találunk rá megint. Ezek után jó kérdés, miért nincs ATM a hajón...

Legutóbbi utunkon megismerkedhettünk a citromlékelővel.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Citrom lékelő"][/caption]

Ez egy olyan kis bigyó, vagy inkább kütyű, amivel a citromot lehet meglékelni. Egy szép és elegáns lukat fúrhatunk bele. No nem azért, mert olajat keresnénk, hanem mert ott lakik a citromlé.

Lesz egy szép kis lukunk, majd pedig a citromlé ezen a bigyón keresztül fog kifolyni. Nem kell vacakolni a facsarással. Elég csak összenyomni.

Amiért viszont tényleg nagyon jó, hogy van egy kis kupak is rajta. Így le lehet csukni, és berakni a hűtőbe. Igazi bió doboz.

Hatalmas vagyont fizettünk érte: egy egész lírát!

2011-02-25

Első török táncház Budapesten

2011. március 26-án a Türkinfó táncsoportja rendezi meg az első magyarországi török táncházat. A program 18:00-kor kezdődik

“Belépsz a terembe is meghalod a ritmust, egészen átjár az ismeretlen ismerős zene. Táncolni, mozdulni kellene, de hogyan? Aztán lassan megtanulod az ütemet, a lépést és egyre jobban megismered, megérzed Törökország ezerszínű népének gondolatait. Nem lesz idegen számodra. Hirtelen megismered, mert benne lesz erdélyi, balkáni ritmus, de benne lesz az ősi ázsiai lüktetés is, ami számodra sem idegen...”

A szervezők mindenkit sok szeretettel várnak.

Török táncház

Időpont: 2011. március 26. (szombat)

Helyszín: Ferencvárosi Művelődési Központ (1096, Budapest Haller utca 27.)

Belépési díj: 600 forint

Forrás:

2011-02-28

Ismét eltelt egy év, és hamarosan a nyakunkon lesz az Eurovision 2011!

Hip-hip-hurrá, kezdhethetjük a szotyolát és a mogyorót felhalmozni!

Igaz, az elődöntő majd csak május 10-én lesz, de azért nem árt felkészülni.

A hétvégén pedig megtudtuk, ki fogja Törökországot képviselni!

Amikor meghallottuk a híreket, hogy megvan az Eurovision kiválasztottja, nagyon fellelkesültünk. Ami nem tartott sokáig, mert meghallottuk a zenét is.

Törökországot 2011-ben az Eurovision fesztiválon a Yükses Sadakat fogja képviselni! Hu de jó! Áh, mégse...

Szerintem már maga az együttes sem egy biztató (neve kb. azt jelenti, hogy legfelső hűség, a stílusuk pedig romantikus metál, amitől még lehetne jó (lásd Evenescence), de most éppen nem). De ez a szám egyszerűen nagyon béna.

De igazándiból ez még nem is lenne baj. Mert miért is ne küldjünk valami bénát az Eurovisionra (sok ország tesz ám ilyet! :D), csak hát...

Amiért szerintünk ostobaság az egész, hanem a gondolatmenet...

Amióta Sertab Erener megnyerte az Eurovisiont, azóta minden évben őt próbáljuk meg utánozni. Több-kevesebb sikerrel. Inkább kevesebbel. Aztán tavaly a Manga egy teljesen más jellegű számmal befutott, erre most őt kezdik másolni...

Ráadásul tiszta örültség, hogy angolul próbálnak meg énekelni. Törökország nem egy olyan ország, ahol az emberek jól tudnak angolul. Ezért nagyon béna dalszövegek születnek. Most is ez a "life is beautiful"... Ez meg mi? Egy metál dal közepén??? Ilyet Barbie is csak akkor énekel, ha túl sokat nézte éjjel a RózsaszínCsatornát...

Teljesen érthetetlen ez az angolul-énekelünk-mánia. Minek? Számtalanszor nyertek már nem angol dalok. Ráadásul a török dalok sokkal, de sokkal jobbak törökül!

Nekünk egyébként az a véleményünk, hogyha már metált akarunk küldeni az Eurovisionra (meg egyébként is), akkor már inkább Şebnem Ferah menjen. Neki hangja is van. Na meg ennél az embernél jobban is néz ki. :D De róla lesz még szó a blogban. :)

És ha metál, akkor legalább ilyet szeretnénk látni (Demir Demirkan - Zaferlerim)

Na de az idén így alakult. Majd meglátjuk májusban! Addig is gyűjtjük a szotyolát.

Ne áruljátok el senkinek, mi az alábbi dalra fogunk szavazni:

"I am more strong then Darth Vader" :)))

2011-03-01

Şebnem Ferah a török rock-pop-metál legismertebb énekesnője (remek hangja van ám) és gitáros.

[caption id="" align="aligncenter" width="350" caption="Şebnem Ferah - forrás: Wikipédia"][/caption]

Şebnem Ferah 1972. április 12-én született a Bursa és Isztambul közötti Yalova tartományban. Szülei makedóniai törökök (Üsküp városából) költöztek Isztambulba. Ennek köszönhetően ismerte meg a ruméli zenét, népdalokat és hangszereket.

Már fiatal korában is az apja tanította énekelni és hangszereken játszani. Első gitárját akkor kapta, amikor a Liseyi Bursa Özel Namık Sözeri Középiskola első osztályán tanult.

Nem is várt sokat, mindjárt megalapította a Pegazus nevű együttest, majd egy évre rá felléptek egy bursai rockfesztiválon.

Sajnos egy az együttes nem volt hosszú életű. 1988-ban új együttest alapított Şebnem Ferah, a Volvox nevűt. Ez már nem egy laza rock, hanem igazi hard-rock banda volt.

A középiskola után Şebnem Ferah Ankarába ment, az Orta Doğu Teknik Üniversitesi egyetem közgazdaságtan szakán tanult. Itt megismerkedett a Ölem Tekin nevű rock hölgygel. Şebnem látta, hogy ugyan az a frizura, ugyan az a metálós bakancs, hát bevette őt is a bandába.

Viszont a csapat többi tagja Isztambulban volt. Akkor pedig még nem volt Skype, és hiába nyomták esténként a metált, a zene nem jutott át a 400km-es távolságon, az együttes nem tudott gyakorolni. Csak a szomszéd területben kellett mindenkinek a dobhártyáját kicserélni.

Şebnem úgy érezte, hogy ez így nem mehet tovább, és a közgazdaság helyett a metált választotta (jól is tette), átköltözött Isztambulba. Így a Volvox együttes tovább zenélhetett az éjszakákba. Hiányoztak viszont az iskolás bulik, így Şebnem beiratkozott az Isztambuli Egyetem angol nyelv és irodalom szakára.

Az együttes 1994-ig tartott együtt.

Şebnem Ferah karrierje akkor változott meg, amikor a TRT 1996-ban lejátszotta a Volvox egyik dalát. Sezen Aksu ekkor felkérte, hogy legyen a háttérénekese.

Egészen jól elénekeltek, de Sezen Aksu nem éppen a hard rock kategóriában dalolgat. Így

Şebnem Ferah saját dalt készített: Deli Kızım Uyan (Ébredj, örült lány)

Ez még nem volt annyira vagány, mint a későbbi dalok, de nagyon is jól megmutatta, milyen hangja van Şebnem Ferahnak. Ekkor lehetőségek kapott, hogy kiadja első albumát, melynek címe: Kadın (Asszony). Ezen az albumon a leghíresebb dal a Vazgeçtim Dünyadan (Leléptem a Földről), már igazi Şertab stílus.

A következő években két tragédia is történik a családjában. 1988-ban a nővérét, majd 1999-ben (a nagy földrengéskor) pedig az apját veszíti el. Şebnem Ferah a zenében próbál vigaszt keresni. Az ezt követő albumokban nagyon érezhető ennek a hatása.

A harmadik album, Perdeler (Függönyök) utolsó előtti dalát, mely szintén Perdeler, a finn Apocalyptica együttessel készült. Ezen a klippen van angol felirat is, így jobban érthetitek.

További útján még rengeteg album és dal jelent meg, az ő egyedi, vegyes stílusában. Íme néhány, Először a vadabban közül:
Can Kırıkları (A lélek szilánkjai) - 2005.

Ben Şarkımı Söylerken (Amikor én énekelek) - 2005.

A lírikusak közül talán a leghíresebb. Sil Baştan (A kezdetnek vége) - 2001.

Vagy a másik nagyon híres dala: Hoşcakal (Viszlát) - 2005.

További kiemelkedően érdekes dalok. Duett, akit már megismertünk. İki Yabancı (Két idegen)

Végül pedig egy speciális duett Polad Bülbüloğluval, ahol azeriül énekelnek. Gel ey seher (Gyere hajnal (ennek a magyar verziója a Süss fel nap!))

Tehát ő Şebnem Ferah, Törökország egyik legjobb rock-metál énekese.

2011-03-02

Sema egyik nap azt mondta, vegyünk tésztát a péknél, és süssük meg olajban, és az nagyon finom lesz (a török nyelvben két fajta tészta van. A hamur az, amit még gyúrunk, aztán megsütjük, míg a makarna az, ami már készen van és lehet rátenni a mákot).

Igen, ilyen is van a péknél? És az mégis milyen tészta?

Olyan, amiből a kenyeret lehet sütni.

No, ez érdekes lesz.

Kíváncsi voltam, mit is fogunk ebből kisütni. Úgyhogy irány a pék.

És tényleg adnak kenyértésztát.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A tészta"][/caption]

Ebből golyókat formázunk. Úgy a legkönnyebb, ha kicsit beolajozzuk a kezünket. Lehet használni olíva olajat, kukorica olajat, napraforgó olajat, vagy ha nem törődünk a kalóriával, akkor simán gépszirt is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A gyúrás"][/caption]

Ha a golyóbisok készen vannak, akkor vagy ágyúba töltjük őket, vagy pedig folytatjuk a sütögetést.

Ehhez lapítsuk ki a golyókat. Mondjuk egy jó jellegzetes, és energikus ütéssel, ahogy a kalapács is csinálná.

Kevésbé látványos, de szebb eredményt hoz, ha egyszerűen kézzel kihúzzuk őket, hogy szép korongok legyenek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Korongok"][/caption]

Már majdnem készen is vagyunk. Csak sütni kell, és kezdődhet is a felfalás!

A sütés forró olajban történik. Emlékeztető:

Megfogjuk az edényt
Meggyújtjuk a tüzet
Felrakjuk az edényt tűzre (nem ér mást!)
Ha jó forró, beleöntjük az olajat.
Ha az is jó forró, akkor pedig jöhet a tészta.

Figyeljünk oda, nehogy elrontsuk a sorrendet! Félelmetesen nehéz!!! Csak óvatosan!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sütés"][/caption]

És készen is vagyunk!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kész a török lángos"][/caption]

Amikor megkóstoltam, akkor derült ki, hogy ez nem más, mint lángos!

Nosza, akkor kísérletezzünk vele lángos módjára!

Sütés előtt tegyünk rá egy kis piros paprikát.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Paprikás lángos"][/caption]

Sütés után pedig jöhet a fokhagymás joghurt (ha már tejföl nincs is).

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Foghagymás joghurt"][/caption]

Kár, hogy nem előbb tudtam meg, hogy ez lángos, mert akkor tutira veszek sajtot is. :)
Viszont ez így nagyon jó, hogy a sarki péknél lehet venni kenyértésztát. A fene se fog vacakolni eztán. Kipróbáljuk a pizzát is! :)

2011-03-03

Véget ért az Európa Kulturális Fővárosa 2010, de nem kell félni! Itt az új lehetőség a pénzszerzésre!

Nemsokára kezdődik az Istanbul Shopping Fest, azaz az Isztambul Bevásárlási Banzáj!

[caption id="" align="aligncenter" width="369" caption="Istanbul Shopping Fest"][/caption]

A terv az, hogy azt a hangulatot, miszerint egész Isztambul egy hatalmas bazár, azt egy magasabb szintre emelje Isztambul kedves Önkormányzata. Itt azért persze van egy halom rövidítés, meg miniszteri felsorolás. És bár csúnya dolog kihagyni őket, de mi mégis így fogunk tenni. Mert csúnyák vagyunk és lusták. :)

Tehát most már nemcsak a bazár lesz a turisták célpontja, hanem egész Isztambulban lehet randalírozni. Vagy éppen fordítva, egész Isztambulban az eladók célpontjai leszünk.

Kérdezhetnénk, hogy akkor mégis mi lesz a különbség? Nos...öööö... nos ez bizony jó kérdés...

Az Istanbul Shopping Fest oldal leírása szerint nemcsak vásárlási lehetőség lesz, hanem hatalmas banzáj is. Mindenféle utcai szórakozások is. Tehát nemcsak a hello my friend, come to my shop and buy some km carpet emberke fog odajönni hozzánk, hanem más is. Remélem, lesz lufi is, különben az egész nem ér semmit...

Ezen felül a boltok is tovább lesznek nyitni, mint a szokásos. Azaz nyugodtan végig lehet próbálni az összes ékszer, ruhát, stb... Hip-hip-hurrá! :)

Sőt! Még a Tax Free is alacsonyabban kezdődik. Vagyis nem kell megvenni és felcipelni a repülőre a kétajtós mélyfagyasztót, hanem elég lesz csak venni pár bojtos papucsot, és máris visszakérhetjük az ÁFÁ-t (törkül KDV - kádeve).

Az Istanbul Shopping Fest szervezői szerint még további meglepetések is várhatóak.

Azt már megtudtuk, hogy lehet nyerni mindenfélét, pl. repülőjegyet, ami azért nem egy rossz dolog. Egy mindjárt itt is van, a . Ez bár kosárlabda, de bízom benne, hogy Feyyaz ezzel is meg tud küzdeni. :)

Így aztán érdemes követni az és az oldalát. Melindának köszönhetően egy is indítottunk, mi itt próbáljuk meg az eseményeket követni (amikor nem alszunk el). Nálunk egyenlőre nem lehet nyerni repülőjegyet, de még lukas zoknit se, mert nincs milliomos szponzorunk

(ha találsz egyet, akkor küld át léci).

Mi egyébként nagyon is lelkesen várjuk az eseményeket. Kér kedvenc utcánk is, a Bahariye és a Bağdad Caddesi is részt vesz az Isztambul Bevásárlási Banzájban, így remélhetőleg majd tudunk érdekes dolgokkal beszámolni. Ha más nem, veszünk egy zsák szotyolát. :)

Az utcabál és a pénzszerzés 2011. március 18. és 2011. április 26. között lesz. A szervező főmufti (ez is török szó ám, mégpedig rang, tehát valóban létezik mufti) elmondása szerint, ha a turisták jók lesznek, és sok pénz költenek, akkor a következő években lesz folytatás. A cél 10 millió turista 2015-ig. Sajnos arról nincs szó, hogy mi a cél pl. eladott szőnyegben.

Mindenkinek jó készülődést!

Köszönjük a hírt Melindának!

2011-03-04

2011. március 15.-én az isztambuli magyar követség egy különleges napot rendez. Lesz megemlékezés, magyar vacsora, Baráti Társaság és még koncert is.

A Magyar köztársaság Főkonzulátusa (Isztambul) az alábbi levelet küldte (az elütések és a helyesírási hibák már az én művem):

Tisztelt Honfitársam!

Szeretettel meghívom, hogy a családjával együtt jelenlétével tisztelje meg a nemzeti ünnepi rendezvényeinket.

Az 1848-49 évi forradalom és szabadságharc évfordulója alkalmából 2011. március 15-én, kedden, délelőtt 10.00 órakor koszorúzással egybekötött megemlékezést tartunk az isztambuli Feriköy protestáns temetőben.

Ezt követően 12.00-kor kerül sor az isztambuli Magyar Kulturális és Baráti Társaság klubjának felavatására, Kurucesmeben.

Este 19.30-kor Üsküdarban, a Filizler Köftecisi étteremben ünnepélyes fogadást tartunk, amelyen a magyar ízekről magyar mesterszakács gondoskodik.

Ezúton szeretnénk felhívni minden kedves érdeklődő figyelmét, hogy a március 16-án este 20.00-kor a Magyar Kulturális és Baráti Társaság kezdeményezésére és szervezésében a budapesti Új Harmónia Fúvóegyüttes ingyenes koncertet ad a Garanti Kültür Merkezi hangversenyteremben.

A koncertet megelőzően 19.30-kor koktélt adunk az együttes tiszteletére.

Isztambul, 2011. február 25.

Üdvözlettel: Dr. András Gyenge, főkonzul.

A március 15-i fogadáson való részvételi szándékát kérjük, feltétlenül jelezze március 7-ig a 212 344 12 68 telefonszámon, vagy a e-mail címem.

A 16-i koncertre a belépés ingyenes; a Magyar Kulturális és Baráti Társaság, minden, a működését elősegítő támogatást, felajánlást hálás köszönettel fogad a helyszínen is.

Helyszínek:

Feriköy-i protestáns temető - Abide-i Hürriyet Cd.

Magyar Kulturális és Baráti Társaság székhelye, Yeşilpınar Sok. No:2 Kuruçeşme Beşiktaş

Filizler Köftecisi, Aziz Mahmud Hüdayi Mah. Öğdülü Sok. No:41 Üsküdar

Garanti Kültür Merkezi, Boğaziçi Üniversitesi, Cengiz Topel Etiler

2011-03-07

Ha jól számolom, akkor szerdán történt a nagy esemény. Most pedig már hétfő van. Nem vagyunk valami gyorsak, de mi nem is akarunk a hírportálokkal versenyezni. No meg mostanra legalább konkrétumokat is tudunk, nemcsak találgatunk a vakvilágba (ami azért nem lenne rossz sok helyen...)

No meg azóta mintha már újra működne a blogger.com.

Mi közvetlenül nem vagyunk érintve, mert a törökökhöz hasonlóan rutinosan a hátsó ajtót használjuk. Így Izmirlitől tudtuk meg, hogy a blogger.com le lett tiltva.

A hírt végül az keresztül jutottunk el a oldalra, ahol néhány dolog kiderült azért.

Pl. az egyik, hogy a tiltás nem politikai, hanem üzleti okokból történt. Ez megmagyarázza, miért nincs az összes híroldal címlapján. Így nem lehet azt mutogatni, hogy a demokrácia csak nyugaton létezik. No meg esetleg akkor kiderül, hogy nyugaton is történtek, történnek hasonlóak....

Az ok állítólag az, hogy a blogger.com oldalon több olyan tartalom is szerepelt (elsősorban foci), aminek a tulajdoni jogai a Digitürk szolgáltatónál van. A Digitürk úgy érezte, minek vacakolni azzal, hogy egyesével megkeresnek minden jogsértő tartalmat, majd felszólítják a bloggert a tartalom eltávolításáról. Inkább azonnal letiltatták a teljes oldalt.

Persze valójában nem tiltották le, csak az internet név-szerveren változtatták meg a címét, más szóval a törökországi DNS-t írták át. Azok, akik nem IT guruk, ők is értsék, a szitu a következő:

Minden weboldalnak van egy IP címe. Ez olyan, mint egy telefonszám. Tudjuk jól, hogy telefonszámot milyen nehéz megjegyezni, ezért már az elején kitalálták azt, hogy lesz egy internetes név szerver. Ennek a feladata lesz az, hogy megjegyezze a számot. Ez lesz a különleges tudakozó. Amikor mi megkérdezzük, hogy mi a Béla telefonszáma, akkor megmondja.

Azaz amikor beírjuk, hogy google.com, akkor az internetes név szerver fogja kikeresni a listából, hogy a Google a 66.102.13.191 IP címen van, majd oda továbbít minket.

Mivel az ilyen szerver nagyon nagyon leterhelt, a világon több is van. Általában minden országban van egy központi, a többiek ahhoz szinkronizálódnak. Ha a központon valamit megváltoztatunk, akkor előbb-utóbb az ország többi részében is megváltoznak a címek.

Ez történt a blogger.com esetében is. Ha beírjuk a címet, akkor egy teljesen másik oldalra kerülünk. Az ötlet egyébként a kalózoaktól származik, mint minden más fontos dolog is (lásd mp3).

Ez a megoldás egyébként nagyon vicces. Olyan, mintha egy utcát úgy akarnánk elzárni a külvilágtól, hogy megváltoztatjuk a nevét a térképen.... Ugye aki tudja, hol az utca, úgyis megtalálja.

Így pl. a blogger.com a tiltás után is megtalálható, ha beírjuk a 66.102.13.191/blogger címet. Ezért aztán nem sokat értek el vele, leszámítva, hogy kb. 600.000 törököt magukra haragítottak.

Az átlagos internethasználó török régen tudja, hogyan lehet a tiltást megkerülni. .

2011-03-08

Keveset tudunk az Isztambul kártyáról, török nevén az Istanbul Kart-ról. Megpróbáltuk összeszedni, hogy mi is az, meg hogyan is működik.

Szóval megpróbáltuk...

[caption id="" align="aligncenter" width="490" caption="Istanbul kard (forrás: Belbim.com)"][/caption]

Az Istanbul Kard az új változata. Más néven Isztambul elektronikus buszjegyének a megújult, kártyás formája. Aminek legnagyobb előnye, hogy sem kulcstartóra nem fűzhető, sem pedig a zsebbe nem fér el kényelmesen, főleg nem szabad ráülni.

Szóval nem praktikus. Ezért az isztambuliak nem is használják. Sőt! Nem is ismerik. Kivéve a tanulókat és a nyugdíjasokat, mert ők automatikusan át lettek állítva a kártyára (). De ők sem az Istambul Kardot használják.

Így aztán megpróbáltunk utána járni, mi is az, hogyan lehet beszerezni, stb... Megdöbbenő eredményeket kaptunk.

Leginkább azt, hogy olyan info, ami a turistának hasznos lehet, olyan nincs. Helyette viszont találunk szép képeket, ahol emberek vigyorognak, meg kezet fognak, és valami olyan cím van, hogy átadták az Istanbul Kardot.

Még a helyi BKV (IETT) oldalán sincs róla semmi, csak annyi, hogy lesz. Pedig van, mert egy itt van nálam, de én is csak úgy kaptam valakitől, aki kapta valakitől, aki kapta valakitől, aki kapta valakitől, aki elcserélte egy kebabra... Tehát az eredete kétséges, de működik!

Nagy nehezen megtaláltam az , hogy mégis, hogyan gondolják az Istanbul Kard életét. Itt végre egészen sok hasznos dolgot találhatunk:

Minden tekintetben úgy használható, mint az De feltölteni csak az automatákban lehet (ilyen azért jó sok van, de a sarki újságosnál már nem biztos, hogy sikerül). A kapuk pedig gyorsabban használhatóak. Lehet futni a hajó után! :) A kártya ráadásul rádiós, így ha nagyon sietünk, akkor felragasztjuk egy macska farkára, és előre küldjük. Neki elég csak a kapu mellett 8 cm-el elossonnia.

A depozit az 10 TL. Azaz ennyit kell adnunk, amikor megvesszük a kártyát. Ez nem a kártya ára, mert bármikor vissza lehet adni, és akkor visszakapjuk a 10 lírát.

Két órán belül ötször szállhatunk át, és akkor kapjuk az átszállási kedvezményt. (ez még nincs tesztelve)

Érdekes viszont az, hogy ez az írás mintha csak egy tervezett lenne. Nem pedig az eredmény.

És sajnos arról egyáltalán nincs info, hogy hol tudunk ilyen kártyát venni. Gondolom a reptéren van turista info, és ott. Vagy legalább ott tudni fogják. Vagy valamit mondanak. Egy biztos, kebabot ott nem árulnak.

Így kérjük az Isztambulba járó turistákat, hogy osszák meg velünk a tapasztalataikat itt, a .

2011-03-09

Tavaly egészen jól sikerült a, végül is lett paradicsom. Csak aztán kicsúszunk az időből, és beállított a karácsony.

Az eredmény: döntetlen.

Idén korábban kezdjük, és paprikával! :)

Hasonlóan a paradicsomhoz, itt is ki kellett választani valami optimális növényt. Nem lehet túl nagy, mert nincs se traktorral bejárható farmunk, se macskával bejárható kertünk. Csak hangyával bejárható cserepünk (ami szerencsés esetben nem fog ráesni az alul sétálókra...).

De persze túl kicsi sem lehet, mert akkor mit fogunk megenni? Na de milyen a kicsi paprika?

Akkor jött az ötlet, hogy ne valami kis díszpaprikánk legyen, hanem van az, amire azt mondják: kicsi de erős. Igen, jó kis magyar csípős paprikát fogunk nevelni az erkélyen!

No de honnan lesz itt nekünk magyar paprikánk? Szerencsére két forrásunk is van. Egyik a felfűzött szárított paprika (továbbiakban B terv), és a favorit: Erős Pista (A terv).

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Erős Pista"][/caption]

Persze nem árt tudni, hogy ebben a magok nem kelnek csak úgy ki maguktól. Az üvegben elég sok a víz, így ha simán kikelnének, akkor már egy egész dzsungel virágozna az üvegben.

Ha jól emlékszem a biosz órákra, akkor a paprikában (és a paradicsomban, meg a többi vizesben is) van valami, ami gátolja a magok kikelését. Tehát ezt mindenképpen le kell mosni.

Ezzel együtt ott a tartósítószer, a kálium-szorbát. Ezt is ki kell mosni. És egyelőre nem tudni, hogy milyen hatással lesznek a magokra (ezért van a B terv).

Nos, akkor mosogassunk! Magokat, egyesével! Biztonság kedvéért mindegyiket szépen megsikáltam, és négyszer átmostam. Ha ezt Hamupipőke látta volna...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Vattaházak"]Mosás

Azért én sem unatkozom egész nap, nem mostam el az üvegben található összes magot. Csak

néhányat.

Tavaly úgyis az volt az egyik legnagyobb probléma, hogy túl sokan voltak a paradicsom palánták. Így ahelyett, hogy vidáman virágoztak volna, egymással hadakoztak. Majd parlamentet építettek, létrehozták a jobb és bal oldalt, majd kölcsönösen felgyújtották egymás cserepét...

Így aztán, tanulva az esetből, mér az elején külön vattába pakoljuk őket.

[/caption]

Vannak ilyen szép vattáink. Kifejezetten baba popsira optimalizálva. Reméljük, a paprika magok is jól fogják magukat érezni!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Keltető"][/caption]

No, és itt is van az eredmény!

Minden vattalabdában egy-egy mag van. Szépen becsomagolva.

Kiraktuk őket az ablakba, és öntözzük őket lelkesen.

Ti pedig izguljatok velünk együtt a következő 200 napban!

2011-03-10

Most, hogy nemsokára lobogtathatjuk a magyar zászlót március 15 néven, és a szomszédoknak ismét feladjuk a nagy kérdést (milyen zászló is ez) megjött a tél.

Végül is legalább nem maradt el az idén, és nem a torrentről kell majd letölteni.

Igaz ami igaz, volt hó rendesen, csak valahogy Isztambult elkerülte. Sőt! Körben minden kisebb városban megállt az élet, mert leesett a hó.

Edirnében szokás szerint megint kiküldték azt a riportert, aki valahonnan délről származik, és az idén megint eljátszotta azt, hogy még sosem látott havat. Egyre jobban megy neki, de azért egy hátsóraüléssel megcsúszás lehet már... De azért így is jókat lehet röhögni rajta, ahogy egy hosszú bottal próbálja a patakon levő jeget betörni, és közben olyan izgalommal közvetít, mint más egy focimeccsről... :)

De azért ne gondolja senki, hogy Törökországban nincs hó! A középső és a keleti tartományokban nagyon komoly tél szokott lenni. Minden évben van egy-két falu, amit szó szerint a hó alól kell kilapátolni.

De még délen is, Antalyában is ott vannak a havas hegycsúcsok.

Apropó, Antalya, azt mondják, ott is lepottyant a hó. Majd Zsuzsi megerősíti a hírt. :)

Addig is, Isztambul. Itt jó kis hóvihár van már 3 napja. És bár nem marad meg nagyon, de azért a hópelyhek rendesen bemásznak a kabát résein.

2011-03-11

A törökök nagyon odáig vannak az olívával. Oda is lehetnek, mert ott náluk aztán rengeteg van.

Éppen azért a török konyha egyik legfontosabb eleme. Pl. a török reggelinél hegyekben állnak a zöld és fekete olívbogyók. A többi ételnél beérik annyival, hogy az olívaolajban van párolva, beáztatva, stb...

A olíva fő termelő területe az Égei-tenger térsége, Törökország nyugati része. Az olíva központja pedig Izmir (Erről gondolom majd egyszer :).

Nekünk van egy ismerősünk Izmir tartományból. Ő Isztambulban tanult, és úgy tűnt, hogy jól bírja az éjszakai bulikat. De aztán a kora hajnali lefekvés helyett a kora hajnali felkelést választotta, és visszament a falujába az olíva fák közé. Azt mondja, nem bírta már, hogy repülőre kell ülni, ha el akar jutni a város szélére...

De azért minden télen ellátogat a világ egyik legnagyobb városába, hogy egy kicsit nosztalgiázzon a taxidudálások és kebabárusok között. Ilyenkor körbejárja az ismerősöket is és hoz egy kis olívát.

Sema nagyon imádja az olívbogyót, így őt is felhívta, kérünk-e. Naná! Jó kis falusi olívbogyó és házilag sajtolt olaj. Az íze sokkal, de sokkal másabb, mint a boltinak, pedig az se rossz. Valahogy intenzívebb az íze, szebb a színe és jobb az illata. :) És persze főz-mos-takarít...

No tehát, kértünk mi is olívát.

Aztán megérkezett a kamion, pár ember kiugrott belőle, összerakták a darut, amivel beemelték a lakásba a szállítmányt...

Végül nem tudom, mennyi minden jött. Az olívás hordó eléggé nehéz. Olyan 25 kg lehet (azaz a repülőn nem fér bele a kézipoggyászba). Bogyóból is annyi van, amivel be lehet teríteni az egész konyhát (Sema szerint ennyi olívbogyó két hónapra elég neki).

Extraként kaptunk paradicsompürét is. Ez valahogy együtt jár az olívákkal. Lehet olyat kotyvasztani reggelihez, hogy egy kis tálba olíva olajat rakunk. Majd ebbe bekerül egy kevés paradicsompüré. Ezt bennfelejtjük a hűtőben 1-2 napra, majd a kenyérre lehet rakosgatni. Elvileg csak az olajat használjuk, amit átjár a paradicsomos íz, magát a pürét nem. De aztán úgyis az a vége, hogy mindenki tunkol a kenyérrel, és elfogy az olaj is meg a püré is. :) No, tehát kaptunk olívbogyót, olívaolajt meg paradicsompürét is. Ezzel kell kihúzni a következő januárig... Meglátjuk... Szerintem jó, ha májusig bírjuk. :)

ui: A hiedelmekkel ellentétben mi nem mindent olívaolajban sütünk. Még a rántottás sem,

csak nagy ritkán. Mi is mezei napraforgóolajat használunk. Vagyis most éppen nem, mert áttértünk a kukoricaolajra, majd pedig a mogyoró olajra. A krumpli ebben sült. :) Az olíviai megye a salátára meg ilyesmikre. :)

2011-03-14

Sokan úgy gondolják, hogy Isztambulban alig van zöld. Legérdekesebb, hogy leginkább a törökök érzik így.

Pedig Isztambulban rengeteg park, erdő és fa található. Pl az út közepén.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Útközép fák - Kadiköy "][img alt="A street scene in Kadiköy showing trees planted in the middle of the road." data-bbox="142 230 855 245"/>
[caption]

Ez a kép Kadiköyben készült. Valaha volt erre egy hangulatos út, aminek a két oldalán fák sorakoztak. Az utat viszont ki kellett szélesíteni. De miért is kellene ezért a fákat kivágni?

A fák remekül elvannak az út közepén is. Talán még jobban is, mint egyébként.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Útközép fák - Kadiköy "][img alt="Another street scene in Kadiköy showing trees in the middle of the road." data-bbox="142 360 855 375"/>
[caption]

De nem mindenhol középen vannak. Egyes helyeken az út szélén álldogálnak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Útszéli fák - Tarabya "][img alt="A street scene in Tarabya showing trees planted along the side of the road." data-bbox="142 472 839 487"/>
[caption]

Egyébként Isztambulban igenis vannak parkok. Lehet, hogy nincs mind befejezve, még némelyik igencsak érdekes, de ahogy mondani szokás, a szándék a lények. No meg a fák és az egyéb zöldek a helyükön szoktak csücsülni. A járda az, ami valamilyen okból szeret furcsa lenni.

Kedvencem az egyik mini-park, Galatában. Az egész olyan kicsi, hogy valójában inkább járdaszigetnek kellene hívni. Úgy kb. 3 m oldalhosszúságú háromszög. De mintha valaki a Parkok Definíciója könyvet olvasta volna, és egy listából választotta volna ki, mitől park egy park. Majd mindazt belerakta.

Ugyanis ezen a parányi helyen minden megtalálható, ami egy igazi nagy parkban (kivéve a csónakázó-tavat): van benne fa, fű, pad, kuka, szemét, és még egy macska is befért!

2011-03-15

Sokszor kapunk olyan kérdést, hogy vajon milyen ajándékot lehet vinni a török családnak (elsősorban a leendő anyósoknak).

Nos, próbáljuk meg összeszedni! :) Lehetőleg olyasmiket, amik magyarok! :)

Első és legfontosabb, hogy alkoholos dolgokban legyen elég információnk. Egy jó üveg bor éppúgy lehet kapcsolatépítő, mint rontó. Ezért ennek utána kell járni.

Ha viszont zöld utat kaptunk, akkor ugye mindjárt jöhet a Tokaji, a pálinka és pár doboz sör. Mindegyik mehet apunak és anyunak is. Bár inkább az apósjelölt az, aki titokban majd a hűtőt fogja nyitogatni.

De ha viszont az alkohol kilőve, akkor másokkal kell próbálkozni.

Nálunk legjobban az Erős Pista (és a párja, Édes Anna) váltak be. E mellett a jó magyar piros paprika por is nagyon népszerű.

Csokikban nem tudom, ti hogy látjátok, mi nem igazán találtunk olyat, ami sikeres lett volna. A marcipánnak is vegyes népszerűsége van. Van, ahol bejön a doboza meg a marcipán is, de nem mindenhol.

Sokkal nagyobb népszerűségem örved a sajtos tallér. Törökországban egyébként is eléggé laposak a sós sütemények, így egy jó magyar sósnak nagyon tudnak örülni.

A Túró Rudi is egy olyan, amiből nem lehet eleget vinni. :) Hamar elfogy. :)

Végül, nekünk még bejött a libamáj is. Bár ez is olyan dolog, amit nem mindenki szeret.

Ti hogy gondoljátok? Mi lehet még olyan, ami magyar és a törökök szerethetik? Mi érdemes ajándékba vinni?

2011-03-16

Nemrég a esetében megismertük a kenyértésztát, amit csak úgy, simán lehet venni a péknél.

Most pedig próbáljuk ki a rendeltetési használatát is. Persze csak módjával... :)

Tehát ha valami olyasmivel szeretnénk felgyújtani a konyhát, ami hasonlít a kenyérre (pizza, lángos, stb...), akkor nem kell a tésztával bíbelődni, elég csak bemenni a sarki pékhez. Tőle pedig a hamur-t kell kérnünk.

Nálunk 350 g-os kiszerelésben árulják. Igazándiből nem árulják, hanem csak jó fej a pék, és ad. De hát melyik pék nem jó fej Törökországban? :)

Ebből a 350 g-ból 300 lesz a sütés után. Vagyis 50 g a víz (ez persze nem teljesen igaz, mert nem minden víz fog elszökni. Ezzel tudunk számolni.

Mi persze nem számolunk vele, csak jó tudni, hogy akár lehetne is. :)

Ez a hamur valójában egy 300 g-os fehér kenyér, amit kimentünk a sütő szájából (hogya aztán a mi szánkba toljuk be). Majd egyszer azért elbeszélgetünk a pékkel, hátha lehet másfajta tésztát is kérni.

No tehát, ez egy fehér kenyér-tészta. Kenyeret azért nem fogunk belőle sütni, mert az nem jön össze minden sütőnél. Maradjunk inkább a zsömlénél!

A kész tésztából pár perc alatt szép kis gombócokat gyúrtunk. Ezt csak úgy simán bedobtuk a tepsire. Tetejére tettünk tojásfehérjét, meg ami még eszünkbe jutott, mint mák, szezámmag, hagyma, stb... Csak úgy, kíváncsiságból. :)

Miután szépen feldíszítettük a zsömléket, akkor még bevágjuk a tetejét, mert attól lesz majd olyan vagány. :)

Ilyenkor elvileg 15 percet kellene várni. Aki nem túl éhes, az várjon csak. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Zsemle sütés előtt"][/caption]

Ha ezzel a hihetetlen nehéz feladattal készen vagyunk, akkor már csak be kell hajítani mindent (vagyis csak a zsömlét, és persze a tepsit sem rossz, ha alatta van) a 200 fokos forró sütőbe.

Nekünk 30 perc türelmünk volt, és nagy szerencsére ennyi kellett a zsömlének is. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Zsemle sütés előtt"][/caption]

Ó, és milyen finom lett! :)

Nyumnyum

2011-03-17

Mohácson az a szokás, hogy az emberek beöltöznek, hogy elijesszék a telet.

Isztambulban az emberek megpróbálnak neki eladni egy szőnyeget.

A módszer működik. Egyik nap még szakadt a hó, másik nap pedig már itt sem volt. Úgy elment, mintha soha nem is járt volna Isztambulban.

És úgy kisütött a nap, hogy csak na! A macskák alig győzik bepótolni az elmúlt hetek felhős idején kimarad sütkezést. Van olyan macska is, ami egy időben duplán alszik!

Persze a kutyákat sem kell féltetni. Mind kit fekszik a napon. Mint valami filmben, ahol altatógázzal befűjték a várost, de ez csak a kutyákra hatott. Míg a macskák kiválasztják az alvóhelyet, a kutyák a gyalogút kellős közepén alszanak. Egyes napsütötte részeken alig lehet átlépkedni köztük. Mondani sem kell, hogy a kukásautó ilyenkor más fele megy, mert ezek az ebek aztán nem fognak felkelni holmi járműért. Csak akkor fognak elmozdulni, ha a nap már odébb ment.

A hőmérő szerint 30 fok van. Ennyi azért tuti nincs. Ez bazári hőmérő. Ebből még alkudni kell, és majd valahol 15 fele megállapodunk.

De a nagykabát biztosan túl sok lett. Főleg a napon. Azért még vigyázni kell, mert az árnyékban és a tengeren azért hátba támadhat a hideg.

2011-03-18

1915. március 18. fontos nap a török történelemben. Akkor volt, hogy Először megmutatták a nyugatnak, hogy nem holmi gyarmatizálható ország az Oszmán-Birodalom. Hanem egy olyan hely, ahol katona van, ágyú van, és kebabárus is van.

Az I. Világháború nem éppen úgy alakult, ahogy bárki is számította. Persze a háborúk sosem úgy alakulnak, ahogy az emberek számítják. Ennek egyszerű oka, hogy ott az ellenség, aki nem mutat együttműködő magatartást. Sőt! Éppen ellenkezőleg! Ráadásul ő is fel van fegyverezve.

Tehát nem a tervek szerint mentek a dolgok 1914. végére. Mint kiderült, a dolgok sehogy sem mentek. Valamit tenni kellett.

Az ötlet az volt, hogy ha nem működik a nyugat, akkor majd belekavarunk a túloldalról, a Balkánról. Hátha...

Így aztán összeült az ellenfél, azaz az idefél (mert az ellenfél akkor az Oszmán Birodalom volt), és nem tanulva a korábbi hibáiból, megtervezték, hogyan is fog zajlani a csata. A nagyok teljesen odáig voltak a tervvel, és ez a lelkesedés ráragadt a kicsikre. Egész jó kis klubbot sikerült összehozni, ahol az angolok és a franciák mellett egyiptomiak, indiaiak, de még új-zélandiak és ausztrálok is voltak. Sőt voltak ott olyanok is, akik végül nem voltak ott: oroszok, görögök, olaszok és románok. Nagy volt az izgalom, gyorsan egymás között fel is osztották az Oszmán Birodalmat. Az oroszok csinálták a legjobba, mert bár megígérték, hogy semmiben sem fognak segíteni, ezért cserébe a Fekete-, és Égei-tenger közötti átjárót maguknak követelték.

És akkor eljött az 1915. Február. És pedig 18. Az antant flottái megérkeztek a Dardanellákhoz, és elkezdik a török szárazföldi erőket lőni. Ami minden bizonnyal nagy zajjal járt, mert az isztambuli bazárosok meghallották, hogy egy hatalmas turistacsoport érkezett. Több se kellett nekik, mindjárt el is indultak a helyszínre.

Közben az antant kisebb próbálkozásokba kezdett. Állítólag egy kezdetleges tengeralattjáró megpróbált a Bizánc óta jól bevált kifeszített lánc alatt átsurranni, de beleakadt egy öreg török halász hálójába. Ő nem vette észre, hogy a nagyméretű hal helyett valami mást fogott, és ízibe grillen megsütötte.

Egy másik alkalommal a felderítő hajó túl közel ment a parthoz, ahonnan Hello my Friend felkiáltással megjelent az isztambuli bazár hadtest. Bár a matrózok mondogatták, hogy No money, a törökök beérték csereáruval is. Este az antant bázisán a megfigyelők azt látták, hogy egy halom angol úszik feléjük. És bár a hajónak nyoma sincs, helyette több kilométer szőnyeggel, több száz porcelántányérral, fűszerrel és egy pár csengettyűs papuccsal lettek gazdagabbak.

Az antant vezetése úgy döntött, hogy ez így nem mehet tovább. A fenti események jegyzőkönyvét titkosították, majd átfogó hadműveletbe kezdtek.

1915. március 18-án reggel megindult az egyesített flotta. Aztán hirtelen megállt, mert az első hajó aknára futott. A parancsnokság mindjárt kérdőre is vonta az aknaszedő csapatot, mért is nem végezték a dolgukat rendesen. Mira azok azt mondták, hogy próbálták, de megjelent pár önkéntes idegenvezető, akik körbevezették őket a városban. Végül a helyi kocsmában kötöttek ki, egy-egy raki mellett. Az, hogy utána mi történt, arra nem emlékszik senki.

Az antant ötlete az lett, hogy a partot addig ágyúzzák, míg el nem fogy a parti védelem, és majd utána szedik fel az aknákat. De nem sikerült, mert a török védelem túl erős volt. És persze ott voltak még az aknák is. Az eredmény az lett, hogy a 18 hajóból 3 elsüllyedt, 4 pedig súlyosan megsérült.

Az antant vezetése belátta, hogy ahogy már több ezer éve senkinek, neki sem sikerült a csatornán átverekednie. Új tervbe kezdtek, mégpedig egy parti akcióba a Gallipoli-félszigeten. Ők még nem tudták, hogy a bokrok mögött a törökök már építik a sátrakat az eladó pultokkal együtt. És azt sem tudták, hogy abban a csatában fog részt venni a fiatal Musztafa Kemál, ki később az egész térség történelmét megváltoztatja...

De ez már egy másik történet.

Törökországban minden év március 18.-án erre a tengeri ütközetre emlékeznek. Amikor is az elmaradott, fejletlen török csapat megmutatta a nyugati csapatoknak, hogy nem egy elveszett nemzettel állnak szemben.

Talán pont az ütközet emlékére ezen a napon egy kisebb összecsapást rendeznek: Galatasaray-Fenerbahçe mérkőzést!

Linkek:

2011-03-21

Legnagyobb örömünkre a hétvégén megjelent a klip!

Az Eurovision 2011-es versenyen Törökországot a Yükses Sadakat fogja képviselni a romantikus hard rock/metál dalocskájával, melynek címe: Live it up.

Hétvégén megjelent a videoklip, így már nemcsak a rádióban fogjuk éjjel-nappal hallani, hanem a tv-ben is! A török média gondoskodik róla, hogyha már nem tudunk rá szavazni, azért álmunkba is ezt dúdoljuk. No és persze, hátha sikerül az erre-járó turistákat is megfertőzni ezzel jó kis nótával.

Így elnézve a videoklipet, már nem annyira rossz, mint a korábbi verzió. De azért még mindig benne van a "life is beautiful", ami azért nagyon sokat ront az összehatáson.

2011-03-22

Egyik nap havazik, aztán meg süt a nap. Ki tud ezen kiigazodni?

Isztambul hatalmas. Akkora város, hogy mire egyik végén leesik a hó, a másik végén kitavasodik. Ezért aztán a meteorológiai előrejelzés nem ér valami sokat. Mert mi az, hogy 10 fok van és süt nap? Hol? Egyáltalán Európában vagy Ázsiában? Lent a tengerszinten, vagy 150-200 m-el magasabban?

Ha viszont kinézünk az ablakon, nem mindig lehet egyértelműen eldönteni, hogy akkor most a nagykabátot vegyük fel, vagy elég lesz a fürdőruha is. Az utóbbi leginkább az esős évszakban nagyon praktikus.

Szerencsére nekünk tényleg elég csak kinézni az ablakon. Mert ott van egy macska.

Ahogy régen a befőttesüvegbe békát raktak, hogy majd az megjósolja az időt, ugyan úgy nekünk itt van egy macskánk bedobva a közönsbe. Pontosabban a patikába. A hely szellemében elneveztük Fixírsónak. Bár biztos van saját neve, no meg a patikus sem csak macskának hívja.

Nos őt szoktuk reggelente megnézni.

[caption id="" align="aligncenter" width="528" caption="Fixírsó"][/caption]

Ha ilyen bánatosan bent ül az ablakban, az azt jelenti, hogy ma bizony nincsen jó idő.

Ha viszont így döglik a napon, akkor nagyon szép, meleg napsütéses időnk van.

Létezik még egy harmadik állapot is, de arról nincsen kép: ha a macskát nem látjuk, akkor annyira rettenetes idő van, hogy Fixírsó inkább átalussza az egész napot.

2011-03-23

Egy jópofa sorozat 3. évadja kezdődik a török ShowTV-n. A neve Wipeout, ahol senki nem marad szárazon. Az ügyesebbek csak vizesek lesznek.

A Wipeout egy olyan játék, ami leginkább a vízről szól. Meg a sárról. De az ügyese marad meg sokáig, mert az ember a sáros rész után úgyis belesik a vízbe. Csak előtte még egy sáros lenyomatot hagy egy hatalmas piros ballonon.

A Wipeout egy vicces játék, ahol az egyetlen komoly dolog csak a nyeremény: 50.000 TL. Ennyi pénzzel egy darabig el lehet lenni a bazárban... Akár 25 percet is! De ezt az egy dolgot leszámítva a játék lényege a szórakozás.

Ami meg is van. Hiszen a pályán valószínűleg nem lehet végigmenni. Inkább arról szól, hogy ki hányszor fürdik meg, és közben milyen vicces figurákat tud bemutatni a levegőben. A kamera persze mindent vesz, lassít, kinagyít, és szükség esetén hozzá is rajzolnak.

Legjobb mégiscsak a zenei aláfestés. Gyakran valami romantikus vagy megható dalt raknak be a katasztrófális eseményekbe. Pl. valaki nem tudta elkapni a kampót, és belesett a vízbe. Immár vagy tizedszerre. Akkor megjelenik az elvesztettem a drágámat vagy ehhez hasonló klasszikus romantikus dal.

Na de magáról a játékról:

Félőrült emberek próbálnak egy vizes pályán végigmenni. A játékosoknak valami olyan választott nevük van, ami nem jó semmire, de legalább mutatja, hogyha véletlenül fejre esnének, akkor se látszana különösebb változás. De nem kell sajnálni a műsorvezetőt sem (Asuman Krause). Általában ő röhög a legnagyobbat, amikor valaki csobban.

Maga a pálya ránézésre nem nehéz. Főképpen ügyesség kell hozzá. De aztán amikor elindulnak az emberek, általában már az első pár méteren csobbannak. Majd a második akadályon is csobbannak, de ott már sár van. De nem kell félni, mert a harmadik akadályon aztán már biztosan mindenki vizes lesz, így a sár nem kell lemosni. Lejön az magától.

Egyébként a harmadik akadály a legviccesebb. Egy olyan úton kell átugrálni (aki játszott már Tomb Raidert, vagy Prince of Persia-t, annak ismerős lehet), ahol nagy piros ballonok vannak, alul pedig víz. A ballon rugalmas, és csúszós. Az általános forgatókönyv az, hogy a játékos nekiindul (ha nem teszi, hátulról megsegítik), majd az első ballonra eljut, ott megugrik, majd a másodikon megpattan, és a harmadikon kiterülve leesik a vízbe. Mint valami jó kis rajzfilmbe, a sár csíkos nyomot hagy, hogy ki éppen fenékkal, vagy más

testrésszel hol is pattant.

Összesen három pálya van, amit át kell jutni.

Szerintem a második pálya a legnehezebb, amikor a játékosokat jól megforgatják. Majd át kell menniük egy olyan ajtón, ami forog. Ez tiszta szívatás... :D A forgó ajtó után nem egyszerű megtalálni, merre is folytatódik a pálya.

A harmadik pálya már nagyon komoly. Oda csak a legjobb négy juthat be. Mindenféle akadály megtalálható: ugrálás, árral szembeni mászás, stb... Ehhez számoljuk még azt is hozzá, hogy aki ide eljutott, az már két pályát végigjárt, és biztos, hogy már jó sokat fürdött.

Idén, a Wipeout 2011. egy speciális sorozat. A játékban a törökök és a görögök együtt mérkőznek meg. Ez egy remek alkalom, hogy a több évszázados ellenségeskedésnek egy ilyen baráti és vicces formában vessenek véget.

Képek és videók:

2011-03-24

Pár hónapja előkerült a . Majd pár napja megtaláltuk a forrását is.

Ezzel jött az ötlet, hogy kicsit jobban körbenézünk, milyen a szokottól eltérő foci-rajongói cuccot lehet Törökországban felelni.

Feyyaz t0r0k foci szakértő átküldök pár érdekességet a gyűjteményéből.

Érdekesség, hogy a Fenerbahçe víz boltja ott van a házunk mögötti utcában. Eddig nem láttuk, mert Isztambulban ki akarja megnézni a hátsó utcát. Ki tudja, hova vezet, és hány hét múlva találunk vissza a kiinduló pontra...

[caption id="attachment_2491" align="aligncenter" width="490" caption="Fenerbahçe víz forrása"][/caption]

Ha már Fenerbahçe, akkor kezdjük egy mára már klasszikusnak számító darabbal. Fenerbahçe CD. Ebből egy irodai egész szettet lehet venni: egér, egér alátét, stb...

Az egyetlen baj vele, hogy mégis mit jelent az, hogy 700 MB? Ha ez rajongóknak készül és nem rendszergazdáknak, akkor valami ilyesmit várnánk:

Felrakhatsz rá 90 perc videó a Fenerbahçe legjobb góljaiból, vagy 45 HD minőségben, hogy kinagyítva is megnézhesd.

Vagy 300 kép a játékosokról, és a legjobb pillanatról (kevésbé jó pillanatból akár 1200 is elfér)

80 perc HQ zene a Fenerbahçe szurkolóitól (dudákkal együtt is tartja a 80 percet)

[caption id="attachment_2489" align="aligncenter" width="490" caption="Fenerbahçe CD"][/caption]

Vajon egy Fenerbahçe rajongó kifújna az orrát, ha Fenerbahçe zsebkendőt kap? Vagy ezt a terméket inkább az ellenfélnek árusítják? Ne talán amikor a Fenerbahçe gólt lő, akkor a szurkolók ezzel törtlik le az öröm könnyeiket? De anyu biztos ezzel mossa le a piros-sárga vagy fekete-fehér maszatot gyermeke arcáról.

[caption id="attachment_2490" align="aligncenter" width="370" caption="Fenerbahçe zsepi"][/caption]

A Beşiktaş rajongók nem chipsszel készülnek a meccsre, hanem saját csíkos süteménnyel. Nem kétséges, melyik az egészségesebb.

[caption id="attachment_2492" align="aligncenter" width="500" caption="Beşiktaş suti"][/caption]

Mint tudjuk az összes (egyébként igencsak) fanatikus közül a beşiktaşiak járnak az élen. Egy Beşiktaş rajongónál nincs olyan, hogy elég. Nem is lehet korán kezdeni. Sőt! A Beşiktaş rajongók már így születnek.

Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a mostanság divatban levő babanaplóból kifejezetten Beşiktaş verzió is van. Belerakhatjuk a fekete-fehér csíkos pelenkában készült fotót az albumba. Persze a baba is fekete-fehér cumit használ éppen, és az első szó is a Beşiktaş lesz.

Egy darabig nem értettük, miért nincs külön rész, mikor lőtte a gyerek az első gólt, de mint megtudtuk, ezt minden Beşiktaş rajongó az anyaméhben teszi, még akkor, amikor sejtméretű. Arról nincs infó, hogy a labda és a kapu pontosan mi is, de van valami homályos utalás apura meg anyura...

[caption id="attachment_2493" align="aligncenter" width="293" caption="Babucim első Beşiktaş élményei album"][/caption]

Nem tudni, hogy ezt a Galatasaray úszógumit, vagy mentőövet az ellenfél találta-e ki, vagy pedig a Galatasaray rajongók ezzel mentik ki a társaikat a szorult helyzetből.

Feyyaz szerint viszont a következő a szitu: Ha a Galata drukkerék bele készülnének fulladni a saját könnyeikbe a Fener elleni vereség miatt,akkor itt a "Galatasaray úszógumi":

[caption id="attachment_2494" align="aligncenter" width="450" caption="Galatasaray úszógumi"][/caption]

Bárhogy is volt, a válasz is megszületett rá. Ja jól olvasom a címként, akkor ez Galatasaray Fan Spray. Azaz ha a közelünkben valaki nem rajongó, akkor egy spriccentéssel azzá tehető. Érdekes hatása lehet az ellenfél táborában.

[caption id="attachment_2495" align="aligncenter" width="400" caption="Galatasaray Fan Spray"][/caption]

Míg a beşiktaşiak a csíkos kekszet rágcsálják, addig a galatasarayosak inkább a folyékony kenyért részesítik előnybe. a Galatasaray kulacsnak speciális a kiképzése, biztonságosan az övre akaszthatjuk. Így a meccs közben bármennyire is tombolunk, mindig kéznél lesz az erő-ital.

[caption id="attachment_2496" align="aligncenter" width="262" caption="Galatasaray kulacs"][/caption]

Ne gondoljuk azt, hogy csak az isztambuliak vannak megőrülve a fociért! A negyedik nagy, a TrabzonSpor saját teáját osztogatja a szurkolóknak. Ez pedig biztosan segít, hogy egész éjjel fent maradjunk, és ünnepeljük a gólokat.

Annál is inkább jó választás a tea (meg az úgyis kéznél van ott Trabzonban), mert ez egy bevált módszer. Az oszmánok fél Európát meghódították a kávénak köszönhetően. De mivel a kávé gyanúsán fekete (pláne gyanús, ha tejjel isszák), inkább egy a TrabzonSporban található tea-vöröset választották. (Valószínűleg egyébként is TrabzonSpor bordó-kék színe a teát és a tengert szimbolizálják)

[caption id="attachment_2470" align="aligncenter" width="400" caption="TrabzonSpor tea"][/caption]

A trabzoniak nem is bízzák a focimeccset a véletlenre. Minden magára valamit is adó szurkoló TrabzonSpor laptopon nézi a mérkőzést, ahol garantáltan a csapa nyer.

[caption id="attachment_2504" align="aligncenter" width="400" caption="TrabzonSpor Laptop"][/caption]

Ehhez a képhez Feyyaznak jobb ötlete van: Üvöltve lehet rohanni az ellenfél szurkolói felé,és csattogtatva a "Trabzonspor olló"-t ordítani: -Kinyírlak!!

[caption id="attachment_2505" align="aligncenter" width="400" caption="TrabzonSpor
olló"][/caption]

No és persze mióta a fociközvetítés jó minőségben zajlik (pláne HD, pláne 3D), és a kamera jól ráközelít a játékosokra, azóta nagyon fontos, hogy jól is nézzenek ki. Most már nemcsak praktikusság, hogy a focistának ne legyen méteres szakálla, hanem a bursai lányoknak is imponálni kell. A bursai lányok pedig híresek (a bursai fiúk is, de ők éppen ellenkezőleg, hogy nem igazán a megfelelő nemet kedvelik). Így aztán arc nem maradhat borostás! És erre mi se lehetne jobb, mint a BursaSpor borotva, ami mindig betalál a kapuba (bármit is jelentsen ez a borotválkozásnál...)!

[caption id="attachment_2497" align="aligncenter" width="272" caption="BursaSpor
borotva"][/caption]

A Karşıyaka rajongói sajnos nem olyan szerencsések, mint a többiek. Nekik be kell érniük a só és borstartóval. Így azért hogy lesz édes a győzelem?

[caption id="attachment_2506" align="aligncenter" width="545" caption="Karşıyaka só +
bors"][/caption]

Bezzeg a Göztepe İzmir szurkolói egy egész buszt vihetnek haza a gyerekeknek!

[caption id="attachment_2507" align="aligncenter" width="450" caption="Göztepe İzmir
játékbusz"][/caption]

Köszönet a kollekciónak Feyyaznak.

Tudj meg többet a török focicsapatokról!

(Ebben a csapatba még magyarok is játszottak!)

2011-03-25

Megint eljött az idő, hogy leírjunk egy dög unalmas témát, mint minden évben kétszer. Persze ez nézőpont kérdése. Mondhatjuk azt is, hogy ez a bejegyzés kevésbé izgalmasabb, mint a többi, de úgy is, hogy rosszabb, mint a többi.

Akárhogy is, nem a törökországi óraátállítás szokott a legtöbb pontot kapott oldal lenni.

Na de az idén ezen változtatunk! Megkavarjuk, mert az óraátállítás Törökországban nem akkor lesz, mint Európában!.

A változatosság kedvéért Isztambulban, Bursában, Izmirben, Adanában, Antalyaban, Trabzonban, Rizében, Edirnében, Diyerbakirban (le kell írni mindet, a keresőprogramok miatt, sőt, még azt is leírjuk, hogy óraátállítás, nyári időszámítás, téli időszámítás) és egész Törökországban vasárnapról hétfőre esteledő és hidegelő, majd hajnalodó és melegedő éjszaka lesz.

Na még egyszer, hogy érthető is legyen. :)

2011. tavasszal az óraátállítás Törökországban március 27-28-án (hétfő hajnalban) lesz!

Az, hogy miért is jó egy nappal odébb tenni, azt nem tudjuk. De nézzük a jó oldalait:

Amikor átállunk téli időszámításra, akkor Törökország visszább állítja az órákat 1 órával. Így megszűnik az Európa (még inkább az EU) és Törökország közötti 1 óra különbség 60 percig. Viszont tavasszal pont fordítva történik. A törökök 1 órával odébb állítják az órákat, így hirtelen két óra lesz a különbség. És bár az EU egy óra múlva korrigál, de mégsem érheti utol Törökországot (ez így olyan mókásan hangzik).

De az idén más lesz! Törökország bevárja az EU-t. Egy teljes napig ugyan abban az időzónában lesz mindkettő!

Bár nem kapcsolódik a témához, (inkább volt egy böhöm nagy farkas) tettünk be a cikkbe, hogy érdekesebb legyen. Idén a macska a menő...izé..heverő..

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Dönci"][/caption]

2011-03-28

Egyik reggel jött egy markoló, és ezzel rá kellett jönnünk, hogy kezdődnek a választások.

A török parlamenti választások 2011 júniusában lesznek. Mi többnyire kimaradunk a politikából, de ha valami érdekes történik, akkor megírjuk. Persze pártmentesen.

Most éppen az történt, hogy felbontották a szomszéd kis utcát. Nem egy nagy utca, amolyan három napos felszántjuk, és újrakövezzük. De lényeg az, hogy másképpen nézzen ki, de még jobb, ha szebbre is sikerül.

Igazándiból a mögötte levő fő utcát is fel lehetett volna bontani, arra tényleg ráfért volna. De az csak egy sima főút, azt nem kövezi le az önkormányzat minden választás előtt. Bezzeg ez a kis utca igazán fontos, hiszen itt van a háza Barış Manço török énekesnek. És ez az épület pedig mára már egy kulturális zarándokhely lett. Így ha az újrakövezés nem is tette jobbá az utat (igazán jó állapotban volt még az a régi kő), de legalább feltűnik, hogy valami megváltozott.

És persze mindenki tudni fogja, hogy ezt az önkormányzat csinálta. Ugyanis a törökök imádják mindenbe beleírni a nevüket, amit ők csináltak. Ebben az élenjáró az İstanbul Büyükşehir Belediyesi, azaz az Isztambuli Nagyváros Önkormányzata, ami akár minden kockakőbe is belevési a városi logót.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kezdődnek a választások"][/caption]

2011-03-29

Itt állunk az ázsiai oldalon egy kis utcában. Nincs itt semmi, egy kis utca, amiben még egy kocsi is alig fér el. Zsákutca. De mehetünk innen balra, egy még kisebb utcában, és akkor átjutunk Európába. Vagy pedig jobbra, átvágunk a lakópark parkolóján, és maradunk Ázsiában.

Sokat nem lehet töprengeni, mert már dudál a minibusz mögöttünk.

No jó, menjünk Európába, és irány balra, a sövényes kis utcában. Egyébként nem lehet eltévedni, mert ki van táblázva. Balra Edirne (ez Európa), jobbra Ankara (ez pedig Ázsia). Kell is a tábla, mert komoly forgalom megy itt a hátsó ösvényen.

Tehát megyünk balra. Majd mindjárt jobbra, megint balra. De ez nagyon éles kanyar. Úgy kell centizgetni, hogy sikerüljön befordulni.

Megyünk tovább, és még tovább. Ez a főút, mondtuk már? És éppen most szűkül össze úgy, hogy alig férünk el. De aztán máris tolatunk, mert szemből jön egy kamion. Jah, hogy egyirányú az utca? A kamionnak mindig igaza van. Szóval tolatás vissza, megint vissza. És itt van egy kis hely, ahol nemcsak élére állítva fér el az autó. Oké, fel kell menni a járdára. Meg azon is tovább. Nem, a nappaliig nem kell feltolatni.

A kamion nagy nehezen eldöcög mellettünk. Mehetünk tovább.

Mégsem, a kamion mögött egy egész konvoj jön. Meg egy csuklós busz. Ez se a menetrend-szerinti úton jár. Ezek szerint a téren megint dugó van. Jó tudni, nekünk is másfele kellene akkor próbálkozni. Jó lenne, ha jönne mögöttünk valami helyi (busz, minibusz vagy dolmuş), mert ők ismerik a rövidebb utat.

De sebjaj, majd mi is bevágunk a dzsungelbe, aztán majd kijutunk valahova. Szerencsére tábla mindenhol van. Ez azért nagyon jó Isztambulban.

No, itt egy szép kis utca jobbra. Persze ez nagyobb, mint a miénk. Gyerünk befele. Majd balra. Próbáljuk tartani a bal irányt. Az út kicsit emelkedik. Majd még egy kicsit, még egy kicsit. Most már nagyon is meredek. Hohó, az nem egy hegymászó, ki mellettünk kapaszkodik felfele?

Na, fent is vagyunk a csúcson, innen ugyan így lefele. Két lábbal nyomom a féket, így már nem gyorsulunk. Csak most ne jöjjön szembe senki, mert ide nincs kedvem visszatolatni.

Oh, lent vagyunk. Balra, majd jobbra, és kijutottunk a tér mögé. Ott vagyunk, a fő kivezető úton. Ez már egysávos, azaz széles út. Van hely a felfestésnek is. Így három kocsi is elfér egymás mellett. De még nem vagyunk kint a dzsumbujból.

Gyerünk tovább, majd jobbra a kivezető úton. Át ezen az ósdi macskakövesen. Majd a végén megállunk, hogy elengedjük a villamost, ami szembe jön velünk. Mondtam már, hogy ez a főút? Na ugye, villamos is van. Ja meg azt is, hogy egysávos? Persze. No de azt is, hogy egyirányú? A villamos mégis szembe jön velünk... Mégis, merre menne, ha egyszer itt van a sín...

Ezen is túl vagyunk, most lemegyünk ezen az újrakövezett úton. Már egészen széles részre jutottunk. Park is van, és rendes szembe forgalom. A rendes azt jelenti, hogy van saját sávjuk. Persze a sofőrök rendetlenek, ezért is van betonfal a két sáv között.

Majd kiérünk egy körforgalomra. Ezt megkerüljük egyszer. Másodszorra nem kell, az a hely nem itt van. Megyünk tovább. Majd balra fogunk fordulni. De itt nem lehet. Tovább kell menni, és majd lesz egy visszafordító. Isztambul tele van ilyenekkel. És ez nagyon jó! Nem kell ipszilonozgatni a kis utcákban. Na jó, kell, de más miatt.

Megtaláltuk a fordítót. Még jó, hogy itt is van tábla. Kitartóan Edirne fele. Ez jelenti most nekünk a hidat, Európát.

Megfordultunk. Figyelni kell, mert 30 m és itt van az utca jobbra. Ez kell nekünk. Ezzel átjutunk a főútra. Két sávos! Azaz 5 kocsi fér el egymás mellett.

De itt jön a csavar! Ez az út levisz minket a tengerpartra. Nekünk viszont fel kell mennünk a hídra. Ezért mindjárt, a harmadik egyforma utcánál bemegyünk jobbra. Olyan, mintha valami hátsó kerten mennénk keresztül. Csak itt minden betonból van. És nincsenek sávok. Mindenki megy, ahogy akar. Igen ám, de itt vannak autó szerviz és alkatrész boltok is. Akik ezen a nagy betonon minden szerteszét hagynak. Gumik, és félig szétszedett autók között szalad mindenki. De legalább minden nap más kaland van. A tábla biztat minket. Előre! Ez lesz a helyes út.

Amikor ennek végre, kijutunk valami háromsávos útra. De nem olyan rendes háromsávos. Itt inkább volt hely, hát öntöttek aszfaltot döggel. Jó széles lett. Eredetileg itt nincs nagy forgalom, bár ez az út vezet fel az autópályára.

Apropó, autópálya. Mi ezen keresztül fogunk menni. Nem, nincs híd. Alagút sincs. Akkor hogyan? Felmegyünk rá.

Itt a felvezető. A csuklós-busz jobbról kerül minket, hogy aztán balra menjen. Pedig mi is balra megyünk. Ott a pálya közepén van egy fordító. Kb. 100 méterünk van, hogy a majdnem teljesen álló autót átvigyünk három sávon. Három dühöngő sávon.

A rutinosak már a felvezető kanyarban is padlóig nyomják a gázt. A még rutinosabbak pedig dudálnak is közben. Na jó, mi is taposunk bele, ha nincs sebességünk, sose jutunk át. De ügyelve, nehogy túlmenjünk a fordítón.

Megvan az első sáv, besoroltunk! A gáz és a fék egy furcsa török ritmusra nyomkodásával megvan a második sáv is. Jön a legnehezebb, a harmadik. Indexelek, hátha jó lesz az is valamire. És persze gáz. Na, sikerült, itt vagyunk a harmadikban. Még 20 méter, és itt a fordító sáv. Fék! Fék, és fék, mert ez egy hajtókanyar! Nem lehet 130-al bevenni. Elég lesz csak a 90 is. Kell is annyi, mert a túloldalt is van három sáv az autópályából, és mi a legbelsőben fogunk megjelenni.

Itt is vagyunk. Eddig még semmi duda. Bár az előttünk menő a biztonság kedvéért odadudál mindenkinek. És akkor most lehet, be tudunk menni a legbelső sávba. Mehetnénk is gyorsan, de nekünk innen kifelé kell menni. Ott a kijárat, 100 m múlva. 80, 60, 40 még egy sávot mentünk. Itt már lassíthatunk. Megvárjuk, míg a minibusz elszáguld jobbról, és mehetünk még egy sávot.

Huh, ez megvolt! Elértük a kijáratot! Átmentünk keresztben a sztrádán! Innen már nincs messze a mi utunk, a Çevreyolu, az isztambuli nagy gyűrű. Ez visz át az első hídon. De előtte még van egy lámpa. Igen, egy lámpa! Hát ez minek kellett ide?

A közönség megnyugtatóására a lámpám van visszaszámoló. Már csak 20 másodperc a pirosból. Az ember azt várná, hogy mindenki túráztatja a motort, hogy amint zöld, azóta tudjon indulni. De a törökök nem ilyenek. Szépen nyugodtan várnak, nézelődnek. Ők így is pont akkor fognak padlógázzal elindulni, amikor a lámpa zöldre vált.

Átértünk a lámpán. Innentől most kapunk pár perc nyugalmat, mert fent vagyunk a Çevreyolun. Lehet taposni rendesen. Úgyse mi leszünk a leggyorsabbak.

Csak az első percek a nehezek. Mintha egy egész kaptár darázs lett volna megállásra kényszerítve, és végre mind repülhet. Balról és jobbról is mindenki előz, mert olyan jó végre száguldani. Utána rendeződik az egész.

Egészen jó minden, de a híd előtt bedugultunk. Itt az utolsó feljárat. Itt rengetegen vannak. Többen akarnak feljönni az útra, mint ahányan most rajta vannak. Pedig megteltünk. De nem baj.

Annyi autó jön, hogy a puszta mennyiségükkel mindenkit odébb tolnak egy sávval. Kár, hogy legbelül nincs egy extra. Bár a törökök megoldják. Itt van az a hely, ahol ha szabályosan megyek, akkor két sáv között ragadok. Nem a felfestés számít, hanem az előttem levő ötezer kerekos fémdoboz. Meg a mellettem levő. És az utánam levő.

Apropó, mellettem levő. Hirtelen előttem levő lett belőle. Még jó, hogy többet nézem a türköket, mint az utat elől. Nem az számít, hogy előttem mi van, hanem mögöttem. Azzal kell előbb megküzdeni. Keresem a dudát. Még nem vagyok rutinos benne. Mire megtalálom, mert érvényét veszti.

Figyelek jobbra megint. Valaki elém akar jönni. De lépésben vagyunk, és nálam sem jobb a helyzet. Nem baj, a bal oldali sáv mindig hívogatóbb. Elég lesz már! Fél Isztambul elém akar menni. Jó-jó, hogy engedek párat, de nem mindenkit. Ennyi elég. Nem adom magamat.

Kezdődik a kecskés játék, azaz ki a makacsabb. Nagyon lassan halad a sor, így ezt nagyon jól lehet játszani. A másíknak a célja, hogy a kocsi sarkát annyira behozza elém, hogy kénytelen legyen megállni. De én milliméterekig viszem a kocsinkat az előttünk levőig. Nekem könnyű, mert pontosan látom az elején. De a sor halad, és a szomszédom is ugrásra kész. Amint az előttünk levő megmozdul, ő is megpróbálja bedugni az orrát. Én is mozdulok. Áh, most ő volt a gyorsabb, de nem nyerhet, mert balra van egy kis tér, kikerülöm.

10 percig ezzel játszunk mire túljutunk a csomóponton. Innen már "üres" utunk van. Lehet száguldani. Én maradok a mértékletes ámokfutásnál. A hídon mindig szép a kilátás a Boszporuszra. Így átbalettozunk a szélső sávba, és kellemesen lassú-gyorson megyünk.

Átérünk a hídon. Welcome to Europe! Hurrá!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Welcome to Europe"][/caption]

Majd kell keresnünk egy kijáratot. Itt azért vigyázni kell, mert nem mindegy, hol megyünk ki. Ez nem olyan, mint a kis utca, hogy ha rossz fele mentünk, akkor ipszilonnal megfordulunk. Bár ilyet is láttam már...

Nekünk a hármás kijárat kell majd. Onnan át egy másik autópályára. Ezek a dolgok könnyűek. Akár hátra is mehetnék aludni. Na de a kijárat!

Először is kimegyünk jobbra. Majd itt van egy szerviz út. Ez tele van gyalogossal. Meg itt már van szembe forgalom is. És fa is, de az legalább nem ugrál, könnyű kikerülni. Itt kóválygunk egy darabig, és keresünk egy hidat. Vagy egy alagutat. Bármi is jó lesz. Á! Tábla. Na gyerünk, kövessük!

Bemegyünk jobbra a sűrűbe...ajaj... ez most egy speciális egyirányú utca. Kés sáv van, mindkettő menő. Nagyon menő, annyira, hogy közepén szép sárga járdaszegély van. Piros csíkokkal. De mivel jobb és bal oldalt kocsik parkolnak, azokat valahogy kerülgetni kell. Ilyenkor a járdaszegély résein kell átmenni a túloldalra, majd az ottani "csatornában" haladni a következő parkoló autóig. Vagyis még az előttik, és akkor megint át a túloldalra egy kis résen keresztül. Meg kell hagyni, a törökök azért ügyelnek arra, hogy a parkolásuk csak zavarja, de ne akadályozza a forgalmat.

Ennek a végén balra, majd megyünk egy fasoros utcán, végén megint balra. Itt egy alagút. Ez se szokványos, mert mi az alagút bal oldalán megyünk. A szembejövő pedig a jobb oldalt. Angol volt a tervező? A baleset megelőzése érdekében nagyon komoly betonfal van

középen. Olyan világháborús, ami megállítja a tankokat is.

Átértünk, fel kimegyünk a sötét alagútból. És most irány lefele. Jó meredeken. Majd egy kanyar után még meredekebben lefele, még inkább lefele, és még itt is megyünk lejjebb. Elhúz mellettünk egy siklóernyős, de mi megyünk tovább lefele. Ki hinné, hogy ilyen magasan voltunk.

Majd balra megyünk, de itt is van egy kis kreatív közlekedés. Ugyanis a balra forduló sávot egy hosszú betonfallal elválasztották. Ki tudja miért. Lényeg, hogy négy utcával hamarabb el kell indulni a balra forduló sávba, mert később már nem lehet.

Megvan a balra forduló, bemegyünk, de csak azért, hogy mindjárt harci kanyarral jobbra, és keresztbe az előző úton, majd fel a hegy. Jól fel. Igazándiból mi most egyenesen fogunk menni, de arra nincs út. A következő néhány utca az útirányunkra keresztbe van. Cikk-cakkba megyünk. Ez azért mókás, mert amikor jobbra megyünk (cikkben), akkor felmegyünk a dombra, majd amikor balra megyünk (cakkban), akkor pedig lefele haladunk.

Négy cikk és öt cakk után kint is vagyunk a végén. Itt egy nagy tér. Ezt megkerüljük, majd be egy kis utcába. Egy szép kis behajtani tilos tábla vár itt. Apróság, megyünk tovább, a kerülő túl nagy lenne. Ide jöttünk, ide kell leparkolni. Húúúú de meredek ez lefele.

Már csak egy 20 perces balett van hátra, ahogy ebben meredek utcában hátrafelé tolatásos parkolással bevessük magunkat egy kocsi és egy virágváza közé. Az utóbbi nem is látszik a kocsiból, így néha ki kell szállni, és megnézni, mennyire vagyunk tőle.

És ez is kész! Nosza, keressünk egy jó nagy követ, és görgessük a kerék elé, nehogy lecsússzon a kocsi.

Este pedig felállok a mérlegre, hogy a mai napi lábtempóval mennyit is sikerült fogynom.

2011-03-30

A metróépítéskor egy új lelet került elő Üsküdarnal. A teljesen ép csontváz 8500 éves, és így ő lett a legöregebb isztambuli. Sokat még nem tudunk róla, de az biztos, hogy kebabot árult.

[caption id="" align="aligncenter" width="298" caption="A legöregebb isztambuli - forrás: NTV"][/caption]

Az isztambuli metróépítés (sem) halad zökkenőmentesen. A történelem egyik legvadabb elképzelését viszik véghez a szakmai legjobbja: egy metró, ami két kontinenst köt össze. Egy metró, ami áthalad a Boszporusz alatt.

Amikor az ötlet felvetődött, akkor be lett kategorizálva a hasonlóan őrült ötletek közé, ami mindig is álom marad.

De aztán elkezdtek rajta komolyan dolgozni, és mindjárt a szakmai fórumok fő témája lett: Alagút a Boszporusz alatt.

Pedig akkor még senki sem tudta, hogy az egész metróépítés legkönnyebb része az, amikor a tenger alatt halad.

Iisztambul nagyon nagyon régi város. Most éppen azt tanultuk meg, hogy 8500 éves is megvan. Éppen ezért a föld alatt fúrni egyáltalán nem egyszerű, mert mindig találnak valamit.

A metró már évek óta áll, mert a tengerparton folyamatosan jönnek elő a történelmileg fontos leletek. Bezzeg a tenger alatti rész, ahol a mérnöki bravúr zajlott, az már réges-régen készen van.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Marmaray project - Forrás: Wikipedia"][/caption]

Eddig a rekordokat azok a hajómaradványok vezették, amelyek 6000 évesek. De úgy tűnik, hogy Ali, a sarki kebabáros mindenkit megelőzött.

Forrás:

2011-03-31

Nagyban tombol az Istanbul Shopping Fest, azaz a Hello My Friend, vegyél szőnyeget, olcsó bazári móka egész Isztambulra kiterjesztett verziója.

No, hát ebből mi sem maradhatunk ki.

Megjelent a hírekben, hogy a németek nem győznek újabb és újabb különgépeket üzembe helyezni (sőt, még a régi reptereket is leporolták, és minden felhasználtak, ami csak repül), de csak jönnek, és jönnek a bevásárló turisták. Hiszen a zokni most 30%-al olcsóbb, és még az ÁFÁT is vissza lehet igényelni!

Így aztán nem csoda, hogy aki csak tud, rohan Isztambulba bevásárolni!

Gondoltunk egyet, mi is megnézzük, hogy is van ez a nagy fesztivál. Egyelőre még csak a bevásárló központokat próbáltuk ki, az éjszakai utcai banzójokra nem mentünk még el. Majd ha jobb idő lesz.

Célpontunk a kedvelt MetroCity volt (ez az, ahol még februárban is kint álltak a mikulások), és legnagyobb örömmel láttuk, hogy minden tele van az indirm varázsszóval! Azaz nyakig ér a leárazás. Kár, hogy a gyorséttermek sülkrumplijaira ez nem volt érvényes. Biztos bevásároltunk volna azzal is.

Egyik másik boltban szuper akció is vannak. Egyik helyen pl. laptopot adnak, ha eléggé jól szórjuk a pénzt. Mondjuk ott ezt nem nehéz, mert nem egy olcsó bolt. Más meglepődik azzal, hogy ingyen internetet ad, ha egy egész doboz forró csokit veszünk.

De ez még semmi! Az Istanbul Shopping Fest ideje alatt az üzletek éjjel 2-ig nyitva vannak! Ez azért egy nagyon pozitív dolog, hiszen nincs is a törökök életében nagyobb megrázkódtatás, mint amikor idő előtt bezárnak az üzletek. Más dolog, hogy a bolti eladók elmondása szerint senki se néz be a szokott nyitvatartás után, a Facebook pedig le van tiltva, így csak unatkoznak.

Mi azért felvidítettük őket némi kereszt-pontgyűjtős-akciós-törzsvásárlós kérdéses vásárlással. :)

Eredmény:

Mi jól megpakolva mentünk haza, viszont a kérdés továbbra is nyitott, hogy ez mégis, hogyan hat a turizmusra. Vajon tényleg folyamatosan jönnek a külföldiek? Vagy csak a belföldiek? Vagy mi vagyunk a turisták, akik átmennek Ázsiából Európába vásárolni?

2011-04-01

Itt az április, így ideje, hogy folytassuk a turistakalauzt.

Nézzük meg a látnivalókat, és a múzeumokat (fizetős látnivalók)

Kezdjük az értékelési táblázattal, mert már régen volt, hátha feledésbe merült.

Típus: Mi is ez valójában.

Építészet: Azt jelenti, hogy mennyire érdekes építészeti szempontból. Mennyire kreatív, egyedi, építészeti bravúr. Azaz mennyire lehet érdekes azoknak, akik az épületeket szeretik.

Kultúra: A látnivaló mennyire fontos azoknak, akik a kultúrát szeretik. Milyen szerepet tölt be a török kultúrában.

Turista: Mennyire kedvelt a turistáknak. Ez két dolgot is jelent: 1) Mennyire kötelező megnézni, még akkor is ha nem tetszik (különben a barátok, ismerősök, szomszédok, kutyák és macskák szemében leégünk), más részről pedig (2), mennyire lesz tömve fényképezőgépes randalírozókkal.

Történelem: Az épület mennyire fontos a török és Isztambul történelmében. Azaz történelem rajongóknak mennyire ajánlott. Mellette a korszakot is feltüntetjük.

Fotózás: Fotós embereknek mennyire ajánlott.

Magyar: Milyen magyar kapcsolat van.

Nehézségi szint: az épület megnézése milyen erőnlétet, felszerelést igényel. Elég az elektromos golfautó, vagy hegymászófelszerelés kell.

Bejutás: Ha nem egyszerű bejutni.

Térkép: Egy Isztambul turistatérkép, ami segít a megtalálásban. :) (A teljes térkép)

Lenne még egy nyitvatartás és belépő is, de azoknak nagyon utána kell járni. Remélem, egyszer arra is lesz időm...

Ebben a listában nincsenek benne a mecsetek, templomok és zsinagógák, mert azt már egyszer, leírtuk .

No, és akkor a látnivalók!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Topkapı Palota"][/caption]

Topkapı palota

Ez az egyik alapvető látnivaló. E mellett nagyon is érdekes, így mindenképpen érdemes megnézni, még akkor is, ha a belépő igencsak drága (emlékeim szerint fejenként 20TL, és ehhez jön még pluszba a hárem, és a többiek, ami talán 6TL). Körülbelül egy fél napos

program.

Ez maga a szultáni palota, amit Szulejmán építtetett Roxelana felesége kérésére. Számtalan látnivaló van benne, nemcsak az épület. A fő látnivaló a Hárem. A kiállítások között Mohamed próféta ereklyéi mellett pár magyar dolgot is találhatunk. Pl. a Mohácsi Csata miniatúra.

A palota kertje (és a mögötte található Gülhane park) is kellemes, ha éppen jó idő van. A park hátulján pedig átláthatunk Ázsiába. Hú de jó! :)

És még nagyon sokáig lehetne írni tovább, hiszen mégis csak ez volt az Oszmán Birodalom központja.

Vigyázat, nem minden kiállítás van mindig nyitva. Ez elvileg a is rajta van (pedig nincs), és a kapuban is ki van írva.

Típus: Oszmán palota

Építészet: 5

Kultúra: 5

Turista: 5

Történelem: 5 (oszmán kor)

Fotózás: 5 (egyes helyeken tilos)

Magyar: Mohácsi és Belgrádi csaták miniatúrája. Ami azért is érdekes, mert csak a magyar csatákról van miniatúra.

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: hétfőn zárva, és nem olcsó.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="III. Ahmed kútja"][/caption]

III. Ahmed kútja

Ennek a kútnak az a fő jelentősége, hogy a Topkapı bejáratánál van. Így eléggé nehéz kikerülni. Persze szép és tele van oszmán motívumokkal, és bár nem működik, de azért egy helyes kis (nagy) kút. Jó példája az isztambuli kutaknak

Típus: Oszmán kút

Építészet: 4

Kultúra: 1

Turista: 5

Történelem: 1 (oszmán kor)

Fotózás: 4

Magyar: nincs.

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: semmi extra. Vagyis hát... a kútba bemászni nagyon nehéz, mert be van falazva... de a kút könnyen megközelíthető, csak utat kell vágni a turisták között...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Archeológiai múzeum"][/caption]

Archeológiai múzeum

Ez a nagy isztambuli múzeum. Tényleg nagy! Ajánlott teát és szendvicset vinni. Itt mindent megtalálunk az anatóliai történelemről. Megtalálhatjuk az Istar kapu egy darabját, és Nagy Sándor szarkofágját is. De van Trójai faló, és a világ legöregebb írását is itt őrzik!

Típus: Múzeum

Építészet: 2

Kultúra: 5

Turista: 3

Történelem: 5+

Fotózás: attól függ, a múzeumban van mit fotózni.

Magyar: ha nagyon figyelmesek vagyunk biztos találunk valamit.

Nehézségi szint: könnyű, de több épület és emelet van, és mire végére érünk, éhen lehet halni...

Bejutás: hétfőn zárva

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yerebatan sarayı"][/caption]

Yerebatan sarayı

Yerebatan sarayı, azaz Elsüllyedt Palota (angol fordítva viszont Földalatti Ciszterna) az a víztározó, amit érdemes megnézni. A többit nem. Mert az a legjobb. Látványos a kivilágítás, és még medúza fej is van benne. No meg halak, de tilos pecázni. Ahogy tüzet rakni is (bár ez eléggé nehéz egy olyan helyen, ahol mindenhol csöpög a víz). Állványról fotózni tilos.

A bejáratot megtalálni nem mindig egyszerű. Ennek oka leginkább, hogy az egész a föld alatt van. Nem olyan, mint a Sultanahmed Camii, hogy a másik kontinensről is látszik. Ez akkor se látszik, ha ott állunk előtte, vagy fölötte.

Bejutás: Az AyaSofya bejáratával álljunk szembe! Forduljunk jobbra, és induljunk el. Kerüljük ki a képeslapárusokat, és a többi szuvenirárust is cselezzük ki! Ha elértük az utat, amin a villamos jár, akkor álljunk meg. Nézzünk körbe! Nézzünk körbe! Nézzünk körbe! Nézzünk körbe! És még egyszer nézzünk jó alaposan körbe, mert a villamos alattomosan tud előugrani. Menjünk át az úton, de legyünk résen!

Ha átértünk, akkor a menetirány szerinti bal oldalra menjünk át. Folytassuk az utunkat a villamosra merőleges irányba. Kb. 15-20 méter múlva lesz egy lépcső lefele. Meg egy hatalmas felirat, hogy Underground cistern. No ez az! Odalent hűvös lesz.

Típus: Víztározó

Építészet: 3

Kultúra: 1

Turista: 2

Történelem: 3 (jó történetek vannak a város védelmében használt vizekről, a medúzáról, de még romantikus kalandokról is) (bizánci)

Fotózás: 5

Magyar: nincs.

Nehézségi szint: sok lépcső

Bejutás: belépő (10TL), és talán hétfőn zárva. A bejáratot megtalálni macerás.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Hippodrom"][/caption]

Hippodrom

A Hippodrom egy igazi birodalmi szabadtéri vitrin. Itt sok mindent láthatunk (a döner

áruson kívül): van itt két oszlop, amit a bizánciak ajándékba kaptak. A harmadikat ők állították, de azt ellopták. Van egy kút is, amit pedig a németek küldtek (valószínűleg nem légi postán) az oszmánoknak. Ez a Sultanahmed központja.

Típus: Tér
Építészet: 2
Kultúra: 4
Turista: 5
Történelem: 3 (főként bizánci)
Fotózás: 4
Magyar: nincs.
Nehézségi szint: könnyű
Bejutás: semmi extra

[caption id="" align="center" width="500" caption="A Török és Iszlám Művészetek Múzeuma"][/caption]

A Török és Iszlám Művészetek Múzeuma

Ha valaki túlélte az Archeológiai Múzeumot, és még bírja, akkor mindenképpen itt folytassa! Bőven találunk érdekességeket a török kultúráról.

Átnézése pár órát igényel

Bent van egy könyv is, ami a törökök és magyarok találkozását ábrázolja (lásd a képen). De nem tudjuk, melyik oldal melyik, mert mindkét fél turbánban van.

Típus: Múzeum
Építészet: 2
Kultúra: 5+
Turista: 3
Történelem: 3
Fotózás: attól függ, a múzeumban van mit fotózni.
Magyar: nincs.
Nehézségi szint: könnyű
Bejutás: Belépő és hétfőn zárva

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mozaik Múzeum"][/caption]

Mozaik Múzeum

Mozaikok szerelmesei itt egy igencsak nagy darab mozaikot láthatnak. Más nincs benne, de az az egy mozaik tényleg hatalmas.

Típus: Múzeum

Építészet: 1

Kultúra: 4

Turista: 3

Történelem: 2 (bizánci)

Fotózás: attól függ, a múzeumban van mit fotózni.

Magyar: nincs.

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: Belépő és hétfőn zárva

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Soğukuçesme Sokağı"][/caption]

Soğukuçesme Sokağı

A Soğukuçesme Sokağı (Hidegkúti út), mely az AyaSofya mögött található az útikönyvek egyik legnagyobb átverése. Azt írják, hogy egy igazán szép utca, ahol Isztambul jellemző faházak épületeit láthatjuk. És bár ez a része igaz, de egyáltalán nem szép. Mindegyik teljesen egyforma. És ennél sokkal, de sokkal szebb házakat lehet látni, ha Isztambul történelmi részében elvegyülünk a kis utcákban.

Típus: utca

Építészet: 1

Kultúra: 1

Turista: 5

Történelem: 1 (mű-oszmán)

Fotózás: 2

Magyar: nincs.

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: semmi extra

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Çemberlitaş"][/caption]

Çemberlitaş

Korintusz oszlopa. Bár ő már az elején megszökött a tetejéről, így inkább Abroncsos-oszlopnak szokták hívni. Azért abroncsos, mert az évszázadok során (földrengések, emberek és turisták) annyira megrongálódott, hogy szinte csak a vasrács van, ami összetartja. Hol vannak már a márványcsempék...

Aztán már az se volt, ezért elkezdték a felújítást. 70 évvel ezelőtt. Ez nem ment túl gyorsan (2010-ben fejeződött be), és úgy látszott, hogy sose lesz kész. A helyiek megszokták, hogy valami ott épült, épül és bizony épülni is fog. Még a villamosmegállót is úgy tervezték, hogy az állványzatot kikerülje.

Típus: oszlop

Építészet: 5 volt, ma már 2

Kultúra: 2

Turista: 3

Történelem: 1 (bizánci)

Fotózás: 3

Magyar: nincs.

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: semmi extra (ez is egy olyan dolog, amibe nem lehet bemenni. Ne is próbálkozzunk!

Belül tömör kő!!!)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nyomdamúzeum"][/caption]

Nyomdamúzeum

Talán még meg van, de a kávézó már megszűnt. . Néhány érdekes régi nyomdagépet, és egy teljes stúdiót lehet megnézni. Belépő nincs.

Típus: múzeum

Építészet: 1
Kultúra: 3 (nyomdászoknak 5+)
Turista: 1
Történelem: 1 (XIX sz.)
Fotózás: 3
Magyar: nincs.
Nehézségi szint: könnyű
Bejutás: semmi extra

Ezek voltak a Sutanahmed közelében található fontosabb látnivalók. Ennél persze sokkal, de sokkal több érdekes dolgot is találhatunk, ha bolyongunk egy kicsit, és nyitott szemmel járunk.

Ami NEM ajánlott:

Bármely más ciszterna
Roxelana fürdő, ami szőnyegbolt (de átépítés alatt van, így talán más lesz)
Ajándéktárgyat venni, vagy az önjelölt idegenvezetőkre hagyni magunkat.

Folytatás lesz még a kicsit, és nem kicsit, és az igencsak nem kicsit távolabbi dolgokról is:

2011-04-04

Folytatódik az Isztambul turistakalauz a látnivalókkal és múzeumokkal .

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sirkeci pályaudvar"][/caption]

Sirkeci

Ez az Orient Express végállomása, Isztambul európai pályaudvara. Azaz a vasút itt ér a kontinens végére. A közelben van a vonatkomp, ahol tovább folytatódik az út Ázsiában.

Maga az épületnek kellemes hangulata van. Megvan még a régi váróterem is. Ha a közelében vagyunk érdemes pár percet rááldozni.

Típus: XIX. sz. pályaudvar

Építészet: 3

Kultúra: 2

Turista: 2

Történelem: 3 (késő oszmán kor)

Fotózás: 4

Magyar: Innen akár haza is mehetünk egy vonattal. :)

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: semmi extra

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fűszer bazár"][/caption]

Fűszer bazár (Mısır Çarşısı)

Eredeti nevén Egyiptomi Bazár, mert itt az Egyiptomból érkező hajók rakományait árulták, ami leginkább fűszer volt. L alakú fedett épület, ami messzire illatozik a fűszerektől. Nemcsak az épületben, de annak a környékén is találunk fűszer árusokat. Innen felfelé egészen a Fedett Bazárig végig egy nagy bazár van ().

A fűszer mellett cukorkákat, édességet, és rágcálnivaló magokat is vehetünk, akár kilós kiszerezésben is. Találunk még teát, és egzotikus parfümöket, olajokat is. Az ajándékboltokat viszont nem érdemes meglátogatni, mert a Fedett Bazárban jobbak az árak és a választék is

(többnyire).

Általánosan elmondható, hogy a bejárattól távolodva az árak is csökkennek.

Típus: Bazár (Han)

Építészet: 2

Kultúra: 4

Turista: 5

Történelem: 2 (oszmán kor)

Fotózás: 5+

Magyar: Tudnak magyarul odabent, vigyázat!

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: vasárnap zárva, szombaton pedig hatalmas tömeg van. Ajánlott időpont: hétköznap délelőtt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nagybazár"][/caption]

Nagybazár vagy Fedett Bazár (Kapalı Çarşı)

Isztambul turista út-(és pénz-)vesztője. Itt minden megkap a turista, de még azt is, amit nem akar. Kedveltek a lámpák, a porcelán tárgyak, a dobozok no és persze az arany. Abból aztán egész utcák vannak. És ez az a hely, ahol mindenki a "barátunk". :)

Maga a bazár egy több utcából és hanból álló lefedett terület. Órákat lehet benne bolyongani. Ha eltévednénk, akkor általános szabály, hogy felfele kell menni, és akkor kijutunk az aranyművesek utcájára, ami a szélességével és a stílusával eléggé jellemző ahhoz, hogy könnyen észrevegyünk (no, meg innen nem nagyon lehet tovább felfele menni.

Az isztambuli Fedett bazár az a hely, ami nélkül egyetlen isztambuli utazás sem lehet teljes. Ellentétben a pénztárcánkkal, ami üres lesz.

(A fenti képet Feyyaznak választottam :))

Típus: Bazár (Han)

Építészet: 2

Kultúra: 5

Turista: 5+

Történelem: 2 (oszmán kor)

Fotózás: 5+

Magyar: Tudnak magyarul odabent, vigyázat!

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: vasárnap zárva, szombaton pedig hatalmas tömeg van. Ajánlott időpont: hétköznap délelőtt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Könyv Bazár"][/caption]

Könyv Bazár (Sahaflar Çarşısı)

Két fedett bazár után itt egy nyitott, ahol pont olyan dolgokat árulnak, amiknek annyira nem jó, ha eláznak: könyveket. A Könyv Bazár nem nagy, pár perc alatt bejárható és ott van mindjárt a Nagy Bazár mellett.

Régen ez volt a tradicionális könyv kereskedelem és antikvárium. Mára már teljesen turistás lett. Igaz, kapható egyetemi könyv (itt van az Egyetem mindjárt), de a legtöbb könyv mégiscsak turistáknak való. Az árak is.

Nem is érdemes itt könyvet venni, hacsak sehol máshol nem találunk. Az Istikal Caddesin levő könyvesboltokban jóval olcsóbban és jobb minőségben vehetünk turistakönyveket. Inkább fényképezni érdemes (macskákat is)

Az egyetlen, amit mégiscsak itt ajánlott megpróbálni, az a Török nyelvtan külföldieknek című könyv (Török neve: Yabancılar için Türkçe dilbilgisi - Macarca), amit máshol nem igazán lehet megtalálni (itt se mindig)

Típus: Bazár (nyitott han)

Építészet: 1

Kultúra: 5

Turista: 3

Történelem: 1 (oszmán kor)

Fotózás: 5+

Magyar: Magyar nyelvű török nyelvtankönyv

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: vasárnap zárva, szombaton pedig hatalmas tömeg van. Ajánlott időpont: hétköznap délelőtt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rejtett Bazár"][/caption]

Rejtett Bazár (talán: Kalcılar Han)

Ha Isztambul igazi arany és ékszerműves helyét szeretnénk látni, akkor a Rejtett Bazárba menjünk el. Ez nincs benne egyetlen útikönyvben sem. A neve sem ez, hanem valószínűleg Kalcılar Han. Őt a Nuruosmaniye Camii mögött találjuk, vagy a Fedett Bazárból jövünk, akkor a Kürkçüler Kapısı-n kell kimenni, ahol rákerülünk a Kılıçcılar Sokakra. A Han ennek az utcának a bal oldalán van (lásd térkép lejjebb!).

Itt találjuk azokat az ékszerészeket, akik nem a turistáknak, hanem az isztambuliaknak készítik a gyűrűket és nyakláncokat. A legfrissebb divatból válogathatunk, de akár egyedi ékszert is készíttethetünk (az emeleten).

Maga a han is látványos a girbegurba tetőivel.

Típus: Bazár (han)

Építészet: 3

Kultúra: 3

Turista: 1

Történelem: 1 (oszmán kor)

Fotózás: 5

Magyar: nincs info

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: vasárnap zárva, szombaton pedig hatalmas tömeg van. Ajánlott időpont: hétköznap délelőtt.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="Valens vízvezeték"][/caption]

Valens vízvezeték

Egy igazi jó kis római aqueduct a Valens vízvezeték. Igaz, hogy nem római, hanem bizánci, majd pedig oszmán, de azért mégis úgy néz ki, és azzal a profizmussal építették, mint a rómaiak. Bár amikor épült, akkor még nem volt külön keleti és nyugati birodalom, így mégiscsak maradhatunk a római megnevezésnél.

A Valens vízvezeték egy része annak a hatalmas rendszernek, ami a vizet szállította a

bizánci palotába. Ez a rész azért épült, mert a vizet valahogy át kellett vinni a völgyön. Állítólag a városon kívül több kilométer található ebből a rendszerből.

Ma a vízvezeték alatt komoly forgalom halad. Azért, hogy ne üsse ki valami eltéved kamion az építmény egyik lábát, erős betonfalak védik, amelyek garantálják, hogy a kamion húzza majd a rövidebbet, amelynek a darabjai pár perc múlva már a Bazárban értékesítik.

Igazándiból úgy, mint római vízvezeték, nincs nagy különbség a Valens és a többi európai között, hacsak nem az alatta átsurranó Ikarusz buszokat nézzük.

Típus: Aqueduct

Építészet: 4

Kultúra: 4

Turista: 3

Történelem: 5 (római-bizánc)

Fotózás: 4

Magyar: nincs info

Nehézségi szint: közepes, ide már el kell jutni valahogy

Bejutás: semmi extra

Gróf Széchényi Ödön Tűzoltómúzeum

A Valens vízvezeték közelében, a Magyar Testvérek útjának az elején található a törökök (és remélhetőleg a magyarok) büszkesége, a tűzoltó múzeum.

Az isztambuli tűzoltóságot ugyanis gróf Széchényi Ödön volt az, aki megalapította az isztambuli tűzoltóságot, és ezzel véget vetett a hétvégi látványos programoknak. A török kénytelenek voltak bevezetni a mozit.

A múzeumot 2010-ben felújították. Remélhetőleg készen lettek!

Típus: múzeum

Építészet: 2

Kultúra: 3

Turista: 3

Történelem: 4

Fotózás: múzeumi

Magyar: magyar múzeum

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: belépő van, nyitva hétköznap 08:30-16:30

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A Fal"][/caption]

A Fal

A Konstantinápolyt körbevevő fal egy igazán hatalmas építmény. A bizánci időkben Konstantinápoly a világ egyik legnagyobb városa volt. A Fal kb 65 km hosszú, így ezt körbejárni jó kis program. A tengeri fal több helyen már csak darabokban van, mert kellett a hely az útnak. Legjobb állapotban a szárazföldi fal van, a Theodosius Fal. Ez 6,5 km hosszú, és az UNESCO a világörökség részévé választotta. Ez egy olyan szakasz, ami jól bejárható, és remekül lehet fényképezni. Az Aranyszarv felőli oldalon a Tekfur palota, míg a Márvány-tenger felőli végén a Héttorony található.

A Fal máshol is megközelíthető, de az AyaSofya környékén nem ajánlott, mert az elmondások szerint ott a "rosszarcuak" laknak. Minden esetre a rendőrös sorozatokban az kedvelt helyszín. Ezzel ellentétben a Theodosius Fal sokkal kellemesebb. Persze odáig el kell jutni valahogy. De ha már úgyis elmegyünk a Kariye Camii-t (Mozaik Dzsámi) megnézni, akkor már igazán ott a fal is. Jó még a Hopp-on Hopp-off busz is, ami pedig a Héttoronyhoz visz minket.

Aki szereti a bizánci történelmet, igazán érdekes hely lesz a fal. . .

Ma a fal békés célokat szolgál: itt nő a káposzta.

Típus: Fal

Építészet: 5

Kultúra: 3

Turista: 1

Történelem: 5 (bizánci-oszmán)

Fotózás: 4

Magyar: nincs info

Nehézségi szint: nehéz (érdemes szendvicset vinni)

Bejutás: sok helyen fel lehet menni a falra. Ezzel legyünk óvatosak, mert nincs korlát meg

ilyesmi.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Héttorony"][/caption]

Héttorony

A Héttorony egy hatalmas bástya, vagy inkább erőd, aminek pontosan 7 tornya van. Két dolog miatt híres: Itt van a Birodalmi kapu, a Kis Aranykapu és a Nagy Aranykapu. Másik pedig, hogy sok magyar hősünk vendégeskedett itt. Néhánynak az írása is megtalálható. Nem olyan régen pedig egy török-magyar emléktáblát is felavattak.

Ide eljutni (majd innen hazamenni) leginkább a Hopp-on Hopp-off busszal tudunk. Gyalog már nagyobb móka. Jár egy menetrendszerinti busz is, de az hát... elég ritka...

Típus: Bástya

Építészet: 3

Kultúra: 3

Turista: 3

Történelem: 5 (bizánci-oszmán)

Fotózás: 3

Magyar: A törökök szerették a magyarokat ide elszállásolni.

Nehézségi szint: közepes-nehéz. Vigyél szendvicset!

Bejutás: múzeum, így hétfőn valószínűleg zárva. Belépő van.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tekfur Palotája"][/caption]

Tekfur Palotája

Tekfur Palotája, eredeti Porphyrogenitus Palotája. A Tekfurt azért könnyebb kimondani. A Theodosius Fal Aranyszarv felőli végén egy kisebb palota. Mint látványosság nem egy nagy szám, mert belül üres, de ha már a Falnál járunk, vagy a Kariye Camiit keressük fel, akkor már érdemes egy kis kerülőt tenni és megnézni.

A Palota a Fal része. Békeidőben szép kilátás nyílhatott a hálósobai ablakon a Falon túli erődre. Háborús időben viszont nem biztos, hogy olyan élvezetes volt, amikor ugyan ezen az

ablakon a tüzes nyilak repkedtek befele. Minden esetre az éjszakai kandallós hangulat megvolt...

Bejutás: van egy vasrácsos kapu, azon egy lakat. De az ajtó nyitva van, csak nekifutásból át kell ugrani a pocsolyát.

Típus: Palota

Építészet: 2

Kultúra: 2

Turista: 1

Történelem: 2 (bizánci)

Fotózás: 2

Magyar: nincs info

Nehézségi szint: nehéz

Bejutás: pocsolya-ugrás

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Pierre Loti"][/caption]

Pierre Loti

Pierre Loti egy francia emberke volt, aki szeretett az Isztambul közeli dombon üldögélni és költögetni (verseket). Azóta ezt a közeli dombot körbevette egy világváros (a városhatár amolyan 70 km innen), de az erdő úgy-ahogy megmaradt. A dombtetőn pedig lett egy büfé remek kilátóval.

Feljutás nem nehéz, mert van egy felvonó, amire ráadásul még jó is az akbil. Persze a felvonóig el kell jutni valahogy. Ez pedig már Eyüp. Van egy hajó, ami az Aranyszarv-öblön halad végig. No, annak a végállomásáig kell elmenni, majd onnan még gyalogolunk egy kicsit. :)

Típus: Kilátó, fotospont

Építészet: 0

Kultúra: 2

Turista: 1

Történelem: 1

Fotózás: 5

Magyar: nincs info

Nehézségi szint: nehéz, de legalább nem kell hegyet mászni

Bejutás: Felvonó. Késő estig ne maradjunk, nem jó dolog lemaradni az utolsó felvonóról,

majd a sötétben átmenni a temetőn...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Miniatürk"][/caption]

Miniatürk

A Miniatürk már az Aranyszarv túloldalán van, és az a kategória majd a következő részben lesz. Viszont legjobban úgy tudjuk megközelíteni, hogy folytatjuk az Eyüp túrát. Végigmegyünk az Aranyszarv-öblön a hajóval. Az utolsó kikötőnél várnak kis csónakok (jól ki van táblázva, hogy Miniatürk), ahol a bácsi 13 TL-ért átvisz minket egészen a Miniatürk bejáratáig. Közben pedig egy kellemes csónakázással megismerhetjük az Aranyszarv-öböl felső vidékét is. És végre egy kicsit csend is van. Ha átértünk, akkor a csónakos bácsi elmondja, hogy a bejárat a bal oldalon van, arra kerülünk. Mi inkább menjünk jobbra és akkor 20-25 perces spórolhatunk.

Mi is a Miniatürk? . Európa, vagy a világ (mikor melyik) legnagyobb makett kiállítása. Törökország legjellegzetesebb épületeinek a kicsinyített változatát nézhetjük meg. És persze le is fotózhatjuk, majd otthon mutogathatjuk, hogy mi mennyi helyen is jártunk.

A kiállítás három részből áll: Törökország, Isztambul (itt át lehet gyalogolni a Boszporusz-hídon), és a volt Oszmán Birodalom területén levő oszmán épületek. Köztük a budapesti Gül Baba Türbéje is. Mivel méretarányos a többi épülethez képest, és a többit nem akarták óriásira készíteni, ezért a türbe eléggé kicsi lett. De éppen ezért nem ér zsebbrevágni, még akkor sem, ha a repülésbiztonsági szabályok nem tiltják, hogy az utastérbe türbét is felvigyünk!

Belépő: törököknek 5 TL, külföldinek 10 TL. Persze a honlap angol oldalán csak a 10 TL van feltüntetve, ami egy újabb bizonyíték, hogy a törökök és a magyarok testvér nemzet. :)

Jah igen, és innen még haza is kell menni! A bejáratnál van egy buszmegálló. Keressünk egy embert, és mondogassuk neki azt, hogy Eminönö egészen addig, míg fel nem rak egy jóirányba menő buszra!

A kiállítás 18:00-kor zár!

Típus: Szabadtéri kiállítás.

Építészet: 5

Kultúra: 5

Turista: 3

Történelem: 5
Fotózás: 5
Magyar: Gül Baba Türbéje
Nehézségi szint: nehéz
Bejutás: belépő: 10TL

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Közlekedési és Technikai Múzeum"][/caption]

Közlekedési és Technikai Múzeum (Rahmi M. Koç Müzesi)

Végül egy érdekes múzeum a technika kedvelőinek. A Koç család magánmúzeuma, ahol egy hatalmas technikai kiállítást nézhetünk meg. Közlekedési eszközök között még egy tengeralattjáró is van. De megtekinthetjük az ősi PC-ket és Macintoshokat is. A múzeum az út másik felén is folytatódik, ahol nyomdagépek és más érdekességeket találhatunk.

Belépő: 12.5 TL + 6 TL a tengeralattjáró

Eljutás: Megint az Aranyszarv-hajóval megyünk, majd a Hasköy kikötőnél szállunk ki. Innen pár perc gyalog.

Típus: Múzeum
Építészet: 2
Kultúra: 5
Turista: 2
Történelem: 3
Fotózás: 5
Magyar: nincs info
Nehézségi szint: közepes,
Bejutás: belépő van

És még mindig van folytatás! :)

2011-04-05

Múzeumi és látnivalós turistakalauz folytatódik meg .

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Galata híd"][/caption]

Galata híd

Ennek az egyáltalán nem szép hídnak megdöbbentően bonyolult története van. Több verzió is készült, egy leégett, egyet pedig odébb raktak, de még Leonardo is dolgozott rajta! Érdemes elolvasni a !

A hídnak a fontossága nem kétséges: ez köti össze a történelmi városrészt a Galatával, azaz az oszmán részt a genovaival. Persze ma az Aranyszarv mindkét oldalán törökök laknak, és a turistákban leginkább az marad meg, hogy ezen kell átmenni, ha fel akarunk jutni a toronyba. Aki viszont kicsit is figyel csomó pecást láthat. Itt lehet enni helyben fogott és sütött halat. Ha valaki viszont nem szereti az ennyire utcai evészetet, az a híd alatt beülhet egy étterembe.

A híd remek fotós pont.

Típus: híd

Építészet: 1

Kultúra: 1

Turista: 1

Történelem: 4 (vegyes kor)

Fotózás: 5

Magyar: nincs

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: semmi extra

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Galata-torony"][/caption]

Galata-torony

Az olasz tűztorony. Mint ilyen, természetesen ez égett le a legtöbbször. Aztán kitalálták, hogy nem fából, hanem kőből kellene felépíteni, minek köszönhetően a leégések száma drasztikusan lecsökkent. A tűztorony képletes és valóságos leégései akkor értek véget, amikor Szécsényi Ödön bevezette a tűzoltóságot. Azóta békés kilátó.

Ez a torony azért is érdekes, mert nem is olyan régen még itt volt a város határa, ez volt a sarkbástya. Amikor fent körbenézünk, érdemes ezen elgondolkodni.

A torony jó kilátóhely így remek fotós pont is. Aki bírja, mehet fel lifttel is, a többieknek ott a lépcsőt. A külső falon nem engedélyezett a hegymászás, így azzal nem próbálkozunk!

A torony természetesen egy domb tetején van. A tapasztalt turisták hipp-hopp megmásszák, míg a figyelmesebbek észreveszik a térképen, hogy a közelben ott a Tünel, amivel kényelmesen fel lehet menni.

A torony tetején természetesen büfé is van.

Típus: torony

Építészet: 4

Kultúra: 3

Turista: 4

Történelem: 5 (olasz)

Fotózás: 5

Magyar: nincs

Nehézségi szint: kicsit nehéz

Bejutás: belépő van

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Îstiklal Caddesi"][/caption]

Îstiklal Caddesi

A Váci utca Isztambuli megfelelője. Majdnem úgy néz ki, csak itt van egy villamos is, ami természetesen kötelező turistafotó. Az utca hangulata merőben más, mint amit a történelmi városrészben megismertünk. Ez a modern Isztambul, és itt zajlik a élet. Főleg az éjszakai. Péntek-szombat este hatalmas tömeg van. De tényleg, alig lehet mozdulni.

Az Îstiklal Caddesi nagyon vegyes. Találunk itt remek könyvesboltokat, olcsó és drága éttermeket, büféket a 8. emeleti tetőtéren (remek kilátással), templomot és dzsámit, halom

követséget és rengeteg macskát.

Típus: sétáló utca

Építészet: 2

Kultúra: 5

Turista: 4

Történelem: 4

Fotózás: 3

Magyar: nincs

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: semmi extra

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Taksim tér"][/caption]

Taksim tér

A Taksim tér Isztambul központja. Innen bárhova eljuthatunk, azaz ha bárhol eltévedünk, ide valahogy mindig el lehet jutni. Maga a tér nem nagy szám, bár komoly események zajlottak és zajlanak ma is. Az egyetlen látnivaló a függetlenségi szobor.

Típus: tér

Építészet: 1

Kultúra: 5

Turista: 3

Történelem: 4

Fotózás: 1

Magyar: nincs

Nehézségi szint: könnyű

Bejutás: semmi extra

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Hadtörténeti Múzeum"][/caption]

Hadtörténeti múzeum

Ez egy érdekes történelmi múzeum, ahol nemcsak fegyverkiállítást láthatunk, hanem Isztambulról is többet megtudhatunk. Itt láthatjuk pl. a Láncot, ami Európa és Ázsia közé volt kifeszítve; festményt a "másik" Egri Viadalról, ahol a törökök nyertek (van Mohács is), magyar láncinget.

Mivel a múzeum mégiscsak katonai, Atatürkről is sok mindent megismerhetünk.

Típus: múzeum

Építészet: 2

Kultúra: 5

Turista: 2

Történelem: 5

Fotózás: múzeumi

Magyar: rengeteg kapcsolatot találhatunk a magyar történelemmel

Nehézségi szint: Ide eljutni kicsit nehezebb. A Taksim térről kell tovább gyalogolni. Ha valaki egészen az AyaSofyatol gyalogolt, akkor kifejezetten örülni fog a több emeletes múzeumi sétának.

Bejutás: belépő van

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tengerészeti múzeum"][/caption]

Tengerészeti múzeum

A Hadtörténelmi múzeum itt folytatódik, majdnem a tengeren, a Beşiktaş kikötő mellett. Természetesen ez sem maradhat Atatürk nélkül, de a híres Barbarossát is megismerhetjük (neki a türbéje a múzeum mellett van).

Ugyan itt a történelem nagy oszmán tengeri csatáit is megismerhetjük, köztük az I. Világháborúban zajlott Çanakkale (Dardanellák) tengeri ütközetet is.

Hajókból és csónakokból sincs hiány. Egy egész terem csak a szultáni díszes csónakokból áll.

A múzeumot 2010-ben elkezdték felújítani, de ennek ellenére nyitva van.

Típus: múzeum

Építészet: 2

Kultúra: 5
Turista: 2
Történelem: 5
Fotózás: múzeumi
Magyar: rengeteg kapcsolatot találhatunk a magyar történelemmel
Nehézségi szint: Közepes
Bejutás: belépő van

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Dolmabahçe Palota"][/caption]

Dolmabahçe Palota

Dolmabahçe Palota tipikusan az a hely, ahova csak azért mennek el a turisták, mert mindenki elmegy. Ez egy hatalmas, csicsás és egyáltalán nem ízléses (és még rosszul is épített) barokk palota. Aki ilyet szeretne látni, Európában vagy Magyarországon sokkal szebbet talál. Egyszerűen a törököknek nem áll jól a barokk, amikor van saját stílusuk.

A Dolmabahçe Palotát akkor építtették az oszmán szultánok, amikor a Topkapı már annyira mocskos volt, hogy nem találták meg egymást az emberek. Természetesen ennek a palotának is van háreme, ami természetesen extra belépőt kíván.

Az egész épület egyetlen, de igen lényeges pozitívuma van, amiért turistaként mégiscsak érdemes bemenni, az az Atatürk halálos ágya, ami a háremben található.

Típus: barokk palota

Építészet: 1/5 (5, mert annak készült, de 1, mert nem dolgoztak szépen)

Kultúra: 5

Turista: 5

Történelem: 5

Fotózás: 5

Magyar: Itt is vannak ám magyarországi győztes csatajelenetek

Nehézségi szint: Közepes

Bejutás: belépő van (de még mennyire)

Ezek az Aranyzarv-öböl túloldalán látható érdekességek. A az igazán messzi látnivalók lesznek. :)

2011-04-06

Az isztambuli látnivalók folytatása , meg és . Befejező rész.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kislány-torony"][/caption]

Kislány-torony (Leander-torony)

Isztambul egyik legkedveltebb szimbóluma a Boszporusz közepén található ősi, bizánci világító torony. Történetből több is van, de mindegyiknél a főszereplő egy lány, akit bezártak a toronyba, hogy megvédjék a külvilágtól.

Egyik verzió szerint a toronyba minden éjjel beúszott a lány szeretője, mígnem egyszer úgy elfáradt az éjszakai műszakban, hogy kifelé menet belefulladt a tengerbe. Hát még mi lett volna, ha a 4. hullám után elrontja az útirányt, és egyenesen a szultáni háremben köt ki...

Másik verzióban a lány apja kap egy jóslatot (akkor még nem voltak a küld tovább húszezer ismerősödnek, különben a metró levágja a kezed típusú e-mailek), miszerint a lány meghal az X. születésnapján. Azért, hogy megvédje, bezárta a toronyba. De amikor a reggelit vitték neki a születésnapján, akkor a gyümölcsöstálban elbújt egy kígyó, ami - micsoda véletlen - pont a lányt marta meg.

Ilyen történet van az Ezeregy éjszaka meséiben is, ahol egy szigeten van egy fiú hasonló okokból, majd odatéved egy másik (szintén fiú, és ööööö), de aztán nem sikerül a dinnét jól felvágni, és máris kész a tragédia.

A torony ma étterem, ahova az ázsiai parton indul a hajó. A parton pedig van egy remek büfé.

Megközelítés: Üsküdar kikötőtől átvergődünk a metróépítésen, majd gyalogolunk a parton amolyan 15 percet. Vagy Harem kikötőtől gyalogolunk. A Harem hajó este tovább jár.

Típus: világító torony

Építészet: 3

Kultúra: 3

Turista: 2

Történelem: 2 (bizánci)

Fotózás: 5

Magyar: nincs

Nehézségi szint: közepes

Bejutás: hajóval, a benti étterem drága

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Haydarpaşa"][/caption]

Haydarpaşa

Haydarpaşa az ázsiai pályaudvar. A németek építették a XX. sz. elején. Különlegessége, hogy cölöpökön áll a tenger felett. Nagyon hangulatosan lett. Innen vonatkomppal van az összekötés az európai pályaudvarral.

A pályaudvar egy mesterséges félszigeten van, amin a pálmafák egy igazán különleges érzést adnak. Középen egy mozdonyt találunk, az szállította Atatürkököt Ankarába az utolsó útján.

Megközelíteni viszonylag könnyű, mert a Kadıköy-be menő hajók majdnem mindegyike megáll itt is. De csak majdnem mindegyik. Amelyikre mi fogunk felülni, az biztos, hogy nem. Sőt, még leszállni is elfelejtünk majd, és a hajó bevisz a Márvány-tengeren levő Szigetekre... De azért mégis próbáljuk ki! :) Hátha sikerül! Persze érdemes kérdezgetni az embereket mégis mi merre van. :)

Típus: pályaudvar

Építészet: 4

Kultúra: 2

Turista: 2

Történelem: 2

Fotózás: 4

Magyar: nincs

Nehézségi szint: közepes

Bejutás: hajóval

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Szigetek"][/caption]

Szigetek (Herceg-szigetek)

Ha már úgylis a Szigetekről beszéltünk, akkor pár szót róluk is írunk.

Ha nem bírjuk Isztambul igencsak dinamikus életét, akkor irány a Szigetekre, egy egész napra. Hajóval kimegyünk a zöldbe, ahol hangulatos faházakat, nyaralókat láthatunk. Itt nyugi van, még a macskák sem szaladnak.

Típus: városrész

Építészet: 4

Kultúra: 1

Turista: 1

Történelem: 1

Fotózás: 4

Magyar: nincs

Nehézségi szint: közepes

Bejutás: Hajóval Kabataş kikötőből.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ortaköy"][/caption]

Ortaköy

Közép Földe után Közép Falva. Ortaköy a Boszporusz híd közelében van. Valójában egy városrész, de az igazán kedvelt terület az csak pár utcából áll, ahol nagyon hangulatos faházakat látni. És persze itt van a kumpír fő lelőhelye (főtt krumpli megpakolva mindennel). Kellemes hely tengerparttal, és büfékkel.

Típus: városrész

Építészet: 4

Kultúra: 2

Turista: 2

Történelem: 2

Fotózás: 4

Magyar: nincs

Nehézségi szint: közepes

Bejutás: Busszal Kabataş, Taksim vagy Beşiktaş megállóból.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Boszporusz híd"][/caption]

Boszporusz hidak

Erzsébet híd nagyobb! És mindjárt kettő is van! Egyszer majd lesz harmadik is! A hidak minden szempontból remekművek és szimbolikusak is. Ez köti össze a két ellentétes világot, a keletet és a nyugatot. No és persze hatalmas! Ott a képen is jól látszik, milyen kényelmesen elfér alatta egy-egy ház.

A hidakat legjobban a Boszporusz hajótúrán tudjuk megnézni. Ha fotós pontot keresünk, akkor mind az európai, mind az ázsiai oldalon a hídon túlmegyünk, és ott vannak üres-parkos tengerparti részek. Remek háttérrel a történelmi várossal. Ne délután menjünk, mert akkor szembe leszünk a nappal.

A hídon gyalog nem lehet átmenni, mert az öngyilkosok kedvenc helye volt (grrrrr). Amikor az egyik eltalált egy turistahajót, akkor lett letiltva a séta. De nem a futás! Évente egyszer, október egyik hétvégéjén az Eurázsiai Marathon keretében át lehet futni.

A turistakönyvek előszeretettel ajánlják, hogy Taksim térről indulnak emeletes buszok, melyek átmennek az első hídon. Aha, és aztán hova kerülünk ki? Hány kilométert kell visszagyalogolni? Meg egyáltalán melyik busszal??? Íme két valóban működő megoldás: Taksim és Kadıköy között jár dolmuş és busz is. A dolmuşra rá van írva, hova megy, és garantált ülőhelyünk van. Kb. 5 TL. Buszból pedig a 110-es visz minket át (pont, mint Róma :D). Érdemes Taksimról Kadıköy felé menni, mert akkor a történelmi városszélre lesz a kilátás (visszafele a Galatasaray szigetre), majd pedig Kadıköyből hajóval mehetünk vissza Eminönübe.

Típus: híd (jó nagy)
Építészet: 5
Kultúra: 5
Turista: 1
Történelem: 1
Fotózás: 5
Magyar: nincs
Nehézségi szint: közepes
Bejutás: lásd fent

Térkép (,)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Európai Erőd"][/caption]

Európai erőd

Amikor az oszmánok úgy döntöttek, hogy most aztán elég, tényleg beveszik Isztambult, akkor előkészítésként építettek két erődöt. Mégpedig a bizánciak orra elé. Egyet a Boszporusz európai, egyet pedig az ázsiai oldalára. Ennek fő célja az volt, hogy a Fekete-tengeren levő genovai flottát lehessen ágyúzni, ha az Bizánc segítségére akarna menni. Másrésztől viszont a Boszporuszon hajózó kereskedőket is jól csőbe húzták, mert a vizijárat bejáratánál ott volt a lánc keresztbe, feljebb pedig az ágyuk. A törökök az erődök elkészülte után nem is vártak sokat. Megették a kebabot, ittak egy teák, sziesztáztak még egyet, aztán elfoglalták Isztambult.

Ide eljutni nem egyszerű. Kabataşból busszal kell mennünk. Jó sokat tekergőzik a tengerparton, így ebéd után nem ajánlott. Másrésztől ebéd előtt sem, mert ki tudja, mikorra fogunk visszajutni. Belépő van, ráadásul jó meredek a terep odabent.

Típus: erőd
Építészet: 3
Kultúra: 2
Turista: 2
Történelem: 5
Fotózás: 3

Magyar: nincs
Nehézségi szint: nehéz
Bejutás: lásd fent

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ázsiai erőd"][/caption]

Ázsiai erőd

Az Európai Erőd párja. Így nemcsak oda, hanem vissza is lehetett ágyúzni a Boszporusz elhaladó hajókat. Nagyon helyes kis ötszögletű erőd, jó vastag fallal.

Ide Üsküdarból busszal tudunk elmenni. Szintén kacskaringós úton, jó nagy tömegben. Viszont ha idáig eljutottunk, akkor már könnyű bemenni, ugyanis a főút kettévágja az erődöt. Nem szép, de roppant praktikus, mert nincs hely az útnak.

Típus: erőd
Építészet: 3
Kultúra: 2
Turista: 2
Történelem: 5
Fotózás: 3
Magyar: nincs
Nehézségi szint: nehéz
Bejutás: lásd fent

Ezzel a látnivalók végére értünk. Mindez persze nem jelenti azt, hogy Isztambulban csak ennyi van.

További ajánlott a mecsetek, templomok és zsinagógák listája:

2011-04-07

A törököknek van egy speciális tulajdonságuk, ami nélkül nem török a török. Ez pedig a dekoráció.

Legkönnyebben a török lakásokban lehet megfigyelni, milyenek is a törökök. Persze az utcán, és még sok máshol is, pl. a boltba keresztbe ki van rakva egy karácsonyfa-égősor, függetlenül, hogy milyen évszak van, és az illető milyen vallású. Tehát nemcsak a török háziasszonyok vannak megőrülve a dekorációért, hanem a háziurak is. Csak ők nagyobb területen szórják szét a kreatív ötletüket.

Nálunk leginkább az anyukától érkeznek a jobbnál jobb kreatív lakáselem. Ugyanis a török hozzáállás az, hogy ne maradjon üresen egyetlen négyzetméter sem. Sőt! Négyzetcenti, négyzetmili, de még négyzetmikrométer se! Így aztán van nekünk sok érdekes dekoratív elemünk:

csipkés terítő a hűtőn

csipkés terítő a kishűtőn (mert két hűtő kell ám nekünk!)

kötött paradicsom lelógók a konyhai szekrényekre (ettől persze nehezebb az ajtókat becsukni)

mókás kisemberkés alakok az ablakkilincsen

Egyéb figurák a különböző szekrénykihúzókon

Rakat hűtőmágnes

Kéziszövésű zacskótartó

Ruha a vizespalacknak

Terítő minden vízszintes felületen (kivéve a radiátort, pedig arra is keresünk valamit, mert ronda)

Virágmintás, hosszúszájú szőnyeg a bejáratnál

És még van egy csomó minden, ami már fel sem tűnik. Mert ezek nélkül Törökország nem lenne az, ami.

Nem tudom, a Törökországban élő magyar lányok hogy vannak vele. Talán tele van a kukájuk az ilyen dolgokkal, de talán ők is gyűjtik. Én azt mondom, hogy nem én vagyok a lány a lakásban. Sema pedig bírja ezeket a dekorációkat. Persze csak egy határig. Ezért is nincs még nekünk plüs wc-ülőkénk. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Csini palack"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kötött paradicsom"][/caption]

2011-04-08

Biztos ami biztos, megnéztem a naptáramat... Tényleg április van már.

Azt már megismertük, hogy a törököknél a Karácsony másképpen van. Leginkább azért, mert nincs, de mégis van. Jó egy ilyen ország, ahol mindenki olyan ünnepet tart, amelyet csak akar, és amikor csak akar. Ebből is a Karácsony különleges.

A törökök nagyon nagy többsége nem tartja Karácsonyt. Csak karácsonyfát. Mert az olyan jól néz ki. Oké, sok helyet foglal. Akkor legyen csak egy izzósor, vagy elég egy halom Mikulás, amit ki lehet lógatni az ablakon. A Mikulások, és főleg az égősorok nagyon népszerűek. Valamit mégis kellett velük kezdeni, így aztán az újévi ünneplés részei lettek. Azaz ha Mikulást látunk, azt jelenti, hogy nem a Karácsony jön, hanem az újév.

Azazhogy mégsem. Ugyanis a törökök imádják a látványos csili-vili dolgokat. Így aztán ha véget ér az ünnep, akkor mindenki szomorú szívvel válik meg a kedvenc csengettyűtől, angyalkájától, és leginkább a 72 cm-es hópehelytől. Ezért, van, aki halogatja, halogatja, ameddig csak bírja.

Február végéig azért el szoktak fogyni a karácsonyi díszek az utcáról. De most április van, és sikerült egyet találni.

Vajon hogy zajlott le a beszélgetés? Márciusban?

- Drágám, nem férek el a karácsonyfától. Igazán kidobhatnánk már!
- Najó, nembánom, a karácsonyfa mehet.
- Meg ezeket az izzósorokat itt!
- Na ne, azok olyan szépek!
- A fele nem is világít!
- De a másik fele igen!
- Nem érdekel, kifele velük!
- Naaaa.
- Kimennek, és a Mikulásokat sem akarom látni legalább decemberig!

2011-04-11

Egy praktikus segítség, ha elakadunk a bazárban. És mondjuk van internetünk is. Akkor szépen össze tudjuk rakosgatni az alábbi mondatot:

Nem akarok már több szőnyeget venni, mert az asszony belém döfi a nagy kést, ha még egyet veszek.

Wow! Van török-magyar online szótárunk!

A fenti mondat egyébként nagyjából így hangzik:

Daha çok halı istemiyorum, yoksa evde karacım bir büyük bıçak içerime koyacak.

Oké, ez nem pontos fordítás, de ez talán megállítja a lelkes árust. Pár percre...

Úgyhogy elérkeztünk a modern korba! Lehet nyomilni a Facebookon, és a bazárban is, ameddig csak kitart az internet! Nem kell pár szóval megelégedni, írjuk/mondjunk csak szép hosszú körmondatokat!

Esetleg kérjük meg az eladót, hogy a választ is gépelje be nekünk.

Nem baj tesó, van ám nekem egy rokonom, pár sarokra innen, aki páncélokot árul! Eredeti oszmánt! Nem fog rajta sem bicska, sem balta!

Ugye, hogy mennyivel jobb így beszélgetni, mintha csak azt mondogatjuk, hogy nincs pénzem? :)

Az online szótár itt található:

Köszönjük Zoltánnak!

2011-04-12

Verzió 1.

Tegnap rettenetes kánikula volt. 17-es fokozatú riasztás volt. Négy várost ki kellett üríteni, és bedobálni mindenkit a tóba, mert olyan meleg volt. Kár, hogy a tó felforrt. De ma... hát ma aztán még rettenetesebb idő lesz. Jobb, ha ki se mozdulunk a hűtőből... No de aztán holnap... akkor aztán csak védőöltözetben lehet járni...

De semmi ok az aggodalomra. Holnapután hazánkat lassan, komótosan megközelíti egy hidegfront. Kicsit vár a határ túloldalán, de két nap múlva már itt is és, és három nap múlva megkezdődik a lehülés, majd a jövőhét elejére kellemesen hűvös lesz.

Verzió 2.

Tegnap akkora eső volt, ami megdöntötte a 240-éves rekordot. Ma ennél is nagyobbra számíthatunk. Holnap pedig az önkormányzat mindenkinek egy gőzhajót bocsájt a rendelkezésére, hogy azért be tudjon menni dolgozni.

De semmi ok az aggodalomra, mert holnapután már elkezd a felhő felszakadozni. Majd rá egy nappal már lelkesebben fog szakadozni. Harmadnapra már az eső is eláll, és végül hétvégén kisüt a nap!

Verzió 3.

Kollégáink jelentették, hogy tegnap éjszaka befagyott a Szahara. Mára még hidegebbet jósolta. A sósórók kocsik el sem indulnak, mert befagyott a benzin a tartályba. Holnap a polgármester minden házba ellátogat egy hatalmas PB-gázpalackkal. Bár a szakértők szerint reggelre az is befagy...

De semmi ok az aggodalomra, mert holnapután elindul felénk a melegfront. Az idő fokozatosan melegszik, és négy-öt nap múlva már elérjük a fagypontra is. Sőt! Meg is haladjuk!

Nem ez megy minden reggel az időjárás-jelentés címszó alatt? Mindegy, melyik országban vagyunk...

Úgyhogy nem is hallgatunk rájuk, csak a macskákra!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Bundáskenyér"][/caption]

Ez a fán található narancssárga labda bizony nem narancs. Annál is inkább nem, mert szőrös. Hogy mi a neve, nem tudjuk, így most csak Bundáskenyérnek hívjuk. Nem lehet számon tartani, melyik macska melyik...

Azt hiszem, az idén ő lesz a mi természetes (bió, E-számmentes, és mesterséges adalékanyagmentes (bár Isztambul macskáról lévén szó, ki tudja, mit eszik meg...) időjárás jelzőnk.

Tavaly ez a fehér macsek volt:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Pitypang"][/caption]

Úgy tűnik, idén cseréltek...

Tehát, ha a macska fent van a sövénykapun, akkor jó idő lesz. A szín bizonyára nem jelent semmit...

Meglátjuk, mennyire válik be. Eddig nem halad túl jól, mert a fotó készítése után jött egy hatalmas, és rettenetesen hideg zápor. De ez a macska aludt tovább...

2011-04-13

Keresünk egy kis térképprogramot a blognak.

Amikor még elkezdődött ez a blog, akkor volt egy jó kis netes térképprogram. A neve platial.com. Sajnos valamikor bezárt, és így véget ért a szolgáltatás. Igaz, ez olyan hamar nem tűnt fel.

Viszont azóta se sikerült újabbat találni. Jelenleg a Google Maps-et használjuk, de messze nem az igazi.

Amilyet mi szeretnénk: legyen egy olyan térkép (egyetlen egy), amire mindent jól be lehet jelölni. Az összes helyszínt fel lehet tüntetni, ami a blogban szerepel.

Így lenne egy szép nagy térképünk, amin minden ott van.

Ez főleg a látnivalóknál (múzeumok, dzsámik) lenne előnyös, hogy a turisták lássák mi van a közelben (és a távolban).

Eddig a Google Maps is rendben lenne. Bár már most is annyi a pont, hogy alig lehet átlátni a listát. És roppant lassú...

A mások dolog, amit viszont nagyon hiányolunk a platial.com óta az a linkelés.

Jó lenne, ha a térképen feltüntetett összes pontnak lenne egy egyedi és közvetlen linkje. A blogba elég csak ezt megadni. Aki erre ráklikkel, az egyértelműen megkapja a látnivalót a térképen. Nem a környéket, nem a térképrészletet, hanem azt a pontot, amit megadtunk.

A cél az, hogy az érdeklődők könnyen és egyértelműen megtalálhassák a látnivalókat a térképen, de e mellett lássák a többi bejelölt pontot is.

Néhány tippet már kaptunk, de sajnos egyik sem volt olyan, ami mindkét kitélt tudja. :(

Ha ismertek ilyen internetes térképet, léci szóljatok!

Köszöni!

2011-04-14

A hit félelmetesen győzedelmes harcosainak és a pokolra való tűzimádó gyaurok csatája. Azaz Mohács a másik szemszögből.

Könyvajánló.

[caption id="" align="aligncenter" width="386" caption="Török hadak Magyarországon - forrás: antikva.hu"][/caption]

A könyv teljes címe: Török hadak Magyarországon 1526-1566. Kortárs török történetírók naplórészletei (ISBN:9632433017).

Ha jól emlékszem a bevezetőre (mert a könyvet csak nem sikerül megtalálnom), akkor a Magyar Tudományos Akadémia küldött egy embert vagy egy csoportot, hogy kutassák fel a török krónikások azon leírásait, amelyek a magyarországi hadműveletről szólnak. Majd pedig ezt fordítsák is le magyarra.

Mindez valamikor a XIX. század végén történt. Így a könyv az akkori magyar fogalmazás és helyesírás szempontjából is érdekes (bár éppen ezért nehéz olvasni). Gyakran találkozhatunk cz-vel vagy akár szsz párokkal is.

Persze a könyvnek sokkal fontosabb szerepe, hogy az oszmánok magyarországi hadjáratait írja le, de most a törökök szemszögéből. Sok segítség, hogy a lábjegyzetben egy másik korabeli történetíró, Pecsevi írásával is kapunk összehasonlítást, aki sokkal hitelesebben jegyezte le az eseményeket.

Pl. megdöbbenő, hogy a török krónikaíró maga vallja be, hogy ha a magyarok csak egy kicsivel előrébb mennek, és ott várják be a török sereget, ahol van egy remek mocsár, akkor valószínűleg a magyarok nyertek volna! Természetesen mindezt úgy írja le, hogy ez is bizonyíték arra, hogy a pokolra való gyaurok mennyire nem tudnak gondolkodni. E mellett a magyar hadsereg létszámát is a valóságnál jóval nagyobbak írja le, hogy a csata még hősiesebb legyen.

A könyv jól bemutatja a korabeli török írók színes és fantáziadús leírásait is, amelyeknek többsége ma talán már mulatságos.

Kedvencem Dzselaáza Musztafa, aki nem fogta vissza magát sem a törökök dicsőítése, sem pedig az ellenség csúfolása terén. Részlet Kószeg ostromáról:

"Minthogy a győzelem menyasszonyának arca az isteni végzés tükrében ezen a napon is az

elhalasztás alakjában mutatkozott, az országot intéző pasának istentől ihletett fényes elméjében az a gondolat fordult meg, hogy a várnak miképpen lehetne könnyen elfoglalni a várat Isten segítségével. Tehát abban a győzelemmel kecsegtető szép tervben állapotodott meg, hogy a várnak mély árkat a falakkal egyenlő magasságban fával feltölteti. Az iszlám összes híveinek meghagyatott, hogy mindenki hozzon egy-egy teher fát, és rakja az árok partjára. Ennélfogva, minthogy a vár környéke hegyekből állt, az összes katonaság elment tevékkel, lovakkal és más jószágokkal, hogy fákat vagdaljon ki. A sűrű erdőséget egy perc alatt nyílt pusztasággá változtatta, majd a fát e legfelsőbb parancs értelmében a várhoz hordta, és hegyeket rakott belőle.

A ruméliai győzelmes hadtestből az egyes szandzsákok szpáhijai sorban előjövén, az összehordott fát az árok partjáról bele hányták s így a keleti, észak és déli oldalon, összesen három helyen, egy-két nap alatt betöltötték fával a föld gyomráig lenyúló mély árkot, sőt az ároknál feljebb, a vár falánál magasabbra érő néhány hegyet raktak belőle. Amint a gyámoltalan gyaurok észrevették, hogy a farakások felülmúlják a falat és a várost, kénnel és kátránnyal bevont búzakévéket és szénacsomókat gyújtottak meg s belülről kidobálták, hogy felgyútsák a farakást. Ilyen módon igyekeztek a bajt előre. Ama pokolra valóknak tűzimádó természetük hozzá lévén szokva a tűz gyötrelméhez, a lelki fájdalom orvosságát és a halálos betegség gyógyszerét is a tűztől kérték. A könyörület és kegyelem kapuja megnyílván a tűzimádók és hitetlenek könyörgésére s imádságuk meghallgattatásra találván a felséges Istennél, bölcs végzése vágyaik teljesedésére fordult, minélfogva a fa a tűztől, melyet a várból szórtak, meggyulladt, az igaz hit népének szívét pedig levertség szállta meg. Azonban az oroszlánszívú vitézek Isten kegyelméből minden nehézségnek tudván az orvosságát, a vízfordók tömlőkben vizet hordtak és fából csinált csatornákon özönvizet árasztottak amaz ostobák által okozott tűzre. Az üdv népének fáradozásával teljesen eloltatott a tűz s így a szerencsétlenek eme számításukban is megcsalatoztak. A farakás igen magas lévén, róla be lehetett látni a várba. A puskások minden oldalról szórták golyóikat a hitetlenekre s az iszlám népével szembe szálló aljasoknak dög testeit a megaláztatás porába hulltak mint holttestek. Amint a nyílszóró íjászok a magasból szórták íjaikról a nyílak záporát, a halált okozó nyílhegyek a gyaurok tagjait olyanokká furdalták, mint a rosta, s halálos támadásukkal testüknek hajóját a pokol örvényére küldték. A mogorva tekintetű gyaurok, az említett farakással szemközt, a várukban lévő tornyok közül az egyik, hegy nagyságú toronyra fából még egy másik tornyot csináltak s abba a bálványimádó hitetlenek fölmenvén, puskákkal lövöldöztek és a hit harcosai közül sokat vértanúkká tettek. A harctéren maga a szerencsés és rettenthetetlen pasa is személyesen jelen volt és felügyelt a bástyák lerombolásán fáradozó harcosokra. A bátor seregből néhány kardos és handzsáros vitéz hágcsókon fölmászván a várba, harcba elegyedett a pokolra való feslett erkölcsűekkel és homályosan látó szemeik előtt szűkké tették a világ tágasságát. A harcban elől járó, oroszlán bátorságú vitézek a pasa kegyességéből előléptetéssel és jövedelmeik felemelésével jutalmaztattak meg."

Köszönet az alábbi oldalnak, amiért nem kellett mindezt begépelni. Továbbá ajánlott a történelmet kedvelőknek elolvasni, mert ott van még folytatás, párhuzamosan más történetírókkal.

Szerzőről:

“Kedves Látogató!

Ez Györkös Attila honlapja. Itt a török hódoltság XVI. századi szakaszának kutatásával kapcsolatos jegyzeteimet olvashatod el. Az összeállítás Veress D. Csaba, Sugár István, Csorba Csaba, V. Molnár László, Siklósi Gyula, Nagy László és még sok más történész szerző munkáiból készült. Itt szeretnék köszönetet mondani a magyar hadtörténet kutatása terén végzett fáradtságos munkájukért.”

Tehát a könyvet mindenkinek ajánljuk, és ajánljuk. Sajnos csak antikváriumban lehet fellelni.

2011-04-15

Hova megy a turista Isztambulban? Persze, hogy a bazárba! :)

De miért is?

Miért jó Isztambulban sorozatunkban ma a bazárt nézzük meg. Azaz miért jó Isztambulban a bazárba bemenni?

A bazár egy nagy kaland!

Egy csomó érdekes dolgot láthatunk.

Olyan dolgokat is láthatunk, ami máshol nincs.

Olyat is láthatunk, ami valójában nem is létezik. Ilyenekről még többet hallhatunk is.

Ha ügyesek vagyunk, magyar dolgokat (pl. M.k. kitűző) is találunk.

A kijáratot viszont olyan könnyen nem találjuk ám meg.

Mert a boltosok mindig odébb rakják, ha nem figyelünk.

A bazár hatalmas.

A bazárban el lehet tévedni. Akkor is ha nem ez a célunk.

A bazárban van szendvics, de jobb ha mi viszünk.

Ha a kapuban mindjárt veszünk egy gombolyag fonalat, akkor az jelezheti nekünk az utat visszafele (de nem fogja).

A bazárban lesz egy csomó új barátunk. (és a fele tud magyarul is, legalább annyit, hogy olcsó).

A bazárban egy csomó pénzt elkölthetünk.

A bazárban egy csomó pénzt EL FOGUNK költeni.

Ha nincs pénzünk, akkor is mindet elköltjük.

Egy csomó hasznos dolgot vehetünk, és egy csomó haszontalant fogunk venni.

Könnyen túllépjük a repülőn a súlyhatárt.

Otthon egy csomó meglepetés lesz, amikor kinyitjuk a bőröndöt: hát ezt meg hol vettük?

2011-04-18

Aki először jön Isztambulban, gyakran találkozik azzal a kérdéssel, hogy mit is vegyen. Aztán bemegy a Bazárba (a Fedett Bazárba), és rájön, hogy most aztán végképpen nem tudja, hogy a hatalmas választékból mit válasszon.

Hozzám is jön néha egy-két e-mail, hogy mégis, mit érdemes az isztambuli bazárban venni?

Ha a kérdés ez, akkor a válasz pedig: semmit. :)

A kérdés még egyszer: mit érdemes venni az isztambuli bazárban?

A bazár valaha Isztambul üzleti és kereskedelmi központja volt. Ez mára csak az arany-kereskedelemre csökkent. Az viszont úgy zajlik, mint az olvadás a sarkkörön: nagy zajjal. Az emberek - egyszerre lehetőleg három-négy telefonba beszélnek úgy, hogy próbálják túlharsogni a tömeget, de még saját magukat is. Elsőre ez úgy tűnik, mintha éppen utcai verekedés készülne, pedig csak megy az üzletelés...

[caption id="attachment_2229" align="aligncenter" width="348" caption="Arany utca - Isztambul bazár"][/caption]

Tehát ez az egyetlen, ami eredeti. Minden más a turistáknak van. Persze a szőnyeg tényleg kézzel készült, tényleg akár száz évig is bírja a gyűrődés, és tényleg... de a törökök nem ide járnak vásárolni. Ahogy Magyarországon sincs minden lakásban kalocsai csipke, és a húsleves sem Herendiben szolgáljuk fel. Az igazi hungarikum az, hogy nem veszünk jegyet a BKV-ra, ugyan úgy a törököknél is az igazi turkalógikum (vagy, hogy is van ez a varázsszó) az, hogy iszunk egy jó kis török teát egy kellemes helyen, majd pedig valakinek eladunk valami olyasmit, amire neki egyáltalán nincs szüksége.

A bazár éppen ezért tele van jó cuccal, amit úgyse (vagy csak nehezen) fogunk használni.

Ezért a kérdésre, hogy mit érdemes az isztambuli bazárban venni, a válasz: semmit.

Viszont mókából, ajándékból, vagy csak dísznek rengeteg dolgot találunk. Bár ha tényleg vicces kedvünkben vagyunk, akkor ! :)

Lássuk, miket is találhatunk!

Fa ajándékok. Jópofa kis, és nagy dobozok között válogathatunk. Szerintem ez egy olyan kategória, amit kedvező áron (és most tényleg) törökös hangulatú valamit vehetünk. Ráadásul majdnem unisex is. Bár a lányok jobban rajonganak az ilyenekért, azért a fiuknak is bejöhethet. Külön előny, hogy a repülön ez török össze a legkevésbé.

Ezzel ellentétben a porcelán már igazán a törékeny kategóriába esik. Leginkább akkor, ha esik. Vagy ha repül. Ezért aztán ha valakinek ajándékként vesszük, akkor előtte hívjuk fel, és kérdezzünk, miképpen zajlék éppen a házassága.

Ha még inkább kockáztatunk, akkor remek üveg tárcsakat vehetünk. A parfümös üvegcsék kicsik és látványosak, és még emberi árban is vannak. Könnyű cipelni.

Nem úgy, mint a lámpákat! Ebben üvegen kívül már fém is van. Szerencsés esetben jó nehéz. Ráadásul a lámpák becsapósak, mert akkor a legszebbek, ha tömegével vannak. A lakásunk akkor lesz igazán hangulatos, ha legalább hatvan darabot veszünk. Persze egy-egy példány beszerezni sem rossz dolog, ráadásul még ebből is jó árral jöhetünk ki.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fedett Bazár - lámpa bolt"][/caption]

Teás és kávé készletek. Itt már lehet szórni a pénzt. Mindkettőnél találhatunk olcsót is, meg jó drágát is. Minőségit is gagyit is. Majd az eladó mutogatja a teás poharagnál, hogy nem török el: nagy lendülettel falhoz kocogtatja őket (mi pedig szépen kérünk egy bontatlan csomagolást). Ezt viszont ne tegyük a porcelán kávé készlettel. Annak össze kell törnie, ha átkopogtatunk vele a szomszéd bácsihoz, aki nagyot hall. Persze jobb, ha ez nem derül ki. De ha az eladó azt mondja, hogy törhetetlen, akkor mindenképpen kérjünk bemutatót! A valódi porcelán törékeny!

Egyébként is érdekes a porcelánnál, hogy kb. 50 éve még az volt a minőségi, ha kínai volt. Ma pedig pont fordítva...

Textilek meg mindenféle anyagok. Ez egy jó nagy kategória. Ebből egészen jókat is találhatunk, olcsókat és drágákat is. Számptalan méret és variáció van. Kezdve a kispárnától egészen a szőnyegig. Ha esetleg sikerülne repülőszőnyeget találnunk, akkor mindig nézzük meg, mekkora súlyig van a garancia. Szerencsés esetben az összes cuccunkat és magunkat is hazaszállíthatja, így megúszva a repjegyet.

Fémáruk. Ez tipikusan az a kategória, amit a kabátzsebben érdemes a repülőre felvinni. Főleg a kétméteres kovácsoltvas gyertyatartót, ami tele van tüskékkel. A biztonsági őrok nagyon fognak nekünk örülni. Ha nem szeretnénk sokat költeni, akkor vehetünk pl. Aladdin csodalámpát. Tehát ezek között is tudunk böngészni.

Régiségnek látszó tárgyak. Ha olcsón, vagy relatív olcsón szeretnénk valamely ismerősünket meglepni, akkor ilyen mű-régiséget vehetünk. Találhatunk minden félét, majd otthon

elmondhatjuk, hogy eredeti, bizony. Keríthetünk köré (vagy internetről tölthetünk le) egy jó kis történetet, miképpen kergettek a határon műemlék-csempészésért. Turi siker!

Persze, főleg a belső bazárban, találhatunk valódi régiségeket is. Elvileg, amit ott árulnak, azt mind legálisan ki lehet vinni az országból. De a nagyobb bigyóknál, ha valami gyanús, akkor inkább próbáljunk valahol utána érdeklődni, mik is a pontos szabályok. Ha esetleg egy nagyon régi, díszes szekrényt próbálnak ránk sózni, amelyiken Hürrem szultán kézírása van itt fogsz elrohadni te cafrika!, ráadásul belül még egy csontváz is van, az mindenképpen az a kategória, amit jobban körbe kell járni.

Isztambul bazárjának fő áruja mégiscsak az ékszer. Az arany, az arany és az arany. No meg az arany és az arany. De van még arany is. Mellékesen igazgyöngy, kavicsok, és ezüst meg a bandája. Ebből olyan választék van, mint a cukrászdában a süteményből. Figyelem! Az ékszereknél nincs alkudozás!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Aranybol - Isztambul, Fedett Bazár"][/caption]

Ha figyelmesek vagyunk, találunk olyan tárgyakat is, amelyeket a török rajongók kedvelhetnek: CD, jó kis török farmer, és persze foci mez is! (ugye Feyyaz! :))

No és ami nem hiányozhat egyetlen helyről sem, ahol turisták vannak: a turistas ajándékok (meg persze a kebab árus): Szultán-babát, mini-minaretek, és még nagyon, de nagyon sok, változatos tárgyak vannak, amik leginkább arra jók, hogy megmutassuk: mi jártunk Isztambulban!

Néhány tanács az alkudozásra:

Fontos, hogy mindenképpen cseverésszünk az eladóval. Ez jelenti, hogy mi nagyon kedves emberek vagyunk (még ha a valóságban nem is).

Hangsúlyozzuk ki, hogy magyarok vagyunk.

Ha megtudtuk az árat, akkor ismét mondjuk el, hogy magyarok vagyunk. Mondjuk meg, hogy nekünk nagyon kevés pénzünk van. Meséljünk arról, hogy a válságban minden nap főhíren van Magyarország gazdasága. Legyünk büszkék arra, hogy az előző kormányunk egy hónap alatt milyen jól tönkre vágta a forintot, majd pedig az új kormány megmutatta, hogy egy hét alatt is el lehet ezt intézni. Törökországban éppen közelednek a választások, így mindenki sokkal érzékenyebb a politikára.

Mondjuk el, hogy már így is éveket spóroltunk erre az útra! Mondjuk azt, hogy 25 éve csak lukas sajtot eszünk, hogy így költsünk kevesebbet. Mondjuk ezt akkor is, ha esetleg még nem töltöttük be a 25-t.

Az eladó biztosan nagy rajongója a török szerelmes tv-sorozatoknak, így pontosan tudja, mikor kell meghatódni, és mikor kell elkezdni sírni. Ha elég szívszaggatóan tudunk mesélni, akkor számíthatunk extra kedvező árakra is.

2011-04-19

Immár 47 napja, hogy az Erős Pistából kipiszkáltuk a paprikamagokat, szépen lesikáltuk őket, egyesével megmostuk, majd elültettük.

Lássuk hát, mit lett belőlük!

Fénykép egyelőre nincs, mert nincs mit látni. Majd ha a moha megnő nagyobbra, akkor lesz fotó.

Igen, mohánk van, paprikánk nincs. Minden jel szerint kezdi a moha ellepni a paprika projektet... Úgy látszik, mégiscsak nyert a kálium-szobrá, a tartósító szer.

De semmi pánik, mert ott a B terv is az ablakban. Ő már 30 napja nem csinál semmit. Még moha sincs.

Azért van néhány, apró változás:

Sok mag mintha lábakat növesztene. Olyan az egész, mintha át akarnának változni apró fekete pókokká. Vajon ez most jó vagy rossz?

És találtunk egy olyat is, ami elkezdett kicsírázni!!! Egy 2mm hosszú zöld lobogó van a magra kitűzve! Hurrá, hurrá, hurrá!

További tervek:

Ööö...várunk még.....

Csupa izgalom és stressz! Heteket várunk, hogy lássunk valami eredményt... Vajon hogy érzik magukat azon NASA tudósok, akik a Titánra küldenek szondát, és több, mint 10 évet várnak, hogy kiderüljön: Hopp, a program 480. sorában kihagytam egy betűt!

2011-04-20

Ha Isztambulban túrázunk, akkor jó eséllyel nyaralunk. Ha mégis céges kiküldetésben kerültünk a városba, és még így is van időnk bolyongani (nem pedig eltévedtünk), akkor pedig mázlisták vagyunk. :P

Tehát nyaralunk! Akkor kit is érdekel, hogy milyen nap van ma? Hétköznap vagy hétvége... egyre megy.

Vagy talán mégsem?

Azért vannak kiemelt napok.

Ilyen a hétfő. Akkor ugyanis a múzeumok nincsenek nyitva. Erről persze sok turista nem vesz tudomást, és sajnos egyes túravezetők sem. Őket lehet ilyenkor fotózni, ahogy várnak mondjuk a Topkapı előtt, hogy bejussanak. Keddig várni pedig nagy türelmet igényel!

Az AyaSofya is múzeum, az is zárva hétfőn. Meg a Régészeti Múzeum is. Három olyan dolog, ami nagy, kiemelt, mindenki meg akarja nézni, és hétfőn zárva. E miatt a csalódott turisták áthajtanak a Sultanahmed Camiihoz, azaz a Kék Mecsethez. Na, mindjárt tele is lesz. Főleg lábszaggal...

Szóval ezen a napon inkább ne menjünk a Sultanahmed környékre!

No de keddem aztán felkel a nap, és a frissen ébredt, simittal teletömött hasú turisták megrohamozzák az AyaSofya-t. Ez se szép látvány...

Mondhatnánk, hogy sebjaj, majd e napon megyünk a Kék Mecsetbe. Igen ám, de a hirtelen hosszú sorra várakozok vagy unalmukban, vagy mert elfelejtették, hogy jártak már ott, ismét bemennek.

Jobb ha e napon inkább a bazárba megyünk, ha esetleg hétfőn nem tettük volna.

A hétfő és a kedd az igazán jó nap, hogy oda menjünk, ahol sok turista szeret lenni, és nem a Sultanahmed környete. Az igazán bátrak elmennek egészen a Boszporusz végéig, csak hogy ne lássanak turisták.

Mindezek után a szerda már egy átlagos nap. Leszámítva, hogy a Kariye Camii (Chora) meg ezen a napon nincs nyitva. Pufff. Ide ne ekkor menjünk. Mondjuk inkább szombaton, amikor azon mindenki a Boszporuszon hajózik, aki már tudja, hogy vasárnap nem fog felférni.

Majd szeretnék erről a Kariye-Aranyszarv-Pierre_Loti-Miniatürk egésznapos túráról egy hosszabb cikket is írni..

A csütörtök pedig olyan, mint egy átlagos munkahelyen. Nem lehet hova rakni, csak túl kell élni.

No majd a péntek mindent megváltoztat! Az ugyanis az Iszlám napja. Mint a Keresztényeknél a vasárnap, csak kevesebb borozással. Tehát ez megint egy olyan nap, amikor lehetőleg ne menjünk valahova: mégpedig dzsámiba. A Sultanahmed megint kiesett a listából...

Jól látható, hogy bár a Sultanahmed Camii mindig látogatható, azért érdemes odafigyelni, melyik napon is megyünk be.

Aztán eljön a szombat is. És vele együtt a fél Isztambul is, hogy bevásároljon. E napon a bazár és a környéke az extrém turistáknak és a kulturális beállítottságúaknak lehet igazán érdekes. A hatalmas, a hihetetlenül hatalmas tömeg jó eszköz arra, hogy megismerjük Isztambul valódi méretét. Persze ahol emberek vannak, ott csúnya emberek is feltűnnek. Ezért legjobb, ha nem is viszünk pénzt magunkkal, amikor el akarunk vegyülni az ötmillió bevásárló tömegben.

És végül eljön a vasárnap, a nyugis nap, amikor mindenki lepihen a tengerparton. És nézi, amint a turisták ezreit cipelő Boszporusz-túrahajó vízvonallig süllyed. E napon ugyanis zárva a bazár. No meg hétféle van, akkor már legyünk lazák, irány a hajó!

Mi inkább ne tegyük! Használjuk ki, hogy Isztambul egy világváros. És bár a lakosság 99%-a muszlim, a nem-iszlám vallás képviselőiből is rengeteg van. Isztambul tele van keresztény templomokkal és zsidó zsinagógákkal. Az utóbbiakba még nem tudjuk, hogy lehet bejutni, viszont az előbbiekhöz a főkapu vasárnap van nyitva.

Isztambulban találunk római katolikus, anglikán, görög katolikus, örmény, de még szír keresztény templomot is. Sőt! Itt található az Ortodox pátriárka, és az örmény is. Mindkettőnek hatalmas temploma van.

Tehát ha kíváncsiak vagyunk, egy fél világra való vallási helyet bejárhatunk, mindez egyetlen városban. És erre a legjobb nap a vasárnap.

2011-04-21

Hello my Friend 1. (eredeti jelentés) (angol) Üdvözöllek barátom!. 2. (felkiáltás, megszólítás) (török) Az Isztambuli Fedett Bazárban és annak a környékén gyakran használatos kifejezés a baráti kapcsolatok, és a gazdasági mutatók (elsősorban a felkiáltást kiadó személyé) javítása céljából. ~ come in my shop! azt jelenti, hogy ez a kedves ember nekünk egy szőnyeget fog ajándékozni, amiért mi cserébe odaadjuk az összes pénzünket. ~ can I show you my shop? felkiáltás esetében nemcsak egy új szőnyeg tulajdonosai leszünk, hanem még egy csengettyűs pomponos cipőnek is. ~ can I you? megszólítást halljuk, akkor nincs szőnyeg, cserébe a boltból fakultatívan lehet választani valami értékeset, szintén a lehető legtöbb pénz, a mi pénzünk felhasználásával. Természetesen a fakultatív választást az eladó végzi. ~ gyere, itt minden olcsó! mondat üti meg a fülünket, akkor már elvesztünk. Ez ugyanis azt jelenti, hogy az eladó tud magyarul, és észrevette, hogy mi bizony magyarok vagyunk.

Ha egyszer lesz BazárSzótár, akkor valami ilyesmit kellene az elejére tenni. Talán az első fejezetbe, vagy annál is előbbre. Esetleg a borítóra. :)

A Hello my Friend a kedvelt megszólítása az eladóknak. Többségében egyébként be is válik, mert ha az ember megáll, akkor az eladó nyert. Ha pedig mi még szóba is állunk vele, akkor máris vesztettünk.

Ha a fenti kifejezést halljuk, akkor a következőkben lehetünk biztosak:

A bazár környékén járunk.
Ha nem vigyázunk lesz egy újabb zacskónk.
Benne valami ajándékkal.
Nekünk pedig kevesebb pénzünk lesz.
Tudják, hogy turisták vagyunk.
És most már a szomszédok is megtudták.

Mindez azért nem jelenti azt, hogy a bárány betévedt a farkasok közé, még ha úgy is érezzük. Gondoljunk inkább arra, hogy ez is része az isztambuli bazárkodásnak. Hasonlóan, mint az alkudozás.

Ez egy show műsor, egy szabadtéri színdarab, amiben mi is részesek vagyunk.

2011-04-22

Itt a hétvége (persze most Húsvét, meg Gyereknapi is lesz, de ezekről majd később). Ilyenkor kicsit lazábban mennek a dolgok.

Mi megpróbálkozunk egy újdonsággal: bevonjuk a közönséget is. :)

Azt nem kérdezem meg, hogy tetszett Isztambul, mert ilyen kérdés már volt, és van is a fórumban. :) Inkább próbáljunk meg egy olyan épülettel, amelyet nagy valószínűséggel mindenki látott, vagy szeretne megnézni: az AyaSofya.

Ez a bizánci épület a maga idejében egy csoda volt. Hatalmas mérete, és főképpen a belső tere az akkori mérnöki teljesítmény csúcsa volt. Van is róla egy film a National Geographicon (vagy a Discovery-n), hogy amikor építették mennyire a fizika határait bolygatták. Olyan nagy lett, hogy azt már nem bírta el a szerkezet, kezdett szétcsúszni. Ezért oldalról meg kellett támasztani új egységekkel. De ez újabb problémákat hozott elő, amelyek megoldása is újabb, majd még újabb kihívások elő állították az építőket. Belül ma is látszik, hogy mintha az épület kezdene szétnyílni.

Nehéz elhinni, hogy majdnem 1500 évvel ezelőtt épült.

Az AyaSofya egyúttal szimbólum is. Az Ortodox egyház szemében olyan, mint a római Szent-Péter Bazilika. A szerepe is ugyan az. Amikor Fatih Mehmet Szultán elfoglalta Isztambult, akkor az AyaSofya megszerzése sokkal nagyobb érték volt, mint maga a város, annak stratégiai jelentősége vagy akár a Bizánci Birodalom pusztulása.

Az AyaSofya a muszlimok szemében is szimbólum lett. A török köztársaság kikiáltása után komoly viták voltak arról, hogy mi legyen az épület sorsa. Visszakerüljön az ortodox egyház tulajdonába? Maradjon muszlim? Atatürk a problémát végül úgy oldotta meg, hogy múzeummá nyilvánította. Így egyszerre lett mindenkié és senkié.

Az AyaSofya hatalmas és lenyűgöző. Mindenkire hatással van.

Lássuk, te hogyan élted meg! :)

2011-04-25

1920. április 23.fontos nap volt a Török Függetlenségi Háborúban.

Az Oszmán Birodalom (egy jól ismert másik országhoz hasonlóan) rosszul jött ki az I. Világháborúból. Nagyon is rosszul. A birodalom nagy része elveszett, és a szövetségesek már a török területek feldarabolásán egyezkedtek. Atatürk és lázadó csapa szembeszállt a szövetségesekkel és a szultánnal is, így a történelmi hagyományokkal is. Nemcsak a függetlenség volt a tét, hanem egy modern ország létrehozása is.

A Nemzetgyűlés összehívása egy jelzés és egy cél volt, hogy szakítsanak a szultáni hagyománnyal, és a jövő felé fordulnak.

Éppen ezért, amikor véget ért a függetlenségi háború, és megalakult a Török Köztársaság, Atatürk ezt a napot a gyerekeknek adta, hiszek ők jelentik a jövőt.

Törökországban minden év április 23-án rendezik meg a gyereknapot. Ezen nemcsak a törökök vesznek részt, hanem más országból is érkeznek gyerekek. Hagyományosan egy-egy török család fogadja be a gyerekek pár napra, nem pedig hotelben laknak. Így közelről ismerhetik meg a törökök mindennapjait. És biztos, hogy jó nagyokat esznek. :)

Természetesen egyetlen török ünnep sem maradhat zászló nélkül. És ahogy errefelé szokás, egyetlen zászló sem lehet eléggé nagy. De legalább érjen le a toronyház tetejéről az utcáig. Persze a magasabb házak előnyben vannak, oda nagyobb zászlót lehet kifüggeszteni.

Minden a török parlamenttel és a török nemzetgyűléssel kezdődött. Most viszont a jövő felé figyelünk, így a mai nap a gyerekeké. Még a parlament is, amit ilyenkor ellep a jövő generációja. Általában a gyerek-elnök az igai elnökkel együtt ülészik. De az idén a képen látható lány megkérte a miniszterelnök bácsit, hogy hagy üljön az ő székében. És mivel szépen kérte, a miniszterelnök bácsi felállt és átadta a helyét.

[caption id="" align="aligncenter" width="250" caption="Gyereknap (Hürriyet)"]
Annak ellenére, hogy a magyar média mélyen hallgat róla (hiszen nem halt meg senki, és senki sem bújt másnak az ágyába sem), a magyarok idén is eljöttek Törökországba, mint minden évben, megmutatták a magyar néptáncot.

[caption id="" align="aligncenter" width="732" caption="Gyereknap - magyarok (TRT)"]
[TRT]

A legnagyobb ünnepség mégis az utcákon és (természetesen) a bevásárló központokban zajlott. Volt ám nagy zsvajgás és sikoltoztatás! Minden fele gyerek ricsaj! No és mivel az

Istanbul Shopping Fest is még tart, nemcsak az apróbbak, hanem a tinédzserek is rikoztak rendesen.

[caption id="" align="aligncenter" width="470" caption="Gyereknapi (Hürriyet)"][/caption]

2011-04-26

Bár Törökország lakosságának a 99,8% muszlim, a maradék 0,2 % még így is jelentős létszámú. Főleg Isztambulban, ahol tényleg nagyon vegyesen, szinte mindenki megtalálható. A muszlimok mellett vannak keresztények is, bőven. Legtöbben az ortodoxok vannak, majd az örmények. De találunk római katolikusokat és anglikánokat is. Sőt! Mint kiderült, a sarki angol templomot (ez nem anglikán, csak angol, míg az anglikán a Boszporusz túloldalán van, de az krimi) szír keresztények is használják.

Elvileg a kettő egymásnak ősi ellengése, de egy ilyen kis közösségben mindenki békésen megfér egymással. Célszerű is, mert miután kilépnek a templomból, szomszédok lesznek. Egyik a pék, másik a fodrász. És ha a fodrász nem akar téglát találni a kenyérben, vagy a pék szeretne egy csinos frizurát, akkor jobb, ha mellőzik a vallási ellentéteket.

Tehát bár Törökországban muszlim többség van, bőven vannak keresztények is. Itt fontos megjegyezni, hogy Törökország nem Iszlám ország, csak Iszlám többségű. Törökországban szabad vallás van már több mint 700 éve. A vallás pedig teljes mértékben számúzza van a politikából, ellentétben sok európai országgal.

Azaz mindenki azt csinál, amit akar. Ha a keresztények Húsvétot szeretnék, akkor annak nincs akadálya. Sőt!

A törökök minden szeretnek, ami színes és főleg villog. Ezért pl. a Karácsony egy kedvelt ünnep a nem keresztények között is. Bár nem ünneplés lesz belőle, hanem egyszerűen csak lámpasorokkal és Mikulásokkal lesz tele a lakás. Meg az utca. És az egész város.

A Húsvét viszont nem ilyen egyszerű, ugyanis az minden évben máskor van, és ennek meghatározása nem is olyan egyszerű. Igaz, egy ilyen vegyes környezetben a Karácsony is bonyolult, mert az ünneplése valamikor december 24. körül kezdődik, és január 7. fele ér véget. De ott közbeesik az újév, ami eléggé fix, állami ünnep is és könnyű megjegyezni. Ilyenkor lehet Mikulásokat lobogtatni. A törököknek pedig ennyi elég is.

Ezzel szemben a Húsvét egy olyan dolog, amivel már nehezebb megbirkózni. Mikor jön a nyuszi, miért vannak neki tojásai, és ki festi pirosra őket, miért nincs Karácsonyfa, sem izzósor, vagy hogy melyik volt Jézus születése és melyik a halála, stb... Ez mind-mind olyan kérdés, ami túlságosan bonyolulttá teszi az egészet. Így végül a Húsvét kimarad a törökök életéből.

Ez nem jelenti azt, hogy nem tudnak róla, de megmarad egy olyan érdekes tevékenységé, ami másvalakivel történik meg.

A keresztényeknek viszont nagyon is ünnep. És megvannak a szokásos tradíciói.

Szerintem a tojásfestés egy remek móka. És bár nem az én feladatom, de ha szeretnék,

hogya a gyerekeink is ismerjék, akkor mindenképpen be kell szállnom a játékba. Meg amúgy is tényleg jó dolog. Olyannyira, hogy a török ismerősök is elkezdtek érdeklődni.

Úgyhogy az idén elhatároztuk, hogy rendezzünk egy közös tojásfestési mulatságot. A résztvevők között van muszlim, örmény és római katolikus is. Úgyhogy ez lehetne valami intervallási parti is. Mindenki teljesen rá van lelkesedve.

Elsőnek akkor keressünk festéket a tojásokhoz!

Ezt jól meg kell azért fontolni, mert a keleti és nyugati keresztények nem ugyan akkor tartják a Húsvétot. Bár eléggé pontosan le van fixálva, hogyan kell a tavaszi napforduló alapján számolni, csak éppen abban nincs megegyezés, hogy a napfordulót hogyan kell pontosan értelmezni. És bár ma már a csillagászok sokkal pontosabban (és előre több tízezer évre is) ki tudják számolni, mint amit el tudnánk képzelni, az 1997-es egyházi összejövetelen végül senki sem fogadta. A felek úgy érezték, mindez túl bonyolult lenne.

Maradtak a hagyományok, az abakuszs számolások. Ami viszont ezt jelenti, hogy bizonyos években a kelet és a nyugat között akár egy hónap különbség is lehet. De legalább a Nyúlnak van ideje mindenkit körbejárni. Mindez nekünk azért fontos, mert gondolni kell a következő évre is. Ha a keleti Húsvét túl messze esik a nyugatitól, akkor még az előző évben meg kell venni a festéket (szerencsére a tojást azért nem).

Már elértük a 4000 karaktert és mi még mindig nem indult el tojásfestéket keresni! Féltő, hogy a kedves olvasó unalmában bealszik a számítógép előtt, és ebből súlyos munkahelyi baleset keletkezik. Így ideje elindulnunk!

Tojásfestéket nem lehet akárhol találni. Legtöbb ott van, ahol az örmény kisebbség is legjobban szeret lakni. Ez a rész pedig Isztambul Şişli kerületében, ott is leginkább Feriköy városrészben (a '48-as magyarok is itt laktak, csak ők valamivel kevésbé komfortos környezetben).

Ez viszont Európában van. Mi pedig Ázsiában. Menjünk át egy másik földrészre csak azért, hogy tojásfestéket vegyünk? Micsoda gondolat! Étterembe, vagy csak egy teát meginni, az más téma. Akkor gondolkozás nélkül hajóra ülünk. De így nem. Egyébként is, a környéken van örmény, ortodox, francia és angol templom is. Azaz itt is kell tojásfestéket találnunk.

Neki is indultunk. Amit már megtanultunk, hogy sima boltban és szupermarketben ilyesmi nem kapható. Legjobb célpont a virágárus. Ott valahogy mindenféle érdekesség kapható, amivel a lakás hangulatát fel lehet dobni, de legalább is megváltoztatni. Törökösebbé tenni.

Szerencsére Isztambulban a mi környékünkön rengeteg virágárus van. Ebből viszont nagyon kevés az olyan, ahol a Húsvétnak a nyoma fellelhető. Nem úgy, mint a hentes és a pék, ahol már napok óta kint vannak a színes tojások az ablakban. Ez főleg a hentesnél ad

izgalmas hangulatot, amikor a tojások mellett a húсок és csirkék kerülnek kiállításra. A hentes bácsi pedig, bárddal a kezében, vidáman integet.

De a virágárusok nem ilyenek. Többségük a rendes és rendetlen szobanövényeket árulják függetlenül, hogy milyen nap is van. Viszont találunk néhány olyat, ahol már a kirakatban is jelzik, hogy ők bizony a Húsvétra is gondoltak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Húsvétos-bolt"][/caption]

Bemegyünk az elsőbe. Minden fele nyulak különböző variáció. És még tojásokat is látni! De hamar kiderül, hogy festék viszont nincs. Semmi baj, mindjárt fel is hívnak három másik boltot, és megkérdezik, vajon nálunk tartanak-e tojásfestéket. Ez azért nagy változás a két évvel korábbi kereséshez képest! Akkor még én jártam boltról boltra, de most már tudok annyira törökölni, hogy inkább a bolt keresni nekem a megfelelő helyet.

Sajnos nem találtak olyan boltot, ahol lenne festék. Így biztonsági okokból, gyorsan veszek is három műanyag, előrefestett tojást, meg egy kosarat tartó nyulat (ezt imádni fogják a többiek!). Ha esetleg nem sikerülnek a tojásfestéses mulatozások, akkor majd rántotta-parti lesz.

Azért ilyen könnyen nem adjuk ám fel! Még további potenciális virágárus található a környéken!

Bemegyünk az egyikbe, amely már messziről látszik, hogy mindenféle haszontalan dolgot árulnak. És persze itt is mindenhol tojás és tojás és tojás. És festék? Az nincs, természetesen, de megpróbálhatjuk a piacon, lent a kikötőnél.

Köszönjük a hasznos információkat! Ennek öröme mindjárt veszünk is 6 db. mini plüss csibét. Ismét csak B tervnek.

Ekkor viszont az egyik vásárló azt mondja, ne vacakoljak a piac átfésülésével, mert itt a sarkon van egy bolt, ami talán drágábban árulja a tojásfestéket, mint lent a piac, de biztosan van. És persze itt van mindjárt a sarkon. Rendes a néni, mert nemcsak elmondja, hogy hol található (ami Isztambulban egy precíz helyzet-meghatározás, de leginkább csak eltévedni lehet), hanem el is kísér odáig.

Ez nem egy olyan bolt, ahol az ember tojásfestéket várna. Bár olyan sok van. Pl. búvárfelszerelés-bolt. Ez a hely pedig egy parfüm bolt! Itt tudunk venni szép színű festékeket. Ajándékba kapunk használati utasítást is, görög nyelvűt, mert onnan származik ez a húsvéti kellékanyag.

És ha már itt járunk, veszünk még csokor csokit is. Ez nem a B terv, hanem a C terv része. Ha esetleg nem sikerülne az ebéd, akkor majd csokival jóllakunk! :D

No, megvan minden! Otthon van tojás, a festék pedig itt van nálunk, és még egy nyulat is vettünk! :D

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Nyuszómuszó"][/caption]

2011-04-27

Új fejezetbe lépett a paprikanövesztő projektünk.

Mégpedig abba, hogy az ég világ nem történik velük semmi a paprikákkal.

Nem úgy, mint a hagymával!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Hagyma dzsungel"][/caption]

Kicsit (pár hét/hónap) nem figyelünk oda, és már egész komoly bozótos nőtt ki a hagymából. De legalább reggel frissen lehet kaszabolni a zöldhagymát. :)

Tavaly megpróbálkoztunk azzal, hogy az így kihajtott hagymát is kiültettük. De úgy látszik, hogy a hagyma is azok a növények közé tartozik, amelyek akkor érzik jól magukat, ha az ember nem piszkálja őket...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Tavalyi projekt, 200. nap. Hagyma Bágyó kifulladás..."][/caption]

2011-04-28

A török napon szín- és ízkavalkádós keleti hangulat.

Török nap 2011.04.30,

szombat: 15:00-22:00

Fonó Zeneház

1116 Budapest, XI. kerület, Sztregova utca 3.

Immár harmadszor megrendezésre kerülő Török nap a hagyományoknak megfelelően idén is minden korosztálynak zenés, táncos, szín- és ízkavalkádós keleti hangulatot ígér.

Török zene, török néptánc, (Dolunay táncegyüttes)

Gyermekeknek keleti motívumú kézműves foglalkozások

Hennázás

Kerámia és egyéb török autentikus termékek kiállítása

Török konyha

Török nyelv, szintfelmérés, nyelvtanulási lehetőségek

Képes információk a török városokról

Kisfilmek Törökországról és a magyar-török barátságról

Önkéntes munka Törökországban: információ a munkalehetőségekről és feltételiről

Tavlabajnokság (ostábla - backgammon). Indulhatsz te is...

Keleti sarok: Ingyenes vízpipázás...

Tulu İçözü - Maria Alvarez: ének - zongora

Népszerű zongoradarabok, illetve török-magyar népdalok

Kümdje Együttes: a török zenei hagyományokból építkező, de azt egy szabadabb felfogásban játszó csapat. Tánczenés darabok de hasonló hangsúly van a szúfi llahin is.

Arasinda Együttes: Török népzene és etno-jazzt ötvöző hangzásvilágával a hazai zenei világ jeles képviselője

15:00 - Kezdet:

A zenés programokig, kézműves foglalkozások, tavlabajnokság, standlátogatások és Dolunay tánccsapat fellépései...

17.30 - 18.00

Tulu İçözü - Maria Alvarez: Ének -Zongora (török és magyar népdalok)

18.30 -19.00

Kümdje Együttes

20.00

Arasinda koncert

2011-04-29

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szultán (I. Abdülmecid). Olyan hatalmas volt, hogy ő uralta a fél Földközi-tengert, Észak-Afrikát, a Balkánt és még a Közel-Keletet is. Uralta ő a távoli Magyarországot is, de miután az ágyuknak mindig nyoma veszett, majd a magyarok fenékbe rúgták a törököket, kénytelen volt kivonulni.

De ennek ellenére a szultán boldogan élt, éldegélt a Topkapı palotában, mígnem be nem ment a hárembe. Ott viszont összefutott a hétszáz feleségével, akik nekiálltak panaszkodni: nincs TV, nincs hűtő, nincs mikró sütő, és még a fal is elavult oszmán csempékkel van tele, pedig már minden kisebb pasa is barokk kuckóban lakik.

A szultán gondolkozott erősen. Gondolkozott és kalkulált. Majd összehívta a tudósokat, mérnököket, földmérnököket, és vízimérnököket. De mind ugyan arra jutottak. Nem lehet ennyi feleséget mind zsákba rakni és behajítani a Boszporuszba, mert nemhogy zsák nincs elég, de még a Boszporusz is elrekesztik vele, és az komoly problémát fog okozni a kereskedelemnek.

A szultán további számításokat kért, de kiderült, hogy a lefejezés nem változtatna a zsákok méretén, így ezt az ötletet is el kellett vetni.

Nem jött be a számúzetési terv sem, mert a világ nem akkora, ahova ennyi feleséget el lehetne küldeni. És az is kiderült, hogy a Föld gömbölyű, tehát a világ végén sem lehet mindenkit ledobálni.

Mit volt mit tenni, a szultán és a tanácsosai (pontosabban csak maga a szultán, a tanácsosok csak a jelenlétükkel és a lelkes egyetértésükkel segítettek) együtt kisütötték, hogy akkor bizony egy új, nagyobb és modernebb palotát építenek. Ott aztán lesz minden!

Olyan hárem, hogy Párizsba senki se akar majd menni.

Hatalmas fogadóterem.

Titkos pálinkás ivókészlet

Plafonra festett napsütötte égbolt (esős időkre).

Lépcső és olyan korlát, amin le lehet csúszni.

Mindenkinek más fajta csillár, de ügyesen kiválogatva ám, nehogy a feleségek azon összevesszenek.

Saját fürdőszobák.

Láblógatóhely a tengerparton.

És még egy terem a kaktuszoknak is.

És hogy mindenki nyugodt legyen, minden aranyból és kristályból. De utána aztán ne kérjen senki arany nyakláncot szülinapra!!!

Hívtak is mindjárt építészeket a világ minden tájáról, amelyből néhányat véletlenül, néhányat pedig csak megszokásból lefejezték, még a fogadás előtt. A szerencsés kiválasztott végül Garabet Balyan és fiát, Nikoğos lett, akik örmények, és a Boszporusz partján már számtalan

kisebb-nagyobb palotát építettek.

A szultán elégedett volt. Főleg, amikor elkezdődtek az építkezések, és a háznépe lenyugodott. Amikor viszont a kincstárat ürítették, akkor már kissé morcosabb lett. De a feleségek bőven kárpótolták. Főleg, ha lefekvés előtt még elmondott egy szép mesét arról, hogy milyen lesz a hűtő, vagy az új fürdőszoba.

Az építkezés ára átszámolva kb. 35 tonna arany volt. Ebből 14 tonna a díszítésre ment el, ahol is az aranyozás több mint 45.000 m².

Stílust viszont nem sikerült eldönteni. Ezért inkább keverték a barokkot, a neoklasszikust és Rokokót. Állítólag a keverés közben volt egy baleset, és a szultán egyik felesége (ráadásul egy magyar, egy bizonyos Kőműves család lánya, akit az oroszok raboltak el, majd adtak el a szultánnak) is belekeveredett a falba.

Az építkezés 1845-ben kezdődött, és 1856-ban fejeződött be. Már aznap beköltöztek a háremhölgyek, de még évekig tartott, míg minden cuccot átcipeltek. Az utolsó darab egy afrikai hölgy hajszárítója volt, aminek az átszállításához egy külön hajót küldött az orosz cár.

A szultán még maradt pár napig a kiürült régi Topkapı palotában. Rendezett egy amolyan második (valójában hétszázegyedik) legénybúcsút. De most egy ténylegeset. Volt is nagy mulatozás, örvendezés, bicskadobálózás, arkadaş (törökül cimbor) zsákba pakolása és Boszporuszba dobálása, és még sok-sok játék. Mégiscsak ez a szultán utolsó éjszakája, amikor nem kell a hárembe bemennie.

Így készült el a Dolmabahçe palota, és így költözött be a szultán és háza népe.

Mindössze 66 évig élvezhették a modern luxust, mígnem 1922-ben a török függetlenség kipaterolta őket. Összesen 6 szultán volt a tulajdonosa Törökország legnagyobb palotájának.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Dolmabahçe Palota"][/caption]

2011-05-02

Hosszú keresés után végre találtunk egy jó online térképprogramot. Reményeink szerint kitart.

Ebbe betöltöttem Isztambul összes fontosabb látnivalóit. :)

Jelmagyarázat:

Fő tájékozdási pont

Kiemelt hely, tájékozdási pont

Bizánci templom (eredetileg, mára már átalakítva)

Oszmán dzsámi

Barokk dzsámi

Modern dzsámi

Örmény templom

Görög (rum) templom

Egyéb keleti keresztény templom

Nyugati keresztény templom (velencei vagy genovai)

Nyugati keresztény templom (angol vagy francia)

Zsinagóga

Könyvlelő hely (könyvesbolt, könyvbazár)

Teázó

Büfé (azaz kebabos)

Étterem

Rom

Múzeum

Kiemelt, fontosabb, látványos épület

Ciszterna

Oszlop

Szobor

Bazár

Fontosabb macska

Kút

Hamam (török fürdő)

Híd

Egyéb látnivaló

Régen volt egy remek online térkép, a patial.com. Azt használtuk a blog térképének. De sajnos az oldal régen bezárt.

Sok sok keresés után, köszönhetően a segítségeknek, végre találtunk egy újat. :)

Az új térkép az -on van.

Lássuk az előnyeit:

Minden pontnak van saját linkje. Azaz a blogból, vagy máshonnan (pl. a készülő wikiből).

Minden egyetlen térképen van.

És még így is gyors.

A térképen listázhatóak az elemek.

Beágyazható. Ez nektek nagy segítség lesz :)

Lementhető .kml formátumba. Kis szerencsével át lehet menteni a GPS-be, így éles helyzetben is használható lesz. :)

Ti is berakhatjátok blogba, web-oldalra.

Garantált a folyamatos frissítés. :)

Visszamenőleg javítottam a hiányzó térképeket, ami csak eszembe jutott. Ha találtok olyat, ami még régi címre mutat, szóljatok léci! :)

A megtaláljátok a jobb oldalt is. :)

Remélem nektek is tetszeni fog, és a lényeg, hogy működjön! :)

2011-05-03

odáig, hogy találtunk tojásfestéket. Már csak a csapatot kellett összehozni, és már kezdődhet is az interregiónális tojásfestő parti!

Bevallom, a készülődéssel nem sokat vacakoltunk. Vettünk egy halom tojást, jó olcsót. Úgyis sok összetörük, még mielőtt elkezdjük festeni. Hát még festéskor!

E mellé gyorsan összeraktunk egy kis magyaros étlapot: húslevest és túros gombócot. :)

Biztos, ami biztos, délután egykor kezdtünk gyűlni. Így senkinek senkinek sem kell korán kelnie. :) De legalább ha elhúzódik, mindenki jó későn ér haza. Isztambulban annyira jó móka este hazamenni (főleg azoknak, akik messze laknak), hogy sokan inkább a helyszínen éjszakáznak. Ezért is népszerűek a felfújható ágyak. :) (meg a hordozható fogkefék).

Mire összeültünk, és átverekedtük magunkat az ebéden, addigra már három óra lett. Nosza, szedjük elő a festékeket. Persze ki tudja, hogy hova is tettük azt pár napja... Szerencsére a tojástartó nyuszi könnyű volt megtalálni, és valakinek volt egy jó tippje, hátha abban lesz... És milyen igaza is volt!

A neheze ezután jött. Valahogy helyet kellett szorítani a konyhába a munkához. Úgy helyet, hogy a szanaszét fröcsögő festék csak olyan helyre jusson, ahol nem baj, ha sokáig nem sikerül lemosni (ezért jó az ilyesmit nem otthon végezni).

Hamar kiderült, hogy a sütő tartalma véges. Oda nem fér be az összes koszos tányér. És a hűtő is kevés... Végén már minden szekrényben volt minden, de ezek után sem úgy néztünk ki, mint aki elfér. No sebaj, kezdjük!

Előjött a másik probléma. A tojásfesték nem török, hanem Görögországból importálták. És nem volt rajta török használati utasítás. De még magyar sem. Csak görög. És angol. De vagy mi nem tudtunk eléggé angolul, vagy a görögök. Próbálkoztunk a göröggel is. Neki is álltunk, hogy alfa, béta, gamma, mindhárom együtt összesen 180 fok... Sőt! Még a sinus és a cosinus is összejött, csak a festés nem.

Úgyhogy elkezdünk gondolkodni. Szerencsére az örmény lánynak voltak emlékei, hogyan is szokták ezt csinálni. Ecet kell hozzá! Olyanunk most éppen nincs, de felhívjuk a sarki kisközeztet, hogy ugorjon már fel egy üveg ecettel. Azzal mindenki tisztában van, hogy egy ecet túl kevés ahhoz, hogy a házhozszállítást igénybe vegyünk (ha nagyon kérjük, kihozzák, de nem illik), így aztán rövid tanácskozást tartottunk, mi az, ami még elengedhetetlenül szükséges a tojásfestéshez. Bégül három zacskó pattogatott kukoricába, négy zacskó chipsben és tizenöt tábla pisztáciás csokiban állapodtunk meg.

Oké, akkor most már elő a tojásokkal!

Ha jól emlékszem, itt még csak három tojást törtünk el. Szépen egyesével megmostuk, és megpróbáltuk az azonosítószámot lesikálni. Persze ezt sikabiztosra készítették, nehogy a csempészcsirkék valamit összekavarjanak. Ebben az volt az igazán jó, hogy ezek a számok a festés után is látszanak. De majd egyszer valaki biztosan kitalálja a húsvéti festésre specializált tojást, ami ugyan ilyen lesz, csak nem lesz azonosítója. És sokkal drágább lesz. Akkor aztán milyen jó lesz festegetni!

No, akkor tojásfőzés. Ez a rész túl unalmas volt. Nem történt semmi. Najó, két tojást sikerült kipukkasztani. De ezen kívül tényleg semmi sem történt. Lapozunk.

És végre eljutottunk az akcióig! (közben a csokik nagyon megfogyatkoztak ám) Lehet festeni.

Nagyon jó kis festékeket találtunk. Szép a színe, és még kesztyűt is adtak hozzá! Bár az igazság az, hogy ez nem akadályozott meg abban, hogy a kezünk tiszta festék legyen, sem abban, hogy a tojások aztán tele legyenek ujjlenyomatokkal. De azért mindenkinek tetszett. :)

Hosszú pancsolás után összeállt a tojáskészlet. És nem törtünk el újabbakat! Még... Ennek a titka állítólag az, hogy langyos vízben festegettünk. Mások szerint viszont az, hogy nem kezdtük el egymást dobálni vele. Ki tudja...

Sajnos megint rá kellett arra döbbernünk, amire minden évben: a tojásfestéknek meg kell száradnia. Hiába a hajszárító, az nem elég. Így a rajzolást későbbre kellett halasztani.

De ez még mind semmi! A csoki is elfogyott.

Így aztán a tojásparti félbe szakadt. De mint az alábbi képen látható, azért nem volt egy rossz buli. :)

2011-05-04

Úgy tűnik, az A terv nem válik be. A B tervben még van remény. A C tervet megettük. De ránk köszöntött a szerencse, és lett D tervünk! :)

Nemrég kifogytunk mindenből. Már mint az olyan mindenből, ami tartósan és nagy mennyiségben szokott felhalmozva lenni a konyhában: pl. tészta. De a törökök szeretik a lisztet is 10 kg-s csomagokban megvenni, mert úgy olcsó (kettőt fizetsz, hármát kapsz, és még taksit is van).

Legutóbb augusztusban mentünk ki a közeli (25 km) nagybevásárló központba. Akkor már vártuk a babát, és úgy számoltuk, hogy sokáig nem fogunk tudni elmenni ilyen nagyobb vásárlásra. Főleg tésztát, lisztet, rizst és ilyesmiket vettük. Legjobbak egyébként az 5 literesnél nehezebb (néha akár 15-20 l) mosogatószeres és hasonló vegyszerek. Ezeket igazán jó móka emelgetni. Három napon jártunk, és hordtuk haza a készletet. Szomszéd meg is kérdezte, hogy "Mi van, kitört a háború?"

No, ez a sok minden most fogyott el. Így megint kimentünk kocsival, de csak fél napra. Már jobban ismertük a terepet, és mi is jobban felkészültünk. Így csak 40 zacskónyi anyagot hoztunk haza (lesz szemetes zacskó! :)). Persze megint összefutottunk a szomszédal.

- Mi történt már megint?

- Holnap május 1!

Ezzel jól ráijeszthettünk, mert kirohant a boltba! Május 1 egyébként is érdekes esemény erre fele, de most még a választások is jól bekavarnak. A fél város az utcán volt. De az politika, amiből mi kimaradunk.

A sok kacat között vettünk egy instant cserepes paprikát is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Instant erős paprika"][/caption]

Ez a teljesen egyszerű, kezdőknek való készlet. Ráadásul erős paprika! Mindjárt ki is neveztük D-tervnek.

Az A-terv volt az Erős Pista, a B-terv volt a szárított paprika. A C-terv az, hogy hagyjuk a fenébe az egészet, és eszünk Erős Pistát. Ez pedig a D terv lett. Az A-terv látszólag befuccsolt. A B-tervben van még remény. A C-terv pedig tuti működik. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="B-terv. Ez az, ami nem látszik, de azért ott van egy kis csíra... :)"][/caption]

Lássuk, mit kaptunk az instant paprikához: cserepet, cserépalávalót (ezeknek van ám szakszavuk is!), zacskó földet, és 3 db. magot.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A magok"][/caption]

Kaptunk ám használati utasítást is, de az úgy túl könnyű lenne, inkább nem olvastuk el (de a biztonság kedvéért lefényképeztük, hogyha valami nem működne, akkor elolvassuk. Lásd: D/b-terv).

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="A készlet"][/caption]

És ennyi az egész. Hihetetlen, de pár perc alatt sikerült összerakni az instant paprika készletet. Már csak egy kis víz kellett, majd kiraktuk az ablakba nagy reményekkel.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Paprika D-terv"][/caption]

Ennyi variációból már lennie kell olyannak is, amelyikből lesz is valami. Hajrá paprika!

2011-05-05

Úgy látszik, az idén elmarad a nyár. A tavasz mindenképpen kimaradt és eddig nem sok jele van, hogy az idő jobbra akarna fordulni.

Az idén talán összesen volt 8 nap, amikor se nem felhős, se nem esős-ladikos idő nem volt. Ráadásul még mindig hűvös van. Pedig nem azért költözik az ember a mediterránra, hogy még májusban is fűteni kelljen...

És éppen akkor, amikor már úgy tűnt, hogy végre itt a jó idő, megint elkezdett esni... De legalább már nincs hideg. Elég a póló és a kabát! Májusban... Ó, és vihar is volt, ami mindenképpen jó jele annak, hogy valami nyár féleség is van kialakulóban.

A macskáknak is kezd elégük lenni az időből. Eső-elleni klubbot alapítottak. Bár még nem derült ki, hogy aztán mit kezdenek vele.

De amiben megegyeznek, hogy minden macska ül valami száraz helyen és néz, és várakozik.

Bár ha jobban belegondolunk, ez nem különbözik olyan sokban a mindennapi életüktől... :)

2011-05-06

Törökországban Anyák Napja május második vasárnapján van (legalább nem tud egybeesni május 1-el).

A törököknél az anyuka mindig nagyon fontos. A legfontosabb. És ez nem múlik el a tinédzser korrall. Bár ebből néha vicces jelenetek is kialakulhatnak, amikor az anyuka (már nagymama) a nála két fejjel magasabb fiát kergeti fakanállal.

Tehát az anyuka mindig meghatározó marad, akármekkorára is nőjenek a fiai meg a lányai. Most pedig, hétvégén Anyák Napja lesz.

Természetesen az üzletek mindjárt tele lettek anyák napi leárazásokkal. És a tv-ből sem maradhat ki.

Íme egy reklám Anyák napjára, ami szerintem az egyik legjobb. Kedvenc részem a vége, amikor az anyuka hóna alá csapja mindkét gyermekét. :)

2011-05-09

Isztambul különlegessége az, hogy két részből áll. Najó, ilyen város, főváros sok van. De Isztambul két földrészen van. Ez nagyon vagányan hangzik, ha nem éppen Isztambulban vagyunk. Itt ugyanis nem az a lényeg, hogy a világ egyik legnagyobb városának egyik része Európában, másik Ázsiában van, hanem hogy a kettő között ott a Boszporusz. És ez bizony komoly vízválasztó. Szó szerint is!

A Boszporusz egy érdekes dolog. Egyik sajátossága, hogy tele van vízzel. Így - a törökök nagy bánatára - nem lehet rá házat építeni. A másik, hogy széles, és valahogy át kell rajta jutni. Bár az átjutás ma már nem egy nagy kaland. Akár 15 perc alatt is már a túloldalán lehetünk. De ha nagyon bedugul, akkor is max. 1 óra. Ez pedig lényegesen jobb idő, mint sok más helyen Isztambulban.

Igaz, néha le van zárva, ha túl nagy a vihar, és a hidak is szeretnek bedugulni, de még így is viszonylag könnyű átjutni a túloldalra.

Ennek ellenére egy nagyon komoly választóvonal. Jelentős különbségek vannak a két oldal között. Pl. az európai oldalon több munkahelyet találunk. Míg az ázsiai több ember lakik. Ez azt is jelenti, hogy minden nap több millió ember megy át Ázsiából Európába dolgozni, majd pedig vissza. Hozzánk képest a VI. Keresztes hadjárat békés kisiskolás túra. Főleg, ha letámadják a kebab árusokat! :)

És még ezek után is, ha valaki átköltözik a túloldalra az olyan, mintha egy másik földrészre költözne át. De hát éppen ez az, hogy egy másik földrészre költözik! :)

Ilyenkor az ember elbúcsúzik a barátaitól, családjától, péktől, hentestől, kedvenc étteremtől. és még attól a doktortól is, akihez két órát buszozik, és a túloldalról még közelebb is. Mert ki tudja, mikor látják egymást újra egy ilyen hatalmas városban.

Mindez fordítva is működik. Mégpedig nagyon is jól!

Ha valakit le akarunk rázni (mondjuk a dokinak nem akarjuk elmondani, hogy elégünk van belőle), akkor legjobb ha azt mondjuk, átköltözünk a Boszporusz túloldalára. :)

2011-05-10

Egyszer volt, hol nem volt...

Volt egyszer, az Óperenciás tengeren is túl.... Nem, nem, nemjő.

Volt egyszer az Óperenciás tengeren innen.... Nemnem, még ez sem jó.

Volt egyszer egy történet, ami az Óperenciás csatornán innen is meg túl is, ahol a kebabot árulják... Na így már jó lesz! :)

Itt élt, éldegélt, békésen legelészett egy stadion. A GalataSaray stadion. A régi. Az eski, ahogy a törökök mondták.

Ennek lett egy kistestvére. Ami aztán, hipp-hopp, jól megnőtt. De ő nem nagy testvér lett, hanem egyszerűen kitérta a régi stadiont. Amit végül nagy szomorúan elkezdtek lebontani.

[caption id="" align="aligncenter" width="470" caption="GalataSaray Stadion bontása - Hürriyet"][/caption]

A stadion helyén lakó-park, iroda-park, szórakozó-park, épület-park vagy kitudjami-park lesz. Lehetőség szerint az eredetivel megegyező mennyiségű fűvel.

De nem kell félni! A stadion tovább él. Pl. eladók az ülések! A képen a 22-es számú szék látható a kirakatban.

[caption id="attachment_2727" align="aligncenter" width="225" caption="GalataSaray ülőhely"][/caption]

A szék eredeti. Mi sem bizonyítja ezt jobban, hogy tele van a mérkőzés izgalmainak nyomaival. Jól láthatóak, amint a szurkolók a mérkőzés hevében körmeikkel a széket kaparták...

2011-05-11

Teljes lelkesedéssel, és szotyolával meg mogyoróval felpakolva vártuk az idei Eurovisiont!

Élő közvetítés. :)

Egy év várákozás után újra itt van! Eurovision!

Jól bevásároltunk csokival, pattogatott kukoricával, szotyolával és persze mogyoróval. Törökország egyik kedvenc műsorára készültünk!

Jó kis bevezető és átvezető képek után, jöttek is a dalok.

Norvégia, aki mintha jobb számot is össze tudott volna hozni, megmutatta, milyennek is képzelik el a jövőt a globális felmelegedés után. Jó kis afrikai zene, fekete lányokkal. Igazi skandináv hangulat! :)

Ezután átéltünk pár igazán rémes előadást. Főleg a... na de inkább ne...

Majd pedig nagy reményünk, Törökország gördült be. Vagyis begörgettek egy labdát. Sema mindjárt feltekerte a hangot, hogy megelőzzük a szomszédokat. Mert bár nem egy jó szám, de azért az utca mégiscsak tele van törökkel. Naja, ez itt Isztambul. :D

Zengett is a kerületben a török rock. Sőt! Még a tv-társaság is feljebb rakta a hangot menet közben, így tényleg remegett az ablak. Kár, hogy a srácok ilyen furcsa zöld gatyában voltak.

Nem tudom, ti hogy láttátok, de mintha az idén mindenki a vesztesre játszana. Lehet, hogy mégis a törökök nyernek? Vagy a magyarok? Törökországban mindenki meg van győződve, hogy a magyarok előkelő helyen végeznek. De csak az angolok után, mert ott most éppen házasodtak, és az olyan "cuki" ... :D

Na de lehet még érdekesebb is. Az egyik dal (már elfelejtettem, melyik ország) komoly dalszöveggel állt elő: I want you! Ezt négy ember hozta össze! Gratulálunk nekik! De legalább mi jól szórakozunk. :)

Svájc! Ez végre valami! Élő zene, angolul is tudnak. Ez nem egy rossz tulajdonság, ha már valaki annyira angolul akar énekelni. Bár ezt sose értjük, hogy miért is jó... A törökök pl. sokkal, de sokkal jobb dalokat tudnak írni, és sokkal nagyobb beleéléssel tudják énekelni a saját nyelvükön.

Grúzia! Ó Yeah! Ez már legalább rock! És a néni tud énekelni, és még hangja is van.

És végre, végre, végre annyi unalmas után jöttek a magyarok is! Úgy tűnik, most talán jobbak leszünk, mint a megszokott. Bár a show jelenetek nem lettek eltúlozva. Ahogy

hallom, az egyik szomszédnak tetszik. :D

Majd az Eurovision folytatta a színvonal zuhanását, amikor megjelent Portugália. Jáj.

Aztán Litvániával úgy tűnt, valami mégis kezd visszajönni.

Azerbajdzsántól sokat vártunk, mert általában jó kis dalokkal érkeznek. Most se volt rossz (mint sokaknak), és a látványelemek szépek voltak. :)

Végül pedig a görögök. Semának idén is nagyon tetszettek. Főleg az, hogy saját nyelven is énekeltek. És a látvány sem utolsó. Így nekik is szurkolunk. :)

Sajnos a műsort nagyon elrontotta, hogy a török narrátor valami nagyon ócska telefonon beszélt a helyszínről, ami inkább zörgött. Nem is lett volna baj, ha nem teljes hangerővel zörög. Sema szerint az az ember egyébként is olyan valaki, akit jó lenne már lecserélni.

Már csak azon izgulunk, ki jut tovább. Sema közben a YouTube megjegyzéseken is követi az eseményeket. A törökök ma nagyon vicces kedvükben vannak a saját dalukkal kapcsolatban, ahogy hallom. :) Sema kedvence: You are the best, greetings from Greek. Majd utána törökül: Vicc az egész, Ümraniyeből (Isztambul) írunk, és a dal rémes.

Sok reklám, kb. 200 Schwarzkopf után eljutottunk az eredményekhez. Nagy az izgalom, mert idén a németek nem szavazhatnak, ami 2.000.000 biztos török szavazat elvesztését jelenti.

Sema nagy öröme a görögök bent vannak a döntőben. Én pedig a grúzoknak örülök, mert így legalább lesz rock is. :)

Hóóóó, a magyarok is bekerültek! :)

Sema közben végig izgul. Nem szeretné, ha ez a nem túl jó török szám eljutna a döntőbe, de hát mégiscsak török. Így végül furcsa kettős érzésben maradt, amikor a törökök kimaradtak.

Az első elődöntő véget ért. Az Eurovision pedig Törökország nélkül (de Magyarországgal) folytatódik. A blog hivatalosan Törökországgal és a törökökkel foglalkozik, de még 8 kg mogoró van itt felhalmozva. Így mi is folytatjuk tovább a közvetítést. :)

De most nyomás aludni.

2011-05-12

Minden útikönyvben van egy lista: a 10 legfontosabb dolog, amit meg kell nézni.

Mindig vannak olyan dolgok, amiket meg kell nézni. Ha otthon elmeséljük, merre jártunk, mindig ott lesz a kérdés: És a Kék Mecsetben jártatok? Persze, hogy az a válasz: igen. Ellenkező esetben jól megnézhetjük magunkat (ha már a Kék Mecsettel ezt nem tettük).

Ezeket a fő látnivalókat viszonylag könnyű megtalálni az útikönyvekben. És sok máshol is.

De igen ám! A beszélgetés itt nem áll meg. Folytatódik tovább:

- Osztán ittatok-e török kávét?

- Nem...

- Na pedig az az igazi. Ha nem ittatok, akkor nem is tudjátok mi a jó Isztambulban!

Nosza, akkor próbáljunk meg összeállítani egy listát, mik is azok, amiket feltétlenül meg kell tennünk Isztambulban, hogy a nyaralásunk alatt tényleg belekóstoljunk a város életébe! Mint egy bevásárló lista, egy ToDo, ami ott lehet nálunk, és pipáljuk: ez is megvolt!

Alap turista csomag

1 db dzsámi

1 db múzeum

1 db. török tea vagy kávé

1 db. kebab

1 db bazár

AyaSofya szemből lefényképezve

500 db fotó

40 db fotó rólunk

napi 5 km gyaloglás

Standard turista csomag

3 db dzsámi

1 db múzeum

1 db. török tea

1 db török kávé

1 db. kebab

1 db dönner

1 db bazár

1 db fűszer bazár

AyaSofya szemből lefényképezve

Kék Mecset szemből lefényképezve
Nosztalgia villamos fénykép az Istiklal Caddesin
1 db. torony mászás
1000 db fotó
60 db fotó rólunk
napi 10 km gyaloglás
Séta a Galata hídon

Profi turista csomag

5 db. dzsámi
2 db. múzeum
1 db templom
5 db. török tea
5 db török kávé
3 db. kebab (különböző)
1 db dönnér
1 db hal
1 db. Köfte
1 db bazár
1 db fűszer bazár
1 db két bazár között
1 db sikeres alkudozás
AyaSofya szemből lefényképezve
Kék Mecset szemből lefényképezve
Nosztalgia villamos fénykép az Istiklal Caddesin
Boszporusz híd lefényképezve
Kislány-torony lefényképezve
5 db. Macska fotó
Galata-torony
Séta a Galata hídon
1 db. tea a Boszporusz parton
1 db. Hajózás a Boszporuszon
1 db Ikarusz busz használata és fotózása
1 db. szabadon választott közlekedési eszköz használata
2 db Simit
1 db. Ayran
1 db frissen facsart gyümölcslé
Baklava
Lokum
50 dkg szotyola
1 db. Almatea
1 db. Akbil

3500 fotó
500 fotó rólunk
1 db. Hamam
1 db eltévedés
1 db török est
napi 15 km gyaloglás
összesen 50 km tömegközlekedés

Extrém turista csomag

15 db. dzsámi
5 db. múzeum
3 db templom
25 db. török tea
25 db török kávé
5 db. kebab (különböző)
1 db kebab Ázsiában
3 db dönnér
2 db hal
3 db. Köfte (különböző)
1 db Lahmancu
1 db Pide
1 db bazár
1 db fűszer bazár
1 db két bazár között
3 db sikeres alkudozás
AyaSofya szemből lefényképezve
Kék Mecset szemből lefényképezve
Nosztalgia villamos fénykép az Istiklal Caddesin
Boszporusz híd lefényképezve
Kislány-torony lefényképezve
Modern toronyház fénykép
25 db. Macska fotó
Galata-torony
Séta a Galata hídon
2 db kilátó, fotós pont
1 tea a Boszporusz parton
1 tea a Boszporusz közepén
2 Hajózás a Boszporuszon
1 db Boszporusz híd
8 db Simit
3 db Toast
1 db extrém étel (Kokoreç, bárány agyvelő, stb...)

5 db. Ayran
3 db frissen facsart gyümölcsle
Baklava
Lokum
5 további édesség
250 dkg szotyola
3 db. Almatea
1 db. Akbil
5500 fotó
500 fotó rólunk
200 fotó rólunk extrém környezetben
1 db. Hamam
3 db eltévedés
1 db török est
1 db dolmuş vagy minibusz
1 db minaretre feljutás
1 db fal megmászása
1 db Ikarusz busz használata és fotózása
3 db különböző szokványos közlekedési eszköz használata (busz, hajó, villamos, metró,
stb...), de legalább 1 villamos
1 db fel-le mozgó rövid távú közlekedési eszköz használata (felvonó, sikló, libegő, tünel,
stb...)
1 db csónakázás, vagy más nem szokványos közlekedési eszköz használata
1 db közlekedési eszköz az Ázsiai oldalon
1 db különleges ajándék
1 db különleges helyre eljutás
napi 25 km gyaloglás
összesen 100 km tömegközlekedés

Kiegészítő csomag dohányosoknak

1 db vízipipa kipróbálása turista helyen.
3 db vízipipa használata olyan helyen, ahol a törökök is szokták (vízipipázó hely, kertés
büfé, stb...)
1 db vízipipa vásárlása a bazárban
1 kg dohány vásárlása a bazárban, majd elrejtése a hátizsákban

Török foci turista csomag

1 db stadion meglátogatása
4 db focilabda, különböző csapatoktól
3 db rajongói bolt meglátogatása ugyan attól a csapattól
+2 db különböző rajongói bolt meglátogatása

1 db foci mez
8 db török focival kapcsolatos ajándék (pl. Beşiktaş sapka)
2 db csak Törökországra jellemző fanatikus ajándék (pl. Galatasaray dezodor).
40 db fotó valamelyik stadionról
400 db fotó rólunk, foci mezben valahol a városban
200 db fotó rólunk foci mezben valamilyen focival kapcsolatos témával a háttérben (pl. stadion)
800 db focival kapcsolatos fénykép (pl. mezbolt)

Eltévedt turista csomag

1 db rénszarvasos kitűző Stockholmból

Let the show begin! - mondta néni, és ezzel elkezdődött az Eurovision 2011 második elődöntője.

Ezúttal az élő közvetítést megpróbáljuk tényleg élőben. Egyébként ez a cikk pénteken jelenne meg, de úgyis most írnám :) Úgyhogy nyomkodjátok a frissítés gombot! :)

Szóval elkezdődött. Mi pedig megint körbebarikádoztuk magunkat mogyoróval. :)

Természetesen a török tv fő témája, hogy vajon miért nem jutott tovább a török együttes. Olyan találgatások vannak, hogy csak na. De valahogy még senkinek nem jutott eszébe, hogy esetleg egy jó dalt kellett volna küldeni. Rengeteg közül lehet válogatni...

A Bosznia-Hercegovina egy lapos számmal indított, mutatva, hogy az Eurovision színvonala ott folytatódik, ahol abbamaradt.

Utána az osztrákok egy nem rossz dallal jöttek.

Aztán a hollandok voltak, de kicsit unalmasra sikerült, így Sema átkapcsolt a Fatma Gül'ün sucusu ne? sorozatra. :D

Mire visszaértünk, a belgák táncoltak.. Sema visszkapcsolt a sorozatra. :)

Most már a szlovákok vannak. Úgy néz ki, hogy a női bájta is megpróbálják bevetni.

Megint láttunk egy raklapnyi Schwartzkopf reklámot. :O

Majd Észtország.

Reklám :P

Reklám vége, Moldova. Ez legalább érdekes. :)

Svédek. Múltkor kérdezték, miért estek ki a norvégok. Talán meg kellene nézni a szomszédokat. Najó, ez sem lesz az évszázad zenéje, de azért mégis csak van különbség.

Sema kiegészítése: ezek a fiuk borzasztóak voltak. :D :D :D

Ciprus. Nekem tetszett, hogy a néni egy hatalmas labdát pörget. :) Kár, hogy nem engedte el. :D Egyébként nem rossz ez a minden fele dőlöngélés.

Mindig elfelejtem megírni. Ezek az átvezető, országbemutató képsorok nagyon jók lettek. Csak ezekből kellene egy külön kis klipp. :)

Bolgárok. +5 pont már csak azért, mert saját nyelven énekelnek. Szerencsére nemcsak ők. :) Az ilyenek azért nagyon szimpatikusak. Ezt egyébként sem értettem az osztrákoknál, hogy miért nem németül énekelnek, a németek országában... A bolgár szám se rossz. :)

Makedónok. Ők is saját nyelven énekelnek. Tetszik a háttértáncban, hogy telerakták tradicionális elemekkel.

Izrael bepróbálkozik egy Replayel. A hölgy/úr egyszer már nyert 1998-ban. Meglátjuk idén mit sikerül.

Szlovénia. Ez egészen jó. Nekünk tetszik. :)

Románok. Ők is jók. :)

Megint volt egy raklapnyi Schwartzkopf reklám. :O

Észtország. Klasszikus Eurovision dal.

Lassan kezdünk bealudni. :D

De a fehérorozsoktól felébredtünk. Na kell egy adag tea még. :)

Közben van egy vendégünk, ő tényleg bealudt. :)

Litvánok...valamit róluk is kellene írni, de még nem hat a tea... pedig már a dánok énekelnek...

Írek: mint kiderült, ők nyerték meg az Eurovisiont a legtöbbször. Ilyen frizurát viszont én is szeretnék!

És most kezdődik a szavazás. :)

Miközben mindenkit újra végigmutogattak, felébredt a vendégünk is. Pont az íreket látta, és kicsit megijedt. :D

Jó néhány tea után, eljutottunk az izgalmasabb részre: ki jut tovább! :)

Eddig: Észtország, Románia, Moldova, furcsahajú írek, Bosznia és Hercegovina, Dánia, Ausztria, Ukrajna, Szlovénia és Svédország.

Két kedvenc is bejutott, a bolgárok nem. :(Gratulálunk a nyerteseknek!

Ha teszik ez az élő adás, akkor megpróbáljuk szombaton is. :) De most már alvás! :)

2011-05-14

Folytatjuk az élő közvetítést! Csak úgy mókából, mert egyébként nem tűnik túlságosan értelmesnek egy zenei dalfesztivált szövegben közvetíteni. De idén ezt is megoldjuk ám! :)

Különleges alkalom, mert szombaton is írunk! :) Ilyen azért máskor nem lesz. De most izgalmak vannak.

Hozzánk nem jön be magyar csatorna, így az egyetlen magyar dolog évente az Eurovision 5 perces dala.

Érdekes egyébként, hogy amióta a törökök kiestek az elődöntőben, azóta mindenki erről beszél a TV-ben. Úgy tűnik ma már valaki híresebb lesz ha eltol valamit, mintha jól csinálja. Nagyon érdekes és izgalmas ötletekkel teli cikkel és riportok jelennek meg, vajon mi volt az ok. De valahogy senkinek sem jutott még eszébe azt mondani, hogy esetleg egy béna dalt küldtek. Nem, nem az együttes béna, hanem a dal, amit kaptak. Meg a refrén: Life is beautiful... Ilyen Celine Diontól nemhogy elmegy, de még jól is hangozhat. De nem a Yükses Sadakattól. És még ha ez nem lenne elég, akkor ott van az a rettenetes zöld gatyá is. Mintha valami tiroli bőrgatyás klub résztvevői lennének. Na mindegy, legalább Sema már két napja ezen nevet. :D

No, nálunk már elkezdődött egy előzetes. Nostalgizáltunk egy Abbát. :)

Közben megjelent egy hír, hogy a Yükses Sadakat iPhone program letölthető. Vajon mi lehet az? Válasszunk nekik új nadrágot? :D

Amíg várjuk az élő közvetítést, addig egy Best of Eurovision válogatás megy. Celine Dion is énekelt egy sort. A dal érdekessége, hogy a zeneszerző török. :)

Miután megtudtuk, hogy a Schwarzkopf nem autólemosó, és nem is üdítőital, de még nem is rasszista csoport, elkezdődött a show!

Szokás szerint a tavalyi nyertes dallal kezdenek. Csakhogy tavaly Lena nyert, és ő az idén is fellép. Úgy oldották meg a kétszeri szereplés problémáját, hogy más énekli a dalt. Mégpedig Stephan! :) Sőt! Ez a rockos verzió! Jobb is! :) Tra-tra-tra-tra! A végére azért Lena is megjelent vagy 50 alteregóval és egy halom zászlóval!

Most megtudtuk, hogy Magyarország az 5. fellépő lesz. Közben a török narrátor valami rettenetesen irigy, és arra buzdít mindenkit, hogy ne szavazzanak olyan országra, amelyik az első elődöntőben volt. Mintha ők tehetnének arról a zöld nadrágról...

És most Finnország: Nánánánánánánánánánáááááá (ez a zenei élő közvetítés. :))

Bosznia Hercegovina: Sulululululululu meg hooooóóóóhooooóóóó

Sema mondja, hogy a fórumon hiányolják a női énekeseket. A kiéhezett srácok mind Svédországra fognak szavazni.

Vagy pedig Németországra, ahol idén is Lena énekel. Szerintem nagyon hasonlít a tavalyihoz. Csak míg azt egy fiatal lány énekelte, addigra az idén már egy nő állt a színpadon.

Romániai. Ez is jó kis Eurovision salállá... Miáltal az a sok rettenet kiesett az elődöntőben, egészen jó kis zenés este jött össze. :)

Ausztria: A török fórumozók nagy örömeire ismét egy nő! :D

Azerbajdzsán: az irigy török közvetítő szerint erre az országra lehet szavazni, mert nem miattuk estek ki a törökök. ooooá, oooá sálllááá. Szerintem nekik jobban álltak a gyorsabb dalok.

Szlovénia: No, ez a néni biztosan tetszeni fog a török fórum közönségének! :D A dal is jó. Nánánánánáná

Izland: néhány elegáns, mellényes és zöldtelen nadrágos énekes srác. Ők is sálááálláá

Spanyolország: Olé olé!

Ukrajna: Jó a zene, és szuper a háttér, ahogy a homokban rajzolják a történetet!!

Szerbia: Ez valahogy nem jött be...

Grúzia: Jó példa, hogy a zöldet így is fel lehet használni. :) A ruha (meg a zene is) bejön. Rock! Rock!

No, a lista végére értünk. Végre kimehetünk főzni egy salepet. :)

Sema lelkesen dobálja az SMS-eket. :) Aztán lefagyott a Vodafon, így Grúziának már csak 1 SMS jutott... szegények...

Még egy Schwatzkopf reklám, és levágom a hajam kopaszra, majd gyantázom és még lézeres epilálást is kérek! :P

Végre folytatódik!

És most érkeznek a pontok. Azt hiszem, alszok egyet, míg ez tart. Sema viszont izgul. :) A versenyzők szobája nagyon jól néz ki. :)

Az azeriek találtak egy török zászlót. :)

12 pont Magyarországnak a finnektől! :)

Északról csak úgy dőlnek a pontok a magyaroknak. :)

Sema azt mondja, nem érti mi van a török vendégmunkásokkal. Most, hogy Törökország kiesett a klasszikus törökszavazó országoknak (pl. Anglia, Németo., stb...) Azerbajdzsánra kellene szavazniuk. De helyette más országok kapják azokat a pontokat. Vajon a külföldi törökök mind raki estét tartanak bánatukban?

Legnagyobb örömünkre megint jött egy rakat Sachwartzkopf reklám :P Sema átkapcsolt az eurovision.tv oldalára, és ott nézzük tovább élőben. :D

És most Törökország osztogatja a pontokat. Úgy tűnik, a mi szavazataink nem voltak elegendőek, hogy Magyarország pontot kapjon... :(

Szomszédéktől jött pár pont. De úgy tűnik, hogy a horvátoknál is olyan magyarok vannak, akik inkább másra szavaztak. :D

A törökök kezdenek lelkesek lenni, ahogy Azerbajdzsán kezd első lenni. Ők is török testvérek. :)

Úgy látom az idej sláger, ami a magyar diszkókban menni fog, az az izlandi dal lesz. :D

Újabb pár pont Magyarországnak, most Spanyolországból. :)

A nyertes Azerbajdzsán lett, és a törökök ennek éppen úgy örülnek, mintha ők nyertek volna. Najó, annyira talán nem, csak majdnem. Ráadásul az egyik énekes török zászlót lobogtat. :)

Ezzel véget ért az Eurovision 2011. Majd jövőre folytatjuk, remélhetőleg jobb zenével, és nadrággal. Most viszont megyünk aludni. :) byebye

2011-05-16

Akárhogy is nézzük, már május van. Annak is a közepe.

Oké, az időjárásból egyáltalán nem látszik, hogy már nyár van, de akkor is május van.

Mindez még nem jelenti azt, hogy a Karácsonynak is véget kell érnie. Sőt! Amíg a Mikulások bírják, addig tartani is fog!

Találtunk egy újabb házat Isztambulban, ahol még mindig kint csüng a kommandós Mikulás. Lehet, hogy elaludt?

2011-05-17

Amikor még nagyban tombolt a Hidegháború, Amerikában sokat gondolkodtak, hogyan is működhetne az internet. Pedig csak el kellett volna jönniük Isztambulba. :)

Az internet működésének egyik fontos része az, hogyan is jut el a csomag, azaz az adat a címzetthez, majd pedig hogyan érkezik a válasz vissza. Végül azt a megoldást találták, hogy az adatcsomagra ráírják a címet, bedobják a hálózatba, majd pedig a számítógépek egymásnak küldik, és majdcsak megérkezik. Azaz ez olyan, mintha nem lenne posta, hanem úgy küldenénk levelet, hogy odaadjuk a szomszédunknak:

- Küld tovább a Bélának!
- Ki az a Béla?
- Kérdezd meg a te szomszédodat!

Isztambulban és Törökországban a dolmuş és a minibusz is pontosan így működik.

Belépünk a hálózatra - felszállunk a buszra.

Előfordulhat hálózat megtagadása, hálózati probléma, rossz jelszó, stb... - tele van a busz, más fele megy, stb... - ilyenkor ugyan úgy káromkodunk.

Hálózati belépés elfogadva - sikerült felszállni.

Kapunk IP címet - leültünk.

Kalóz IP címet használunk - mégsem ültünk le, állva utazunk.

Megnyitjuk a böngészőt - elővesszük a pénztárcánkat.

Keresőbe bírjuk kérdést - előreordítunk, hogy nekadar? (mennyibe kerül)

Elküldjük az információ lekésése parancsot - megkocogtatjuk az előttünk ülő vállát, kezébe nyomjuk a pénzt, és mellékeljük az utasítás: 1 személy a kikötőbe.

Az adatcsomag számítógépről számítógépre halad a célállomásig - az előttünk ülő továbbadja a pénzt az utasítással együtt.

Megérkezik az adatcsomag - a pénz eljutott a sofőrig.

Biztonsági ellenőrzés - sofőr hátraordít, hogy ki küldte és hova akar menni (közben pedig bedudál egy kamiont egy kis utcába).

Biztonsági ellenőrzés befejeződik - visszaordítunk a sofőrnek, kétszer is, mert nem hallja az Eurovision slágertől és a dudálástól.

Visszaindul a válasz csomag - visszaindul a pénz: annak aki a kikötőbe megy. Láthatjuk, hogy SSL titkosítást alkalmaz. Nem mondja meg a csomag tartalmát, csak a címzettet. bár így a címzetről személyes adatok derülhetnek ki.

Az adatcsomag számítógépről számítógépre halad a célállomásig - az előttünk ülők hátra adogatják a visszajárót az utasítással együtt.

Megérkezik az információ - megkapjuk a visszajárót.

Kijelentkezés a hálózatról - előre ordítunk, hogy ki akarunk szállni, sofőr padlófékkel megáll.

Kilépés - leszállás a buszról.

Nagyon ritkán, de tényleg csak nagyon ritkán előfordulhat, hogy vírus kerül a rendszerbe, és a visszajáró nem érkezik meg. Ilyenkor a többi számítógép antivirus módba kapcsol, és elbeszélget a vírusos géppel. Amennyiben a vírus már az adatküldés folyamán aktiválódik, és a pénz nem érkezik meg a sofőr szerverhez, akkor ő fok akcióba lépni egy 22 kg-os csavarkulcs nevezetű szuper féregeltávolítóval.

2011-05-18

Isztambul egyik nevezetesség a a.

Immár a második nyarat kezdi meg a Tunel macska. Egy igazi sikertörténet az övé.

Még két évvel ezelőtt, amikor kezdődött a hideg, egy sovány cica bújt meg a Tunel (Isztambul alagutas felvonója) felső végállomásánál. Mivel cuki volt, meg egyébként is a törökök szeretik a macskákat, hamarosan az utasok elkezdtek neki ennivalót adni. Cserébe csak el kellett tűrnie, hogy ezek az emberek megdögönyözik. De úgy tűnik, ez nem volt egy olyan komoly áldozat.

A Tunelben pedig meleg van. Nyáron meg hűvös. És van étel házhoz szállítás is. Mi más hely kellene egy macskának? Egész nap tud aludni.

Annyira jól helyett talált, hogy már két telet kihúzott itt. Jó kövérre ette magát. Nem is nagyon mozdul ki innen.

Vagy mégis? Néha eljár nyaralni, kimegy a zöldbe. Mégpedig az első virágos cserépig, ami összesen 3 méterre van a Tunel kapujától. Ha nincs túl meleg, akkor a zöldben fekszik. De ha nagyon süt a nap, akkor befekszik az árnyékba....

[caption id="" align="aligncenter" width="560" caption="Tunel macska"][/caption]

Térkép:

2011-05-19

1914-ben volt egy nagy háború. Ami 1918-ban ért véget. De úgy ért véget, ahogy senki sem akarta. Sőt, még nem is fejeződött be. Sok minden csak ekkor kezdődött, és még ma is tart...

Talán egyszer még úgy kerül bele az I. Világháború a történelem könyvekbe, mint az emberiség által elkövetett egyik legnagyobb ostobasága. Na nem a háború miatt, amiben nagyon, de nagyon sok ember meghalt. Hanem a következményében, amikor azt hitték, hogy majd jól megmutatják a világnak. A világ pedig úgy döntött, hogy még jobban megmutatja...

Az I. Világháborút lezáró rendezgetéseknek sokkal több áldozata lett, mint magának a háborúnak, még akkor is, ha a második felvonást nem számítjuk hozzá. Talán jó példa az, ami észak-Afrikában zajlik. Majdnem száz év telt el, és még mindig tart az utóregés.

1918. októbere, amikor az antant nyíltan összeül, hogy nekikezdjen a világ újrafelosztásának. Nyíltan, mert korábban már több titkos tárgyalás is zajlott. Jól jellemzi az egész helyzetet az, hogy az úgynevezett kisebb népeknek (pl. görögök, örmények, stb...) ugyan azokat a területeket is megígérték. Ennek ellenére valahogy mégis kialakult egy olyan térkép, ahol már határokat lehetett húzgálni.

Az Oszmán Birodalom szép nagy volt, sok ember odafért, hogy kedvére rajzolgasson. Majd pedig a kész eredménnyel beállították a szultánhoz. Őlordsága nem igazán tudott mit tenni, mert Isztambul teljes megszállás alatt állt. Ezzel szemben a lakosok annál serényebben voltak. Először egy Hello my Friend csatakiáltással megpróbálták az antant katonákat letámadni, hogy szőnyeget és hamis parfümöt adjanak el nekik. De mivel ez sikertelen volt, egyre inkább ők is úgy érezték, hogy nem annyira jó móka, ha mindenféle angol és francia katonák vannak. Nem is beszélve a hajókról, amik zavarják a halakat és eltakarják a kilátást. Pedig ők nem is tudták, hogy az antant terve szerint Isztambul és a környéke egy nemzetközileg felügyelt övezet lett volna.

Ezzel szemben Anatólia szabad préda lett. Mivel a szultán tehetetlen volt, a különböző nációnak - az eredeti megállapodást felrúgva - kedvük szerint próbáltak falatozni. Több helyen is kisebb összecsapás alakult ki a helyiek, és a "felszabadító csapat" között. Ezek a kisebb csetepaték aztán egyre nagyobbak lettek. Az örmények lerohanták Kars városát. Trabzonban a görögök úgy döntöttek, hogy leporolják a régi trónszéket, és egy görög államot hoznak létre, bár erről elfelejtették tájékoztatni a görögországi görögöket.

Végül akkora lett a káosz, már a szövetségesek sem tudták, ki merre van. Ekkor támadt valakinek az az ötlete, hogy küldjék a helyszínre azt a Mustafa Kemalt, aki a Gallipolinál végrehajtott tetteiért nemzető hős lett. Abba reménykedtek, hogy rá majd hallgatnak az emberek, és rendet tud teremteni. Na de milyen rendet is teremtett!

Eddigre már az isztambuliak nagyon belejöttek, hogyan lehet a fegyvert csempészni. Sokan

megtalálták azt a terméket is, amit a szövetséges katonáknak mégis el lehet adni, a fegyverekért, és a nadrágövért cserébe. Kemal nem volt Isztambulban, de ő is törökösen kiépített ismeretségi hálózattal rendelkezett. Így titokban tudott fegyvereket szállíttatni.

Ezzel együtt pedig ő volt a szultán kinevezettje, azaz ő parancsolhatott majdnem az egész hadseregnek.

Neki is vágott az ifjú Kemal, akit később Atatürk néven vált ismerté, és 1919. május 19-én szállt partra Samsunnál. Majd pedig úgy felforgatta egész Anatóliát, hogy olyan nem történt a korábbi 10.000 évben. Pedig sokan jártak ott, még Nagy Sándor is!

Május 19. azóta is a törökök egyik kedvenc ünnepe, a A fiatalok, a sport és az atatürki gondolat ünnepe. Mert ez volt az a nap, ami után lett egy Török Függetlenségi Háború, majd pedig egy olyan demokratikus ország, mely független lett a nagyhatalmak játékától.

2011-05-20

Odamegyünk a boltban a pénztárhoz, és átadjuk a kiválasztott árut (ez valójában nem így történik, mert az eladó már mindent odacipelt, szép halomba rakta, összehajtogatta és még masnit is kötött rá). Miután megtudtuk a teljes összeget, és odaadtuk a bankkártyát, az eladó megkérdezi:

- Kér taksit?
- Nem, köszönöm, busszal megyek - mondja a tapasztalatlan turista.

Pedig a taksit nem egy extra szolgáltatása a boltnak, mint a tea a bazárban, hanem egy fizetési mód.

A taksit egy speciális szolgáltatás, de nem az üzleté, hanem a banké, akinél a számlánk van. Ez azt jelenti, hogy részletre fizetünk.

De nem ám akárhogy!

Minden (vagyis a nagyobb) üzletnek szerződése van néhány bankkal. Olyan 5-8-10 bankkal. Ebben előre megállapodnak, hogy miként fog a részletfizetés működni. Felvázolják, hogy pl. 3 és 6 hónapos részletfizetés lesz a díjmentes. Azaz ha mi veszünk valamit és azt 6 havi részletben szeretnénk fizetni, akkor 0% lesz a THM, kamatmentesen vásárolhatunk.

Természetesen ettől a modelltől el lehet térni. Ha nekünk a 6 havi részlet túl magas, akkor kérhetünk 12, 24, stb... részletet is. De ilyenkor már banki kamatot is kell fizetnünk. Az érdekesség, hogyha mi inkább úgy döntünk, hogy sok a 6 hónap, és inkább 4 hónapban szeretnénk rendezni az adósságot, akkor is ki kell fizetni a banki kamatot, mert az üzlet csak 3 és 6 hónap taksitot ad. Ilyenkor azért a vásárlók gyorsan rábólintanak, hogy jó lesz az a 6 hónap is!

Nézzünk egy példát!

Itt egy laptop. Nem írok márkát, mert mindegy. Az ára 1298,04 TL. De már ezt se volt egyszerű kiválasztani a listából, mert van alapár, meg akciós ár, meg pontvadász, meg mobiltelefonos, meg internetes vásárlás, meg rózsaszín napos ár, és még anyán napja sem volt régen (elfelejtetted anyut? vegyél neki gyorsan egy laptopot, hátha nem fog haragudni. Ha mégis, akkor megnyugtatóan írjuk, hogy a gép csak 2,5 kg, és könnyített alumínium, így ha dühében mégis fejbe vág vele, akkor csak kisebb sérüléseket szenvedsz), és még ki tudja milyen kedvezmények.

Ehhez az árhoz a taksit táblázat (vagy melléklet) így néz ki:

Maksimum *
Tek Çekim
1.298,04
1.298,04

Maksimum *
3 Taksit
432,68
1.298,04

Maksimum *
6 Taksit
216,34
1.298,04

Maksimum
9 Taksit
148,93
1.340,37

Maksimum
12 Taksit
112,87
1.354,48

Maksimum (+3 ay) ***
12 Taksit
114,18
1.370,16

CardFinans *
Tek Çekim
1.298,04
1.298,04

CardFinans *

3 Taksit
432,68
1.298,04

CardFinans *
6 Taksit
216,34
1.298,04

CardFinans
9 Taksit
148,93
1.340,37

CardFinans
12 Taksit
112,87
1.354,48

CardFinans (+3 ay) ***
12 Taksit
114,18
1.370,16

World *
Tek Çekim
1.298,04
1.298,04

World
3 Taksit
446,79
1.340,37

World
5 Taksit

270,90
1.354,48

World
8 Taksit
171,27
1.370,16

World
12 Taksit
117,58
1.410,92

Bonus *
Tek Çekim
1.298,04
1.298,04

Bonus
3 Taksit
446,79
1.340,37

Bonus
5 Taksit
270,90
1.354,48

Bonus
8 Taksit
171,27
1.370,16

Bonus
9 Taksit
156,77

1.410,92

Axess *
Tek Çekim
1.298,04
1.298,04

Axess
3 Taksit
446,79
1.340,37

Axess
5 Taksit
270,90
1.354,48

Axess
8 Taksit
171,27
1.370,16

Axess
12 Taksit
117,58
1.410,92

Diğer *
Tek Çekim
1.298,04
1.298,04

Első oszlop a kártya típusa. Nem a bank, hanem a kártya típusa. Persze ezek többnyire egy jól meghatározott bankhoz tartoznak. Második oszlop az, hogy mennyi taksitot kérünk, vagyis hány hónapon keresztül szeretnénk automatikusan részletet fizetni (Tek Çekim -

egyben fizetünk). Harmadik oszlopban látjuk, ez havonta mennyibe is kerül, majd pedig a negyedik oszlop a tényleges összeget mutatja.

Azaz nincs csalás, nincs harmadfokú meg négyismeretlenes számolgatás. Egyértelműen le van írva, hogy nekünk ez mennyibe fog kerülni. Itt most nincsen extra akció, ezért a taksitok többsége kamatos. De ott van pl. a Maxxim, ami 6 taksitra is ugyan azt az árat kell fizetnünk, mintha ma leperkáljuk a teljes összeget. Így viszont fél éven keresztül mi randalírozhatunk a pénzzel, és még a laptopot is megvettük. :)

Itt azért még nem ért véget. Láthatjuk, hogy vannak csillagok, amik további opciókat jelentenek. Plusz a weboldalon pirossal kiírták, hogy ez csak az internetes vásárlásra vonatkozik. Tehát ha a boltba bemegyünk, akkor a helyi matematikust fel kell keresni, ha a termék pontos árára lennénk kíváncsiak (vedd meg, és ne kérdezz! :D).

És még ezzel sincs vége, mert a bankoktól nyerhetünk pontokat is. Meg a bolttól is, de az másik mese. Azaz egyáltalán nem mindegy, hogy amikor kinyitjuk a pénztárcánkat, akkor melyik kártyát is fogjuk odanyújtani az eladónak.

Éppen ezért a törököknek (az isztambuliaknak legalábbis) rengeteg bankkártyájuk van. Legalább 8. Nem is férnek bele a nemzetközi szabványos pénztárcákba. Természetesen nincs mindegyiken annyi pénz, hogy egy laptopot tudjak venni, még taksitra sem. Ezért azt szokták csinálni, hogy feltornyozzák a terméket a boltban, megtudják, melyik kártyára milyen taksitok vannak (meg az egyéb akciók), majd pedig elmennek az ATM-szalomba, és végigjárják a pénzkidó automatákat. Egyikből ennyi, másikból annyi, majd az eredményt belapátolják a harmadikba (vagy inkább a tizenkettedikbe), aztán futás vissza a boltba. Nagy szerencse, hogy itt nincs 2 munkanap várakozás az ATM (megy egyéb banki művelet) használatánál. Éjjel 2-kor is azonnal ott van a pénzünk, és már mehetünk is taksitelni. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="ATM sarok"][/caption]

A fenti példa egy viszonylag drága terméket mutat be. De nagyobb üzletekben teljesen mindegy mit veszünk. Mókás, ha mondjuk egy csomag zokni kerül a kosarunkba, és arra kérünk 6 taksitot. A múltkor így tettünk, és most havonta 60 kuruşt fizetünk. :D

2011-05-23

Fenerbahçe rajongó vagy, de a múltkor véletlenül rátévedtél egy Galatasarayos oldalra, és akkora sokkot kaptál, hogy a mentő vitt el?

Vagy csak az egyik chat szobában túlsúlyba kerültek a Beşiktaşok?

Itt a megoldás! A FenerNet!

FenerNet, az igazi sárga-sötétkék internet az igazi Fenerbahçe rajongóknak!

A kedves érdeklődőket egy meghitt és hangulatos weboldalon várjuk. Ahol minden csak sárga és sötétkék. Nincs itt semmiféle csúnya piros, vagy fekete-fehér, esetleg bordó szín.

Lehet, hogy az általunk nyújtott internet nem gyorsabb, mint a többieké, de ameddig várakozol, addig is kellemes Fenerbahçe induló halható a háttérben.

Amit mi nyújtunk:

sárga kábel

sötétkék kábel

sárga-sötétkék kábel

kábelmentes internet, de az is sárga-sötétkék kábelmentességgel

sárga-sötétkék telepítő CD

sárga-sötétkék menü

sárga-sötétkék program

sárga-sötétkék háttérkép

sárga-sötétkék festékspraj

sárga-sötétkék chat szoba

sárga-sötétkék kezdőoldal

sárga-sötétkék meglepetés

és természetesen direkt kapcsolat a Fenerbahçe Facebook oldallal.

:)

2011-05-24

Törökországban nem volt egyszerű a túróra rátalálni. Ennek egyik oka, hogy valamiért a tejtermékeket nemcsak hogy minden országban másképp hívják, de más is, másképpen néz ki, és máshogy használják. Az egyetlen közös csak annyi, hogy mindegyik reggel még kint legelészett a réten.

A legjobb példa a joghurt. A török joghurt teljesen más, mint a magyar. A törököké olyá sűrű, hogy a kanál fent marad a tetején. E mellett az egyik legfontosabb alapanyag a konyhában. Ezért a boltokban nem a 100 ml-es nagy dobozokkal találkozhatunk. A legkisebb is fél kiló. Az átlagos pedig a 1.5-3 kg-os. Ez a heti adag. :) De van 5 és 10 kg-os kiszerelés. Mivel az éjszakai nassolások fő célpontja is a joghurt, vásárlásnál érdemes 1-2 kg extrát rászámolni. :) De legalább annyi elmondható, hogy ez mégiscsak egészségesebb, mint az esté tv előtt chipset ennénk. :)

Tehát ennyi különbözik valami, aminek a neve, és kinézete is hasonló. Akkor mi van a többiekkel? Tejföl? Tejszín, stb...?

Nos a túró már megtaláltuk. Török neve: çökelek. A sajt kategóriában van. Majd mindjárt meg is látjuk, miért. Nem keverendő a Lor Peynirrel, ami szintén túró, csak éppen műanyag íze van. Az nagyon unalmas. Ezzel szemben a çökeleknek igazi túró íze van. És nagyon finom túros pogácsát meg túros gombócot lehet belőle készíteni.

Persze a törökök ezeket nem ismerik. Sem a túros tésztát (pláne nem szalonnával), vagy a túros palacsintát. Akkor viszont mit is kezdenek a túróval?

Reggelihez fogyasztják, mint a sajtot!

Itt egy finom recept, amit a jó kis magyar (házi) túróval is el lehet készíteni:

Egy nagy adag finom túró. Ez a legfontosabb, hogy finom legyen. :) Jól összetörve, azaz megszellőztetve, hogy majd a rések közé szépen bejusson a fűszerezés kömény (lehet mezei, római vagy fekete kömény (nigella), vagy ezek keveréke is) só, ügyelve, hogy se kevés, se sok ne legyen.
paprika. Mondjuk magyar piroskpaprika. :)
zöldek: szurokfű, kakukkfű, petrezselyem, és ami még tetszik (pl. kapor)
és a végén sok sok sok olívaolaj. Majdnem, hogy ússzon benne. A túró jó sokat fel fog szedni. :)

Ezt utána tálaljuk reggelihez, mint a sajtot. Lehet kenyérre is kenni, vagy csak úgy mellé.

Vigyázat! Vasárnapi reggelineél komoly csaták alakulhatnak ki a túróstál környékén! :)

2011-05-25

Hősünk áll a tükör előtt, és nézegeti magát a sárga-sötétkék csíkos pólójában. Már három napja, hogy nyert a csapata... De gyorsan szalad az idő... Talán ideje lenne átöltözni végre...

Hősünk megszagolja a sárga-sötétkék csíkos pólót. Jó lesz ez még! - kiált fel, majd kilép az utcára a többiek közé.

Egy macska pedig leszédül az erkélyről a szagtól...

Mindig is szerettem volna Feyaznak bemutatni, hogy mennyire is fanatikusak a török foci rajongók akkor, ha meccs van. Bár nem hiszem, ő nem ismeri, de azért ami itt volt az elmúlt napokban, azt nem lehet elképzelni sem. :) Szerencsénkre belefutottunk egy mérkőzésbe is egy hete, ahol az amúgy 3 perces utat 76 perc alatt tettük meg. Mert tele volt Fenerbahçe szurkolókkal. Tudtunk is egy darabig fényképezni, de a gépet nem erre tervezték. Félő volt, hogy besül a túlmelegedéstől. :) De azért reméljük, ez is betekintés nyújt, mekkora banzáj is az Isztambulban, ha az egyik nagy csapat mérkőzik.

Aznap teljesen véletlenül egy sötétkék-sárga csíkos inget vettem fel, ami úgy tűnik, komoly lelkesedést váltott ki a helyiekből. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ő bizony a meccsre megy... :)][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ők is a meccsre mennek"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt már megy az ünneplés, pedig még el se kezdődött a mérkőzés"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Természetesen zászló is kell!"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A zászló pedig legyen

nagy!"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt meg egy láb! :)"][/caption]

Pedig ez még mind semmi!

Rá egy héttel volt a nagy mérkőzés, a végső összecsapás! A helyzet érdekessége, hogy a Fenerbahçe a Trabzonspor versenyzett egymással, de úgy, hogy mindkét csapat mással játszott. Azaz a pontok alapján dőlt el, hogy ki lesz az idei bajnok (erről Feyaz biztosan tud bővebben és pontosabban mesélni. :). lásd alul, a megjegyzéseket!). És mindezt úgy, hogy egyidőben.

Isztambulban, még nem a feneresek is (mert mégiscsak Isztambul volt a tét), izgatottan ültek a képernyők előtt. Igen, a képernyők előtt! Aki csak tehette egyszerre két tv-t nézett, vagy olyan kocsmába ment, ahol legalább két plazma tv volt. Nem tudom, hogy a többség az utóbbit választotta-e, de a Kadıköy, a Fenerbahçe felleadvára már délben megtelt sárga-sötétkék csíkos emberrel.

[caption id="" align="aligncenter" width="470" caption="Feszült izgalom a sarki kocsmában - Forrás: Hürriyet"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="470" caption="Készülődés a nagy mérkőzésre - Kadıköy központ - Forrás: Hürriyet"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="470" caption="Készülődés a nagy mérkőzésre - Kadıköy központ - Forrás: Hürriyet"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="470" caption="Ez pedig már a Bağdad Caddesi -
Forrás: Hürriyet"][/caption]

Ráadásul a mérkőzés első perceiben mind a Fenerbahçe, mind a Trabzonspor gólt lőtt. Szinte egyidőben. Így a szurkolók nem is tudták, hogy hirtelen melyik kezükkel kapjanak a szívükhöz. Örüljenek, vagy aggódjanak tovább. Minden este a sör nagyon, de nagyon fogyott azokban a percekben.

Mi magyar viszonylatban messze vagyunk Kadıköy központjától: 1 km. De még így is hallottuk az első gólt. Főleg ahogy az otthoni tv előtt ülők egyszerre kiáltottak fel. Azt nagyon lehetett hallani.

Azért ha belegondolunk, hogy ennyi embert ennyire másodpercre pontosan össze tud szinkronizálni egy mérkőzés... Ha mondjuk összehasonlítjuk az isztambuli Ejzánnal, amit mégiscsak gyakorlott emberek, naponta ötször elénekelnek. Még ők sincsenek ennyire összehangolva, mint az a pár millió...

Majd pedig amikor kiderült, hogy a Fenerbahçe lett a nyertes, hatalmas utcabál kezdődött. Természetesen a legnagyobb (de legalább is a lehangosabb) ünneplés Kadıköyben volt. Egészen a kikötőtől a stadionig, majd pedig még azon túl is, végig a Bağdad Caddesin, ki tudja meddig. Az európai oldalon pedig a Taksim tér volt megközelíthetetlen az önfeledetten vigyorgó sárga-sötétkék csíkos emberektől.

[caption id="" align="aligncenter" width="312" caption="Az ünneplés - Kadıköy központ -
Forrás: Hürriyet"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="312" caption="Ahol a kultúrák találkoznak:
Fenerbahçe és az Ikarusz - Forrás: Hürriyet"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="470" caption="Kadıköy központ - Forrás:
Hürriyet"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="470" caption="Mint megszokhattuk, a törököknél egy zászló sosem lehet túl nagy - Forrás: Hürriyet"][/caption]

Nem tudom, meddig tartott az ünneplés, de még ma sincs vége, pedig már napok teltek el. Az utcákon mindenféle Fenerbahçe zászlót áruló emberek mászkálnak, és sok helyen látni Fenerbahçe ajándékarusokat is. No és persze az egy négyzetkilométerre jutó sárga-sötétkék csíkos ruhát viselő rajongók száma még mindig nagyon magas.

Természetesen nemcsak Isztambulban volt izgalom. A Fenerbahçe fanatikusok egy komplett szurkoló járattal jutottak el Sivasba, ahol a mérkőzés zajlott. Legnagyobb örömükre a repülő személyzete is feneres, és a pilóta is beszállt az éneklésbe. :)

Sőt! A határon túl, Európában is összegyűltek a törökök, hogy megünnepeljék a győzelmet!

Képek:

Videók:

2011-05-26

Vége a foci szezonnal, itt a nyár, irány a tenger!

De azért aki rajongónak született, az még nyáron is rajongó marad. És ha lehet, akkor a csemetéit is próbálja erre a hitre téríteni.

Nem is kell izgulnia egyetlen Beşiktaş, Fenerbahçe vagy Galatasaray fanatikusnak sem, mert a boltok ellátják a focimániásokat mindenféle csíkos jóval. És a kedves üzletember bácsik és nénik gondolnak ám a gyerekekre is!

Így aztán nem kell félni, hogy a csemete bemegy a tengerbe, és nem tudni, a szülei melyik csapatot is támogatják, mert komoly készlet van a felfújható rajongói dolgokból!

A babát beültetjük a csíkos vizikocsiba, miután ráaggattuk a csíkos elmerülésgátló kézvédőt (ennek vajon mi lehet a rendes neve?). Ha esetleg le akarna a bébi parkolni, és úszkálni egy kicsit, akkor pedig ott van neki a csíkos úszógumi.

A nagyobb testvér csíkos segédhajón követheti a kis testvér, míg a szülők, amolyan csatacirkáló alakzatban, csíkos csónakban örködhetnek, nehogy egy ellenfél a csíkos matracán közel kerüljön.

A felmerülő konfliktusok megtárgyalásához pedig Beşiktaş, Fenerbahçe és Galatasaray csíkos evező áll a rajongó családok rendelkezésére.

Csak arra vigyázzunk, hogy a túlságosan ellelkesült hovatarozási vitákba a kék-fehér csíkos Polis rajongói csapat tagjai is beszállhatnak a kék sapkájukkal, kéken villogó autóikkal és a fekete, igen kemény, gumibotjaikkal.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Csíkos baba-vizi-kocsi"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="További csíkos felfújható vizikellékek"][/caption]

2011-05-27

Munkát keresel Isztambulban, Törökországban? Szeretnél egy állást a világ egyik legnagyobb városában?

Itt egy remek álláslehetőség egy magyar cégnél, aki Isztambulban szeretne egy nyelviskolát indítani. Ők keresnek olyan magyarokat (vagy angolul jól tudó törököket), akikkel együtt dolgozhatnak.

További információk itt:

2011-05-30

Mióta a Fenerbahçe nyerte a török bajnokságot, Isztambul teljesen megváltozott.

Na jó, annyira azért nem, hogy Európa helyet cserélt volna Ázsiával. Csak annyira, hogy a meccs eredménye egy darabig az egész városban látható.

A Fenerbahçe egyik fő ismertető jele a sárga-sötétkék csíkozás. Ezt pedig leginkább zászlót szeretik a törökök megmutatni. Ha pedig zászlóról van szó, akkor Törökországban nincs olyan, hogy túl nagy. Leginkább csak olyan, hogy túl kicsi. Egy zászló legalább akkora legyen, ami pár emeletet betakar. De még jobb, ha a toronyház tetejéről leér egészen az utcáig.

Mikor a Fenerbahçe nyert, akkor kikerültek az ablakokba a zászlók. Ki mekkorát talált. Aztán persze nehogy már a szomszédé nagyobb legyen!

A Karácsony bejegyzésekből pedig már megismertük, hogy a törökök a zászlókat és mikulásokat inkább csak kifelé rakosgatják. Beszedni nem szokták. Minden addig marad, ameddig el nem viszi a szél. Vagy a kamion, mert a tartókötélt annyira megnyúlt, hogy lelóg az utcáig.

Így aztán biztosak lehet benne, hogy legalább egész nyáron Isztambul utcáit sárga-sötétkék zászlók fogják borítani. De az is lehet, hogy Karácsonyig is kitart. Akkor pedig meglátjuk, hogy mi szól majd mindehhez a Mikulás, aki mint ismert, a piros-fehér csapatnak a tagja.

2011-05-31

Júlia +/- Rómeó.

Dráma egy felvonásban.

Júlia egy fergeteges éjszakai buli után kint találja magát az erkélyen.

Júlia: Mily hely eme hely? khöm-khöm, na még egyszer... Hol vagyok, hun vagyok? Mi ez a hely, ahol a rózsák illatoznak? Bár nincs is itt rózsza... Ez valami más lesz..

Júlia előveszi a mobilját, és megnézi a napi programot: 9:00, találkozó Rómeóval. Megnézi az órát is: 8:54 A biztonság kedvéért elküldi Rómeónak a GPS koordinátáit is.

Júlia: Ó Rómeó! Ó Rómeó! Merre vagy most ilyenkor?

Júlia megnézi a Google Maps-en a barátok pozícióját. Rómeó neve mellett egy helyzete ismeretlen bejegyzés van.

Júlia: Ó Rómeó! Ó Rómeó! Miért is vagy te Rómeó? Egyáltalán ki vagy te, Rómeó? Ki lehet a macska e név mögött? Buksimat homály fedi, mi történt az elmúlt éjszakán...

Júlia fellép a YouTube-ra, hogy megnézze, milyen új videókat töltöttek fel róla, amikből rájöhet, mi is történt az elmúlt éjszakán. De az ismerősök még alszanak valahol, nincs új film.

Júlia: Ó Rómeó! Ó Rómeó! Miért is.... nini! Macska kaja! Nyumnyumnyumnyumnyum...

Beşiktaş, forgalmi dugó. Rómeó két lábbal nyomja a dudát, de a sor csak nem halad.

2011-06-01

Rodóstói Cseresznyefesztivál.

Tisztelt Honfitársam!

A helyi Baráti Társaság szervezésében idén IX. alkalommal kerül sor a Magyar Napok megrendezésére Tekirdağ (Rodostó) városban június 17-19 között, neves magyar turkológusok részvételével.

Mikes Kelemen halálának 250. évfordulója alkalmából a rendezvények során kiemelt szerepet kap a bujdosók krónikásának Törökországban és Magyarországon egyaránt nagy tiszteletben álló személye.

A programot szíves tájékoztatásul mellékelten csatoljuk, a szervezők minden érdeklődőt szeretettel várnak.

Tisztelettel:

dr. Molnár Petronella

konzul

(Kattints a képre a nagyobb méretért!)

2011-06-02

Setét és viharos éjszaka volt, amikor a baltás ember belépett a házba...

Nem, ez így nem lesz jó... baltás ember törölve...

Setét és viharos éjszaka volt, amikor a hajó átúszott az isztambuli látképen...

Á... ez sem jó, mert ha vihar van, akkor úgysem látni a hajót... Meg mást sem...

Egyszer volt, hol nem volt. Volt egyszer egy város, amelyet ketté választott a tenger (pont fordítva, mint Mózes tette). Itt volt egy nap, mely lement, és egy hajó, ami pedig a kikötőből kiment. És így lőn az Isztambuli Éjszakai Boszporusz Hajótúra.

Na, így már jó lesz...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="...és a hajó elpropellerezett a lemenő nap irányába..."][/caption]

Tavallyal ellentétben az idén nem az Európai Kulturális Fővárosa 2010 egyszeri, és megismételhetetlen éjszakai hajótúrája lesz, hanem csak úgy simán, mint ahogy az elmúlt 50 évben.

Azért, mielőtt belevágunk, nem árt, ha átnézzük a lehetőségeket, ha éjszaka szeretnénk a Boszporuszon hajókázni.

Van a hivatalos éjszakai hajótúra, most erről lesz szó.

Vannak a kevésbé hivatalosak is, amelyeket magán cégek, vagy pedig a fővárosi leánycégek (Turyol, Dentur, stb...) szerveznek.

Vannak a még kevésbé hivatalosak is, amelyek mindenféle cégek hajón kóricálnak a Boszporuszon.

Vannak az annál is kevésbé hivatalosak, amikor diszkó hajó, és más bérelt hajók úszkálnak. És van az Ali bácsi, akinek van egy történelmi, UNESCO világörökség védelme alatt álló csónakja, amivel szintén be lehet mennek éjszaka a Boszporuszra, ha van pár üveg rakí-nk, amit neki tudunk adni. Bár ha túl sokat adunk, akkor lehet, hogy a végén a Szezi-csatornából fognak minket kihalászni...

No tehát, akkor amiről most írunk (ti pedig olvastok), az az IDO szervezésében levő, nagyhajós Boszporusz túra. Terveim szerint a többit is feltérképezzük, csak azok számomra nem annyira vonzóak, mert nem mennek a végig a Boszporuszon (bár az IDO sem teljesen, de a végén felmászva a magyar erődbe már láthatjuk a Fekete-tenger. Igen, mi egy fekete tengert fogunk látni a vak sötétben...), és sokon eléggé hangos a zene. Az Ali bácsit viszont jó

lenne egyszer kipróbálni... :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul este"][/caption]

Az éjszakai hajótúrák június 4-én kezdődnek, és minden szombaton vannak, egészen a Ramazán kezdetéig, azaz augusztusig. Az sajnós nem derül ki, miért nem jár a Ramazán alatt, főleg, ha éjszaka megy...

Amire mindenképpen érdemes felkészülni: tömeg lesz, hatalmas tömeg. A leleményesek visznek magukkal széket. Tavaly láttunk olyat is, aki egy kényelmes irodai, főnöki kerekes székekben utazta végig a túrát...

Másik pedig, hogy este lehet, hogy hideg lesz. Ha így folytatódik az időjárás, akkor pedig már reggel is, nemcsak este.... :P

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul este"][/caption]

A túra 18:30-kor indul -ból. Az igazi kalandorok eljönnek idáig, és itt ülnek fel a hajóra, ameddig még kicsi a tömeg. A kitartóbbak mindjárt oda is szögelik magukat.

Innen 19:05-re (na persze) érkezik meg kikötőbe. Tavaly megállt Modaban is, de úgy látszik, hogy a kikötőből átalakított alkoholmentes bárban a becsempészett sörtől felpörgött közönség túlságosan is fellelkesült a beérkező hajó látványától, ezért idén a hajó inkább messze elkerüli...

Kadıköy még egy jó lehetőség, hogy akkor szálljunk fel a hajóra, amikor az még nincs túlságosan tele...

A következő állomás már . A hajónak ide 19:25-re kell megérkeznie, de a rajta csüngő embertömeg miatt egészen biztosan belassul. Pedig itt lesz igazán tele, mégpedig turistával!

Ha marad még egy kis hely, akkor még -ban 19:50-kor, vagy még előtte ban 19:40-kor meg lehet próbálkozni a felszállással. Láthatjuk, a kapitány már most cikk-cakkban megy.

Tavaly volt még pár megálló, de idén már egyenesen megy Isztambul végére, a és . Vigyázzunk, hogy ne az előzőn szálljunk le, mert ott nem sok látnivaló van. Kivéve ha éjszakai buszos tájékozási túrát szeretnénk a világ egyik legnagyobb városában, miközben visszajutunk a központba. Bár arra is jobb móka a másik, az Ázsiai oldal.

Mire ide megérkezünk, garantáltan sötét lesz, mert 21:05 lesz. Plusz a késés. Felmehetünk a , hogy a teljesen sötétben megnézzük a még sötétebb kilátást. De valószínűbb, hogy a késés

miatt inkább csak egy gyors fagyira jut időnk. Egyébként is érdemes a hajóra idő előtt visszamenni, hogy a legjobb helyeket lefoglaljuk.

Na de, mégis, mit látunk menet közben? Szerencsére nem a nagy feketeséget!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Óváros, este"][/caption]

Érdeemes legalább Kadikőben kezdeni, hogy remek naplementés fotókat készítsünk az óvárosról. Majd ugyan így, ahogy haladunk a Boszporuszon, minden nevezetességet tovább lehet fényképezni, természetesen naplementével. Otthon irigyelni is fognak minket. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ortaköy"][/caption]

Majd amikor visszafele jövünk, mindezt ismét le lehet fényképezni, de most már kivilágítva! Finálénak pedig még egy Boszporusz híd is van, ami különböző színekben világít. Így mindenki kiválaszthatja a neki tetszőt. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="A piros Boszporusz híd"][/caption]

Összegzésnek, amit vigyünk magunkkal:

kisszék
bagett (mind evésre, mind az ülőhelyünkért vívott csatában felhasználható)
fényképezőgépet
extra tárhelyet
és kabátot.

Mindezért az élményért 20 lírát kérnek.

(ami szerintem jobban sikerült, azért is, mert akkor nem fájt a kezem, így nézzétek meg azt is).

...ide pedig várjuk a te élménybeszámolódat...

Térkép:

2011-06-03

Kedves Isztambulban élő magyarok

Bergmann László vagyok Magyarországról. Egy amerikai internetes cég Európai központjának a hálózati vezetője vagyok.

A cég Európai központja Magyarországon van.

Lehetőséget kaptam arra, hogy ezt a csodálatos rendszert néhány gondolatban bemutassam Önöknek. A bemutatásomnak az a célja, hogy mindenki ismerje meg a JÖVŐ KOMMUNIKÁCIÓS rendszerét, lehetőséget adva a törökországi hálózat kialakításában való közreműködésre.

Egy világhálózatot építünk, Törökországban most indítjuk a rendszert és szeretném, ha ebben,

a hálózat kiépítésében minél több magyar embert bevonni, akik továbbadják az információt a helyi embereknek.

Egy internetes világrendszerről van szó, a kommunikációs és marketing termékek prezentációs anyagai interneten keresztül továbbíthatóak.

Nem számít a távolság. Ha valakinek van ismerőse akár 1000 km-el távolabb, úgy annak tovább tudja adni az információkat, és eladni a szoftver csomagot interneten keresztül. Ez egy

érdekes, akár otthonról végezhető tevékenység..

A mi rendszerünkben minden a videókról szól.

8 kommunikációs és marketing terméket terjesztünk el, amelyekkel egy vállalat, egy magánszemély teljesen másként, újszerűen tud kommunikálni és megmutatni magát.

Termékeink: Videó email, videó konferencia, Élő közvetítés, videó fal, videó blog...stb

Ezek a termékek fel fogják váltani a hagyományos most alkalmazott kommunikációs rendszereket. A videó olyan „mintha ott lettem volna” sokkal szebb és hitelesebb.

Ezt a rendszert most indítjuk teljes sebességgel a világon, mert reális emberi igény van a videókra.

Az emberek nem szeretnek írni olvasni, az emberek videókat szeretnek nézni.

Már a gyerek is inkább a TV-t nézi, mint, hogy a mesés könyvet olvassa.

Az amerikai cég nem akar országoként boltokat, eladási egységeket létrehozni, hanem akik használják egyben terjesztők is legyenek.

Ez egyszerű csak a mostani tevékenységünket ezzel a rendszerrel kommunikáljuk le.

Kiemelkedő üzleti lehetőséget ajánlunk annak, aki a rendszerbe bekapcsolódik.

Természetesen először az a legfontosabb, hogy ismerje meg, amelyhez minden segítséget meg

kívánunk adni.

Ennek a rendszernek a kiépítésére keresünk Partnereket Munkatársakat Isztambulban.

MEGVÁLTOZIK A VILÁG KOMMUNIKÁCIÓJA . Ebben a folyamatban mi tevélegesen részt veszünk. 100 országban vagyunk és robbanásszerűen indulni fog a rendszer kiépítése.

3

éven belül a videó emailek 60%-ban felváltják a hagyományos emaileket. Most alig 1%-os az elterjedés..

Vegyen részt velünk együtt Ön is a rendszer kiépítésében és dolgozzunk együtt határok nélkül..

Ebben az üzletben nincsenek határok.

Ezt a rendszert egy gombnyomással máshol lehet eladni, építeni.

ISMERJE MEG.

Legyen partnerem:

Tisztelettel: Bergmann László Hálózati vezető Magyarország

Kérem, keressen:

2011-06-06

A kumpir nem a burgonyának a rokona, hanem a krumplinak!

Magyarul burgonya, törökül pedig patates. Mégis van olyan alkalom, amikor mindkét nyelvben lekrumplizzuk ezt a gumós növényt, mielőtt befanánk.

A kumpir egy török gyors étel, amit az utcán (leginkább Isztambul Ortaköy városrészében) szedhetünk fel, majd belapátolunk a hasunkba.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ortaköy és a Kumpir. A két jóbatár"][/caption]

A kumpir, teljesen meglepő módon, főleg krumpliból áll. Még pedig főtt krumpliból. Ha hivatalosak akarunk lenni, akkor viszont főtt burgonyából. De hívhatjuk főtt pityókának is, vagy főtt kolompérnek is. És ha már krumplizgatunk, akkor , és azt is, hogy mennyire . De ami számunkra mégis a leghasznosabb, hogy magas a tápanyag és vitamin tartalma. Azaz ideális az Isztambulban bolyongó (főleg eltévedt) turistáknak! És még az ára is megfelelő: kb. 10 TL. (Köszönet Rozáliának)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kumpir közelről"][/caption]

Na de mit tegyünk, ha hirtelen olthatatlan vágyunk támadna egy jó kumpir befalására, és nincs a közelben egyetlen török város sem? De még falu se?

Akkor nekünk kell elkészíteni! De ne féljen senki, mert roppant könnyű, és jó eséllyel nem kell extra adagot félretenni a tűzoltóknak sem.

Mi kell hozzá?

Természetesen krumpli. És amit bele pakolunk. De azért itt egy tipp:

Burgonya. 3 darabbal érdemes kezdeni. Egy darabot nem érdemes megfőzni. Ez azt jelenti, hogy pár barátot át kell csalogatni.

Vaj. Valami finom. Az a jó, ami nemrég még múúúzott.

Sajt. Trappista, Mozzarella. Ki lehet még próbálni Ementálival, és füstölt sajttal is. Ha valaki megpróbálta Karavánnal, léci írjon! :)

Kukorica, főtt (csó, levelek, gyökér, föld, és traktorgumi nélkül)

Olíva bogyó. Kimagozva, felszeletelve.

Virsli. Főtt. Érdemes olyat keresni, aminek íze is van, pláne finom. Tudom, nehéz, de hátha...

Kovászos uborka.

Zöldhagyma.

Szósznak ketchup, mustár és majonéz.

Extrának tehetünk bele fokhagymát is, meg ami még eszünkbe jut.

És akkor most a kutyulás.

A krumplikat jól megmossuk, de nem hámozzuk meg. Inkább behajítjuk a forró sütőbe. 300 fokot ajánlanak a weboldalak. A burgonya itt szépen 1 órát fog várakozni. Hogy ne unatkozzon, adjunk neki könyvet, és tv-távírányítót is.

Mi addig előkészítjük a beleválókat:

sajtot lereszeljük.

virslit megfőzzük. Extraként lehet paradicsom pürében főzni.

kukoricát meghámozzuk, lerugdossuk róla a traktor maradványait, levakarjuk a csőről, és megfőzzük. Mármint a kukoricát, nem a csövet. Lustábbak vehetnek kész kukoricát is.

Az uborka legyen kérsz, ne most kezdjük savanyítani. Most csak szeleteljük fel.

A hagymát és az olívát is szeleteljük.

A mustár-ketchup-majonéz triumvirátust nem szeleteljük (pláne nem tubusostól), hanem csak előkészítjük.

Lereszeljük a sajtot.

Behozzuk a tehenet az erkélyről, megfejjük, és vaját köpülünk. Azaz a vaj is legyen kész.

Amikor kész a krumpli, azbeszt kesztyűvel vegyük ki a sütőből, majd egy jó nagy lendülettel vágjunk bele egy bicskával, hosszába! Teljesen ne vágjuk át, mert akkor kipotyog a tartalma. Olyan középig.

Vigyázzunk a forró gázokkal. Még jobb, ha valaki mást kérünk meg erre a műveletre.

Amikor bevágtuk, akkor dobjunk bele egy adag sót, vaját, és sajtot. majd jól keverjük bele. Olyan, mintha kikennénk a krumpli belsejét. A vaj és a sajt jól megolvad, szépen lehet kavarni.

Majd ezután mindent beledobálunk.

Tetejére pedig jöhet a mustár, ketchup, majonéz. Vagy pedig valamilyen másik szósz, amitől finom lesz.

Tipp: ne spóroljunk a sajttal, sem a vajjal!

Tipp2: Jó étvágyat! Kész a kumpir!

2011-06-07

Az A terv kihalt. A B terv is. Van viszont D tervünk is, ami...nos...öööö...

Emlékeztetőül:

A-terv, az Erős Pista magjaiból paprikát növeszteni.

B-terv: simán magyar erős paprika magjából cserepes paprikát növeszteni.

C-terv: hagyjuk az egészet a fenébe, és veszünk még több Erős Pistát.

D-terv: találtunk amatőröknek való cserepes paprikát (erőset). Ezt növesztgethetjük.

Tehát maradt a D-terv. Vettünk egy cserepet, amihez adtak egy zacskó földet, meg egy kis zacskó magot. Mégpedig 3 db magot (tehát van Da, Db, és Dc terv is :D).

Mi lelkesen el is ültettük mind a hármat. Igen ám, de a cserépből 8 kicsi zöld dugta ki a fejét...

Oké, az látszik, hogy nem egyformák. De ami leginkább a paprika lehet, abból is négy darab van... Szóval most kicsit el vagyunk bizonytalanodva...

Ráadásul a nem oda valókat sem biztos, hogy mindjárt ki kellene lakoltatni. Tavaly ugyanis a szél valahonnan egy halom petrezselyem magot hozott, vagy ki tudja hogy, de a cserepeinkből lelkesen bújtak ki a levesbevalók. :)

Kiegészítések:

Itt vannak új képek, a 36. napról... Közben látom, hogy a címben a 40. napot írtam... az még nincs itt.. :D Most már így marad.

2011-06-08

Isztambulról, Törökország legnagyobb, és a világ egyik legnagyobb városáról rengeteg videó van. Csak a YouTube-on 544,000 találat van, és ez az, amikor az Istanbul kifejezésre keresünk rá.

Most ezek közül szemezgettünk néhányat.

Nézzük történelmi sorban őket. Próbáltam promóciós videókat összeszedni, nem pedig házi készítésűeket. Ezeken jól látszik mind a város, mind a reklámok fejlődése is. :)

Elsőnek egy régi videó. Oké, ez nem egy régen készült, hanem csak régi képekből lett összeállítva. Ennek ellenére nagyon szép.

Persze ne gondolja senki, hogy Isztambul valaha is egy csendes város volt, ahol az emberek békésen üldögélnek, kávézgatnak, és semmire sincs gondjuk. Mindig is mindenki rohant, csak éppen nem volt dudu. Volt helyette számár, azzal is lehetett hangjelzést adni, hogyha valaki útban van. És természetesen a város mindig is tele volt macskákkal. :)

A következő már egy valódi promo videó. Ki tudja melyik évben készült, de a maga korában biztos csúcs volt, és drága. Ma már leginkább unalmasnak nevezhető. Bár szépen bemutatja a várost.

Ugyan ennek egy rövidebb, de modernebb változata pár éve készült. Itt inkább a látványon van a hangsúly, nem pedig azon, hogy az embereknek meg is értsék, mit látnak (ez a tendencia egyébként a világon mindenhol, és mindenben megfigyelhető, főleg a filmekben és a számítógépen).

Ez a videó biztosan jóval többbe került, mint a felette levő. De az ára elenyésző a következőhöz képest, ami az Európa Kulturális Fővárosa 2010 kampányban használtak.

Érezhető is a fejlődési különbség.

Ami viszont szerintem legjobban bemutatja Isztambul mindennapi életét, és tényleg nagy különbség a második videóhoz képest, az Sertab Erener Istanbul című 2011-es videoklipje.

Lássunk más verziókat is!

Egy klasszikus szám, Istanbul Not Constantinople. Többször feldolgozott, főleg régi filmekben láttam. Sajnos azok közül egyet sem találtam meg. Helyette itt van egy Warner Brothers verzió:

Másik klasszikus pedig a Hungária Isztambul dala. Vajon van eredeti klipp is?

És végül egy igencsak modern feldolgozás, egy számítógépes játék fog Isztambulban játszódni. Pontosabban egy olyan Isztambulban, ahogy a készítő elképzeli. Bár a helynek

Karaköy hangulata van, de azért messze nem hasonlít rá. Legalább annyira figyelhettek volna, hogy a busznak 34-es rendszáma legyen. És azért a négyminarettes dzsámi azért már... Szóval egészen biztos, hogy a készítők még az interneten sem nézték meg, milyen is Isztambul.

Ennek ellenére mégiscsak jó érzés, hogy egyre több számítógépes játék készítő cég kezdi belátni, hogy a világ nemcsak USA és Nyugat-Európa.

2011-06-09

Isztambul egy hatalmas betondzsungel.

Azt nem tudom, hogy majom is van-e benne, de vadállatot találni az utakon bőven. Néha én is közéjük tartozom.

De azért valahol a törökök a szívük mélyén mégiscsak szeretik a természetet. Talán jobban is, mint más népek. Ezt bizonyítja az a rengetek kutya és macska, akik békésen éldegélnek a városban és mindenki ellátja őket étellel és simogatással.

Isztambulról azt gondolnánk, hogy csak beton az egész. Mégis, meglepően sok park található a városban. Néha a legmeglepőbb helyeken. Sőt! Ami nekem az egyik kedvencem, hogy ha tudnak, akkor vigyáznak a fákra is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fák az úton"][/caption]

A tengerpartokon pedig egészen komoly kis parkok vannak, ahova az emberek kiülhetnek.

Ez a kiülés néha csak annyit jelent, hogy pár percre leülnek magukban, vagy az ismerősökkel. Néha beülnek teázni, és akkor már kicsit hosszabb időt töltenek. De amiről mi most beszélünk, az a fél-, egész napos program: a piknik.

Az igazi török piknik az, amikor kimennek a zöldbe, és ott jót esznek. De a jó evés alapvető része a frissen (naná, hogy grillen) sült hús. Már pedig, ha jó idő van, akkor az Aranyszarv és a Boszporusz partjára ezerszám mennek ki az emberek piknikezni. Olyannyira sokan, hogy a víz alig látszik a füsttől, ahogy mindenhol sütik (füstölik) a húst. Tudjátok: apu majd megmutatja nektek, hogy kell ezt csinálni. Majd: Nem baj apu, itt a sarkon veszünk kebabot.

De ez az egyszerű piknik. És nem túl elegáns. Az igazi isztambuli ilyenkor elmegy falura.

Előtte azért tisztázzuk ezt a falus dolgot. Isztambulban nem úgy van a határa, mint mondjuk Budapestnek. Isztambul valójában egy megye, amin belül városrészek vannak (pl. Ataşehir egy város, Apa (Atatürk) Város, mint pl. Terézváros). Némelyiknek ma is falu a neve. Pl. Kadıköy névben a köy falvat jelent. Más dolog, hogy Kadıköy faluban félmillió ember lakik...

Azok a falvak, ahova az emberek eljárnak piknikezni, azok formailag még Isztambulhoz tartoznak. Tehát nem megyünk el otthonról, csak 60-80 km-el odébb.

Az ázsiai oldalon (lásd a térképen) elég nagy zöld rész van, ahol speciális piknik falvak találhatóak. Ez azt jelenti, hogy ezekben a falvakban az ég világon semmi sincs, csak egy kert. Mármint nem egy, hanem minden telken egy-egy hangulatos kert található. Ezek a

kertek pedig várják a piknikezni vágyókat.

Mindenki a piknikre van felszerelve. A kertekben már előre van készítve a grillező rác. Általában ennek a használatával fizetjük meg a kert bérleti díját. Utána pedig ha akarjuk, és nem vagyunk bátrak, akkor a szakács fog a rácson sütogetni. De a törökök inkább bevállalják, hogy szentet esznek, és inkább maguk sütogetnek. A kertekben vehetünk előkészített húsokat, bepácolva, felszeletelve, stb.. Vagy pedig hozhatunk magunkkal is. Leggyakrabban ez azt jelenti, hogy a falu egyetlen boltjában vesszük meg a húst, ahol érdekes módon csak húst, italt, kenyeret, paradicsomot és paprikát árulnak. Vajon miért nem találunk pl. száraz tésztát? :)

Mindezzel úgy érezhetjük, hogy kimentünk a zöldbe, sütogetünk, és elfelejtjük Isztambul sürgését és forgását.

De hamar rá kell ébrednünk, hogy velünk együtt még néhány millió ember is így gondolja. A hétközi tömeg hétvégén a falvakban található. Főleg ha annyira pocsék volt az időjárás hónapokig, mint az idén, és mindenki ki van éhezve egy kis zöldre. A kertek többsége már reggel megtelt. Az utakon hatalmas forgalom. A falvakban áll a füst. És mindenhol nagy a zaj.

Sebaj! Akkor is kimozdultunk Isztambulból, akkor is kint vagyunk a csendben, és a békében. :)

2011-06-10

Mindannyiunk nagy kérdése, hogy hol tanuljunk meg törökül? Vagy másképpen fogalmazva: hogyan tudjuk a török nyelvet megtanulni. Pláne jól, gyorsan és egyszerűen.

Nagy Anitától kaptuk a tippet, és fel is kerestük a nyelviskolát, ahol törökül lehet tanulni, és megtanulni.

Vannak hagyományos tanfolyamok, és modern (pl. e-mailes, és skype-os) tanfolyamok is. Sőt! Idén nyárra egy különleges intenzív török nyelvtanfolyamot ajánlanak minden törökül tudni vágyóknak.

De mégis, a nyelviskola kiemelt célja, hogy a tanulók valóban megtanulják a török nyelvet. Ehhez pedig a szokásostól eltérő, új módszert használ.

2011-06-13

Úgy tűnik, hogy az olcsó hátsó ajtós turista járat, a Wizz Air, nem jár többet Isztambulba. Bár a cég azt mondja, hogy ez csak ideiglenes.

A hír a -ról származik.

Wizz Air: isztambuli járat felfüggesztve!

"A charter engedélyünk június közepétől nem lett meghosszabbítva, így más lehetőség híján a Budapest-Isztambul járatot egyelőre szüneteltetjük" - tájkoztatta a Turizmus Online-t a Wizz Air.

Kérész életű volt a járat, mely menetrendszerinti közlekedésre sosem kapta meg az engedélyt a két ország légügyi hatóságaitól. Így lett belőle a 2010. decemberi 17-i indulásra fából vaskarika, menetrendszerinti, vagy állandó charter. Sok kritika érte a fapados fuvarozót török oldalról. A járat indulásának napján a török légügyi hatóság egészen odáig ment, hogy a főigazgató hivatalos levélben figyelmeztette Váradi Józsefet, a Wizz Air vezérigazgatóját, amennyiben a légitársaság nem hagy fel a charterként elindult isztambuli járatra történő jegyek közvetlen értékesítésével, jogi lépéseket tesznek – értesült akkor a Turizmus Online szerkesztősege. Ennek oka, hogy Jegyet a bérelt charterekre a gépet a légitársaságtól bérlő chartergazda vagy a vele szerződött partnerek értékesíthetnek, azt a légitársaság közvetlenül nem árusíthat. Kivételt képez az az eset, ha a légitársaság tulajdonát képezi egy utazásszervező cég is.

A Nemzeti Közlekedési Hatóság

(NKH) Légiközlekedési Igazgatósága mást kifogásolt. Tőlük decemberben megtudtuk: a Wizz Air még korábban uniós úti célok tudomásulvételét kérte az NKH-tól. Ezek közt bújt meg a Sabiha Gökcen-i járat is, mely az EU-n kívül esik. Emiatt a Nyitott Égbolt elvén működő uniós gyakorlattal ellentétben nem elég a két érintett ország légügyi hatóságainak jóváhagyása, hanem ahhoz az államok közötti légügyi egyezmény módosítása szükséges. A tévedést az NKH munkatársai akkor jelezték a társaság felé, tudomásukra hozva, hogy a menetrendszerinti isztambuli járatot a hatóság nem hagyja jóvá.

Válaszképpen a Wizz Air arra jutott, hogy állandó charterként üzemeltetné a járatot. Ez fából vaskarika, vagy állandó, menetrendszerinti járatot üzemeltet valaki, vagy alkalmanként közlekedő, többnyire utazásszervezőknek bérbe adott chartert – közölték az NKH-nál.

Arnold Ferenc, az NKH Légiközlekedési Igazgatóságának megbízott igazgatója még decemberben mondta: az ügyben folyik a konzultáció a légitársaság, a hatóság, a minisztérium valamint a török fél között. Szerkesztőségünk megtudta: hazai részről megvan a nyitottság, de sok múlik a török félen.

Ugyanakkor a Wizz Air szerkesztőségünknek csütörtökön eljuttatott közleményében ekképp fogalmazott: „Az utat 2010 decemberében indítottuk, kezdetben charter engedéllyel. Azóta többször kértük az illetékes hatóságoktól a menetrendszerinti járat-kijelölést, de a kezdeti pozitív visszajelzések ellenére, ezt a mai napig nem kaptuk meg.” Ezt

az engedélyt –tudtuk meg – a társaság június közepétől nem tudta meghosszabbítani. Hazánk és Törökország között a menetrendszerinti, polgári légi forgalmat a hatályban lévő 1968-as kétoldalú légügyi egyezmény szabályozza. Ennek értelmében a magyar részről kijelölt, a másik fél által jóváhagyott menetrendszerinti fuvarozó egyelőre a Malév. Ugyanakkor az egyezmény 3. cikkeje nem zárja ki a lehetőségét több légitársasági vállalat kijelölését a menetrendszerinti forgalomban... Amennyiben abban a felek egyetértenek, de kiköti, hogy a kérdéses társaságnak vagy a kijelölő szerződő fél - azaz a magyar vagy török állam, vagy a szerződő államok polgárainak tulajdonát kell képeznie. A Wizz Air-t emiatt éri bírálat mondván, hogy a magyar üzemelési engedéllyel, de amerikai tulajdoni háttérrel, genfi székhellyel és a Nagy-Britanniához tartozó Guernsey szigetén bejegyzett fapados a fenti kritériumoknak nem felel meg maradéktalanul. A Turizmus Online értesülései szerint májusban a két ország az egyezmény felülvizsgálatát kezdeményezte. A megbeszélések során döntés született a járatok országonként heti 10-re növeléséről. Októberben a felek tovább folytatják a tárgyalást, melynek alkalmával ismét terítékre kerülhet a Wizz Air ügye. Addig is: „Továbbra is megteszünk mindent, hogy Budapest és Isztambul között repülhessünk” – tájékoztatott a légitársaság.

Kicsit jobban körbenézünk, kiderül, hogy a probléma már az előtt létezett, hogy az első Wizz Air gép leszállt volna Isztambulban:

Jogi lépéseket fontolgat a török légügyi hatóság a Wizz Air ellen, amennyiben nem hagy fel a végül charterként működő isztambuli járatára történő közvetlen jegyértékesítéssel - számolt be a Turizmus Online.

A török légügyi hatóság főigazgatója hivatalos levélben figyelmeztette a Wizz Air vezérigazgatóját, amennyiben a légitársaság nem hagy fel a charterként elindult isztambuli járatra történő jegyek közvetlen értékesítésével, jogi lépéseket tesznek.

Jegyet a bérelt charterekre a gépet a légitársaságtól bérlő chartergazda vagy a vele szerződött partnerek értékesíthetnek, azt a légitársaság közvetlenül nem árusíthat. Kivételt képez az az eset, ha a légitársaság tulajdonát képezi egy utazásszervező cég is, mint a Malév-Malév Air Tours vonatkozásában.

A Wizz Air pénteken debütál, Isztambul Sabiha Gökcen repülőtérre közlekedő járata sajnálatos módon december 17. péntekig sem kapta meg menetrend szerinti járat indításához a két ország légügyi hatóságainak engedélyét, így az charterként repüli a két város közötti útvonalat.

A légitársaság kommunikációs ugyanakkor azt mondja: „Az érintett hatóságok minden szükséges engedélyével rendelkezünk. Az iparági gyakorlat szerint a Budapest - Isztambul járat technikailag charter besorolás alá esik. Jegyeket a wizzair.com-on, vagy partnereinken keresztül lehet vásárolni.”

Az ügy előzménye, hogy a Wizz Air még korábban uniós úti célok tudomásulvételét kérte az NKH-tól. Ezek közt bújt meg a Sabiha Gökcen-i járat is, mely az EU-n kívül esik. Emiatt a Nyitott Égbolt elvén működő uniós gyakorlattal ellentétben nem elég a két érintett ország légügyi hatóságainak jóváhagyása, hanem ahhoz az államok közötti légügyi egyezmény

módoítása szükséges.

A tévedést az Nemzeti Közlekedési Hatóság (NKH) munkatársai jelezték a társaság felé, tudomásukra hozva, hogy a menetrendszerint isztambuli járatot a hatóság nem hagyja jóvá. Válaszképpen a Wizz Air arra jutott, hogy állandó charterként üzemeltetné a járatot. Ez fából vaskarika, vagy állandó, menetrendszerinti járatot üzemeltet valaki, vagy alkalmanként közlekedő, többnyire utazásszervezőknek bérbe adott chartert – közölték az NKH-nál.

Tovább bonyolítja a helyzetet, hogy a hazánk és Törökország között hatályban lévő 1968-as kétoldalú légiügyi egyezmény értelmében a magyar részről kijelölt, a másik fél által jóváhagyott menetrendszerinti fuvarozó egyelőre a Malév. Ugyanakkor az egyezmény 3. cikkeje nem zárja ki a lehetőségét több légitársasági vállalat kijelölését a menetrendszerinti forgalomban.

A Wizz Air honlapján körülbelül november végéig az isztambuli járatra foglalva jól látható módon szerepelt, hogy a járat indítása a két kormány közti megállapodás függvénye. A figyelmeztetés lekerült, az azonban nem szerepel.

A pénteki beszámoló alapján a járat nagy népszerűségnek örvend; a december 17-i gép majdnem tele, több mint 160 utassal repült el a török metropolisz ázsiai oldalán fekvő Sabiha Gökçen-re és rendben vissza is érkezett a Ferihegyre.

A, még decemberből való.

Amit még tudunk, hogy ez (egyenlőre) nem zavarja az antalyai utakat. Reméljük, úgy is marad.

Továbbiak itt, az

2011-06-14

A blogon ritkán van politikai jellegű téma, és akkor is megpróbálunk semlegesek maradni. Most viszont egy nagyon komoly választás zajlott le. Mivel már nincsen kampány, és az utórezgések is kezdenek elmúlni (de legalább csend van az utcán), így már nyugodtabban lehet beszélni róla. Lehetőleg megint megpróbálunk függetlenek maradni.

[caption id="" align="aligncenter" width="276" caption="Törökországi választások a Google-n"][/caption]

A fő híreket, meg a politikai elemzését megtaláljátok egy csomó másik oldalon, magyarul, és angolul is. Bár mondjuk nem lenne baj, ha a nyugat végre eldöntené, hogy a jelenlegi politikai pártot kedveli, utálja, elfogadja, vagy elveti... De azért a cikkek többsége nagyjából rendben is van.

Mi inkább azt próbáljuk megmutatni, hogyan is zajlott ez a mindennapokban.

Ehhez egy kis történelem.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy félsziget a Mediterránon, ahol kitalálták a demokráciát. Vagy pedig annyira jók voltak a médiában, hogy végül mindenki elhitte, hogy ők találták ki. A helyet mindjárt el is nevezték Athénnek. De lehet, hogy fordítva volt. Minden esetre a történelem tanárok Athéni Demokráciának nevezik, mint egy rejtett üzenetként, hogy ilyen máshol nincs.

Az érdekesség, hogy ehhez a helyhez oly közel, Anatóliában és a környékén, viszont sokkal inkább volt jellemző, hogy a problémákat, kinekvanigaza és uralkodásokat inkább hangos ricsajjal, harci szekerekkel, oroszlánok uszításával, éjszakai késelős kalandokkal, háremi csel fogásokkal, vagy pedig dudálással oldották meg. A többségnek inkább csak akkor van igaza, ha éppen jó sokan vannak egy helyen (lásd -t). Így aztán a demokráciát másképpen kell megoldani. Sajnos a nyugat nem igazán törekszik arra, hogy ezt megértse.

Ezzel Atatürk is tisztában volt, amikor a Török Köztársaság alapításán ügyködött. De még nála is felléptek problémák. Pl. amikor úgy érezte, hogy már felnőtt a lakosság a demokráciához, beengedte az ellenzékét is a parlamentbe. Mindjárt lett is lövöldözés. Ezért egyfajta felügyelt demokrácia van. A hadsereg, aki teljesen elkötelezett Atatürk elvei iránt, védi a demokráciát, ha kell, a parlamenttől is. Erre eddig háromszor került sor. Legutoljára 1980-ban. A nyugat egyébként ezt szokta gyakran felhozni ellenpéldának, hogy mennyire nem szabályos a török demokrácia.

Ezzel együtt Atatürknek volt még egy utolsó ügyes húzása: A Dolmabahçe palotában halt meg. Ezzel azt szerette volna jelképezni, hogy a korábbi szultánság nem szűnt meg teljesen, hanem átalakult demokráciává.

Úgy tűnik, hogy ez a módszer többnyire beválik. Törökország sikeresen kievickélt az

Oszmán Birodalom válságából, megúszta a II. Világháborút, mára pedig a térség legerősebb állama lett, és hihetetlenül erősödik tovább.

A nagy változás 1999-ben következett be, amikor volt a nagy földrengés. A korábbi párt eléggé lazán kezelte az ügyeket, így egy új párt sikeresen jutott hatalomra, majd azt követően éppen most nyertek harmadszor a választásokon. Abba most nem akarok belemenni, hogy ez a sikeres politikázás vagy a sikeres betonozás miatt történt. Ez a párt az AK parti. Igazság és Fejlődés Pártja, de így rövidítve azt jelenti, hogy okos párt. Jelképe a villanykörte (no melyik Eu pártnak van ilyen modern logója?).

A párt megítélése kettős. Sokan szeretik, mert sok mindent tettek. Sokan pedig utálják, mert szerintük eliszlámosodik az ország. A hívők azt mondják, nézd, van metróbusz, míg az ellenzők azt, hogy de nézd meg, mennyire vacak. Tény, hogy tényleg van metróbusz, amivel éjszaka egészen nagy távokat lehet megtenni, és az is, hogy olyan, mint a budapesti Combino: minden nap születik róla egy új vicc.

Ennél jobban nem akarok belemenni, mert akkor már valamelyik oldalt állást kell foglalni.

Nekik a legviccesebb megmozdulásuk az volt, amikor a kampánydalt (erről még lesz szó) az egész tömeg énekelte, csak a miniszterelnök rontottal el mindig a szöveget. :)

Másik nagy párt a CHP, a Köztársasági Néppárt, Atatürk pártja. Ő azt mondják, hogy megpróbálják a lakosságot gondolkodásra bírni. Igen, a demokrácia akkor működik jól, ha olyanok szavaznak, akik gondolkodnak is. Csak sajnos kiderült, hogy az emberek többsége egyáltalán nem akar gondolkodni. Úgyhogy ameddig ez a politikájuk, nem hiszem, hogy előbbre jutnak.

Utána jön a MHP, Nemzeti Cselekvés Pártja. A török Jobbik. Róluk néha egészen vicces hírek szoktak lenni. Mostani kampányban a pártelnök a társadalmi különbségekről beszélt, hogy a gyerek megkérdezi az anyukájától, hogy neki miért nincs keksze (bisküvit) és csokija (cikolata), míg másnak van. Ez különösen felkapott lett, pláne, hogy nem sokkal előtte a bisküvitet pisküvitnek mondta. Erről több videó is készült.

Van egy különleges, Fenerbahçe verzió is. Ebben csoki helyett a kupa a fő a téma.

Ha más nem is, ennyi biztos megmarad ebből a választásból. :)

A három nagy mellett számtalan kisebb párt is van. A török választás érdekessége, hogy a parlamentbe jutáshoz legalább 10% kell. De mivel rengetek a kispárt, a 10% pedig magas, ezt a küszöböt nem tudják elérni. Ezért csak a három nagy van a török parlamentben. Igen

ám, de ők nem töltik ki az összes helyet! Mi lesz a többi székkal? Porosodik? Kiadják a sarki kebabárusnak? Nem, a bejutott pártok osztoznak rajta (az eredmények függvényében). Így viszont a végső elhelyezkedés nem feltétlenül tükrözi a tényleges eredményt. Előfordulhat olyan szituáció is, hogy csak egyetlen párt haladja meg a 10%-t, de mondjuk ő is éppen csak. Mivel ő az egyetlen, aki bejutott, az összes szék az övé lesz. Azaz bár 10%-ot ért el, mégis 2/3-os többséget (sőt! 100%-os) részvételt ért el.

Éppen ezért a nagy küzdelem a 10%-ért folyt. A mostani választás komoly tétje az volt, hogy az AK parti eléri a 2/3-os többséget, vagy sem. Nem érte el. Ami leginkább azért is jó, mert szerintem egyetlen demokráciának sem tesz jót, ha egy párt túl nagy hatalomra tesz szert. Tudnék példát mondani, de nem akarom, hogy az index fórum állatkertje ide is beköltözzön... :P

Sőt! A török választási matematika eredményeként a kormányzó párt nagyobb százalékot ért el, de mégis kevesebb embere jutott be, mint 4 éve. Ennek oka pedig az, hogy voltak függetlenek is. A BDP, a kurd Béke és Demokrácia Párt egy ügyes trükkel 36 embert juttattak be. Ők csak 5% értek el, viszont nem pártként, hanem függetlenként. Ebben az esetben pedig aki a körzetben nyer, az automatikusan a parlamentbe jut. Majd később összeállnak pártok. A szabályok itt megengedik.

Hogyan néz ki ez a mindennapokban?

Először is, felújították a sarki kisutcát.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Választások és útfelújítások"][/caption]

Ez még a kampány kezdeni, békésebb időszaka. Persze ezt is úgy újították fel, ahogy Magyarországon is megszoktuk. Felverték az aszfaltot, lerakták a szép új követ. Egyesével, gondosan összeillesztették (megjegyzés: alapozás azért nem volt, mert így majd pár év múlva újra fel lehet újítani), szépen elsimították. Majd amikor kész lett, akkor jött a csatornafelújítás. Na de nem ám felszedni a frissen lerakott követ! Inkább átvágjuk őket! Úgyhogy ezzel a kisutcával jól elvoltak másfél hónapig.

Én ilyenkor azért mindig arra gondolok, hogy lám-lám, mennyi embernek jut így munka. És bár jól elherdáljuk az adófizetők pénzét, de azért ez valahol mégiscsak visszajut... Ehhez mondjuk az kell, hogy a kő, a munkás, a cég, meg a markoló amit tönkretettek, az mind török legyen.

Majd ezután jöttek az ígéretek. A miniszterelnök nagyon belejött, mert a vége fele már ultraszuper ötletekkel állt elő: még egy Boszporusz, Isztambult feldaraboljuk, lesz még harmadik híd, harmadik reptér, a Taksim térről pedig kitiltjuk az autókat. Ők majd alatta egy barlangrendszerben fognak közlekedni. Arra azért gondosan ügyelt a tervező, hogy a felszín alatt éppen olyan kusza legyen a jövőbeli út, mint most. A török érezze otthon magát akkor is, ha a kedvenc tere alatt halad éppen.

Mivel az ő pártja nyert, kíváncsian várom a kész projekteket. Igazán új lehetőség, hogy egyik Boszporuszon felhajózzunk, másikon pedig le. Csak ne jöjjön szembe tartályhajó! :)

Természetesen nem maradhatott el a mit tettünk rész sem. Ebből a sorozatból a kedvencem a múltkori önkormányzati választásokról van. Azt mondja, hogy 520 tonna aszfaltot öntöttek (ki). Ez így nagyon korrekt. Az otthoniak is csak tanulhatnak belőle! Mert ebbe bizony nem lehet belekötni. Ott a papír, a számla, hogy megvolt az 520 tonna aszfalt. De az, hogy mi lett vele? Hova lett kiöntve? Bele a Boszporuszba? Vagy parkoló lett belőle? Sikerkült A várost összekötni B-vel? Hány sávós lett? Jó lett-e? Hogy néz ki? stb...

- Hát kérem! Mi azt nem mondtuk! Csak azt, hogy kiöntjük!

A törökországi választások különlegessége mégiscsak a hangulat. Azaz, ami igazán törökös! Nem maradhat el a zene. Az nagyon fontos, mert a törökök imádják a zenét. Vannak fő kampánydalok, amik leginkább a tv-ben mennek. Az emberek pedig megszeretik, és éneklük. E mellett pedig ott vannak a kampányautók, ami egy kisteherautó telepakolva hangszóróval. Amerre csak járnak, ordít a zene. Lehetőség szerint a kerület etnikumi összetétele alapján. Pl. a bosnyák-török részen jó kis pattogós nótát hallhatunk. Beşiktaş tanuló övezetében viszont a rap a menő. Hol azt éneklük, hogy a miniszterelnök ellopta a pénzünket, hol pedig arról, hogy ő adja oda. Attól függően, melyik párt autója is robog arrafele.

Ha pedig kettő összefut a pirosban, akkor kezdődik a zeneháború: ki tud több decibelt produkálni. Ezek után nagyon kellemes visszatérni abba a választások utáni Isztambulba, ahol csak a kocsik dudálnak, és az árusok kiabálnak... :)

A másik ilyen a zászlók. Bár az idén be volt tiltva, hogy egész Törökországot úgy feldíszítsék zászlófüzérrel, mint a karácsonyfát az oviban. Ennek ellenére nem maradt ki ez sem az idén. Általában egy-egy párt székhelyének a környéke van tele a zászlókkal. Messzire nem akarnak elmenni, így a közeli villanyoszlopokra, és már kiálló részekre fűzik fel a színes lobogókat. Igaz, az első kamion utat vág benne, de még így is kellő mennyiségű maradt. Ezzel együtt a népszerű helyekre kampány standokat is állítottak. De török szokás szerint nem egy, hanem legalább három-négy párt ült ki egymás mellé a zászlók alá. És persze mindenhol ment a zene, és a mulatság. Az egész sokkal jobban hasonlított egy hétvégi vásárra. Csak a percc hiányzott. Dehogy is! Természetesen a simit árus sem maradhat el olyan helyről, ahol ennyi ember megfordul. Ott is van a képen!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kampány vásár"][/caption]

Azt várnánk, hogy ilyen helyen előbb-utóbb kitör a verekedés. De nem. A kampány standos emberek szépen-lassan (kb 10 perc) összebarátkoznak, és az ellenfél pártosok együtt mennek el ebédelni. Majd hangulattól függően közösen szidják a kormányt, vagy az ellenzéket, vagy az időjárást.

Végeredmény:

Mi lett a vége? Leginkább a csend. :) Nagyon kemény kampány volt, sok zajjal, tüntetéssel, vízágyúval, Molotov-koktéllal, és anti-Molotov-koktélos busszal. Bár nem derült ki, hogy az új busz, mivel védekezik a dobálók ellen. A sajtó a mindenhova felszerelt kamerákról beszélt, a sofőrt viszont csak az érdekelte, hol is van a duda. Mi pedig úgy láttuk, hogy olyan csúnya rózsaszín, hogy kár megdobálni.

Mégis, a rengeteg kampánybeszéd, a hatalmas tömegek, és a feszültség ellenére végeredményben ugyan ott vagyunk, mint 4 évvel ezelőtt. Igaz, minden párt nyert valamit

(egyik vezetőnek sikerült leizgulnia 15 kg), de lényegi változás a török parlamentben nincsen.

2011-06-15

Fél évvel ezelőtt már szó volt arról a törökről, aki . Ismerjük meg egy kicsit jobban!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Villanyszerelő óraárus"][/caption]

Hősünk (nemhivatalos) munkahelye Isztambulban, az ázsiai oldalon, Kadıköy-ben található. Mindjárt a kikötő közelében. Ő órát árul, mégpedig egy kapcsoló szekrényből. A benne levő szögekre van felakasztva az árú. Természetesen mindegyik eredeti.

A munkahelye mára egészen komfortos lett. A képen (katt a nagyításért) láthatjuk a Coca Cola napernyőt (talán ő a szponzor?). Az árnyékolja be a showroomot, nehogy túlságosan felmelegedjen a termék. És persze a sales-marketing-logistic-CEO csoport (aki a Police csoport megjelenésekkor running csoportá alakul) buksiját is óvni kell a káros uv-sugárzástól. Így hősünk is az ernyő árnyékában áll.

Vagyis dehogyan áll. Ez is csak egy munkahely, ahol kulturált körülmények között, komfortosan szeretnének az emberek dolgozni. Ezért a török hősünk inkább ül. Mégpedig az elektromos kapcsolószekrény társaságában levő kávézó előtt.

Itt kényelmes székek és jó társaság várja a sales kampányban megfáradt dolgozót. És még cigire is jut idő.

2011-06-16

Egy szuper új sorozat van a török tv-csatornáknban, amitől jó nagyokat lehet röhögni.

Török neve Sanslı masa, ami Szerencseasztalt jelent.

A sorozat egy különleges rejtett kamerás show, amit viszont sajnos csak egyszer lehet eljátszani.

A történet a következő:

Van egy kávéház/étterem, ahol 10 kamerát rejtenek el. És egy halom lelkes civilt, akik szükség esetén közbe lépnek. Az egyik asztal az, ahova a kiszemelt áldozat kerül. Ez a Szerencseasztal.

Természetesen mindenki be van avatva az étterembe (és be is van drótozva), még a pincér is. Az ő dolga, hogy a betévedt vendéget a megfelelő helyre ültesse. A leggyakoribb mese az, hogy aki oda ül, szerencsés lesz, és ingyen ehet. No, ki nem akarna oda ülni? :)

Mindig párok a kiszemelt áldozatok. Mihelyt leültek, a szervezők kihívják az egyiküket. Ő lesz a játékos. Neki elmondják a titkot, hogy minden be van drótozva. Kap mikrofont és fülhallgatót. Majd elmondják neki, hogy a háttérből fognak neki sügni, mikor mit csináljon, és mit mondjon. A párjának semmiképpen nem szabad megtudnia, hogy őt irányítják, és figyelik. És persze nem szabad nevetni sem. Ez a legnehezebb.

A tét nagy: 5000 TL (kb. 600.000 forint).

A szervezők nem tétlenkednek. Miután a játékost visszaküldik az asztalhoz, furábbnál furább feladatokat adnak. A partner sokszor azt hiszi, hogy barátja, fia, lánya, stb... meghibbant.

A szervezők nagyon kreatívak. Volt már olyan srác, aki éppen körülmételésről érkezett a barátnőjéhez; valakit megszálltak a szellemek; a srác szerelmes egy 70 éves nagymamába és házassági engedélyt kér a saját anyjától, stb...

Mindeközben a játékosok zseniálisak. Nagyon élethűen játsszák a szerepüket. Nem mosolyodnak el, és pontosan kövezik az utasításokat.

A másik ember, aki nem tud róla, hogy be vannak kamerázva, ő pedig nagyon érdekesen tud viselkedni. Persze az anyuka nem engedi megházasodni a fiát. De viszont a szellemmel megszállt lány barátnője nagyon is segítőkész. Így kiderül, kinek vannak igazi barátjai.

A szervezők azért gondoskodnak arról, hogy az események kellően kuszák legyenek. De ne legyen lehetetlen. A játék lényege nem az 5000 líra. Az csak a játékos biztatására van. A

szervezők segítenek a játékosnak végigvinni az akadályokon. A cél a nevetés, és a játékos a végén mindig eléri az 5000 lírát.

2011-06-17

Az átlag turistának, mikor Isztambulba érkezik, és kilép a hotelből, feltűnik, hogy valami nem oké itt. Az extrém turistának pedig, aki olyan hátsó utcákba is bejut, ahova a térképkészítők nem, ő pedig valóban átéli, hogy bizony valami nincs rendben a világ egyik legnagyobb városában.

Miért ilyen romos itt minden?

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul, Fener"][/caption]

Isztambul belvárosa, pontosabban a történelmi városrész nem a szokványos méretű. Ha a Topkapı palota bejáratánál felülnénk egy sirály hátára, és megkérnénk, hogy repüljön el a Héttoronyig, akkor 5.3 km-t kellene csapkodnia a szárnyaival (jobb híján gyalog megyünk, akkor viszont 5.7 km). Összehasonlításképpen (mint a NationalGeographicben, hány szénrel megrakott vagon súlyával egyezik meg) Rómában a Colosseumtól a Spanyollépcsőig 2km a távolság. Ha pedig ezt a területet Budapestre szeretnénk kivetíteni, akkor az Erzsébet-híd pesti oldalától egészen a Pillangó utcai metró megállóig kellene elmennünk.

Ez mind az a terület, ami valaha fallal volt körülvéve. Még a Bizánci Birodalom idejében...

A terület neve Fatih, aki az a szultán volt, ki elfoglalta Isztambult. Területe 17 km², ami nem tűnik soknak. De itt több, mint 400.000 ember lakik. (Megint egy hasonlat:) Ez kétszer annyi, mint Debrecenben, Magyarország második legnépesebb városában (Debrecen területe egyébként 461,65 km²). Igen, itt az emberek nagyon sűrűn laknak. Minden négyzetkilométerre több, mint 26.000 ember jut (és ez átlag, amibe a parkok is (pl. a hatalmas Gülhane) is be van számolva, azaz valójában még nagyobb a sűrűség).

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul, Samatya - de legalább mindenkinél van parabola antenna"][/caption]

Miért is ezek a számok? Hogy jobban el tudjuk képzelni ezt a hatalmas sűrűséget. De nem, nem lehet ennyi embert ekkora helyen elképzelni. Pedig a állítólag egymillió ember is összegyűlt egy-egy kampánybeszéd meghallgatásához.

Tehát a terület is, de még annál is több ember lakik ott. A házak régiek, nagyon régiek. Éppen ezért kicsit. Valahogy régen kisebb helyen is kényelmesen elfértek az emberek. Nem kellett a hely a plazma-tv-nek. Ma viszont már kell. Ezért nem egyszerű a felújítás, mert a korábbinál nagyobb lakásokat kellene valahogy összehozni. No de közbeszól a műemlékvédelem, meg a városarculat és a többiek, amiért nem igazán lehet sem a házakat

összevonni, sem pedig valamilyen irányba bővíteni.

Így a végeredmény az, hogy sok sok sok apró ház van. Akinek viszont pénze van, ritkán szeretne oda költözni. Inkább olyan helyre megy, ahol hely is van.

No persze nem minden rész zsúfolt, csak általában. Sok helyen látni felújításokat is. Így szépen-lassan, majd valamikor ez a terület is tiszta és modern lesz. Csak éppen nagyon, de nagyon sokáig tart, mert nagyon, de nagyon sok munkára (és persze pénzre) van szükség.

Viszont Isztambul Fatih kerületének is megvan a maga varázsa. Mivel ez a történelmi városrész, rengeteg rejtett történelmi emléket találhatunk.

De ne vonjunk le elhamarkodott következtetést, ha kicsit romosnak látszik. Isztambul nem mindenhol ilyen. Az alábbi képen Maslak üzleti városrész látszik. De ott van Levent is, ahol a bankok felhőkarcolói és Isztambul és Európa legmagasabb épülete, az Aĝaoĝlu-torony (500 m) található.

[caption id="" align="aligncenter" width="298" caption="Isztambul, Maslak, ahol az épületek még a zászlónál is hosszabbak"][/caption]

2011-06-20

Pontosabban az akbil árusítása szűnt meg. A rendszer még működik, a régi akbilek tölthetőek, használhatóak. De újat nem tudunk venni. Helyébe az Istanbul Kart lépett.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Akbil"][/caption]

Az akbilt 2010. szeptemberben kezdte leváltani az Istanbul Kart. Akkor még csak a diák bérlet és a nyugdíjas bérlet került lecserélésre. Igaz, akkor mindegyik. Azaz az összes diák és nyugdíjas 2010. szeptember 1-től már csak Istanbul Kart-al tud közlekedni.

Akkoriban még azt mondta mindenki, hogy az akbilnek vége. De egészen május közepéig tudtunk akbilt venni.

Júniustól viszont már egészen biztosan csak az Istanbul Kart kapható.

Az Istanbul Kart csak alakjában különbözik az akbiltól. Használata megegyezik. Ugyan azokon a járműveken (Busz, hajó, villamos, metró, felvonó) érvényes. Sok esetben gyorsabban is működik.

Ugyan úgy automatákból tudjuk feltölteni. Ilyet a nagyobb állomásokon, kikötőben találunk. Feltölthető még az akbil/Istanbul kart feliratú fehér bódéknál, és az újságárusoknál is (szintén kint van az akbil felirat).

A kártya depozitos. Vásárláskor 10 TL-ba kerül, amit visszakaphatunk, amikor visszaadjuk a kártyát.

Egyelőre még nem teljesen tiszta, hol lehet Istanbul Kartot venni. Elvileg a reptéren lehet, de van akinek sikerült, és van akinek nem.

Itt van néhány hely, ahol biztosan árulják:

2011-06-21

Elektromos cuccot nem érdemes Törökországban venni, mert jóval drágább. De azért mégis előfordulhat, hogy valamit csak itt találunk meg.

Íme egy fontos tanács!

Törökországban az emberek kicsit másképpen állnak hozzá az üzlethez, mint Magyarországon. De jó tudni, hogy Magyarország is más, mint másik ország. Csak éppen mi már megszoktuk, és fel sem tűnik. Éppen ezért néhány példa:

PIN kód előtt zöld gomb. Azaz ellenőrizd, hogy jó összeget húztak le a kártyádról.
Kártyás fizetésnél mindig szemmel tartjuk a kártyát.
Pénztárnál távozás előtt ellenőrizzük a visszajárót és a blokkot.
Kocsi indulása előtt megszámloljuk a kerekeket.
Egyenjogú kereszteződésnél balra is benézünk, hátha valaki mégse adja meg az elsőbbséget.
stb...

Mindezek végiggondolása után mondhatjuk azt, hogy a magyarral szembe bizalmatlanok vagyunk? A magyar mindig át akar verni? Nem. Többségében azért nem.

Így az alábbiakat olvasva se gondoljuk azt, hogy a török át akar minket verni. Inkább csak Törökországban az üzlet nevű játékot így játszák.

Ha veszünk egy terméket, jellemzően elektromosot, akkor vásárlás előtt mindig jó alaposan nézzük meg a csomagolást. Miért? Az hamarosan kiderül.

Ha úgy tűnik, hogy rendben van, akkor megvehetjük, de a számlát nagyon gondosan őrizzük meg. Sőt! Pár napig legyen kéznél, hátha...

Amikor a terméket hazavittük, akkor nagyon óvatosan bontsuk ki a dobozt! Mindig legyen szemünk előtt az, hogy bármikor vissza tudjuk csomagolni az eredeti állapotba. Még jobb, ha készítünk pár fényképet is, milyen volt a kibontás előtt.

Minden apró darabot, papírt, zacskót, stb... tartsunk meg. Semmit se dobjunk ki! Legalább 1 vagy 2 hétig mindent őrizgessünk! Ez nagyon fontos!

A terméket jó alaposan teszteljük! Próbáljunk ki minden funkciót, adjunk oda kistesónak, macskának, kutyának, szomszédnak.

Ha bármi probléma adódik, akkor kezdődhet a visszacsomagolás. Nagyon figyeljünk oda, hogy minden részletet a helyére tegyünk vissza. Cél, hogy úgy nézzen ki, mintha ki se lett volna bontva (ez egy félig megivott kólánál nehéz, de nem lehetetlen feladat).

Irány vissza a bolt, és reklamáljunk. Legyünk kitartóak!

A boltos valószínűleg átveszi az árut, mivel látja, hogy szépen összeállítottuk. Majd levesz a polcról egy másik dobozt. Ezt nekünk adja. A mi régi dobozunkat pedig a nemrég felszabadult helyre visszarakja a polcra. Hiszen azt majd eladják.

2011-06-22

Minap találtam egy kalapot, amit még régen használtam nyaraláskor a napsütés ellen. Mivel Isztambulban újra jó idő van, gondoltam, felvettem.

Mentem is vele az utcán, mire minden furcsán más volt... jöttek hozzám az emberek: Hello my Friend! Na jó, nem ennyire, de azért erősen turistának kezeltek. Sok helyen angolul szólítottak meg, Próbáltak valamit nekem eladni, stb...

No, gondoltam egyet, levettem a kalapot, azért ez így mégse lesz jó. Erre odajön valaki: Akarsz angolul tanulni? Á! Most már helyinek néznek! :D

Van néhány dolog, amit jobb nem elkövetni, ha idegen országban járunk. Főleg Isztambulban és Törökországban. Ezek mindegyike azon alapul, hogy ne nézzünk ki turistának! Persze azért van egy határ. A törökök megnézik az ember arcát, és eléggé jól kitalálják, ki honnan is jött. Vagy Afrikában egy fekete törzsbe bemegy egy fehér ember, az azért mégiscsak feltűnő lesz. De azért talán mégis jobb, ha nem írjuk ki magunkra nagy, hatalmas betűkkel: Turista vagyok, tessék engemet kifosztani!

Természetesen nem arra gondolunk, hogy leüt valaki egy jó nagy durunggal, és kirabol. Hanem csak annyi felesleges dolgot ad el nekünk, amennyit csak a pénztárcánk bír.

Így lássuk, mik azok, amik feltűnően turistává tesznek minket?

Napellenzős kalap

Fényképezőgép

Sok esetben napszemüveg

Well, Wunderfull, és hasonló felkiáltások

Rövid nadrág és térdzokni.

Térkép jól kiterítve

Útikönyv a kézben (ez kifejezetten kihívó)

Lassú, mindent megfigyelő mozgás, mindenhova bekukkantással.

Természetesen mindez nem azt jelenti, hogy ne legyen nálunk fényképezőgép. Csak azt, hogy az legyen kéznél, de ne mutogassuk feltűnően.

További tipp, hogy legyen rajtunk valami olyasmi, ami biztosan nincs a turistákon, hogy ezzel zavarjuk össze az árusokat. Pl. görkorcsolya...

a

2011-06-23

Törökországban a benzin nagyon drága. Sokak szerint a legdrágább Európában, míg más sokak szerint pedig a világon. Törökországban viszont nagyok a távolságok. Isztambulban pedig nagyon sok autó van, amelyeknek a leggyakoribb használata az, hogy a dugóban áll.

Így aztán nem meglepő, hogy benzinkútból is rengeteg van.

Nagyon sok a török és a külföldi cég. De még kormányzati és katonai benzinkút is van. Egymással árban nem igazán tudnak versenyezni, mert a benzin végső, fogyasztói ára jóformán már csak adóból áll. A verseny ezért másból áll.

Természetesen itt is vannak pontgyűjtések. Leggyakoribb változata az, hogy valamelyik supermarket-hálózattal közös kártyát bocsájtanak ki. Egyiknél vásárolva pontokat kapunk, amiket a másikonál felhasználhatunk.

Ennél viszont izgalmasabb az, amikor valami ajándékot adnak. Pár éve a nagy sláger az ajándék pohár volt. Minden 10 liter benzin után járt egy pohár. Nem volt túlzottan szép, de mindenki mást adott, és persze ajándék. Aminek a törökök nagyon örülnek. Apuka minden nap halom pohárral tért haza. A rokonok máshol tankoltak, nekik más poharuk volt.

Azóta a pohár kiment a divatból. Ma már sokkal változatosabb ötletekkel állnak elő.

Egyik helyen étkészletet ajándékoztak. Kevés benzin vásárláskor kis készletet, nagy vásárlásnál pedig nagy készletet. Azaz kis család kis autóval, nagy család pedig nagy autóval (hé szomszéd! Nem adná kölcsön a kamionján?) jártak tankolni.

Egy másik helyen viszont mosogatószer volt az ajándék. Még tv-reklám is készült, ahogy a háziasszonyok mosogatás közben elugrottak egyet tankolni. Az sajnos nem derült ki, hogy mi lett azzal a rengeteg felesleges benzinnel, amit így vásároltak meg... :)

"Valami búzlik Dániában" - írta William Shakespeare a Hamletben. De vajon mit szőtt volna Isztambulhoz?

Isztambul utcáit járva úgy érezzük, hogy hmm.. itt sütnek valamit a közelben. Majd ahogy megyünk, hmm.. itt is sütnek valamit. Majd pedig itt is és itt is és itt is meg itt is...

És ilyenkor még csak reggel van. Mire dél lesz, egybefüggő illatfelhő telepig meg Isztambulon.

Isztambul tele van étteremmel és büfével. Nincs olyan hely, ahol 100 m gyaloglással ne találjunk legalább egy kababárust. Még a tenger közepén, a hajón is lehet enni. De Isztambulnak ez nem elég. Lépten-nyomon találunk olyan árust, aki éppen süt. Az "éppen" naponta legalább 18 órát jelent.

Az utcai sütögetők egyébként nagyon kemény marketinget folytatnak. A füst és a szag akár kilométereket is megtehet. Így adva tudtára a fél kerületnek, hogy készen van a kokoreç, lehet jönni és enni. Ez a kokoreç egyébként tényleg jó reklám anyag, mert egy kis darabja is rettentően tud füstölni, és az illata is messze száll. Úgyhogy elég csak pár árus ahhoz, hogy jól beterítsék a fél várost. Így már alapban úgy érezhetjük, hogy Isztambulban folyamatosan ebédidő van.

De viszont most már itt a jó idő. És hivatalosan is elkezdődött a visszaszámlálás a Ramazánig (Ramadánig). Július 3-án kezdődik a Şaban, az utolsó hónap a nagy böjt előtt. Erre ki-ki a maga módján készül. Sokan választják azt, hogy most még, ameddig lehet együnk nagyokat, kint a zöldben!

Sokaknak a zöld az első zöld dolgot jelenti, ami szemben van. Nem mindenki megy ki az ázsiai oldalon levő erdős piknik falvakig. Egy török bárhol és bármikor elő tudja venni a grillsütőt, és neki tud állni húst sütögetni. Akár egy füves járdaszigeten, de még a tengerben is!

[caption id="" align="aligncenter" width="470" caption="Tengeri kebab - forrás: Hürriyet"][/caption]

Ezért a hétvégéken megtelnek a népszerű füves részek. Az Aranyszarv-öböl és a Boszporusz zöld partja pedig egy fesztiválhoz hasonlít, ahol egybefüggő füstfelhőben bolyonghatunk. Néha még a ködlámpát is be kell kapcsolni, ha errefelé kocsikázunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egy kis grillezés"][/caption]

2011-06-27

A Miért jó Isztambulban? sorozatban most azt nézzük meg, hogy milyen különlegességre számíthatunk a világ egyik legnagyobb városában Ramazánkor (Ramadánkor).

A Ramazán (Ramadán) 2011. augusztus 1-30-ig tart. Ilyenkor Isztambul más, mint a többi napokon. A turistát számtalan meglepetés érheti.

Napközben üresek az éttermek
Naplamentekor viszont tele vannak.
Jó időben a parkok is tele vannak naplementekor
Naplamentekor az utca tele van étellel
Akár a világ legnagyobb dönnérét is megtalálhatjuk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egy kis döner"][/caption]

Az este közeledtével mindent belep a Ramazán (Ramadán) -illat.
A taxisok gyorsabban mennek.
Naplamente előtt a taxisok nagyon-nagyon gyorsan mennek.
A minibuszok is nagyon-nagyon gyorsan célba érnek
Naplamente előtt egy különleges, teles Isztambult átfogó közlekedési dugóban lehet részünk.
Utána viszont kiürülnek az utcák.
Hajnal előtt tányércsörgések hallatszik az ablakokból.

2011-06-28

Ha változásra vágysz, akkor irány Isztambul!

Csak aztán vigyázz, mert lehet, hogy a változás nagyobb lesz, mint vártad!

Isztambul mindenkire hatással van. Van valami keleti rejtelem, amitől különbözik az általános európai városnál.

Minden ismerősöm, aki itt járt, másképpen ment haza. De olyan is van, aki végül visszajött, és itt ragadt. A mi történetünk is Isztambulban kezdődött.

De most lássuk a te és a ti történeteket! Rád, rátok milyen hatással volt Isztambul?

2011-06-29

Isztambulban autót vezetni nem éppen a legjobb ötlet. Nem árt, ha az ember legalább egy kicsit zakkant. És ez nem olyan dolog, ami fent lenne a (közvetlenül a macska simogatás után).

Ennek ellenére lehet, hogy valaki mégis vágyat érez egy kis egzotikus vezetésre. Nos nekik nem árt ismerniük a török zöld lámpát.

Törökországban az autóvezetés merőben más, mint mondjuk Nyugat-Európában. Na jó, merőben más, mint mondjuk Közép-Afrikában. Ez is igaz. De azért vannak dolgok, amik többségében megegyeznek a nemzetközi megállapodásokkal. Pl. a piros lámpa azt jelenti, hogy ott meg kell állni. Más dolog, hogy esetleg az autók tovább mennek. De attól még tudják, hogy megállni kellene. Sok esetben a szándék fellelhető. Pl. egy határozott dudálásban.

Ezek után azt gondolnánk, hogy az olyan dolgok is, mint a zöld, az is nemzetközi, és mindenhol ugyan azt jelenti. Pláne, hogy ez nemhogy nem tilt, hanem ösztönöz a gázpedál lelkes taposásában. Pedig nem így van! A törököknél van egy másik zöld is!

A török zöld legnagyobb különlegessége, hogy egyáltalán semmiben sem különbözik a sima zöld lámpától. Így gyakran csak akkor ismerjük meg, amikor már határozottan ránk dudáltak, és határozottan célozhattak arra, hogy a felmenőinknek más munka után kellett volna nézniük (mi az illet egy másik, szintén határozott és egyben lendületes nemzetközi, úgynevezett ujjfelmutató társalgási jelzéssel szoktuk jóvá hagyni).

Leggyakrabban olyan helyen találkozunk vele, ahol két út találkozik, randevúzik majd miután összemelegedtek, egyként mennek tovább. Amolyan fordított Y elágazásnál, összeágazásnál. Ilyen van pl. Karaköyben (lásd a térképen).

Azt várnánk, hogy a ha már lámpát tettek, akkor az a forgalomra vonatkozik. Ha az egyik száron szabad az út, akkor a másikon tilos, és fordítva. Azaz a lámpa feladata, hogy a két irányból jövő kocsikat szabályozza. De nem így van!

A lámpa valójában a gyalogosoknak van (akik egyébként minden máshol átjárnak, csak itt nem). A kocsik menjenek csak, ahogy akarnak. Zöld esetén az összeágazás mindkét oldalán megy a forgalom, aztán majd a sofőrök összevágatják, ki hogyan is fog beférni a továbbvezető útra.

2011-06-30

Tegnap megismerkedtünk azzal, milyen is a török zöld.

Ma lássuk akkor ennek az ellenkezőjét, a villogó pirost!

Olyanról már hallottunk, hogy villogó sárga. Ez ugyebár azt jelenti, hogy a lámpa alvó módban van. Azaz majdnem ki van kapcsolva, szabadságon van, stb... Ebben az esetben óvatosan érdemes a kereszteződést megközelíteni. Neki vannak további verzió is, amikor valami veszélyre hívja fel a figyelmet, vagy pedig egy lehetséges villamos-hátbatámadásra lehet számítani, stb...

Külföldön villogó zölddel is találkozhattunk, ami figyelmeztet minket, hogy nemsokára sárga lesz. Azaz több időnk van választani a padlógáz és a padlófék között.

Na de a villogó piros??

Tapasztalatlan sofőrök ilyenkor megállnak, és megvárják, míg zöld lesz. Ha szerencsénk van, akkor egy arra járó simit-árus megsajnálja őket, így nem fognak éhezni. :)

A kevésbé tapasztalatlanok, vagy bátrabbak kivárják, amikor éppen villan a piros, és már éppen nem piros, és akkor surrannak át.

A rutinosabbak pedig megnézik, hogy csinálják a helyiek: Ők átmennek rajta.

Ugyanis a villogó piros egyfajta villogó sárga, de nem úgy. Ez azt jelzi, hogy működnek a lámpák, és keresztben forgalom lehet. De ha éppen üres az út, akkor át lehet lopakodni. De csak saját felelősségre, mert különben.... Én szóltam!

2011-07-01

Árpi, kiről ritkán van szó (mivel a blog a magánéletből teljesen átment a turista és a kaland kategóriába) elérte a 6. hónapot. Ez egyben azt is jelenti, hogy sajnos az anyukájának, azaz Semának vissza kell mennie dolgozni. Törökországban nem 2 év az, amit otthon lehet maradni, hanem csak 6 hónap. Jobb esetben.

Így aztán keresünk egy jó babysittert (a helyesírás-ellenőrző mindig ki akarja javítani bébiszitter-re, ami rém furcsán néz ki).

Viszont arra gondoltunk, hogy miért is ne lehet ez az illető egy magyar. Úgyis sok magyarról hallani Isztambulban, akinek nincsen munkája. Nem lenne rossz, ha Árpi nemcsak tőlem hallana magyar szavakat (a Halász Jutka lemezek egyszer még az idegeire fognak menni, ha mindig csak az megy. :)).

Így megpróbáljuk körbenézünk. Hátha van valaki, aki kedvet érez hozzá, tapasztalata is van. No és szépen beszél, Ráér a gyerek káromkodást (neo-magyart) tanulni akkor, ha majd fellép az internetre... :)

Jelentkezéseket várjuk a címre.

Azért egy fényképet mutatunk, ki is az a betyár, akire vigyázni kellene. :)

[caption id="attachment_3008" align="aligncenter" width="500" caption="Árpi könyvet olvas"][/caption]

[caption id="attachment_3009" align="aligncenter" width="500" caption="Árpi repülni próbál"][/caption]

2011-07-04

Most, hogy elérkeztünk a júliushoz, egyszeriben megjavult az idő! Sőt! Úgy döntött, hogy megmutatja, milyen is az igazi isztambuli nyár.

No nem meleg. Nem is nagyon meleg. Hanem dög meleg...

Egyelőre még optimisták a hőmérők, és csak huszon fokokat mutogatnak. Még nem értük el a harmincat hivatalosan. Majd lesz ám olyan is.

Kimegy a riporter az utcára, Eminönübe, a bazárban 5 líráért vásárolt hatalmas kijelzős, de ritka ronda digitális hőmérővel, és megmutatja nekünk azt, amit mi is tudunk, hogy igencsak meleg van. Főleg majd ott lesz jó, amikor a betonkatlan úgy felmelegszik, hogy még este sem tud lehűlni, és már reggel 9-kor is árasztja magából a hőséget. Ilyenkor pedig a közepébe még beáll a kebab-árus, és jól begyűjt a húsok alá. Na az lesz aztán ám az isztambuli nyár! :)

Addig is, mi rohamléptekkel próbáljuk bepótolni a tavaszi akklimatizálódást. Kirámoltuk a téli kabátokat a szekrényből, és megkerestük a nyári cuccot. Ilyenkor persze rá kell döbbsenni, hogy Törökországban élünk, a kebab, dönnner, baklava és a további finomságok országában. Úgyhogy irány a fogyókúra...

No és ott vannak a macskák.

A macska a medve ellentéte. A medve átalussza a tele. A macska meg a nyarat. Na jó, a macska az egész évszázadot át tudná aludni, nem a zacskó zörgése nem ébresztené fel. De azért nyáron a szokottnál is többet alszanak. Íme egy kis összeállítás:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Csoportos alvász-
terápia"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Ez már szóló"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ő is alszik"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Ő a torony tetején
alszik"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ő a boltban alszik"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Meglepő, de ő is alszik"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ha ügyesek vagyunk, ezen a képen találunk egy alvó macskát"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt egy aktív macska hierachikus étkezést láthatunk: várakozás, evés, majd alvás"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Egy példa, hogy a kutyák és a macskák rokonok..."][/caption]

2011-07-05

Több tapasztalat és kísérlet alapján kijelenthetjük, hogy Törökország legfinomabb és legveszélyesebb étele az iskender kebab.

Az iskender kebab Iskender nagypapáról kapta a nevét, aki Bursaban élt. Ő találta ki, hogy a húsokat függőleges nyársra felhúzva nagyon jól át lehet sütni. Ezt a nyársat forgatják. Innen is a neve, hogy döner, azaz forgó kebab.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mega döner"][/caption]

A gyros, ugyan ez, csak görögre lefordítva. A Magyarországon felszolgált, pités változatot pedig egy németországi török találta ki. Ő rájött arra, hogy abban az országban az emberek nem szeretnek hosszan beülni egy étterembe, hanem inkább menet közben lakmározni.

A jó döner vékony, nagy darabú húsokból áll. Minél nagyobbak a húsok, annál jobb minőségű. És természetesen marhából készül. A modern táplálkozásoknak köszönhetően már egyre több helyen elterjedt a csirkés verzió is, de az sose lesz annyira finom, mint az eredeti.

A dönert tányéron (tabak), rizzsel, sültkrumplival, paradicsommal, és zöld paprikával szolgálják fel.

Másik változata az, amikor kenyérben van (ekmek). Itt azért vigyázzunk, mert sokszor azt gondolnánk, hogy a fél porció (yarım portion) csak gyerekeknek való, aztán kiderül, hogy alig sikerül megenni!

Az iskender kebab a dönernek az elegánsabb változata. Ő hozzá már kell ülnünk. Jobb helyeken réz tányérokon szolgálják fel, hogy sokáig meleg maradjon. Pide darabkákon van a vékonyra szeletet húst (ami valójában a döner). Rajta pedig olvasztott vaj, paradicsom szósz (nem csípős), és még joghurt is. Mellette pedig zöld paprika és paradicsom. Egyes esetekben sült krumpli is.

És ez így együtt nagyon finom. A recept egyébként nemzetközileg le is van védve. Így otthon csak kalóz módon készíthetjük el. :)

Az egyetlen, amivel viszont számolnunk kell, hogy az iskender kebab története néha tovább folytatódik, miután megettük, Köszönhető a bő paradicsomos szósznak, a forró vajnak, és hús zsírének is (no és még ott van a joghurt is!). Mindez egy kevésbé kellemes instabil vegyületet képezhet a gyomrunkba, aminek hatására egész este a porcelánbusszal játszhatunk (vigyél magaddal könyvet!).

Nem minden esetben. A tapasztalatok azt mutatják, hogy bizonyos mértékű fáradtsággal,

stresszel összekötve jobban kifejti a hatását. Viszont mindenki úgy nyilatkozott, hogy az éjszakai különprogram ellenére is újra belevágna egy újabb iskender kebabba. :)

2011-07-06

Bár a foci szezon véget ért, ez még nem jelenti azt, hogy az élet foci nélkül megy tovább. Mert a futball aztán tényleg nem hiányozhat a törökök mindennapjaiból, sem mindenéjszakáiból

Most, hogy a nyár már hivatalosan is bejelentkezett (átléptük a lélektani 30 fokot!), a törökök élete átáll a nyári változatra. Ez azt jelenti, hogy nappal lehetőleg minél kevésbé vannak a szabadban. Cserébe viszont este végeláthatatlanul zajlik az élet, meg a buli, meg a zene, meg a falatozás, és még egy kis falatozás, na jó még egy nagy adag falatozás, és persze ott a foci is.

Mert hiszen nem maradhat el egyetlen szórakozóhelyről sem a nagy képernyő, ahol lehet a mérkőzést nézni.

Igen ám, de most nyár van, és az éttermek nagyrésze a szabadban van. Leggyakrabban az utcára tesznek ki asztalokat (az önkormányzat megkérdezése nélkül, így bár nincs meg az önkormányzat beleegyezése, de a tiltása sem). A távolabbi asztalok is fel kell állítani a TV-ket. Na de az mégsem jó, ha az utcán mindenféle kábelek kóborolnak. Végén még valamelyik raki fogyasztó vendég átesik rajta.

Az egyik étteremben ezt úgy oldották meg, hogy az éjszaka titokban felszedték a macskaköveket, és alatta vezették át a kábeleket. Reggelre nyoma sem maradt az esti tevékenységnek. Jó munkát végeztek!

2011-07-07

Bármi is van a cserépben, az nagyon lelkesen elkezdett nőni. :)

Elértünk az 59. naphoz. Mármost a D-tervben.

Mióta kisütött a nap, a feltételezett paprikás cserépben igencsak megindult az élet. Igen, a cserép is csak feltételezett, hogy ez lesz az. :) Hát még a kibújó növényeknél!

Minden esetre a csalárganús, már gyanúsán csalánnak néz ki. De még mindig nem csíp. Ezt az egyet leszámítva viszont minden jellemzőjében megegyezik egy jó kis dunaparti csalánnal. Viszont az érdekesség, hogy minden jel szerint ő bírja legkevésbé a gyűrődést. A mellette levő három (reményeink szerint paprika) sokkal jobban nő. Estétként pedig a család eléggé lestrapált állapotban van.

Tehát így állunk most!

Mi kitartóan várunk, öntözünk, és nemtudom, de azt is kitartóan. :)

2011-07-08

Egyszer régen (nagyon régen) már beszéltünk a . De még írtunk a kávéfőzőről, a cezva-ról.

A török kávénak az egyik különlegessége, hogy nem úgy van darálva, ahogy a többi kávénál megszoktuk. Ezért nem lehet betenni a sima kávéfőzőbe. Vagyis be lehet, csak utána a kávéfőzőt nem biztos, hogy megint tudjuk használni. Ezért őt hagyományosan kell főzni.

De mit tegyen a turista, aki szereti a kávé?

Legegyszerűbb, ha beül minden büfébe, és kiissza a készletet. :)

Na jó, de ha otthon is akarja folytatni ezt a tevékenységet?

Akkor nincs mese, venni kell egy kávéfőzőt. Azaz egy cezva-t (dzsezva).

A bazárban könnyű ilyet találni, de szinte bármely piacon fellelhető. A Fűszer bazárban 15 TL a turista ár. A török ár csak 10, néha 8. Ezzel 4 személyre lehet kávé főzni. De van nagyobb is. :) A méret nagyon fontos, mert a jó kávéhoz a megfelelő kell. Nagyobban nem lesz annyira finom!

A kávéfőző eszközt az alábbi kép jobb oldalán láthatod.

A cezva rézből van, és könnyen kilukad, eltörik. Így nem érdemes sötét sikátorban harceszköznek használni. Ellentétben a vele főzött kávé annyira erős, hogy akár fel is bérelhetjük testőrnek. Vagy a sötét sikátorban járva a rosszfiút megkérjük, hogy pár percet várjon, ameddig egy méregerős kávé összedobunk neki. :)

Bár a kávé főzése nem tűnik bonyolultnak, a finom kávé elkészítése mégiscsak művészet!

Minden csésze kávéhoz 1 kávéskanál őrölt kávé használunk. Beleöntjük először a hideg vizet, majd rá a kávé, és végén a cukrot is, attól függően, mennyire édesen szeretjük. Ezután elkezdjük melegíteni, majd egy nem fém (és nem is a MCDonnalds-ból szerzett műanyag) kanállal elkezdjük keverni. Kintről befelé, hogy a hab közepén gyűljön össze. És jobbra, hogy kikergessük a kávéban lakó szellemeket (ugyan így lehet a krumplifőzelékből is a krumpliszellemeket kizavarni).

A kanálnak nem szabad leérnie az aljára!!!

Amikor elég hab gyűlt össze, azt kiöntjük a csészékbe, hogy azokat előmelegítsék. Majd pedig tovább főzzük a kávé addig, ameddig elkezd bugyborékolni. No akkor egy gyors mozdulattal lekapjuk a tűzről, nem öntjük magunkra sem másra, hanem a csészékbe.

És már készen is vagyunk! Utána lehet majd jósolni.

A fenti folyamat ma már egyszerűbben is elvégezhető, ha a fenti kép bal oldali masináját beszerezzük (Arçelik - kétszemélyes). Amikor is mindent csak behajítunk a gépbe, megnyomjuk a szép nagy gombot, és 2 perc múlva már ihatjuk is a kávé. :)

2011-07-11

Egy új érdekesség jelent meg a reklámokban: Burger King ízű chips! Nosza, ezt ki kell próbálni!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Burger King ízű chips"][/caption]

Amikor először jelentek meg a chipszek (Magyarországon), akkor tele voltak fantáziával. Érdekes (és szerintem jó) ízeket találtak ki. Aztán az egész eltűnt, és egyre vadabb dolgok kezdtek megjelenni.

Mikor átjöttem Isztambulba, Törökországba, akkor láttam, hogy itt bizony jobb a chips választék. De azért itt is találunk igazán meglepőket. A rekordot minden jel szerint a Burger King (nem ám McDonald's) ízű chipsz kapja.

Kíváncsi voltam, hogy milyen íze is van egy világméretű üzletháznak. Mert ugye a Burger King nem egy hamburger fajta, hanem az épület ahol készül. Tehát vajon téglá ízű lesz? Vagy esetleg a mellékhelyiség aromáját fogjuk megtalálni. Vagy esetleg mindezt keverve?

Így nagy lelkesedéssel kutattam át a környező összes boltot, mire találtam egy helyet, ahol van ilyen.

A csomagolás mindjárt megnyugtató, hogy hamburger aromájú chips. No és persze a zacskóban ott a sültkrumpli. Így már csak egy nagy kóla kell mellé, és meg is lesz a menü!

Kellemes meglepetés ért, hogy tényleg hamburger, mégpedig a Burger Kingben találhatóval megegyező ízt sikerült összeállítani. Ezek után megnéztem az összetételt, és kiderült, hogy valóban egy komplett hamburger van a zacskóban por alakban. Csak néhány a fontosabbak közül:

Krumpli, hamburger aroma, élesztő por, hagyma por, mustár por (ketchup viszont nincs), paradicsom por, no meg tri-kalcium-foszfát

Mindezek után jön a kérdés, hogy miért is lett ez Burger King ízű chips, miért nem egyszerűen csak hamburgeres. De aztán a zacskóban kotorászva megtaláljuk a kupont, ami kedvezményt ad egy chicken menüre!

Kék kebab között el kell látogatnunk a Burger Kingbe...

2011-07-12

Nemrég, hogy ebben a melegben a macskák alszanak.

Sokaknak ezért olyan téves gondolatuk támadhat, hogy Isztambulban a macskák egész nap csak alszanak, és semmit sem csinálnak. Pedig ez nem igaz. Az isztambuli macskák igenis aktívak. Ha jobban megfigyeljük őket, akkor észrevehetjük, amint egyiknek megmozdul a füle, bajsza, vagy akár pár milliméterrel arrébb kerül a farka. Így aztán bizonyításképpen reggel a kikötőbe menet közben talált macskákat lefotóztam, hogy lássátok, mennyire is aktívak!

De előtte két macska, akiket Feyyaz talált Yenikapı városrészben.

És itt pedig az ázsiai macskák:

Láthatjuk, hogy nagyon komolyan veszik a reggeli sportot. Na jó, az utolsó kivételével.

Hazafele már teljesen más kép fogadott.

Az utolsó egyébként is érdekes, mert minden nap pontosan ugyan ebben a pozícióban fekszik az ablakban...

2011-07-13

Mostani bejegyzésünk nem egy újabb extrém főzőcske lesz, hanem Isztambul egyik meglepően furcsa városrésze.

Hagymás, azaz valójában Hagymatartó. Törökül Soğanlık, ami a soğan szó (hagyma) -lık/-lik/-luk/-lük képzővel való ellátása, aminek sok jelentés lehet. Elsősorban -tartó képzővel fordítjuk, aztán meglátjuk, mi lesz belőle.

Példák:

tuz (só), ebből lesz a tuzluk, azaz sótartó.

kitap (könyv), amiből a kitaplık lesz. Könyvtartó, azaz könyvespolc.

göz (szem), ebből pedig gözlük lesz. Szemtartó...öööö... magyarul szemüveg...öööö szóval ez valahogy így működik. :) De legalább nem kell bonyolítani. :)

Isztambulban pedig van egy ilyen városrész, hogy Soğanlık, vagyis Hagymatartó. Kartal kerületben található, ahogy az alábbi térképen is látható (az északi részen egy szürke terület).

[caption id="" align="aligncenter" width="598" caption="Soğanlık, Kartal térképén - forrás: istanbulguide.net"][/caption]

Érdekes lehet itt lakni:

- Honnan jössz tesó?
- Hát a Hagymatartóból!
- Huh, és hova mész?
- Megyek át Fokhagymásba hamburgerért...

Mert igen, nemcsak Hagymás (azaz Hagymatartó van), hanem valahol ott van a közelében Fokhagymás is.

Sarımsak a fokhagyma törökül. Ebből most a -ság, -ség (főnévből melléknév) képzővel fogunk fokhagymásat készíteni. Ez a török nyelvben a -li/-lı/-lu/-lü ragokkal történik.

Példák:

Tereyağ (vaj) - tereyağlı (vajas, mint a kenyér)

Peynir (sajt) - peynirli (sajtos)

Sarımsak (fokhagyma) - Sarımsaklık (fokhagymás, ami lehet egy jó gözleme, manti, vagy akár egy városrész is)

Én határozottan emlékszem, hogy amikor a D-100-os, Isztambul ázsiai gyorsforgalmi útján döcögtünk (csak 140 km/h-val mentünk), akkor volt egy tábla, hogy balra Soğanlık, jobbra pedig Sarımsaklık található, és aki oda szeretne menni, ideje elkezdni dudálni, ezzel jelezve a kijáratnak az érkezést, és hogy mindenki tűnjön el onnan, vagy pedig tessék lassítani.

Valószínűleg ezen a környéken nem a vámpírok tanyáznak.

De akár hogy is kerestem a térképen, nem találok. Csak egy kis falut Adana tartományban ()

Viszont a képek alapján találtam egy e-boltot, ahol fokhagymás sampon lehet vásárolni. A sampon garantáltan természetes anyagokból készült, garantáltan szép lesz tőle a hajunk, és garantáltan levesszük a partnerünket a lábáról.

[caption id="" align="aligncenter" width="268" caption="Fokhagymás sampon - Forrás: aktarazmiamca.com"][/caption]

2011-07-14

- Figyu Ali! Találtam egy jó kebabárust a..... már megint lemerült...

Izstambul nemcsak a világ egyik legnagyobb városa, de garantáltan a legtöbb mobil telefon is itt van (meg elhagyva).

A törökök imádják a kebabot. Imádják a teát. Imádják a zenét. Imádnak dudálni. És imádnak telefonálni is. Olyannyira, hogy állítólag itt van Európa legjobb mobil hálózata, amit a németek építettek ki, mondván, hogy a törökök olyan nagy mértékben viszik a telefonokat haza, hogy érdemes egy komoly hálózatot létrehozni.

Tény, hogy nem lehet olyan helyen találni, ahol ne lenne tökéletes mobil kapcsolat (kivéve a -3. emelettől lefele). Bent a tenger közepén is működik. Tökéletesen.

Aztán eljött az okostelefonok időszeke. Amikor is majd minden török állampolgár feltrappolt a Facebookra, és élete minden jelentős pillanatát megossza a nagyvilággal. Ayşe megérkezik a buszmegállóba, Ayşe vár a buszra, Ayşe meglátja a buszt, Ayşe megnézi a buszt, Ayşe elindul a lassuló buszhoz, Ayşe beáll a sorba, Ayşe felindul a lépcsőn, Ayşe felér a lépcsőn, Ayşe érvényesíti az akbilt.

És persze minderre komment is érkezik: hú merre jártál? hú hol vetted az új cipődet? hú de izgalmas az a busz! hú de jó a...

No és mire Ayşe felér a buszra az összes kérdést meg is válaszolja, és végiglájkolja.

A statisztikák szerint az USA után Törökországnak van a legtöbb felhasználója a Facebookon, viszont adatforgalomban még őket is messze megelőzi.

Ezek után viszont csodálkozunk, hogy a mobil már akkor lemerül, amikor levesszük a töltőről....

Na jó, akkor mégis mit tegyünk, ha bent bolyongunk a városban, és a mobilunk éppen lemerült? Mi pedig a térképet böngésszük, vagy Ayşének írjuk meg, hogy ronda lett az új haja, vagy bármi más még ennél is fontosabb dolgunk lenne?

Az én módszerem a napelemes hátitáska. :) Sokszor kihúzott már a bajból. A törökök viszont más megoldást találtak ki: a mobil mobil töltőt. Török néven a zsebtelefon feltöltő állomást.

[caption id="attachment_3054" align="aligncenter" width="538" caption="Mobil töltő"][/caption]

A kép egyébként jó példa arra is, hogy a törökök tényleg minden szót úgy írnak le, ahogy kiejtik. :)

Ez egy nagyon ügyes eszköz. Rádugjuk a telefont, bedobjuk az 1-2 lírát, majd leülünk

az.....ööööö... mellé a kőre, és megvárjuk, amíg feltöltődik.

Várakozás közben kérhetünk teát a helyi teaárustól. Vagy énekelhetünk magyar dalokat, amivel visszakoldulhatjuk a töltés árát. :)

A töltés kb. 15 percig tart. A mobil mobil töltő állomás állítólag intelligensen lekapcsol, ha a telefon feltöltődött. Nem kell túltöltés miatt tűzijátékra számítani.

Érdekesség, hogy vannak kerekei is a mobil mobil töltő állomásnak. Azért ha hosszabb beszélgetésbe kezdünk, akkor akár magunk előtt is tolhatjuk.

Tipp: a Türkcell boltokban is van ilyen töltőállomás, ha szükség lenne rá. De annak nincsen kereke, jól oda van csavarozva a talapzatra.

2011-07-15

Hétfégre egy kis nyugodt csendéletet küldünk mindenkinek, hétfégi macskákkal.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nyári hétfégre"][/caption]

Itt most megállt a macskaélet.....

2011-07-18

Isztambulban, meg úgy általában Törökországban, meg úgy általában a Mediterránon a tábláknak sokkal nagyobb az esztétikai jelentőségük, mint a valódi funkciójuk.

E mellett a törököknek roppant nagy a hitük is. No nem a természetfeletti lényben (bár abban is ki-ki lelkesen, ki-ki pedig módjával, ki-ki pedig csak "hátha mégis" alapon). Sokkal inkább abban hisznek, hogy amit elgondolnak azt végig is lehet vinni. Bármennyire is ellentmond a fizika minden törvényének.

Legyen szó akár a csuklósbusz megfordítása a sikátorban (egyáltalán hogy jutott be???), vagy a zongora kivitele a nála háromszor kisebb ajtón, vagy akár a 12 fő utaztatása a négyszemélyes taxiban a reptérről (csomagokkal együtt).

Ezek után miért várnánk azt, hogy a behajtani tilos tábla visszafordítja őket. Vagy hogy egyáltalán lassítanak. Vagy gondolkodóba esnek... Esetleg észreveszik.

A múltkor meg is kérdezte tőlem egy török sofőr:

- Ez milyen tábla?
- Megállni tilos.
- Van olyan is??? És mond, mire jó?

Tehát a törököknek nem elég azt mondani, hogy ide nem lehet bemenni. Nem elég leírni. Ha azt szeretnénk, hogy egy utcába csak egyik irányba lehessen közlekedni, akkor azt egyértelműen, és kizárólagosan, mindenféle kibúvó lehetőségek nélkül kell megoldani. Itt láthatunk is egy példát:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egyirányú utca"][/caption]

Ez egyébként csak ideiglenes megoldás. Azok a sofőrök, akik gyakran futnak bele ebbe a "problémába", azok tartanak a csomagtartójukban egy deszkát vagy egy szőnyeget (az anyós meg otthon lázasan keresi), amit a tüskékre rá lehet teríteni.

Ezért megszületett az alábbi képen látható megoldás, aminek a jelentése: Mondom, hogy az út le van zárva!!!

Megjegyzés: Az utak egyirányúsítása sokkal inkább szimbolikus, minthogy valódi jelentéssel bírna. Ha két török sofőr szembetalálkozik egy olyan szűk utcában, amibe egyébként is kérdéses hogy jutott be, akkor előbb-utóbb találnak egy megoldást, hogyan kerüljék ki egymást...

2011-07-19

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy mese, ami a mesekönyvről szólt.

De ez nem az Óperencián túl, hanem a másik irányba játszódott, a Toroknál, vagy ahogy a külhoniak nevezik: Boszporusz.Magyar, és magyar kiadású mesék gyűjteményére bukkantunk Isztambul könyvesboltjaiban. A négy kötet, a Téli, Tavaszi, Nyári és Őszi mesék gyűjteménye.

Mindegyik témakör a megfelelő évszakhoz tartósó meséket foglalja össze kb. 170 oldaban. Azaz télre téli meséket lehet olvasni, szánkózásról, hógolyózásról, stb... Bár én mondjuk az őszi esős időszakban én inkább olvasnék nyári, vagy tavaszi történeteket. :)

A könyvek szépek, és igényesek, amit én nagyon szeretek, ha gyerekkönyvekről van szó. :) Árpi baba szerint is finomabbak a mesekönyvek. :D

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Magyar mesék törökül"][/caption]

Ha megnézzük a végén a forrásmunkákat, akkor láthatjuk, hogy mindegyik magyar (vagy erdélyi) kiadótól származik. Sok mesének a szerzője is magyar. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Magyar kiadók"][/caption]

Itt van mindjárt Fekete István, A két szánkó. .

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fekete István - a két szánkó"][/caption]

Még egy érdekesség a könyvvel kapcsolatban: A fordítást Tarik Demirkan végezte, aki az szerkesztője. :)

A könyvet egyébként az egyik nagy török bank adja ki. Törökországban több banknak is van saját könyvkiadó és könyvesbolt hálózata, ahol a bank saját kreditkártyáját használva kedvezményesen vásárolhatunk. Úgyhogy kedves magyar bankok, van még hova fejlődni...

2011-07-20

Oké, mi magyarok is jók is vagyunk abban, hogy valamit leláncoljunk (meg abban is, hogy azt onnan kiszabadítsuk), de azért a törököket sem kell féltetni.

A lánc egy szimbólum. Mindig is azt jelentette, hogy ne vidd el!

Néha a rabszolga volt a barlang falához láncolva. Értelem szerűen nem a barlangot őrizte, nehogy valaki ellopja, hanem fordítva.

Majd a hajókat is leláncolták (vasmacskával). Ez is egy üzenet volt, csak éppen a szélnek meg a víznek. Ne vidd el!

Több évszázad és évezred után is, még ma is találkozunk ezzel a jelenséggel. Bár azért tegyük hozzá, hogy többnyire maga a vas, vagy az edzett acél is belejátszik a dologba, hogy akadályozza azokat, akik nem értenek a szép szóból.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Lánc-lánc-asztallánc"][/caption]

Tehát Isztambulban, és Törökországban használják a láncot. A Láncot!

Esténként azért ki tudja, ki mászkál éjszaka az utcán, ezért mi sem egyszerűbb, mint minden egy jó nagy halomba felrakni (ügyelve, hogy a sárgával jelöl éttermi területen belül maradjunk), majd egy jó erős láncsal mindezt összekötni. És persze ne felejtkezzünk el arról sem, hogy a lánc végét is valahova rögzítsük!

Vannak viszont olyan esetek, amikor mintha kissé túlzásba esnének.

Bár kit nem zavar az, amikor a cégében a kedvenc székét valaki mindig lenyúlja???

Úgyhogy jogos lehetett annak a több reptéri dolgozónak, akik addig zaklatták a munkakörülményekért felelős osztályt, míg az a reptér össze székét jól oda nem láncolták a pulthoz.

Bár az is lehet, hogy valójában a check-in személyzet lett a pulthoz odaláncolva, nehogy valaki elvigye őket...

2011-07-21

Most, amikor zajlik a "dög meleg projekt", akkor lettek új szomszédjaink, és ők is belekezdtek egy saját projektbe.

Eddig gondoztunk már macskákat, virágokat, paradicsomot, és még paprikát is (pókot viszont nem). És most úgy tűnik, bővül a lista.

Az erkélyünkre ugyanis beköltözött két galamb.

Sokáig nem értettük, miért van az erkélyen mindenféle gally, mígnem megérkezett a tulajdonos is. Meg a tulajné is.

Ketten vannak. Valószínűleg a feleség őrzi a házat, a férj pedig robotol. Szerintünk a férj éjszakai műszakban dolgozik, mert hajnalban ér haza. Akkor aztán van nagy turbékolás... Bár még mindig jobb, mint ahogy a sirályok végigvihácsolják az éjszakát

2011-07-22

Feyyazt talán nem kell bemutatni. ;) Ó az, aki török foci rajongó. Nem egy, hanem aki. Tőle aztán tényleg bármit lehet kérdezni foci ügyben, mert jobban ismeri, mint a törökök. :)

Feyyaz nemrég járt Isztambulban, ahol egy különleges, a megszokottól eltérő túrán volt.

Ismerjétek meg Isztambul egy teljesen másik arcát is!

Kedves Isztambul-kedvelők!

Az elmúlt héten a kedvenc városunkban jártam, az úti élményeimet szeretném megosztani veletek. Az utazásra előzőleg simán rá lehetett volna fogni, hogy "lehetetlen küldetés", mert annyi látnivaló felkeresését terveztem belesűríteni ebbe a kb. 3 napba, ami igencsak lehetetlennek tűnt. Ekkor sietett a segítségemre CyberMacs! És olyan zseniálisan összeállította nekünk a programot, hogy minden belefért, amit terveztünk!

Csakúgy mint tavaly, a feleségemet az idén sem engedték el a munkahelyéről, így az előző év óta már-már török rajongóvá váló unokaöcsém lett az útitársam.

A Liszt Ferenc reptérről mentünk, MALÉV géppel. A beszállás után rossz oldali széksorba ültünk be véletlenül, és át akartunk menni a másik oldalra. Éppen akkor ért oda egy török diáklány csoport, és átengedtek maguk előtt. Én ezt törökül köszöntem meg nekik, melyre mindannyian megtorpantak, és az első lány megkérdezte: Hát ez meg hogy lehet? Mondtam neki, hogy magyar vagyok, és egy kicsit tudok törökül. Végül rávágtam: En büyük Türkiye, başka büyük yok! Ennek nagy sikere volt!

Sima, másfél órás utunk volt Isztambulig. Nem gondoltam volna, hogy ennyire gyönyörű az ereszkedés-landolás a Márvány-tenger felett!

Megérkezéskor elsőként szaladtunk a vízumhoz, majd beálltunk az útlevelellenőrzésnél várakozó hosszú sorba, de szépen haladt. A csomagok pedig ekkorra már régen ott forogtak a helyükön. Így történt, hogy 30 perc alatt túl voltunk mindenben.

Metróra szálltunk, és elmentünk a Topkapı-Ulubatlı megállóig. Onnan gyalog folytattuk utunkat a régi, bizánci városfal mentén a Mihrimah Sultan dzsámiig, melyet Nagy Szulejmán építtetett egyetlen, szeretett lánya tiszteletére. A dzsámi mellett dolmuş végállomás van, minden sofőrrel meg kellett beszélnünk, hogy a török és a magyar testvérnép.

Ide már közel volt a Kariye dzsámi. Még csak euro volt nálunk, amit a kasszánál nem fogadtak el. Menjünk el valamelyik közeli kávézóba—mondták és váltsuk át, de vigyázzunk, mert már csak 25 percünk van. Én meg már az ilyen átváltásokból megjöttem tavaly, így sajnos lemaradtunk a szép, görög-keleti freskókról. Így kívülről néztük körbe az egykori templomot, és a körülötte lévő ajándékboltokban a szép, kézműves emléktárgyakat. Vissza séta a metróhoz, elmentünk Aksarayig. Itt kissé megtévedtem, mert az Aksaray metrómegálló nem az Aksaray téren van, hanem még visszább. Így legalább láthattuk a Murat Paşa dzsámit. El akartunk menni a Bozdoğan Kemerihöz, de a törökök nem értették, hogy mit akarok kérdezni, és az Atatürk bulvarı helyett az Ordu caddesire

irányítottak minket. Na,akkor most már a nehéz csomagokkal gyerünk a szállodához! Útközben egy döviznél átváltottuk az euronkat lírára. A hotelben lepakoltunk,elrendeztünk mindent,és elindultunk vacsorázóhelyet keresni. Lementünk Kumkapıba,mert a tavalyi tapasztalatok alapján az volt az elv,hogy csak minél messzebb a tömegtúristák által látogatott helyektől,az ár miatt. De nem találtunk megfelelő helyet. Kevés lokanta volt,és azok inkább igen elitek. Így hát elindultunk vissza,Laleli felé. Erre meg egyáltalán nem voltak éttermek,csak exclusiv divatáru üzletek. Visszatértünk hát a Mithatpaşa caddesire,amelyről a szállodánk utcája is nyílik,és beültünk egy kis étterembe. Hoppá,nem volt Iskender kebab! De tovább vándorolni már nem akartunk,ígyhát kipróbáltuk az Urfa kebabot. Hááát,nekem nem kell többször... Hideg is volt,meg úgy az egész nekem nem jött be.

Vacsora után elindultunk a főúton balra. Megnéztük a Laleli dzsámit,majd betértünk az Öreg Bazárba. Ott láttam egy önműködő,elemes rendőrmotort az egyik játéküzletben. Ez éppen jó lesz a 7 éves fiamnak! És akkor elkezdődtek a tavalyi "kalandjaim"! Csak éppen az idénre már eszemben sem volt hagyni magam a tisztelt török üzletembereknek! Szóval sikerült lealkudnom 20 TL-ről 15 TL-re a motort. Fizettem egy 100-assal,mivel az út elején még csak ilyen nagy címlet volt nálam. Túl nagy volt a pénz,ezért a boltos elment felváltani. És hozta is vissza a 35 TL-t,hogy akkor rendben vagyunk! Nagyon felháborodott arccal álltam mellette,és nem mozdultam. "Vagy esetleg 100-assal fizettél?"-kérdezte ezután? Evet-dörrentem rá,és ő erre elkezdte kopogtatni a mutatójával a halántékát,majd valami ilyen szöveget adott le:

"Jajj-jajj,milyen hülye vagyok,már el is felejtettem,hogy 100 TL-t adtál." Végül csak megkaptam a 85 lírámat.

Elindultunk vissza,Sultanahmet felé. Elég nagy zsongás volt. Nagy meglepetésünkre este nyitva volt a Firuz Ağa dzsámi,ahová be tudtunk menni. Kicsi,de szép mecset. Ezzel szemben az úton,egy üzletben vettem végre török zászlót ábrázoló pólót,amelyre tavaly már nem maradt pénzem. Ezután elkövetkezett a nap fénypontja: láthattuk a Kék mecsetet és a Hagia Sophia múzeumot kivilágításban! Ezt mindenkinek látnia kellene! Hosszú nap volt,mentünk vissza a hotelbe.

Másnap reggel már a bazár bejárata előtti buszállomáson voltunk időben. Indult a járatunk a Héttoronyhoz. A busz a menetrendben szereplő időponthoz képest 5 perccel korábban indult,ezért csak öten ültünk rajta. És a menetidő az interneten feltüntetett 60 perc helyett mindössze 20 perc. A várőrtön a hivatalos 9:30 helyett 8:30-kor már bőven nyitva volt. A Yedikule valóban szép erődítmény,csak éppen se az udvarában se a bástyatornyaiban nincs semmi. Azért jó fotótéma,és a várfalakról szép a kilátás a városra és túloldalon a Marmara denizre.

Megnéztünk mindent,és itt követtem el egy hibát! Úgy gondoltam ugyanis,hogy csinálunk egy huszárvágást,és egy kissé eltérünk a CyberMacs által lefektetett tervezettől! Eredetileg a Héttoronytól Taksimba akartunk menni. De éppen bent várakozott a Yedikule-Eminönü járat. És tavaly Eminönüben parkolt a Beşiktaş mozgóbolt (kamion) ahol mindenképpen vásárolni akartunk! Szálljunk fel erre a buszra,és tudjuk le a vásárlást,hiszen sokat spóroltunk ma már az idővel. Így is lett,elmentünk Eminönübe. Nahát persze mondanom

sem kell,a Beşiktaş kamion nem állt ott. Nem kellett volna leszállnunk. Így hát bementünk a Sirkeci pályaudvarra. Odajött hozzám egy török hölgy,és kérte,hogy fényképezsem már le. Én cserébe azt kérdeztem tőle,hogy merre van az Egyiptomi Bazár. Azt mondta,hogy ő nem tudja,mivel ő külföldi! Na,ezt nem igazán értettem! Kiderült,hogy az Észak-Ciprusi Török Köztársaságból érkezett. Örültem neki,mert még sosem találkoztam török cipriótával. Egy vasutastól kértünk útbaigazítást,nagyon rendes volt,kikísért bennünket a pályaudvar épületéből,úgy mutatta,merre menjünk. De jól elidőztünk a Yeni dzsáminál,úgyhogy az Egyiptomi Bazárba mégsem mentünk be.

Most már igazán gyerünk Taksimba! Hoppá,Eminönüből nem mennek buszok oda! Megkérdeztem egy sofört,csak Unkapaniból indulnak járatok oda. Nem nagy gond ez,tudtam,hol van ez a kerület,elindultunk gyalog az Aranyszarv-öböl partján. Útközben nem kevés görög turistabuszt láttunk parkolni. Csakhát sehogyan sem tudtunk átkeveredni a széles,forgalmas úton,amikor a hídhöz értünk. Így hát elindultunk gyalog át az Atatürk hídon. Majdcsak lesz valahol egy buszmegálló! Így legalább megnézhattuk a híd túlsó lábánál a Sokollu Mehmet Paşa dzsámit. De nem csak hogy buszmegálló,Taksimba tartó busz sem volt sehol. Megnéztünk vagy tizenkettőt,mindegyiknek Eminönü volt a végállomása. És akkor szépen visszajutottunk a Galata hídhöz! Tettünk egy teljesen felesleges kört gyalog! Itt már kissé untam a banánt,felszálltunk az első,Kabataşba tartó villamosra. A cél alapján egyébként sem Taksim volt. A végállomásnál megtekintettük először a Dolmabahçe dzsámit,majd elsétáltunk a Dolmabahçe palotához,melyet kívülről fotóztunk,videóztunk. Tudtuk,hogy ez egy többórás program lenne belülről,tehát ebbe a mostani kirándulásba nem fér bele a bemenetel.

Ekkor már állva is tükön ültem az izgatottságtól,hiszen ott volt tőlem pár méternyire az İnönü stadion,ahová már oly sok éve vágytam vissza! Átmentünk az úton,és mi volt az első amit megláttunk? Na mi? Természetesen a Beşiktaş kamion! Tehát teljesen feleslegesen mentünk el a Yedikulétől Eminönübe! Konklúzió: így jár az,aki eltér CyberMacs útmutatásaitól! Bementünk,és az unokatesóm megvehetette végre a BJK bögrét,amire már tavaly óta vágyott! Ezután a lelátó alatti Kartal Yuvası bolt következett megtekintés céljából. Rendkívül jól felszerelt üzlet! És akkor megkerültük a stadiont és felmentünk a dombra. Félelmetes jó érzés belelátni a kedvenc csapatom otthonába! Nagyon jó a kilátás,ill.belátás! Elkészültek persze a kötelező fényképek is. Végezetül jártunk annál a vendégszektorhoz vezető kőlépcsőnél is,ahol decemberben sajnos megkésték a bursaiakat a fekete-fehér fanatikusok.

[caption id="attachment_3067" align="aligncenter" width="614" caption="İnönü stadion - Beşiktaş"][/caption]

De lassacskán mennünk kellett tovább. Buszra szálltunk,és irány Ortaköy. A buszról láttuk a Çırağan palotát. Ortaköy méltán ilyen népszerű. A dzsámi és a Boszporusz-híd látványa nagyon lenyűgöző. Kár,hogy a mecset részben felújítás alatt áll. Nagyon sokan voltak,több török is megkért,hogy fotózzam le őket. Mindegyik megszorította a kezem,amikor mondtam,hogy magyar vagyok. Már túl voltunk az ebédidőn,enni kellett volna,de most már aztán tényleg İskender kebabot. A parton nagyon jó éttermek vannak. Csakhogy egy adag İskender 25 TL! Elővettük azt a taktikát,amit CyberMacs javasolt nekünk: mondjuk azt

mindenhonnan, hogy magyar tanulók vagyunk, és nagyon kevés pénzünk van. Ezt is mondtuk a pincérnek, aki karonfogott, elvezetett egy keskeny kis sikátorhoz, és mondta: Itt menjetek fel két utcányit, ott olcsóbb lesz. Nagyon rendes volt tőle, két utcával feljebb tényleg 14 TL-ért megkaptuk ugyanezt. De sajnos nem nagyon szeretem, amikor a paradicsomszószt tocsogósra áztatja a pidét. Hangulatos kis környék volt ez, az egyik angol stílusú bárban láttuk, hogy van csapolt Efes! Én semmilyen körülmények közt nem iszom meg a sört, de az unokaöcsém kedveli a török sört, és benevezett egy korsóra. Nagyon finomnak ítélte, de a "neheze" még csak ezután következett a számára! Nagyon komolyan gyűjti a sörgyarak emblémáival ellátott sörös korsókat, és török még egyáltalán nincs neki. Be kellene valahogyan gyűjteni ezt az Efes-es korsót! Csakhogy ez eleddig minden országban valóságos "közelharcok" árán sikerült csak neki. Szinte sehohol sem akarták neki adni. Volt, ahol keményen csengetni kellett érte. Tehát megkért: próbáljam elkérni a tulajtól. Én bevettem mindent, de kár volt ennyire strapálnom magam! A főnök unott arccal végighallgatott, majd a végén egy mozdulattal a kezembe nyomta a korsót: Tessék, a tiétek!... Ennyi volt az egész! Már vihettük is! És teljesen ingyen persze! Az unokatesóm nem nagyon akarta elhinni, és nem győzött egész nap örülni a korsónak!

Tudtam, hogy Ortaköyben is van egy Kartal Yuvası bolt, ebéd után oda mentünk. Egy gyönyörű (és nagyon kedves!) török lány volt az eladó, de sajnos itt sem volt kapható, amit kerestem.

Ezt követően lassan indulnunk kellett Ázsiába. Mentünk gyalog a Beşiktaş kikötő felé. Itt már teljesen törökként viselkedtünk. Egy piros lámpánál felugrottunk egy belső sávban várakozó, odatartó buszra, mivel a meleg miatt nyitva volt az ajtaja. Egy szép török lány utazott mellettünk az öccsével, tőle érdeklődtünk az útirány felől. Ő mondta, hogy beraber gidelim, mert ők is Kadıköybe tartanak. Így nagyon egyszerű dolgunk volt. Beşiktaş kikötő egyben buszállomás is, és meglepve láttam, hogy még mindig mennyi Ikarus busz van a járműparkban. A kikötő előtt 3 rendőrségi busz, és sok géppisztolyos rendőr várakozott valamiért. Nemsokára jött a hajónk. A fedélzetről szép felvételeket készíthettünk a víz felől a Dolmabahçe palotáról, majd később a Kız Kulesiről.

Kikötöttünk Kadıköyben. Megkerestük a Söğütlü Çeşme caddesit, és elindultunk rajta felfelé. De hát ez szinte hihetetlen volt! Azért az európai oldal sem semmi, de ez valami elképesztő, hogy mennyi ember van a túlparton! Lépní, mozdulni nem lehet a járdákon! Haladtunk tovább, egy mellékutcában megvettük az ajándéknak szánt Efes söroket. Majd nemsokára én is úgy jártam, mint CyberMacs, ahogy a blogjában írta. Engem is töröknek néztek, mert elém vágódott egy lány, és megkérdezte: Nem akarsz angolul tanulni? És hamarosan eljutottunk ázsiai utunk egyik céljához, a Şükrü Saracođlu stadionhoz! Nagyon szép katlan!:) Természetesen agyonra fényképeztettem magam Beşiktaş mezben a Fenerbahçe stadion előtt mindenféle formában! Ez nagyon jó volt! Még a stadion alatti Fenerium boltba is bementünk. Sőt, még olyan pimasz voltam, hogy az eladóval lefényképeztettem magam, amint a kék-sárga mezek előtt állok Karakartal szerelésben.

[caption id="attachment_3070" align="aligncenter" width="614" caption="Şükrü Saracođlu stadion - Fenerbahçe"][/caption]

Miután itt jól kiélvezkedtem magam, bementünk egy Migrosba, ami szintén a stadion

lelátója alatt van. Mivel Zimzum még tavaly teljesen rászoktatott a Damak pisztáciás csokira,itt totál kifosztottam a készletet. Az eladó hátrament a raktárba,de onnan sem tudott már hozni!:) De így meg nekem még nem lett elég!

Visszasétáltunk a kikötőbe. Azt közbe kell még vetnem,hogy az egész város tele van hatalmas,kék-sárga zászlókkal a Fener bajnoki címe miatt. A kikötőbe való érkezés után a következő állomás a Haydarpaşa állomás volt. Érdekelt az épület is,meg látni akartuk azt a gőzmozdonyt is,amelyben a „Titok gyermekei” c. film elkezdődik. Ezek megtekintése után ettünk egy keveset,majd elindultunk az utazás általam talán legjobban várt színhelyére,a Çamlıca kilátóra! A hatalmas buszvégállomáson egyszer-kétszer azért meg kellett kérdezniem,hogy honnan indul a miénk,de simán meglett a járatunk. Igen hosszú buszos utazás kezdődött. Végül Ferah városrészben kellett leszállnunk. Még éhesek voltunk,kerestünk volna éttermet,de nem volt arra ilyesmi,csak boltok. Az egyik négyszintes épület alatt is egy élelmiszerbolt volt. A ház tetejéről pedig egy nagyon szép,kék-sárga Kanarya zászló lógott le,a Fener címer is benne volt. Ezt azért mégiscsak le kell fényképezni. Át kellett menni a túloldalra,mert nem fért bele a képbe az óriászászló. Hanem észrevette ám a ténykedésünket az üzlet tulajdonosa,akié egyben a hatalmas zászló is volt! Kiabált át az úton:

-Héé,hát ez meg hogy lehet,ti Beşiktaş szurkolók vagytok,és mégis a Fener zászlót fényképezitek,gyertek már ide!

Átmentünk hozzá,szívélyesen üdvözölt minket,és megerősítette,hogy ő mekkora sarı-lacivert fanatikus. De várjunk csak egy pillanatot-mondta-mindjárt idehív valakit. A szomszédos bolt előtt beszélgetett egy srác,őt hívta oda. Na,ő volt ám aztán csak az örült Kartal taraftar! Érdeklődött,hogy mik a terveink. Mondtam,hogy majd megyünk fel a kilátóba.

Azt nem lehet,hogy magyar Beşiktaş drukkerék gyalog másszanak fel oda-vágta rá. Majd én felviszlek benneteket az autómmal-folytatta. Mi persze szabadkoztunk.

El ne próbáljatok mozdulni innen,a szomszéd utcában parkolok,rögtön jövök értetek!- folytatta. Így is lett,két percen belül ott volt. Kötelező volt beülnünk a kocsijába. Óriási örömeire szolgált,hogy még a '80-as évek siyah-beyaz játékosait is elsoroltam neki. Kiszálláskor dehogyis várt ő honoráriumot,bőségesen elegendő volt számára a kijelentésem:

-Türk ve macar arkadaş ve kardeş!

A Çamlıca kilátón nem találtunk olcsóbbnak kinéző éttermet,így szégyenszemre hamburgert ettünk,de egy nagyon kedves házaspár volt a büfés.

Besötétedett,és végre elénk tárult,amire vágytunk! İstanbul a lábaink alatt,éjszakai kivilágításban! Már ezért az egy helyszínért megérte ideutazni! Hihetetlen! Az egész város,az európai oldal,a Boszporusz szoros,a két híd a szoros felett díszkivilágításban: örök élmény a látvány!

Örültem neki,hogy még mindig az a szokás,hogy a fiatal párok az esküvő után feljönnek ide. Gyönyörködtünk még,ameddig lehetett,de aztán sajnos jött az eső,és indulnunk kellett lefelé. Legyalogoltunk az útig,elindultunk Kadıköy irányába. De nyomát sem láttuk buszmegállónak,busznak meg pláne. Így hát beültünk az első taksiba. A sofőr igyekezete sikerrel járt,egyszer sem ment a mutató 100 km/h alá! És a 16 TL-t pedig nem tartottuk

soknak az igen hosszú útért. Ekkorra már lefogyott az egység az
Ístanbulkartjainkról,melyeket CyberMacs előre megvett nekünk. Nem nagyon volt
világos,hogy hogyan kell újból feltölteni,de nem is akartunk már sok tömegközlekedést
igénybe venni,ígyhát innentől kezdve zsetonoztunk. Tudtuk,hogy Eminönübe már nem lesz
hajó,de Karaköybe még volt,éppen benn is állt,úgyhogy átkeltünk Európába. Büszke
lehettem,egy szép,középkorú török hölgy tőlem kérdezte meg,hogy a hajó melyik európai
kikötőben fog kikötni. Partot értünk,és a villamosraszálláshoz fel kellett gyalogolnunk a
Galata hídra. Onnan pedig a Kapalı Çarşı megállóig utaztunk,és mindjárt felmentünk
(pontosabban felvászorogtunk) a szállodába. Elképesztően fárasztó nap volt!
Vasárnap reggel a főúton jobbra fordultunk,és módszeresen néztük végig a Yeniçeriler
caddesin a látnivalókat: Gazi Atik Ali Paşa dzsámi, Çemberlitaş,II.Mahmut szultán türbéje.
Megérkeztünk a Hippodromra. Itt a már a korábbi alkalmakkal látott Német kutat és az
obeliszkeket nézhettük meg. És a mozgókönyvtáraknál volt magyar nyelvű „Isztambul”
könyv! Vettünk egyet-egyed,és megérte,mert nagyon jól össze van foglalva benne a város!
Ezután indulás a Küçük Ayasofya dzsámihoz! Ezt már igencsak vártam,annyiszor voltam
már 34-ben,de itt még sosem jártam! Véleményem szerint ezen a dzsámin látszik
legkevésbé a görög-keleti keresztény múlt. Már ezt a belsejére értem persze.
De nem is ez volt számomra igazán a legfontosabb felfedezés ebben a mahallében! Hanem
hogy itt kitörő örömmre megtaláltuk azt,amit én mindenhol keresek (keresnék)
Ístanbulban! A sikátorokat,az igazi,régi,kiugró faerkélyes,kétszintes házakkal! Annyira
szépek és hangulatosak! És erre mindenfelé ilyeneket láthattunk! Jó volt itt sétálni!
Voltunk egy ezüstműves boltjában,szép dolgai voltak,büszkén mutatta a Vatan c.újság
egyik,falra kifüggesztett cikkét,róla szólt az írás.
Küçük Aya Sofya környéke
Na de most már tényleg irány a Márvány-tenger,gyerünk a partra! A vízhez a hatalmas
kövek miatt nem lehet közvetlenül lemenni,de a sétányról,a padokról sokáig el lehet
nézelődni.
Dél lett,visszamentünk a sikátorokba,és jöhetett megint az Ískender kebab! Nagyon nagy
focidrukker volt mindegyik pincér,jól eltársalogtunk,de itt viszont korsó helyett poharas
volt az Efes sör,ezt a poharat is el kellene kérni! És csakúgy mint tegnap,itt is első szóra
odaadták ajándékba!
Innen a Kék mecset-Aya Sofya műzesi közötti területre mentünk,a szökőkúthoz. Az idő
elromlott,esegetett az eső,és csak 20 C volt. Bementünk a Hagia Sophia egykori ortodox
templomba. Sok időt töltöttünk bent,nem is lehet egy másfélezer éves szentéllyel hamar
végezni. Nekem legjobban az ősi mozaikképek tetszettek.
Gyalog indultunk vissza a Janicsárok útján a Fedett Bazár felé. Nagy meglepetésünkre a
Çemberlitaş után nyitva volt a Kartal Yuvası bolt,a vasárnap ellenére! Bementünk,de CD
lemezt itt sem kaptunk,mert nem is jelent meg.
Amint konkrétan a Kapalı Çarşı épületegyüttese felé fordultunk,a járdán elénk ugrott egy
török bácsi:-"Ti magyarok vagytok"-kiáltott ránk magyarul. Úgy,hogy mi egymás között
éppen nem is beszélgettünk! Akarjátok tudni,hogy honnan tudtam mindjárt?-kérdezte. A
szemeitekről,azon látszik! Hát ez érdekes volt. Megmutatta a bőrüzletét,és mondta,hogy van
neki egy ugyanilyen kínálatú boltja Pesten,az Astoriánál is.

A Fenerium és a Galatasaray Store boltok is nyitva voltak, fényképek természetesen innen is kellettek. A Galata boltban vettem két, Cim-bom-bom indulókat tartalmazó CD-t, majd fizetés után bejött egy nagyon szép, fiatal török hölgy, aki a galatás barátjának akart mezt venni. És az volt a legjobb, hogy engem, a Beşiktaş-ost használtak próbababának! Továbbmentünk a Beyazıt camii melletti térre, miután megnéztük a dzsámit. A placcon, egy földre terített ponyváról nagyon szép mezeket árult egy srác. Szinte nagytítóval vizsgálgattuk, úgy próbáltuk „megfogni”, hogy mitől nem eredetiek, mert hát így, a járdán heverve csak nem lehetnek azok!? De nem találtunk semmi erre vonatkozó bizonyítékot, totál orijinalnak néztek ki! Az unokaöcsém már tavaly elkezdett szimpatizálni a Karakartallal, és tegnap óta, amikor járhatott személyesen az İnönü stadionnál, teljes siyah-beyaz szurkolóvá vált. Így ő vett magának egy csíkos Beşiktaş mezt, a boltihoz képest harmadáron, 30 TL-ért. Az eladó srác panaszkodta, hogy ő sajnos csak vasárnaponként tud idejönni árulni, amikor zárva van a bazár, de ilyenkor is figyelnie kell a rendőrökre, mert ha azok jönnek, neki össze kell kapnia a mezeit és szaladnia kell.

Haladtunk tovább az Aksaray tér felé, lefilmeztem a Laleli dzsámit is. Ráfordultunk az Atatürk bulvarı-ra, és mentünk a Bozdoğan Kemeri felé, amit az első napon elszalasztottunk megnézni. Egy kicsi csemegeüzletben kipótoltam a Damak pisztáciáscsoki készlethiányt, és vettem 10 doboz almateát.

Emlékeztem, hogy amikor 1991-ben arrafelé jártam, volt a bulvarın egy aluljáró, ahol bicikliket árultak. Most is megtaláltuk, és tele volt az egész kerékpárokkal. Szóval ez nem változott!:)

Valens császár vízvezetéke után a nagyon közel lévő Şehzade camiinál jártunk. Ennek én különösen örültem, mert először láttam, és nem is tudtam, hogy ilyen szép és ilyen nagy. A dzsáminál találkoztunk négy magyar túristával, velük együtt mentünk a Süleymaniye dzsámihoz. Szerintem a Sultanahmet után a második legnagyobb városban. Hosszan elidőztünk odabent, de az udvarban valamilyen felújítás volt, és magát Szulejmán síremlékét nem tudtuk megnézni.

Kijövetel után jött a járdán 6 Beşiktaş drukker srác, amint meglátták rajtunk a mezeket, teli torokból elkezdtek énekelni az egyik Kartal-indulót, és hallottuk, hogy még két utcával később is daloltak!:)

A négy magyarnak még lediktáltam, hogy miként kell Aksaray kerületből felmenni a Çamlıca kilátóra, aztán ők mentek megnézni a Fatih dzsámit, mi pedig vissza a szállásunk irányába. Az Ordu caddesin még megvacsoráztunk, aztán véget ért a nap.

Hétfőn reggel nagyon rossz időre ébredtünk. Hideg, borult, esős idő. Az utolsó napra már csak a nagyon közel lévő Kapalı Çarşı maradt. Itt kellett majd nagyon vigyáznom, hiszen a naivitásom miatt valósággal kifosztottak tavaly a derék török üzletemberek. De végülis magamnak köszönhettem. Nyakláncra való betűmedált akartam venni a feleségemnek. Végre egy helyen találtam ilyen. 3 fajta „P”-betűt raktak ki elém. Elővettem a CyberMacs által betanított szöveget:

Mi magyar tanulók vagyunk, nagyon kevés pénzünk van, és ez az utolsó napunk İstanbulban. (Ez az utolsó része még igaz is volt). :))A legdrágább medált 77 TL-re tartották. Hárman voltak az eladók, értettem, amikor az egyikük mondta a másiknak: Ezek tanulók, add nekik

70-ért. Így is lett,de ennyi pénzem már akkor sem volt. A következő nem volt olyan szép,azért 60 TL-t kért. Én meg mondtam,hogy akkor 45! Szó sem lehetett róla,ötvenért sem akarta adni,többször is visszatette a mérlegre,számolgotott a gépén. Tíz percet huzakodtunk,csak 54 TL-ért engedte elhozni.

Én meg eldöntöttem,hogy nem fogom idegesíteni magam az egész miatt,különbén is 6500 HUF-ot nem tartottam soknak egy aranymedálért. És továbbra is alapból utálok vásárolni,és még sokkal jobban utálok ezt az alkudozásnak nevezett cirkuszt. Én İstanbulba nézelődni járok!

10 órakor kijelentkeztünk a szállodából,és villamossal elindultunk a reptér felé. Nem szálltunk le Aksarayban,mert CyberMacs azt mondta,hogy egyszerűbb az átszállás Zeytinburnuban a metróra,és ez valóban így is van!

Az Atatürk reptéren azonnal taxiba ültünk. Hiszen zárásként az Atatürk Olimpiai stadiont még látnunk kell! Megkérdeztük előre a menetdíjat oda-vissza,mert CyberMacs szerint ennek 40 TL körül kell lennie. A sofőr azt mondta,hogy majd 50-60 TL között lesz. Mindegy,oda el kell mennünk. A taxis sem járt még ott,az út végén kétszer is rossz felé hajtott be.

Az egyik kapu mögötti részhez érkeztünk meg,tehát a stadion rövidebb oldalához. Egy fülkében két biztonsági őr volt. Elmondtuk nekik,hogy mit szeretnénk. Megengedték,hogy átlépjük a parkoló kerítését,és elszaldjunk a belső kerítésig,hogy filmezhessek és fényképezhessünk. Éppen elraktam a kamerát,és vettem volna elő a fényképezőgépet,amikor mellénk kanyarodott a taxink. Dudál,hogy szálljunk be. Na mondom,ez remek,még egy képet sem csináltam,ő meg már menni akar...

Beültünk,de nem vissza,az út felé vitt minket,hanem a stadion oldalához,a főbejárathoz! Óóóó,hogy milyen rendes tőle! Ott megint két biztonsági őr,nekik is elmondtam,hogy mit szeretnénk,ők is megengedték. Jól hátraszaladtunk,hogy beleférjen az egész aréna a képbe. Már éppen célratartottam a fényképezőt,amikor kiabál a biztonsági őr:

-Nem,nem onnan nem lehet fényképezni!

Na köszi,ez akkor nagyon jól lesz így! Visszabaktattunk hozzá,ő pedig megismételte: onnan nem lehet fényképezni. **MERT CSAK BENTRŐL SZABAD FÉNYKÉPEZNI!!!**

Háát...ilyet.....hát ez örület...!!! Alig bírtunk magunkhoz térni!!! Bentről?!? Az őr intett: menjünk be vele! El sem akartuk hinni! Felmentünk a fedett lelátók feléig,ahonnan már le lehetett látni a gyepre. Mentünk volna oda,de az őr szólt:még nem lehet,szálljunk be vele a liftbe! Felmentünk kb.két szintet,és elvezetett minket egy irodába. Ott egy öltönyös úriember fogadott minket,amolyan létesítményigazgató-féle. Kérdezte,hogy beszélek-e angolul. Hát,én nem beszélek,de törökül el tudtam mondani neki,hogy magyar török foci fanok vagyunk és fényképezni meg videózni szeretnénk a stadionban. Lehetséges-mondta ő,ez a biztonsági őr lesz a kísérlőnk,akivel bejöttünk a kaputól. A taxis is ott volt velünk,mert isztambuli létére még sosem járt itt. És akkor nekiindulhattunk: Maşallah-kiabáltam,ahogy rohantunk a lelátók felé! A következő percek mámorítóak voltak! Degeszre fényképezhattük magunkat a stadionban,tetszés szerint!:) Nagyon nagy élmény volt! Sajnos aztán csak indulni kellett. Nagyon megköszöntünk mindenkinek mindent,és irány vissza a reptér. A sofőrünk mindent felvonultatott a visszaúton a török vezetési stílusból. Végig 120 km/h,a csúcás mégis az volt,amikor körforgalomban előztünk!

[caption id="attachment_3071" align="aligncenter" width="614" caption="Atatürk Olimpiai stadion"][/caption]

Fél 4-kor indult a gépünk haza. A becsekkolásnál a hölgy nagyon értékelte, hogy törökül beszélek hozzá, és rettentő tetszett neki, amikor elköszönésnél kijelentettem neki, hogy "Törökországnál nincs is nagyobb". Az útlevelellenőrzésnél a rendőr a mezemre bökődve adott hangot elismerésének. De a legjobb az utolsó biztonsági kapunál volt. Itt az úriember, mikor meglátott, megragadta a kezemet, és el nem engedte, amíg el nem mondtam mindent magamról és a török fociról. Kijelentette, hogy ő Galatasaray drukker. "Aslanlar ve Kartallar kardeş takımlar"-feleltem neki.

És tulajdonképpen ezzel búcsúztam Törökországtól és Istambultól. Indultunk haza. De ezzel még mindig nem teljes számomra a város-nem is lesz az soha-mert most azonnal papírra tudnék vetni egy listát, ahová még nem jutottam el. Tehát menni kellene 7-szerre is!

Köszönet az utazás megszervezéséért CyberMacsnak, aki rendkívül precíz és tartható programot állított össze nekünk!

Feyyaz

Nagyon szívesen! :)

Mi pedig köszönjük a tartalmas és tanulságos beszámolót! :)

Tanulságok:

Kariye Camii-hoz csak lírával lehet bejutni.

Egyelőre még nincs megoldva, a reptér és belváros között miként jut az ember lírához és istanbulkarthoz. Persze a reptéren lehet váltani. Nekem az általános tapasztalatom az, hogy a reptér és a hotel mindig drágán vált, így még sose néztem meg, az Atatürk reptéren hogy váltanak.

Igenis érdemes letérni a megszokott turistaútról. Egy teljesen más ország jelenik meg előttünk.

Egy jó otthoni felkészülés nagyon sokat segít.

Ha kiérünk a turistarészről, az emberek teljesen másképpen állnak hozzánk.

Néhány török szó rengeteget segíthet.

2011-07-25

A cser adott nekünk egy nagy zsák tippet, hova is menjünk Isztambulba, ha szeretnénk a tengerben úszni.

Egy kicsit más téma, de ma Büyükadán, ahol a nyarat töltöm, beleakadtam a kikötőnél egy magyar családba, akik épp strandot szerettek volna választani, és úgy gondoltam, ez olyan téma, ami talán többeket érint.

Itt öt nagyobb strand van, ahova a kikötőből rendszeresen jár hajó. Persze nem ehet összehasonlítani Bodrummal, de azért nagyon kellemes és 2 óra alatt simán elérhető bárholnan.

Szóval, a rossz strandok: Yükseli bay, és Naki beach - ezekre semmiképp ne menjen az ember fia/lánya, mert zsúfoltak és koszosak. Viszont mind a kettőn rengetegen vannak, főleg, mert 20 percenként megy hajó. Van egy Prenses Koyu nevű is, az egy fokkal jobb, de az se káprázatos, de ha elkéssük az utolsó hajót a jó strandra, akkor Prenses koyu legyen a választás. Ezekben továbbá még az is közös, hogy 20 lírába kerülnek.

A tuti strandra a Balik Koyu/ Eskibag Plaji feliratú fiúk fognak elkalauzolni. (Idén vagy pink vagy világoskék pólóban tolják az ügyfélfogást a kikötőben.)

A Balik, azaz Hal strand kicsit hippis, nagy kavicsos, van egy tuti büfé a strandon és egy kis melegbüfé 20 méterrel feljebb egy kempingben. (itt lehet sátorozni is, szerintem gyönyörű).

A belépő 10 líra, már a hajón szedik. Van ágy és vesszőből font napernyő, stég és nincs lekerítve az úszórész, szabadon lehet bóklászni. Érdekes pipát és szemüveget hozni, sőt, még kacslót is lehet gyűjteni, ha valaki este főzni óhajt. (placsintatésztába forgatva és bő olajban kisütve fini.)

Az Eskibag, azaz Régi szőlőskert strand elegánsabb, van egy egész jó étterem, halat is sütnék, a sajtos saláta pedig kitesz egy komplett, nagyon finom ebédet. Persze a legmenőbb kaja a sült krumpli.) Itt betonozott, zöld szőnyeggel letakart a plázs, meglepően tiszta, európai WC, kellemes ötözőkabinok, folyamatosan tisztogatott lekerytett rész, ami fokozatosan mélyül, de simán ki lehet menni senki nem szól, he elkalandozik az ember párszáz méterre. Nagyon klassz, kevesen vannak, kedvesek a vendéglátók, szóval tényleg szuper. Ide 15 líra a belépő.

A Balik/Eskibag hajók 10, 11, 12 és 13 órakor indulnak, visszafelé pedig du 5,6,7-kor, vasárnap 4,5,6

A legszebb persze a szabadstrand, a sziget legvégén. Kb másfél óra gyaloglás után lehet elérni, vagy bringával, esetleg a hintószolgáltatással, bár az 1-2 óra sorbanállással kezdődik. Rengeteg arab turista van, akik valamiért itt szeretnek kocsikázni. A szabadstrand a sziget végén egy nagyon meredek sziklafalon való leereszkedés után érhető el, egyszer mindenképp megéri elmenni, gyönyörű, vadregényes,

Egyébként a szigeten a város vonalában vannak kis lépcsők a vízhez, este a helyiek oda mennek úszni egyet, de nappal nem túl bizalomgerjesztő ott a víz, bár sokan vannak. Lehet azért.)

Heybeliádán is van egy hippis strand, a kikötőből jobbra indulva egy nemzeti perk következik, kb. 30 perc séta után. Oda 3 líráért kapunk bebocsátást. Tovább kell menni, és ahol grillező hadtesteket látunk nagy tömegben, jobbra a part felé kell indulni, és ott lesz egy kis strand. Ez 8 líra, de csak szék van, ernyő nincs, viszont festői a kilátás.

Jó strandolást, és ha valakinek vannak hasonló tapasztalatai örülnék, ha megosztaná.
cser

További érdekes és hasznos információk, és csevegések a . :)

Én még egy olyan tippet kaptam, hogy érdemes 1 éjszakára valamelyik szigeten egy tengerparti hotelben megszállni. Akkor a strand privát, tehát nincsenek sokan. Persze ennek más a hangulata, meg az ára is. :)

2011-07-26

Nem, ez most nem egy százoldalú dobókocka valamelyik szerepjátékából. Ez most a 100-as gyorsforgalmi út, ami Bulgáriától az Iráni határig végigszeli Törökországot.

Mi most ennek a hatalmas útnak az isztambuli részét ismerjük meg.

A D 100-as út Kapıkule kisvárosban, a bolgár határnál indul, és egészen Gürbulak városkáig megy, ami pedig már az iráni határ. Összesen 1788 km! Amit egy átlag sofőr kb. 30 óra, egy átlag turista kb 110 óra, míg egy átlagos török kb. 18 óra alatt tesz meg.

Fontosabb állomásai: Edirne - Lüleburgaz - İstanbul - Gebze - İzmit - Adapazarı - Düzce - Bolu - Gerede - Ilgaz - Merzifon - Amasya - Niksar - Erzincan - Erzurum - Ağrı - Doğubeyazıt - Gürbulak

Mi most az isztambuli részével, ott is először az ázsiai felével foglalkozunk, mert az anatóliai oldal egyik legfontosabb útja. Ez az, ami majdnem nyíl egyenesen halad Gebzéig. Ez az, ahol ráteszünk egy téglát a gázpedálra, és hátramegyünk aludni.

[iframe width="500" height="480"

src="http://maps.google.com/maps?f=d&source=s_d&saddr=D+100&daddr=%C4%B0stanbul+%C4%B0zmit+Yolu%2FD100&hl=en&geocode=Fba3cQIdJq-6AQ%3BFcZlbgIdWsLAAQ&mra=me&mrsp=0,1&sz=15&sll=41.007884,29.019613&sspn=0.024062,0.031672&ie=UTF8&ll=41.007884,29.019613&spn=0.024062,0.031672&t=h&output=embed"]

Ezen az úton haladva pont végig tudunk menni Isztambul Ázsiai oldalán, mivel annak nagy része a Márvány-tengernél fekszik, az út pedig ott halad el mellette. Így Harem városrésztől elindulva még fordulunk egyet, ahogy felmegyünk a dobmbra, majd nagy gáz, és már száguldunk is el Acbaden, Kadıköy, Ataşehir, Maltepe, Kartal és Pendik mellett. Azaz az ázsiai Isztambul majdnem teljes listáján. A metró is ezt az utat fogja követni, ha már kész lesz...

Az út kb. 40 km, ami a Google szerint 1 óra alatt tehető meg... höhőhő... Nekünk sikerült kevesebb, mint 25 perc alatt, és még nem is gyorsultunk fel rendesen, mert túl nagy volt a forgalom. :)

Az európai oldal sem elhanyagolható azért, még ha jobban is kacsázik, és a fogalom is nagyobb.

[iframe width="500" height="480"

src="http://maps.google.com/maps?f=d&source=s_d&saddr=E-5+Karayolu%2FD100&daddr=Vatan+Cd+Giri%C5%9Fi-K2%2FD100&hl=en&geocode=FZDKcQIdQ2yzAQ%3BFWYHcgIdNIW5AQ&mra=mift&mrsp=0&sz=14&sll=41.011706,28.554754&sspn=0.046243,0.063343&ie=UTF8&ll=41.011706,2

8.554754&spn=0.046243,0.063343&t=h&output=embed"]

Ha Isztambul határát Büyüçekmece városrészénél jelöljük ki, akkor itt is kb. 40 km-t megy az út. Ezt a szakaszt viszont még sosem sikerült 70 percnél kevesebb idő alatt megjárni.

Az út elmegy az Atatürk Reptér mellett, majd beleveri magát a város sűrűjébe. Utána pedig, amint eléri az Edirnekapı kerületet, akkor eltűnik... Elvileg az O-1-es néven megy tovább és a Boszporusz-hídon jut át Ázsiába. Csakhogy a D 100 az ázsiai oldalon a kompnál, Haremnél kezdődik, a kettő között pedig van egy olyan távolság, amit nem lehet gyorsan megtenni, még dudálva sem.

Természetesen az O-1 találkozik a D-100-al. Így ha nincs komoly forgalom (pl. éjjel 3-kor), akkor padlógázzal át lehet szelni Isztambult. Ebben az esetben a teljes út 95 km lesz, ami a Google szerint 2 óra 20 perc alatt tehető meg. Éjszaka ebből azért jelentősen le lehet faragni... :) De akkor is 1 óránál több lesz, ami azért jól ábrázolja Isztambul hatalmas méretét.

A D 100-as út európai számozása az E80-as. Lisszabonból indul, és egészen Bazargan városáig halad, ami már Irán, éppen a török határon. Összesen kb. 5700 km hosszú, és 10 országot szel át, meg egy tengert (Adriai), és egy szorost (Boszporusz).

2011-07-27

Egy komoly fordulathoz érkezett a paprikanövesztő projektünk: a csalán kipusztult! Pont a csalán bírta a legkevésbé... pedig annakidején, a telkünkön de küzdöttünk ellenük...

Tehát ez a D-terv, miután az A és a B kihalt, a C-t pedig megettük... :)

A paprikánk már akkora, hogy alig fér bele a képbe. Köszönhetően annak, hogy jól rásüt a nap, az állandó tengeri szélnek, no meg a sok locsolásnak. A csalánnak mindez nem volt elég.

És ha jól látom, akkor a tetején mintha valami olyasmi kezdne nyílni, amit akár virágnak is lehet nevezni...

2011-07-28

Van a klasszikus szívecskés párna. Ez az ugyebár egy szívalakú pihe-puha párna (általában rózsaszín, vagy piros, vörös), amiben van egy kis hely közepén, ahova a fényképet lehet belerakni.

Majd pedig ezt a készletet odaadjuk szívünk hölgyének, aki elájul a gyönyörűségtől. Majd pedig éjszakánként romantikusan nagy sóhajtások közepette ölelgeti. No nem olyan sóhajtások között. Bár persze ki tudja...

Ezzel szemben egy jó kis török focis szívecskés párnában ennél sokkal több lehetőség rejtőzik.

Először is, több szín közül válogathatunk: vörös-sárga (GalataSaray), sötétkék-sárga (Fenerbahçe), fekete-fehér (Beşiktaş) vagy akár bíbor-kék (Trabzonspor).

Természetesen itt is él az az opció, hogy a saját fényképünket rakjuk be a középső fehér üres részre. Pl. amikor éppen fenerbahçe-s csíkos mezben vigyorgunk a kedvesünkre. Vagy akár mindketten csíkosban vagyunk.

De hát mennyivel izgalmasabb az, amikor mondjuk valamelyik játékos (kedvesünk kedvence) virít a szívecskés párnán. Vagy akár az egész csapat ott mosolyog.

Vagy talán az új Aslantepe stadion az, amit barátunk, barátnőnk minden éjjel látni szeretne a galatasarayos párnáján? Esetleg a Beşiktaş egyik nagy gólját? A variációk végtelenek...

A boltban egyébként vehetünk, készíttethetünk még sapkát, csíkos bögrét, meg cuki órát is.
:)

Reggeli életkép: A leányzó galatasarayos sapkában alszik a galatasarayos szívecskés párnán, mikor megszólal a galatasarayos ébresztő, de hamar elhallgat, amikor összetalálkozik egy repülő galarasarayos bögrével....

2011-07-29

A nikah salonu, vagy pontosabban nikâh salonu (bár a sapkás â nem hivatalos karakter) az a hely, ahol kimondják az igen-t. Vagy nem igen, hanem evet. Nem-nem, senki nem evett meg semmit. Az egy másik hely... De bonyolult is ez...

A török esküvő két részből áll. Mármint az esküvői része, amiben nincs benne a több napos előkészület. Egyik a formaság, másik pedig ahol a multság van.

Néha, meg gyakran a kettő együtt van. Sőt! Vannak nagyon kavart és érdekes verziók is, de azokról majd később lesz szó. Most csak az összeadó szalonnal ismerkedünk meg. Igen, nem esküvői szalon, mert az már az, ahol a multság van. Itt csak az igenek, azaz az evetek vannak. :)

A nikâh salonu minden önkormányzati helyen van. Egy egészen komoly része az önkormányzati épületnek, néha pedig egy külön épületegyüttes. Mivel Isztambulban legalább 15 millió ember él, és mindenki csak hétvégén ér rá házasodni, így ez egy nagyon komoly program. Nem is program, egy egész házasság gyár, futószalaggal, meg minden!

Az épület leginkább úgy néz ki, mint egy művelődési ház. Rengeteg kapuval. Belül természetesen az elmaradhatalan jaj elfelejtettem! üzletekkel. Az utolsó lehetőség virág vagy aranyat venni. És persze teázó, ahol a nép várakozhat.

Kell is a várakoztató, mert nagyon komoly szervezés van. Termenként kb. 15 percenként összeadnak valakit. És mivel nagyon feszített a tempó, jó ha mindenki időben a helyén van (és a jó teremben), különben ki tudja, kihez fogják összeadni...

Kint a kapun találunk is listát, melyik időpontban, ki szeretne házasodni. Egyes helyeken be is mondják.

- Tütürütürü. Ali és Seherezádé házasodik a 3-as teremben 5 perc múlva. A terem mellett kérjük vigyázzanak!

Belül még inkább egy művházhoz hasonlít. Van egy kicsi színpad. Előtte pedig székek, mint a moziban. A násznép kényelmesen elhelyezkedik (és még pattogatott kukoricát is vehet a bejáratnál!), és megnézi a Figaro házasságát. Ja nem, Ali és Seherezádéjét.

A színpadon előkészülnek az anyakönyvvezető, és a tanúk. Majd pedig felcsendül a zene, és megjelennek az ifjak, kik házasodni akarnak. A zenét mindenki maga választja. Így lehet Celine Dion, Tatu (ez azért érdekes), de akár Metallica is. Az önkorisok rugalmasak, és nem csinálnak problémát a szerzői jogokkal sem.

Majd pedig mindenki elmondja a nevét. Mármost csak a tanuk és a házasulandók. A násznép marad lelkes közönségnek. Az anyakönyvvezető pedig felteszi a nagy kérdést. Az igen válaszokat nagy taps, és megható fanfar kíséri.

Ezután mindenki távozik a hátsó ajtón, ahol egy szép díszes fal várja az immár ifjú párt. Ez előtt történik a nagy fotózás, és az aranyátadás. Szépen mindenki sorba áll, és odamegy az ifjakhoz. Gratulálnak, felszögelik az aranyat a menyasszonyra, vagy a vőlegényre (ki-kire szeretné), majd nagy mosolyt, és készül is már a csoportkép!

Az összeadás itt véget is ért. A mulatság máshol folytatódik, de az már egy másik történet...

2011-08-01

Elérkeztünk a Nagy Böjthöz! A tavalyihoz képest 10 nappal jött közelebb a Ramazán (Ramadán), ami így a teljes augusztust befedi.

Az idén viszont mi nem fogjuk megcsinálni.

Nem, nem a 40 fok miatt, ami kint van, hiszen tavaly sem volt hűvösebb. Sokat gondolkoztam rajta, de végül én sem kezdek bele a böjtbe, mert Árpiba mellett teljesen kimerültünk. A Ramazán (Ramadán) szabályai szerint pedig csak azok kezhetnek bele, akik testileg egészségesek.

Nekünk így is megvan a hajnali felkelés, és a napközbeli koplalás is, a Ramazán (Ramadán) ezzel együtt tényleg túl nehéz lesz. Sema egyébként is még tejjel látja el Árpit, így ő nem is vehet részt benne. Én pedig elkaptam valami lázas megfázást, amit Árpiba szedett össze, és még nem sikerült kigyógyulni belőle. Ez is jól mutatja, hogy a szervezetem nem alkalmas arra, hogy egy komolyabb böjtölésbe belekezdje...

Ettől függetlenül azért beszámolunk, hogyan is zajlik mindez. :)

A Ramazán (Ramadán) lényege a böjt, ami 30 napig tart, hogy egy kis ízelítőt kapjunk abból, hogyan is élnek a szegények. Ez a 30 nap kellően hosszú ahhoz, hogy az ember egy kevésbé pazarló életmódra átálljon, és jobban megbecsüljön egy-egy olyan mindennapi apróságot mint egy pohár víz, vagy egy szelet kenyér.

A Ramazán (Ramadán) alatt napkeltétől napnyugtáig tilos enni, inni, dohányozni, nemi életet élni. Így, amikor elérkezik a naplemente az emberik gyorsan elfogyasztják azt az élvezeti cikket, ami legjobban hiányzik. Általában egy pohár vízzel kezdik, majd esznek. De van, aki mindjárt a cigarettához nyúl, más pedig...

De a leggyakoribb mégis az, amikor az emberek bent ülnek az éttermekben, előttük egy pohár víz, és így várják, hogy a müezzin belekezdjen az Ezán eléneklésébe. Erre nincs pontos leírás, hogy meg kell-e várni az ének végét, ezért inkább mindenki már az első szóra felhörpinti a vizet.

A reggeli kezdet valójában nem a napkelte, hanem még az előtt, az első Ejzan előtt be kell fejezni a reggelit. Ez pedig nagyon korán van. Szerintem nem is az ivás és étkezés hiánya az igazán nehéz (mert az hamar meg lehet szokni), hanem az, hogy még hétvégén is korán kell kelni... A fentiekhez hasonlóan itt sincs pontosan meghatározva, hogy az Ezán elején vagy a végén kezdődik a böjt. Ezért amikor megszólalnak a minaretek, még mindenki gyorsan még iszik.

Majd pedig mindenki visszafekszik aludni.

Lássuk, hogyan is alakulnak az idén a Ramazán (Ramadán) időpontok Isztambulban!

Tarih

İmsak

Güneş

Öğle

İkindi

Akşam

Yatsı

Kible Saati

31.07.2011

4 04

5 51

13 18

17 10

20 32

22 09

12 22

01.08.2011

4 06
5 52
13 18
17 10
20 30
22 08
12 21

02.08.2011

4 07
5 53
13 17
17 10
20 29
22 06
12 21

03.08.2011

4 09
5 54
13 17
17 09
20 28
22 05
12 20

04.08.2011

4 10
5 55
13 17
17 09
20 27
22 03
12 20

05.08.2011

4 12
5 56
13 17

17 09
20 26
22 01
12 19

06.08.2011

4 13
5 57
13 17
17 08
20 25
22 00
12 19

07.08.2011

4 15
5 58
13 17
17 08
20 24
21 58
12 18

08.08.2011

4 16
5 59
13 17
17 07
20 22
21 56
12 18

09.08.2011

4 18
6 00
13 17
17 07
20 21
21 55

12 17

10.08.2011

4 19

6 01

13 17

17 06

20 20

21 53

12 16

11.08.2011

4 21

6 02

13 16

17 06

20 19

21 51

12 16

12.08.2011

4 22

6 03

13 16

17 05

20 17

21 49

12 15

13.08.2011

4 24

6 04

13 16

17 04

20 16

21 47

12 14

14.08.2011

4 25

6 05

13 16

17 04

20 15

21 46

12 14

15.08.2011

4 27

6 06

13 16

17 03

20 13

21 44

12 13

16.08.2011

4 28

6 07

13 16

17 03

20 12

21 42

12 12

17.08.2011

4 30

6 08

13 15

17 02

20 10

21 40

12 12

18.08.2011

4 31

6 09

13 15
17 01
20 09
21 38
12 11

19.08.2011
4 33
6 10
13 15
17 01
20 08
21 37
12 10

20.08.2011
4 34
6 11
13 15
17 00
20 06
21 35
12 09

21.08.2011
4 36
6 12
13 14
16 59
20 05
21 33
12 09

22.08.2011
4 37
6 13
13 14
16 58
20 03

21 31
12 08

23.08.2011

4 39
6 14
13 14
16 58
20 02
21 29
12 07

24.08.2011

4 40
6 15
13 14
16 57
20 00
21 27
12 06

25.08.2011

4 41
6 16
13 13
16 56
19 59
21 25
12 05

26.08.2011

4 43
6 17
13 13
16 55
19 57
21 23
12 05

27.08.2011

4 44

6 18

13 13

16 54

19 55

21 21

12 04

28.08.2011

4 45

6 19

13 13

16 54

19 54

21 20

12 03

29.08.2011

4 47

6 20

13 12

16 53

19 52

21 18

12 02

Ímsak az, ami után nem lehet enni és inni, egészen az Akşam-ig. Ez a kezdetben eléggé vad, mert 16 óra és 28 perc. De a vége fele már kellemesebb lesz, akkor ugyanis már csak 15 óra, és 5 perc. :)

Összehasonlításként Magyarországon, pontosabban Budapesten az alábbi időpontok vannak:

Tarih

İmsak

Güneş

Öğle

İkindi

Akşam

Yatsı

Kible Saati

31.07.2011

3 44

5 14

12 57

17 00

20 28

21 48

11 20

01.08.2011

3 46

5 16

12 57

16 59

20 26

21 46

11 20

02.08.2011

3 47

5 17

12 57

16 59

20 25

21 45

11 19

03.08.2011

3 48

5 18

12 57

16 58

20 24

21 44

11 19

04.08.2011

3 50

5 20

12 57

16 57

20 22

21 42

11 18

05.08.2011

3 51

5 21

12 57

16 57

20 21

21 41

11 17

06.08.2011

3 52

5 22
12 57
16 56
20 19
21 39
11 17

07.08.2011

3 53
5 23
12 57
16 55
20 18
21 38
11 16

08.08.2011

3 55
5 25
12 57
16 55
20 16
21 36
11 15

09.08.2011

3 56
5 26
12 56
16 54
20 15
21 35
11 15

10.08.2011

3 57
5 27
12 56
16 53

20 13
21 33
11 14

11.08.2011
3 59
5 29
12 56
16 53
20 11
21 31
11 13

12.08.2011
4 00
5 30
12 56
16 52
20 10
21 30
11 12

13.08.2011
4 01
5 31
12 56
16 51
20 08
21 28
11 12

14.08.2011
4 03
5 33
12 56
16 50
20 06
21 26
11 11

15.08.2011

4 04

5 34

12 55

16 49

20 05

21 25

11 10

16.08.2011

4 05

5 35

12 55

16 48

20 03

21 23

11 09

17.08.2011

4 07

5 37

12 55

16 48

20 01

21 21

11 08

18.08.2011

4 08

5 38

12 55

16 47

20 00

21 20

11 07

19.08.2011

4 09
5 39
12 55
16 46
19 58
21 18
11 06

20.08.2011

4 11
5 41
12 54
16 45
19 56
21 16
11 06

21.08.2011

4 12
5 42
12 54
16 44
19 54
21 14
11 05

22.08.2011

4 13
5 43
12 54
16 43
19 52
21 12
11 04

23.08.2011

4 15
5 45
12 54

16 42
19 51
21 11
11 03

24.08.2011

4 16
5 46
12 53
16 41
19 49
21 09
11 02

25.08.2011

4 17
5 47
12 53
16 40
19 47
21 07
11 01

26.08.2011

4 19
5 49
12 53
16 39
19 45
21 05
11 00

27.08.2011

4 20
5 50
12 53
16 38
19 43
21 03

10 59

28.08.2011

4 21

5 51

12 52

16 36

19 41

21 01

10 58

29.08.2011

4 23

5 53

12 52

16 35

19 39

20 59

10 57

Egy kis érdekesség:

Bem Apó, a 48-as magyar szabadságharc lengyel hőse, törökországi száműzetése alatt minden évben megtartotta a böjtöt, miután muszlim lett.

Néhány érdekesebb bejegyzés a tavalyi Ramazánból (Ramadából):

2011-08-02

Olyan furcsa világban élünk, hogy télen, amikor hideg van, akkor fűtünk. És nyáron, amikor meleg van, nos... végeredményben akkor is fűtünk. Mert az összes dolog, amit hűtésre használunk, valójában, valahol fűteni fog. Ha más nem, akkor az erőműben. Sőt! A legrosszabb a hűtőszekrény, mert ott még a hideg belül is marad, míg a meleggel nekünk, személy szerint kell szembenéznünk.

Pedig de jó is lenne nyáron eltenni a meleget télire...

A törökök sose voltak híresek a spórolásról. Főleg, ha valami jól néz ki, vagy pedig a vevőt szolgálja ki.

Télen az infra lámpákat látni, amint az utcát fűtik, nyáron pedig a ventilátorokat. Ezek után nem is csoda, hogy ekkora szél van Isztambulban... :) Gondoljunk csak bele, hogy legalább egymillió ventilátor üzemel folyamatosan! Van egy másik dolog is, de abba inkább jobb nem belegondolni, mégpedig hogy egyszerre 17 millió ember, legalább 30 millió macska és 5 millió kutya izzad egyszerre. Talán azért is sütnék mindenhol kebabot, hogy elnyomják ezt az alapszagot...

Az a cég, amelyik télire az infra lámpákat árulja, gondoskodott róla, hogy nyáron is legyen bevétele. Ilyenkor klímát, mobil klímát, és leginkább ventilátort árul. Amilyen idő van kint, biztosan jól is megy az üzlet.

Ez mi sem bizonyítja jobban, hogy szinte majd minden étterem nyitott része tele van az ő ventilátorukkal, és az utcán is folyamatosan találni embereket, akik a frissen vásárolt ventilátort éppen hazafele tolják.

És bár elkezdődött a Ramazán (Ramadán), az nincs sehol sem leírva, hogy az esti müezzint mindenképpen a tűző napon kellene kivárni. Így aztán a biztosan fogyó termék, a ventilátor, még tutira az egyik legtöbbet eladott áru lesz, mire eljutunk a szeptemberig.

2011-08-03

Egyik kedvenc témánk Isztambul hihetetlen, és felfoghatatlan mérete. Mert mégis, hogyan lehet elképzelni valamit, ami 100 km-nél nagyobb, és 15 milliónál több ember (pláne macska) lakja?

Megint megpróbálunk más irányokból közelíteni.

Itt van Törökország, de leginkább Isztambul, legnagyobb ingatlanos weboldala. A .

Felül, bal oldalt láthatunk egy kis piros fedeles házat, konut felirattal. Ezek a lakások.

Mindjárt alatta van, hogy satılık, ami azt jelenti, hogy eladó.

Jelenleg 491.895 lakás vár gazdára! Ez annyi, mintha egy egész város lenne eladó! Nem is egy, hanem mindjárt kettő.

Magyarország második legnépesebb városa, Debrecen 207.270 lakossal büszkélkedik. Nekik mindegyiküknek két házat is tudnánk adni Isztambulban.

Oké, az oldal teljes Törökországot mutatja, tehát nem mindegyik Isztambul. Viszont az ingatlanosok nem minden lakást tesznek fel az internetre. Így bár a szám nem pontos (és nem is tudhatjuk meg, mennyire pontatlan), de azért még így is hihetetlen mennyiségről van szó.

2011-08-04

Sokan úgy gondolják, hogy a macskák egész nap csak alszanak. Nos ez nem igaz.

Nemcsak egész nap alszanak, hanem egész éjszaka is.

Mint a képen is láthatjuk, a macskák igenis megdolgoznak a mindennapi falatjukért. Itt éppen az éjszakai műszakot láthatjuk...
esti alvás

2011-08-05

Pidéből több fajta van. Mindegyik a kenyér egyik változata, ezért a törökök gyakran ekmeknek, azaz simán kenyérnek hívják.

A legnépszerűbb viszont a Ramazan pidesi. :) Azaz a Ramadán pide. :)

Sőt! Ebből is az a legfinomabb, amikor frissen kerül ki a sarki pék kemencéjéből, és még forró, amikor hazaérünk vele. Akkor aztán elő a házikészítésű (tehénszagú) vajat, és lehet enni nagyokat! :) Diétázóknak azért nem ajánlatos! :)

A Ramazan pidesi a Ramazán (Ramadán) egyik központi étele a füge és az olívbogyó mellett. Amikor leszáll az este, ez is az asztal közepén várja, hogy az egész nap böjtölő emberek jóízűen megegyék. Mivel frissen a legjobb (sıcak ve çıtır - forró és ropogós), mindenki estefelevé veszi meg. A pékek nem is készítik belőle sem reggel, sem délután, hanem csak délután kezdik sütni. Estefelevé pedig hosszú sorok kígyóznak a boltok előtt, ahonnan a frissensült kenyér finom illata árad kifele. Tényleg árad, mint egy gátszakadás. Szinte látni, ahogy az ablak kidudorodik az illat hatalmas nyomásától, az ajtón pedig sűrűn hömpölyög ki az utcára, a terekre, mindenfelé. Ilyenkor nehéz igazán a böjt utolsó pár perce.

A pideknek elvileg van egy meghatározott alap receptje, és alakja. De a pékek szeretnek ettől kicsit eltérni, de talán nem is mindenki szándékosan, hanem csak így sikerült. Éppen ezért ebben az időszakban érdemes a környék összes pékjét felkeresni, és kipróbálni az ottani verziót.

A mérete klasszikus. Kör alakú, ahol a széle vastag, míg a közepe vékony, bevágásokkal. Tetején pedig szezám, és fekete kömény (nigella) található. Általában jó sok. :)

Egy átlagos éhes ember simán magába foglal egy egész pidét. Ha kevésbé éhes, akkor már akár két személyre is elegendő lehet. Nem érdemes vacakolni sem a darabolással, sem a félbe vágással. Amíg forró, addig tegyük a vajat a tetejére! :)

De azért ne gondoljátok, hogy csak Ramazánkor (Ramadánkor) lehet ilyeneket kapni. Bármikor ti is elkészíthetitek magatoknak! :) Íme egy Youtube recept:

Hozzávalók:

1 csomag élesztő (por)

1 evőkanál porcukor

1 pohár langyos víz

1 pohár langyos tej

1/2 teáspohár olaj

1 tojásfehérje

1 édességeskanál (leveskanálnál kisebb) só

annyi liszt, hogy pont jó legyen a tészta (ez talán 1 kg lesz, de aki kipróbálta, léci jelezzen vissza!)

Jó étvágyat! :)

2011-08-08

Jó hír az Isztambulba jövő turistáknak! Az istanbul kart depozitja 6 líra lett!

Pedig én azt hittem, hogy milyen jól sikerült lealkudnom, vagy a két szép szememért, esetleg megsajnálta az eladó. De akkor látom a hatalmas reklámot, hogy most már a korábbi 10 TL helyett csak 6 TL az istanbulkard.

A 6 líra egyébként nem az ára, hanem a depozit, azaz a bérleti díj. Amikor befejeztük a túránkat Isztambulban és még van egy csomó időnk a gép indulásáig, akkor elmehetünk keresni egy istanbul kart árust, kiállhatjuk a sort, visszaadhatjuk a kártyák, és visszakapjuk a 6 lírát. Majd utána elkezdhetünk gondolkodni, hogy oké, de hogy jutunk el most akkor a reptérre?

Tehát ez annyira nem tűnik életszerűnek. Vagyis a kártya inkább marad emléke, reménynek, hogy valamikor majd ismét ellátogatunk a világ egyik legnagyobb városába, Isztambulba. Éppen ezért kifejezetten kellemes, hogy a bérleti díj 4 lírával olcsóbb lett.

Közben egy jó hír az akbil rajongóinak!!!

Egyre több helyről kapunk híreket, hogy akbil árusító helyet láttak! :)

Kérünk mindenkit, aki ilyet talál, ossza meg velünk a pontos helyszínt! Nagyon köszönjük! :)

2011-08-09

Miután a paprika projekt A, B és D terve is dugádólt, áttérünk egy másikra: madarakra.

A paprikáról, amit szívünk alatt dédelgettünk, és neveltünk, kiderült, hogy disznóparéj. Mégpedig a szőrösebb fajtából.

Egy darabig hezitáltunk, mi legyen vele. Nem vagyunk mi rasszisták, hogy csak a neve (meg a levele, meg a paprika hiánya) miatt kivágjuk. Árnyékot is ad, meg zöld, nem sokban különbözik a páfránytól.

Csakhogy eljutottunk a magos időszakra. Félő volt, hogy az egész környéket megfertőzi. No nem mintha a környéket félténénk (legalább még zöldebb lesz), de akkor már tényleg nem lehet a magot eladni, mint valami ritka növény. És persze ha mindenhol disznóparéj nő, akkor hol fogunk jövőre dinnyét ültetni?

Így aztán Balta bácsi benézett paréjékhöz, és volt nagy mészárlás....

No de nem ért véget a nyár, ne maradjunk izgalmas projektek nélkül. Át is mentünk a másik erkélyre, ahol Galamb néni kotlik a tojásokon. Őt ha nem is öntözzük, de adunk neki egy tálba vizet minden nap.

És meg is lett az eredmény! Az egyik csibe kibújt a tojásból!

Nagyon cuki kis szőröcsomó. És hogy megnőtt pár nap alatt! Mögötte látható, mekkora tojásból is bújt ki.

Tehát most inkább galamb projektbe vágunk. Annál is inkább, mert ezzel aztán nincs sok dolgunk! :)

2011-08-10

Isztambul mind az öt érzékre hat, de természetesen másképpen:

A szem nem tud betelni a hihetetlen látvánnyal és megannyi érdekességgel.

Az orr viszont igencsak be tud telni a mindent átható kebab szagával. :)

Ezt pedig a száj egészen biztosan megízleli.

A tapintás... nos az lehet, hogy kimarad, mert amit megfogunk azt egészen biztos, hogy valaki mindjárt eladja nekünk. Tehát csak óvatosan tapogassuk az AyaSofyat, vagy a Kék Mecsetet!

Viszont a hallás... na az kap dudálást bőven!

Aki Isztambulba érkezik, úgy érezheti, hogy mindenki, aki csak autóban ül, folyamatosan dudál. Pedig ez így is van! :D

Csak hogy, aki már huzamosabb ideig él Isztambulban, az megfigyelheti, hogy dudálás és dudálás között is van ám különbség.

Ott van például a nemzetközi tűnj el innen, amit számtalan más országban is ismerhetünk már.

Ezzel szemben teljesen más az, amikor zöld a lámpa már majdnem 1 másodperce, és még nem indult el senki. Ennek a dudának másabb a hangzása.

De nem csak agresszív dudálások vannak. Ott van pl. a dolmuş és a minibusz utast felveszek duda dallama, amit egyáltalán nem lehet összekeverni a fentiekkel. Általában ez másik gombbal is érhető el.

No de nem mindenkinek van extra duda gombja, de mégis ki tudják fejezni a következőket: adj egy kebabot, vagy azt az utcát már lefoglaltam hogy csak néhány példát említsünk a számtalan közül. És még ott van a láttam egy jó nőt az előző sarkon duda is, amit leggyakrabban a taxisok használnak egymás között.

Tehát Isztambulban járva, gondoljunk arra, hogy a duda nemcsak egy eszköz, ami tovább növeli (vagy inkább az alapja) a városi zajnak, hanem egy komoly kulturális kapocs, és kommunikációs eszköz. Része a város mindennapi életének.

2011-08-11

E heti (havi) macska híreink:

Borzas ma megmozdult!!!

De egyébként a macskák tovább alszanak, mintha semmi se történt volna. Így valójában a macskáknál nem is történik most túl sok mindent.

Kivéve, ha valamelyik rossz helyen alszik el, mint az alábbi képen látható. Ha nem vigyáz, berakják a paradicsom mellé, és eladják kilóra. :)

Ez egyébként az utolsó kép, mielőtt a telefonom végkép feldobta a talpát... :P Helyette most van egy olcsó, ősrégi, amivel úgy nézek ki, mintha James Bond megszökött volna egy 60-as évekbeli filmről... :D

Mindezzel ellentétben mégiscsak van egy érdekes hírünk a macskarajongóknak: Egy nagy rakás kismacska! :) :)

Aki tudja, számolja össze, végül is hány macska van! :)

2011-08-12

A çerkez füstölt sajt (çerkez füme peyniri) egy nagyon, de nagyon finom füstölt sajt. Nyumnyumnyumnyum. Majdnem megettem az egészet még a fotózás előtt... :oops:

Török sajtokról sajnos már régen írtunk, pedig azok milyen finomak!

Erre most összefutunk a çerkez füstölt sajttal, és húúúúúúúúúúúúúúúú, az aztán nagyon finom.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Çerkez füme peyniri szemből"][/caption]

A çerkez egy nép (cserkez, néha abigék), akik a Kaukázusból származnak. Mivel a hegyvidék fokozottan ütköző zóna volt (főleg az oszmán-orosz sokfelvonásos háborúkban) a történelem kezdete óta, így hol ehhez, hol ahhoz a félhez csapódtak, vagy elvegyültek valamelyik nagyobb hatalom országában.

A Törökországban élő cserkezek (egyes források szerint kb. 150 ezer, míg mások szerint 7 millió) mai napig megtartották nyelvüket, és kultúrájukat. Ennek ellenére, és éppen ezért a törökök kedvelik őket, és büszkék rájuk. Főleg mivel békésen megélnék a szomszédjaikkal, és törökül is beszélnek. No meg nem akarnak saját országot, parlamentet, TV-tornyot és repteret.

A cserkezek egy olyan nép, ami a másságával lesz érdekes. A törökök szeretnek cserkez étterembe járni, ha különlegességre vágynak. És sok cserkez terméket is lehet vásárolni. Nemcsak sajtot, hanem szószokat, lekvárokat, húsokat, stb... Így ha çerkez feliratot találunk, érdemes kipróbálni. :)

De most vissza a sajtra! :)

Mivel a cserkez egy hegyi nép, a sajt is ezt tükrözi: kemény, és füstölt. Talán még pácolt is. Nem biztos, hogy sikerül kipróbálni, meddig nem szárad ki. Nem hiszem, hogy több napot ki fog bírni. :)

Nagyon finom, intenzív sajt. Füstölt sajt kedvelőknek ajánlom! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Çerkez füme peyniri felülről"][/caption]

Ajánlott linkek (mivel más-más nyelven nagyon eltérőt írnak, több nyelvet is belinkeltem, így mindenki kedve és nyelvismerete szerint választhat):

2011-08-15

A sarkon van a fodrász, aki jó fej egyébként. De mivel a fél környék oda jár hozzá, olyan, mint a maffiavezér. Mindent tud, és akár mindent irányít is.

Szóval érdemes vele jóban lenne.

De tényleg jó fej, és nem érezzük fenyegetve magunkat, hogy esetleg ránk uszítja a macskákat. Segít a parkolásban, de akár még az ő privát parkolójába is beállhatunk pár percre.

No és tőle tényleg mindent lehet kérdezni. Hol lehet U alakú csövet találni, vagy esetleg Casparov éppen nyeresre áll sakkmintás függönyt. De jártas az időjárásban, a relativitáselméletben és persze a dollár/euró pillanatnyi árfolyamában is.

Az egyetlen nehézségünk, hogy nem a mi stílusunkban vágja a haját. Inkább az idősebb korosztály divatját követi. Így aztán én nem járok hozzá.

Viszont jó lenne vele fenntartani a jó kapcsolatot. No de hogyan? Hol találunk olyan fejet, amik jól meg lehet nyírni?

Hát Magyarországon! Anyukámnak szoltam is, hogy ideje lenne Aput megint hozzánk küldeni, hogy berakjuk a fodrászhoz.

2011-08-16

Hozzánk is elért az egész Európát elárasztó hideg front. Bár Isztambulba pont keletről jött...

De végül is mindegy, ki honnan valósi, főleg, ha felhőről van szó!

Elsőnek örültünk. Leginkább, mert hűvös lett. Majd pedig, hogy az eső kicsit elmossa a port.

Később már kevésbé örültünk, mert tényleg hideg lett. Estére vastag pizsama kellett.

De ez még nem is lett volna baj. Sokkal kellemetlenebb volt, hogy az utcák folyóvá változtak, hasonlóan a decemberi esőzéshez. Elő kellett venni a téli felszerelést. Nem, nem a szőrmesapkát, hanem a vízálló kabátot, nadrágot, cipőt, és az evezőt. Csakhogy mi ezeket jó mélyen elraktuk.

Sajnos - most már utólag sajnós, mert újra meleg van - az eső elvonult. Itt volt egy napig, majd másnap még kicsit riszálta magát, oszt elsurrant.

A macskák pedig előbújtak a rejtekhelyükről, hogy visszafeküdjenek a kedvelt helyükre.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Morcika azért még nem bízik a frissen kisütött napban"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Bundáskenyér viszont igen"][/caption]

2011-08-17

Idén sem Sema, sem én (sem pedig Árpí) nem tartjuk a ramazáni (ramadáni) böjtöt. Így most kívülállóként nézzük végig azt, amit már megcsináltunk.

Ilyenkor viszont minden más.

Túl vagyunk a második héten. Azaz aki idáig eljutott, annak nagy remény, hogy már nincs sok vissza. :) Ráadásul az utolsó hét, a fő vallási hét már kész megkönnyebbülés.

Sokan, akik kívülről nézik, azt mondják, hogy ez örültség. És bár ugyan ez fordítva elmondható pl. a Karácsonyról is (halott fa körbetáncolása, mértéktelen pénzszerzés, stb...), azért tényleg belátható, hogy nem könnyű megérteni.

Szerintem senkit sem lehet meggyőzni, hogy a 30 nap végiböjtölése egy klassz dolog, vagy bármi olyasmi, amire az ember vidáman nekivág. Főleg ha éppen nyár van, és roppant meleg. Sőt! Isztambulban nem is annyira a meleg, hanem a páratartalom az, ami nagyon megnehezíti a böjtöt, mert roppant fáradt lesz tőle az ember. Ehhez pedig hozzájön még az is minden nap, még hétvégén is, hajnali 3-kor fel kell kelni, hogy még az ezán előtt befejezzük a reggelit.

Tehát senkit nem akarok abban a hamis illúzióban ringatni, hogy ez egy élvezetes dolog. Az emberek nem mosolyogva csinálják végig. Sőt! Pont a fordítottja! A Ramazán (Ramadán) egyik fő mondanivalója, hogy eléggé hosszú ideig, azaz 30 napig mellőzzük az élvezeti dolgokat. Ettől lesz ez böjt.

30 nap nagyon hosszú idő. Ez nem olyan, mint amikor fiatalon elmegyünk egy hetes vad táborozásra, és majd csak kihúzzuk valahogy. Az egy hónap pont elég arra, hogy az ember egy más életformát vegyen fel. Egy takarékosabbat. És meg tudja becsülni olyan apró, mindennapi dolgokat, mint mondjuk egyetlen csepp víz.

Mert igen, a Ramazán (Ramadán) előtt ha kiloccsant pár csepp víz a pohárból, akkor csak megvontunk a vállunk. De utána... Akkor nagyon is jól tudjuk, mi mindent megadtunk volna azért az egyetlen cseppért, amikor a tűző napon vártuk az estét. És talán azt is át tudjuk érezni, hogy nagyon sok embernek egész évben (nemcsak most) meg kell szenvednie azért, amit mi most kiöntöttünk.

Nem, a Ramazán (Ramadán) nem egészséges. Sokan mondják ezt, maguknak és másoknak is, de egészen biztosan nem jó a szervezetnek az, hogy egész nap semmi, majd este jön a táplálékáradat. Ezért is csak egészséges ember kezdhet bele a böjtbe. Az utazó is ki van zárva, hogy legyen elég energiája. No persze itt most nem arra kell gondolni, aki Budapestről repülővel átmegy mondjuk Prágába. :)

De azért lássuk be, a Karácsony sem egy egészséges süteménykúra. :)

Érdekes módon a böjt minden vallásban megtalálható valamilyen formában. Hogyha így nézzük, akkor a Ramazán (Ramadán) nem is tűnik olyan különlegesnek. Nehéz, persze, hogy nehéz. Különben mit érne? :) A böjtnek pontosan az a lényege, hogy egy kicsit elfeledjük a mindennapi pazarló életvitelt, és egy kicsit befele forduljunk. Miközben észrevesszük azokat a dolgokat kívül, amiket eddig nem is láttunk. A Ramazán (Ramadán) esetében a szegényeket.

Aki nem tudja, vagy nem akarja a böjtöt tartani, az kiválthatja azzal, ha segít a szegényeknek. Ennek egyik formája a pénz. Minden évben van egy meghatározott összeg, amit egy szegény ismerősnek, vagy pedig valamelyik alapítványnak adhatunk. Ezt az alapján számolják, hogy mennyi az a minimális összeg, amiből még pont meg lehet élni. Természetesen lehet ennél többet is adni.

Másik megoldás az ételcsomag. A nagyobb supermarket hálózatok különféle méretű csomagokat találunk. A legkisebben csak alapvető élelmiszerek vannak, mint pl. liszt, tészta, stb... Míg a nagyobbban már ilyen luxus cikkek is, mint pl. kávé. Egy-egy ilyen csomaggal segíthetünk valakin.

Az önkormányzatok, és más szervezetek pedig ingyen vacsorát rendeznek a város különböző pontjain.

És akkor elérkeztünk a lényeges pontra: Mégis milyen belülről?

A válasz, hogy nem hasonlít semmire. Amíg az ember nem próbálta ki, addig elképzelni sem lehet. És itt most nemcsak a nélkülözésről van szó, hanem arról a hatalmas társadalmi közösségről is. Gondolj arra, hogy veled együtt a világ 20% is böjtöl (ez csak egy picivel több, mint az az egymilliárd ember, aki valóban éhezik).

Éppen ezért a Ramazán (Ramadán) egy hatalmas közösségi ünnepség is egyszerre. Az embere összegyűlnek a parkokban esténként.

- Te sem ittál ma?
- Nem, én sem..
- Figyű, lement a Nap!
- Akkor egészségünkre!

Ugyan így a családok is együtt vacsoráznak, a rokonok összegyűlnek (no ez még nem jelenti azt, hogy kibékülnek. Sőt! :D) és így tovább.

Tudom, ez a rövid összefoglaló még messze nem ad választ mindenre, és pláne senkit se győzött meg a ramazáni (ramadáni) böjtről. Nem is ez a cél. Hiszen mindenki maga határozza el, és magáért teszi. Nem pedig kihívásból, vagy magamutogatásból.

Mégis azért remélem, hogy sikerült egy kis betekintést nyújtanom mindenkinek! :)

ui: sok helyen azt írják, hogy a Ramazán (Ramadán) böjt alatt a zene hallgatása is tilos. Nos, bárhogyan legyen is, a törökök azokat az oldalakat biztosan nem olvasták. :)

2011-08-18

Sziasztok!

Egy olyan érdekes dolog történt az Isztambul bloggal, hogy egy másik, egy (elsősorban) gasztronómiai blog belinkelt minket. Ebből az okból a blogot elárasztották a látogatók, és túlléptük az 1000 olvasót! :)

Éppen ezért itt (is) szeretnék köszönetet mondani a blog szerkesztőjének, Palócpvence-nek.

No és természetesen a blogját is ajánlom ☺. Aki bár nem török ételekről ír, de azt ígérte, lesz majd olyan is. :)

Sőt! Ha jobban megnézzük, akkor megtaláljuk az , mégpedig Magyarországon fellelhető alapanyagokból! :)

E mellett a egy is kipróbálhatunk (mi mindenképpen összedobjuk az egyik hétvégén) :)

De az a bejegyzés, amitől sztárok lettünk, az mi másról is szólt volna, mint a macskákról? :) Azt írja, hogy:

"Bizánc - Konstantinápoly - Isztambul - az ősi város két kontinensen fekszik, keveredik benne a modern kozmopolita jelleg és az 1001 éjszaka hangulata. Mégis, ha egy szóval kellene jellemeznem, az a macska lenne."

És ez bizony mennyire igaz, amit talán minden törzsolvasó tud. :) A , amit azért is érdemes megnézni, mert szuper macska kollekción van ott. :)

De ne csak ezért keressétek fel! A palócok mindennapjairól, és ételeiről ír. Akik ott élnek Magyarország közepén, de mégis alig ismerjük őket.

Ezúton még egyszer köszönöm a linket Palócpvence-nek! :)

2011-08-19

Bár már volt egy , és lassan a Ramazán (Ramadán) is véget ér, de....ööööö...hát jó lesz majd jövőre! :)

Eléggé sok kérdést kapok arról, hogy vajon Isztambulba (meg úgy egyébként Törökországba) érdemes Ramazánkor (Ramadánkor) menni, vagy pont fordítva, inkább kerüljük el ezt az időszakot?

Ha szeretnél egy rossz hasonlatot, akkor azt mondanám, olyan mint Róma Karácsonykor. Csak kár, hogy nem olyan. :) Mert míg Rómában mindenki bent ünnepel a meleg lakásban a karácsonyfa mellett, mi addig a hidegben kint sétálhatunk az utcán, és nézhetjük a bezárt boltokat.

A Ramazán (Ramadán) egyáltalán nem ilyen!

Először is semmi sincs zárva! Az éttermek ugyan úgy nyitva vannak, mint egyébként, még akkor is, ha kevesebb a vendég. De még az egész Isztambult átfogó kebab illat sem kevesebb ebben az időszakban. És még vizet is ugyan úgy lehet kapni bármelyik sarkon.

Tehát semmi olyan nincs, ami máskor van. Ööööö.. vagyis ami máskor van, az most is van. :) Nincs olyan meglepetés, hogy valami zárva van, nem működik, stb...

Egyetlen olyan jellegű visszajelzésünk van csak, hogy kevesebb a repülő, a busz, és minden olyan közlekedési eszköz, ami nagyobb utakra való. Ugyanis a Ramazán (Ramadán) alatt az emberek csak végső esetben utaznak, és egyáltalán nem nyaralnak.

Éppen ezért a törökök által kedvelt nyaralóhelyek üresebbek, és olcsóbbak lehetnek, mint egyébkén! ;)

Másodszor a Ramazán (Ramadán) egy igencsak közösségi ünnep. Az emberek nem hogy nem szűk családi körben vacsoráznak, hanem sokak nem érik be a pár százas rokonsággal, és mindjárt egész Isztambullal szeretnének együtt enni. Ők azok, akik megtöltik a parkokat, tereket.

Ezek a helyeken hatalmas utcabál van, kirakodóvásárral, büfékkel, zenékkal és műsorokkal. Nem véletlen, hogy a török Ramazán (Ramadán) egyik szimbóluma pont a híres árnyjáték, a Karagöz, amit ilyenkor mutogatnak a gyerekeknek és az érdeklődőknek.

A reklámokban is olyan társaságokat mutatnak be, ahol barátok, ismerősök és családtagok együtt esznek.

Tehát mindenképpen egy hatalmas buli. :)

Ez alól a kivétel a Ramazán (Ramadán) vége, amikor a Cukor Ünnepe van. Na akkor tényleg minden be van zárva, üresek az utcák, és csak a taxi dudál, de nem álmában egy kicsit, hanem megszokásból.

Lássunk azért néhány negatívumot is.

Ramazán (Ramadán) estén hatalmas tömeg van. Az éttermek pukkadásig tele vannak. Előtte pedig mindenki rohan haza, vagy enni. Aki nem szereti a tömeget, vagy nem akar részt venni a forgalmi dugó világrekord kísérletében, ő inkább egy másik alkalommal látogasson Isztambulba. ;)

2011-08-22

Valamit lassan ki kellene találni, hogy minden érdekes pillanatot le lehessen fotózni, kamerázni anélkül, hogy a fényképezőgépet elő kellene venni, beállítani, stb... Mert bizony az néha sok idő telik...

Az történt, hogy éppen araszolunk egy vidéki úton (értsd: csak 80 km/h-val mentünk), amikor is utolértünk egy zöldséges kocsit.

Ez az a tipikus vidéki piacos jármű, aminek lehajtható az oldala, ahol máris lehet árulni a répát, meg a paradicsomot, és a többi otthonról hozott terméket (nem, birkát nem, csak olyat, ami nem szalad el).

Igen ám, de ennek a kocsinak a sofőrje úgy látszik, már nem bírta a lelkesedéssel, hogy elérjen a piacra, így eleve nyitva, és előkészített pulttal haladt az úton. Úgy kb. 60 km/h-val. Szépen ki voltak rakva a paradicsomok, hagymák, stb... Igaz, petrezselymet nem láttunk... Ennek vajon mi lehet az oka? :)

Besoroltunk mellé, mivel megéheztünk a hosszú úton. Gondoltuk, feltankolunk zöldből és kevésbé zöldből. Mint az amerikai vadászpülők a levegőben. Persze nekünk nehezebb, mert közben jönnek a kanyarok, és még szembeforgalom is van. De hátha.

Szóval lelassítottunk, és beálltunk mellé. Néha egy-egy dudálással jeleztük a szembejövőknek, hogy most dolgunk van, nem érünk rá őket is kerülgetni. És átszóltunk a mozgó boltnak, miből mennyit kérünk.

Sajnos viszont a sofőr éppen egyedül volt (talán a társa felkereste a mellékhelységet), és nem tudott hátramenteni, hogy kimérje az árut. Így a végén elmaradt a falatozás.

2011-08-23

Végére értünk a paprika projekt A, B és D tervének. Sőt! Ha így haladunk, a C tervnek is (ez volt az, hogy felfaljuk a raktáron levő Erős Pista készletet... :)).

És még a galamb projekt is befejeződött.

Úgy tűnik, hogy a galamb projekt sikeres volt! Talán azért, mert nem csináltunk semmit. :D

A kiscsibe augusztus 5-én bújt ki a tojásból.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kiscsibe"][/caption]

Mi két nap múlva fotóztuk le. Addigra már jó nagy lett. :)

Sokáig vártuk, hogy a másik tojásból is kibújjik valami, de végül az hallgatag maradt...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Már megnőtt"][/caption]

A kismadár anyukáját alig láttuk. Elején aggódtunk, mi lehet vele, de aztán láttuk, hogy bizony nagyon nő a fióka. Tehát anyuka azért nem volt otthon, mert hordta haza az enivalót. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt már egész nagy"][/caption]

A fenti kép augusztus 20-án készült. Először azt hittük, hogy az anyuka van itt. Pedig nem, ez a hatalmas tollkupac maga a fióka.

Meg kell említenem, hogy roppant tisztán viselkedtek. Semmi piszok nincs a fészek alatt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt pedig már kész felnőtt"][/caption]

Ez az utolsó kép a fiókáról. Két nap múlva, alig 17 nappal a kikelés után reggel arra ébredünk, hogy a galamb az ablakban ül, már nem a fészekben. Aztán huss, elrepült, és nem is láttuk többé...

2011-08-24

A minap egy érdekes, de egyáltalán nem szokatlan isztambuli jelenségre bukkantunk: egy emelkedőre. Vagy inkább egy gödörre. Esetleg egy szakadékra vagy meteorkráterre.

[caption id="attachment_3190" align="aligncenter" width="538" caption="Ez bizony meredek lesz..."][/caption]

Ha jól számolok, akkor a völgy aljában levő úthoz képest mi a valahol a 6-7 emelet magasságában vagyunk. Az úttervezők a gyalogosokkal nem voltak olyan optimisták, mit a sofőrökkel. A gyalogosok kaptak lépcsőt, míg az autósoknak nincs se felvonójuk, se fogaskerekűjük.

A mély völgyek nem ritkák Isztambulban, de ahogy távolodunk a Boszporusztól, úgy lesznek egyre mélyebbek. Ez itt pedig Kağıthane, ami tényleg nem a tengerparton van. Ide turista nem jön, max csak Feyyaz, amikor keresi az új Galatasaray stadiont. Ennek ellenére a sarki pék egy halom külföldit ismer, akik a környéken élnek (általában tanulók), és még angolul is remekül beszél.

Más dolog, hogy a külföldiekről aztán tényleg mindent ismer. :)

Kağıthane, magyar nevén Papírgyár lehetne. Ez jól mutatja, hogy itt találjuk Isztambul egyik komoly ipari negyedét. Elsősorban kisiparit, de vannak itt komoly gyárak is. pl. a Coşkun húsközpontot is itt találjuk meg. Jóformán a fél terület őket használja tájékozási pontnak:

- Tehát elérted már a Coşkunt?

- Igen.

- Szuper! Akkor már csak hetvenötször kell balra fordulnod, nyolcvankétszer jobbra, de nem ebben a sorrendben. És lesz még néhány emelkedő is.

Kağıthane egy igazi művészet. Mint egy olyan absztrakt festmény, amin kilenc részeg matróz próbálja lerajzolni, merre (és kinél) járt az elmúlt pár hónapban.

Tehát Kağıthane egy kissé kaotikus elrendezésű. Viszont nagyon sok minden rejtőzik itt. Pl. Gültepe, ami hmm... nos... lehetne akár Kağıthane reklámja is. Bár a közlekedés annál azért jobb. És pl. itt ér véget az Aranyzarv-öböl is. Valahol a házak dzsungelében.

Mindezek után azt gondolnánk, hogy Kağıthane talán mégsem valami távoli, érdektelen városrész. És igen! Meglepően sok információt találunk róla a neten, és még !

Történelme természetesen visszanyúlik az ismert idők elé. De annyit tudunk, hogy itt már nagyon régóta volt egy kis falu. Ha az akkori emberek tudták volna, hogy valaha 15-17-20 millió ember fog körülöttük élni! No meg persze, ha a milliót is ismerték volna...

A bizánci időben a hely neve Pissa volt. Akkor éppen papírgyárak voltak erre fele. Valószínűleg innen kapta a török nevét. Később volt lőporgyár is, szultáni rezidencia, és még parasztfelkelés színhelye is. Majd pedig a modern korban szénerőmű. Amikor pedig a helyiek látták, hogy már minden mindegy, akkor pedig megkezdődött a kerület iparosodása.

Turistaként mit tegyünk? Öööö... vigyünk sok sok szendvicset! :) Kağıthane nem kifejezetten az a turista hely. Ennek ellenére extrém turisták sok érdekességet találhatnak a modern Isztambulról. A helynek megvan a maga hangulata. :)

2011-08-25

Blogunk egyik főszereplői a macskák.

Főleg azért, mert Isztambul tele van velük. És főleg azért, mert lököttek, ahogy az a macskáknál illik. :)

Éppen ezért van egy külön blogunk is Isztambul lökött macskáiról.

Az -et is, amit Elif Ayiter-el közösen készítünk. Elif írja a szöveget, én pedig a képeket készítem hozzá.

Nem egy nagy blog. Inkább csak 1-1 rövid kikapcsolódás, pár képkocka Isztambul és a macskák mindennapjaiból. :)

2011-08-26

A Ramazánban (Ramadánban) sok érdekesség van, ha kívülről szemléljük. De van olyan is, ami annak is meglepő, aki minden évben átéli.

Ez pedig nem más, mint az a pillanat, amikor leszáll az este...

Isztambul a világ egyik legnagyobb városa. De ez még nem elég, mediterrán város is egyben. Hozzá képest egy török kávéval túlpörgetett hangyaboly a nyugalom tengere.

De mindez pár perc alatt átalakul, ha Ramazán (Ramadán) van.

Pedig látszólag a böjt alatt ugyanúgy telnek a napok egész Törökországban. Csak az est közeledtével áll be a változás. Ugyanis amint lement a nap, mindenki szeretne egy jó nagyot enni. Vagy legalább egy pohár vizet inni.

Ezt pedig, az ünnep miatt, mindenki szeretné valami különleges helyen, vagy meghitt környezetben tölteni. Vagy egy jó étteremben, vagy kint a parkban, vagy esetleg otthon, a családdal, rokonokkal.

Ezért aztán naplemente előtt a törökök a megszokottnál is jobban nyomják a gázpedált. Nemcsak két lábbal, de két kézzel is. Ne kérdezzétek, hogyan dudál akkor közben?! De mivel mindenki szeretne hazaérni időre, ezért az egész város egyszerre indul meg. Azért amikor több, mint tízmillió ember (egy magyarországnyi) egyszerre lép ki az utcára, annak már komoly hatása lehet akár a Föld forgására is...

Tehát naplemente előtt egy igazán egzotikus közlekedési dugónak lehet részesei.

Ami viszont tényleg meglepő, hogy amint lement a nap, mindez egy pillanat alatt megváltozik. Az utat kiürülnek! Hogy ki hova tűnik el hirtelen (kocsistól, buszostól, villamosostól), azt még az isztambuliak sem tudják megmondani. Sőt! Még ők is csodálkoznak, hogy az előbb még a dugóban álltunk, most meg üres minden.

Amikor még novemberben volt a Ramazán (Ramadán), akkor pont láttam egy olyat, hogy az ezán kezdetekkor a villamos megállt, majd kiszaladt a sofőr a legközelebbi büfébe. De nemcsak ő, hanem az utasok is.

Azt hiszem, onnan hirtelen eltűnt a dözser.... :)

2011-08-29

Véget ért a Ramazán (Ramadán) 2011-ben. Vagyis ma van az utolsó nap, míg holnap, kedden, már megkezdődik a Cukor Ünnep.

Elérkeztünk a 30 napos böjt végére. Ez az utolsó nap. Éppen ezért különleges. Utolsó alkalom, hogy az ünnepi vacsorát együtt töltsünk valamelyik ismerősünkkel, barátunkkal, rokonukkal, vagy ellenségünkkel.

De nemcsak az utolsó nap fontos. Az utolsó harmad, vagyis az utolsó 10 nap is különleges. A hívők ekkor jobban elmélyülnek a vallásban és magukban. Többek járnak dzsámiba is. Főleg az utolsó pénteken, hiszen a péntek az Iszlám szent napja (vasárnapja).

Mivel véget ért a böjt, ismét magunkba nézhetünk, hogy honnan indultunk, és hova érkeztünk. Megtanultuk-e megint, hogy mennyit is ér az a bizonyos csepp víz, vagy az a falat kenyér?

Mi az idén kimaradtunk belőle, mert Árpí baba miatt már így sem tudunk rendesen aludni, enni. Ezért mi kiváltjuk.

A kiváltást úgy kell számolni, hogy minden egyes nappal, amikor nem tartjuk a ramazáni (ramadáni) böjtöt, egy szegényt egy napig el kell látni (élelemmel). Az idén ez 7 lírát jelent naponként, összesen 210 TL. Közelünkben van egy vak ember, aki kulcstartókat árul. Én neki adom a tartozásomat.

Holnap, kedden pedig kezdődik az igazi mulatság, a török karácsony, a Cukor Ünnep.

Azért hívják Cukor Ünnepnek, mert a gyerekeket ilyenkor elhalmozzák cukorkákkal. Nekik persze ez nem elég, ezért átmennek a szomszédba is. Ott megígérik, hogy nem éneklük el Celine Dion My heart go on c. dalát, ha kapnak cukorkát.

A Cukor Ünnep sok más szempontból is nagyon hasonlít a Karácsonyra. Az üzletek tele vannak akciós árukkal, kampányokkal. Árpínak mi is vettünk egy olyan játékot, amit kedvére ütögethet (a fejem helyett).

A másik hasonlóság viszont a család. A törököknél egyébként is nagyon fontos a család. De ünnepekkor még inkább. Az emberek ellátogatnak a rokonokhoz. De nem ám össze-vissza. A szabály az, hogy a fiatalabb megy az idősebbhez. A mi esetünkben ez mindig a nagymama.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nagymam háza (a farkas még nem érkezett meg)"]

Csakhogy a nagymama, még mindig, Kastamonu tartomány Salmanköy nevű 24 lakosú falujában él. Érthetetlen okokból nem élvezi Isztambul 17 milliós városát, sem a dudálást,

sem a bazárt, sem pedig a levegőt. Csak a TV irányítóval van kibékülve. De mivel senki nem meri a nagymamát hosszabb időre a faházban hagyni, ahol mindenféle piroskák és farkasok járhatnak (nem is beszélve a vadászokról), így valamelyik rokon időnként beviszi Isztambulba. De a nagymama ott nem tud sokáig megmaradni, így pár hét múlva átköltözik egy másik rokonhoz. Még szerencse, hogy ennyi unokája van!

Az ünnepek alkalmával viszont meg kell keresni. Ilyenkor kezdődik a detektíves játék, hogy ki hol látta utoljára... Most már nagyon a nyakunkon van az ünnep, és még mindig nem tudjuk, éppen merre jár...

Az idén egyébként különleges az ünnep, mert a Ramazán (Ramadán) utáni Cukor Ünnep pont a hét közepére esik. A hétfő és a péntek automatikusan szünnap (és nem kell ledolgozni!!!). Így nagyon sokan már előző pénteken megszöktek a városból, élve az utazás közbeni böjt alól felmentéssel. Isztambul jól ki is ürült. Az utcánkba úgy parkolunk le, ahogy csak akarunk. :)

Mi is elmegyünk ám. Mégpedig Salmanköybe (Szalma Falva), a nagymama házához. Kihajigáljuk az ágyban megbúvó farkasokat, és Árpit összeismertetjük az erdővel. No és persze a faluval is. Árpi hivatalosan Salmanköy lakosa lett.

Ez úgy történt, hogy Apuka Salmanköyből származik. Ez be is van írva a személyijébe. Ezt a gyerekek is öröklik, ezért Sema is salmanköyi. Annak ellenére, hogy soha nem aludt ott még egyetlen éjszakát sem. Normál esetben a házasság után Sema megkapja az én származásomat (nézne is otthon a bevándorlásügy, ha Sema hirtelen budapesti lenne), de mivel nekem semmilyen hivatalos iratomban nincsen ilyen rublika (nem keverendő össze a születési hellyel), ezért nem tudta az enyémet átvenni. Árpi pedig szintén csak a Semától tudta örökölni. Így aztán Salma Falva lakosa már nem 24, hanem 25! Fognak ám ott nekünk örülni! :)

És ha már ott járunk, átugrunk Taşköprü-be (Kőhíd), ahol Nemzetközi Fokhagyma Fesztivál lesz a hétvégén! :)

Még egy érdekesség: a Cukor Ünnep kezdetén, augusztus 30-án lesz a Győzelmi Nap. Erről bővebben fogok írni holnap, csak kértétek, hogy szóljak előre. :) Ígérem, lehetőleg még hamarabb szólok. :) Mindenképpen érdekes lesz, hogy egy vallási ünnep, és egy állami ünnep egy napra esik.

Mindenkinek Kellemes Ünnepeket! és Jó Zászlólobogtatást! :)

2011-08-30

Törökországban augusztus 30-a nemzeti ünnep. A Győzelem Napja, pontosabban a Győzelem Ünnepe. Törökül Zafer Bayramı.

Ez az a nap, amikor véget ért a Török függetlenségi háború, a török ifjúság elérte a célját, megalakulhatott a Török Köztársaság.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ünneplés török módra[/caption]

A számos országot találunk, akiknél van olyan ünnep, hogy a Győzelem Napja. Magyarországon valahogy ez elmaradt. Pedig tudjuk a mohácsi vereséget (1526. augusztus 29), ünnepeljük a Szabadságharcot (március 15), ünnepeljük az októberi (saját) forradalmat (október 23). De ha megnézzük, ezek egyike sem végződött győzelemmel. Bár volt egy ünnepünk, április 4-én, de arról is kiderült azóta, hogy mégsem jó győzelem napjának.

Pedig vannak ám győzelmeink! Ott van pl. amikor Mátyás király elfoglalta Bécset (erről azért elég keveset tudunk), vagy amikor Budán sikeresen bojkottálták a kávéellátmányt, így a törökök kénytelenek voltak hazamenni, a saját kávéházaikba. Ó! De egy mégis van! Szintén a törökök ellen, a Nándorfehérvári diadal, amit déli haragszóval ünnepelünk (csak semmi zászlólobogtatás!).

Azért a morálnak biztosan jót tenne pár győzelmi nap... De inkább gondoljunk arra, hogy az a sok vereség után, amit a történelemben megtanulunk, megünnepeljük azt, hogy ismét bele mertünk vágni valamibe! :)

No de vissza a törökökhöz!

1922. volt. Tipikus I. Világháborús helyzet: A nagyok úgy döntöttek, hogy osztozkodnak azon, akik szerintük nem nagyok. De aztán a helyszínen kiderült, hogy nem minden úgy van, mint az útikönyvekben.

Ott álltak a szövetséges katonák az Ankara (akkor még Angora) előtti kiszáradt völgyben. Seholy egy hárem tele lenge erkölcsű lányokkal, a fűszeres illatok helyett is csak egymás szagát érezték, és még vízből is, ami volt, azt a sarki bazárban árulták, jó drágán a külföldieknek. És mindenhol azok a pokolra való cipőpucolók, akiket nem lehet lerázni, és mire az ember egyet pislant, már fizethet. Egyedül a kebab árus stimmel. Ezzel szemben Atatürk török csapata, a domb túloldalán vígan kávézsgattak és teázgattak az újonnan megalapított parlamentben. És bár hárem ott sem volt, a hamamokban teljes gözzel működött a masszáz.

Ezért nem volt meglepő, hogy miután a véres csata török győzelemmel végződött - és nem ez volt az első - a szövetségesek kezdtek úgy érezni, hogy mindez nem is annyira jó móka. Az I. Világháború 4 évig tartott. De még az után is 4 éve Anatóliában csatáznak. No és persze a szönyegeteket sem tudják már hova tenni, amit lépten-nyomon eladni nekik valaki. Így

egyre inkább előtérbe került a béke.

A törökök is hajlottak volna rá, mert nekik is hiányzott már Isztambul. Akkoriban Ankara csak egy hegyek közötti kis városka volt. Persze kebab árus itt is volt, de az mégsem ugyan az, mint Isztambulban. Viszont Atatürk felhívta a figyelmet arra, hogy ez a béke még mindig csak a csonka Törökországot nyújtja, amiben pl. Isztambul egy nemzetközi övezet lesz, angol teaházakkal, angol kávéval, és - hogy még rémesebb legyen - angol vacsorával. A mondandójának nyomatékot adott a görög hadsereg, amelyik Isztambul fele vette az irányt.

A törökök látták, hogy ennek így a fele sem tréfa, folytatták inkább a háborút. Atatürknek köszönhető az, hogy Izmir ma Törökországhoz tartozik, hiszen ha nem folytatják a háborút, akkor Szmirna néven Görögország része lenne. Ezért is Izmir az Atatürkhöz leghűségesebb török város, amit leginkább az ünnepnapokon kilógatott török zászlókon láthatjuk.

Atatürk török csapatának sikerült meglepnie a görög sereget. Olyannyira, hogy a görögök fokozatosan hátrálásra kényszerültek, egészen Izimírig.

A végső csatára Dumlupınar völgyében került sor, 1922. augusztus 30-án, Izmir mellett. Ez volt a Török Függetlenségi Háború utolsó harca. És bár Izmir lángokban állt, Atatürk már gond nélkül bevonulhatott. Ez az a nap, amit a törökök Győzelem Napjaként ünnepelnek.

2011-08-31

Éjjel 11 volt, amikor kaptuk a hírt, hogy megvan a nagymama!

Szerencsére Isztambuli Kartal kerületében, ami közel esik a "kijáráthoz". Így nem kellett az egész városon átvágni, csak a felén. De mi úgy is abba az irányba mentünk volna. Most viszont a kötelező rokonlátogatást is megtettük.

Van egy hangulata azért annak, ha nem kell minden rokonhoz benézni, csak a "központban". Pl. Megússzuk a gyomorrontást. Pedig a törököknél azért nem ússzuk a meg a nagy falatozásokat.

Isztambulban természetesen nagy forgalom volt. Mintha a fél város nem is ment volna el. Úgy tűnik, csak az álló autók tűntek volna el. Persze, ha a fél város elmegy még mindig marad egy egész Magyarországnyi ember...

Nosza el is indultunk. Ez alkalommal előbb tettük a téglát a gázpedálra, majd ráfordultunk a Çevreyolura. Ez az a kőrgyűrű/gyorsforgalmi út, ami átvisz az egész városon. Így hamar ott is voltunk a nagymamánál.

Nem is maradtunk sokáig, mentünk tovább. De azért begyűjtöttük, ki melyik rokonnak küld jókívánságot, és melyiket pedig máshova küldik el.

Innen már csak 6 óra volt az út Kastamonu központjáig, Kastamonu városáig. Vagyis annyi lett volna, ha nem állunk meg útközben. A Google szerint 7 óra, és 520 km. Az Apuka szerint badarság, és 5 és fél is elég, mert ismer egy rövidebb utat a hegyen keresztül...

Törökországban remek autós pihenők vannak. A többség úgy van tervezve, hogy oda buszok érkeznek be. Ami azt jelenti, rengeteg olyan ember lepi el a parkolókat, akiknek egyszerre kell elvégezni a kifelé és a befele menő szükségletét. A török parkolók azért még rátesznek egy harmadikat is: a vásárlás szükségletét, ezért a hatalmas toalett és éttermek mellett bazárt is találunk. Hátha valakinek pont most lett kedve egy 18 fős agyag fazekat (újmagyar nevén római tálat) vagy 6 kg szotyolát venni.

Aki volt már olyan buszos utazáson, ahol toporogva kellett sorba állni a benzinkútnál, mert csak 1, vagy jó esetben 2 wc volt, az igazán kényelmesen érezheti itt magát. De az is, aki kimaradt ezekből az élményekből, mert a parkoló megpróbál ellátni minket minden földi jóval. De leginkább olyannal, amire valójában nekünk nincs is szükségünk.

Az autópálya elhagyása után bevágtunk a hegyek közé. Egy hatalmas felföldre másztunk fel, ami jóformán a felhők között mentünk. A tengertől 1300 m magasságban száguldoztunk, miközben a villámok csapkodtak a fejünk felett. Nagyon érdekes látvány volt.

Menet közben benéztünk Safranboluba, a sáfrány városába. A kisváros az UNESCO által védett történelmi házacskáiról ismert, pedig a lokumja is messze földön híres. A város jó példa arra, hogyha pár régi házat megfelelően felújítanak, és karbantartanak, akkor nagyon

jól járhatnak a turizmussal. Olyannyira, hogy a városka minden szimbóluma a tradicionális ház. A cukrászdában is (ahol a finom lokumot lehet venni), és még a kukákon is.

Safranboluról még lesz bejegyzés, mert tényleg egy szép kisváros.
Mi csak lokumért ugrottunk be, majd mentünk tovább Kastamonu központjába, ami már csak 90 km volt. Ahova már csak estére érkeztünk.

Innen folytatjuk. :)

2011-09-01

A mai napunk már Kastamonu tartomány központjában, Kastamonu városában játszódott.

Közben kiderült, hogy a mobilról nem sikerült a képeket felölteni, így azok majd később lesznek.

Legnagyobb örömünkre, nem vidám napsütésre ébredtünk, hanem borult időre. Végre nem fogunk megfőni. Kastamonu egyébként sem egy sivatagos hely. Nagyon hasonlít az Alpokra, meredek és magas hegyeivel, fenyőerdőivel, és síparadicsomaival.

Kastamonuról még fogok írni, mert érdekes hely, a várával, folyójával, hegyivel, és még az I. Világháborúban betöltött szerepével. Nem is beszélve arról, hogy a tartomány állítólag valaha egészen Isztambulig ért...

Nosza, felkeltünk, és olyan törökösen jól megreggeliztünk. Mégiscsak finom helyi sajt, helyi kenyér, helyi méz. Na jó, arról kiderült, hogy isztambuli... Az olíva pedig Bursából jött. De a sajt meg a kenyér tényleg finom volt (egyenes isztambuli pékeknél lehet is kapni Kastamonu kenyeret). A teát viszont nem sikerült annyira felhígítani, hogy ne legyen olyan sötét, hogy elnyeli az összes fényt a szobában.

Igaz, mindenki szólt, hogy keveset együnk, mert ma bizony benézünk a rokonokhoz, és ott aztán lesz evés rendesen. De ki tud ellenállni a finom sajtnak...

Mindjárt utána mentünk is az első rokonhoz. Igaz, a nagymama Isztambulban van, de azért a kedveltebb (és a kevésbé kedveltebb) itteni rokonokat meglátogattuk. A móka viszont mégiscsak az volt, hogy a kb. 300 rokon van, aminek a fele Isztambulban él. És ők is eljöttek Kastamonuba. Úgyhogy komoly szervezés (és ellenszervezkedés) volt, hogy melyik isztambulival hol találkozunk, vagy éppen mikor menjünk, hogy ne találkozzunk. :)

Természetesen az első rokon terített asztallal várt. Amolyan törökösen volt megrakva, hogy majd összerogyott a súly alatt. Persze nem maradhatott el a finom sajt és a friss kenyér. Ki tud erre nemet mondani? :) Így aztán degeszre ettük magunkat.

De ez nem volt elég a házigazdának, jött még a gyümölcs, az édesség, majd a sós, majd pedig kezdtük előlről, mert ugye alig ettetek valamit...

Végül a 15 perces látogatásból lett másfél óra. A fentiek után megfogadtuk, hogy a következő rokonnál már tényleg csak 15 percet töltünk, és tényleg nem eszünk semmit.

Másfél óra múlva felpúposodott hassal távoztunk onnan is. Ismét fogadalmat tettünk, hogy ezúttal már kemények leszünk, és csak azért sem eszünk, és csak benézünk, és máris megyünk tovább. Különben sosem érünk el a tengerpartig...

Harmadik helyen egy vidéki török háziasszony fogadott, ahol egész egyszerűen nem volt esély nemet mondani. Bárhogy is tartottuk magunkat. No és ugye megint szegények, messziről jöttetek, biztos megéheztetek, kezdetű messzeföldön híres török mondókat hangzott el.

Hihetetlen, de valahogy még itt is tudtunk enni. De amint a házigazdánk pislantott egyet, mindjárt kereket oldottunk, és eltűntünk a helyszínről.

Pedig ezzel még nem volt vége a napnak! A hatodik hasonló helyen be kellett látnunk, hogy bizony nemhogy a tengerig, de még SzalmaFalvára sem fogunk mi már eljutni. Cserébe viszont annyit eszünk, ami kitartana decemberig.

Így végül a városnézésből sem lett semmi, mert besötétedett, és mi még valahol egy asztalnál ültünk. De se baj, mert a dupla ünnep miatt még annyira se volt nyitva semmi, mint egyébként egy sima ünnepen. Még az ATM-ek sem működtek ezen a napon...

2011-09-02

Hosszú rokonlátogatások, falvak és szerpentinek után végre elértük a tengert! :)

De ezzel még nincs vége, mert meg kell még küzdeni a fekete-tengeri hegyiúttal, majd átvágni az erdőben, és ha minden jól megy, akkor már ott lesz az autópálya is 100 km múlva.

Aztán már csak néhány óra Isztambuli..

Itt, Cide-ben most ment le nap. Mire Isztambulba érünk talán éppen akkor fog felkellni..

Most ennyi fért bele. Lesz még folytatás;)

Valahol útközben, a felhőben, vagy inkább a ködben készült bejegyzés...

2011-09-05

Átkeltünk a hegyeken, és elértünk a tengert. Majd átmentünk egy másikon, hogy elérjük az autópályát, ami után már csak egy halom hegyen kellett átmászni, és máris Isztambul külvárosában voltunk. Innen alig 60 km (hegyeken keresztül), és már otthon is voltunk, nemsokkal a napkelte előtt.

De közben kettős rokonkondás volt: egyiket látogattuk, másiktól menekültünk. De a végén csak eljutottunk a nagymama házához, és még fokhagymát is vettünk!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sarımsak Festivalı"][/caption]

Miután az Isztambulból jött rokonokat sikerült lerázni azzal, hogy továbbmentünk Taşköprü fele a fokhagyma fesztiválra, a nem isztambuliakat pedig azzal, hogy már tegnap átmentünk a hegyen a faluba, viszonylag nyugalmunk lett.

Először is megpróbáltunk felkelni a rejtett szállásunkon, ami eléggé nehezen ment. Tekintve, hogy az előző nap minden rokon török módra jól megtömött minket. Nem is értem, miért nem lelkesedett senki a reggeliért.

Egy rokon még hátra volt. Ők egy kedves, idősebb család. Hozzájuk még bementünk, mielőtt tovább mentünk volna Apuka, és egyúttal a nagymama falujába is. Igen ám, de Kastamonu kisváros (alig 91.000 lakossal, ami a magyarországi városok listáján a 10. helyet foglalná el, Székesfehérvár után), így a hírek gyorsan terjednek. Rokonaink meglepve kérdezték, hogy máris visszaértünk Szalmafalvából, a hegy másik oldaláról?

Apuka persze kivágta magát azzal, hogy ott este járunk, és már megyünk is vissza Isztambulba. Így informálva félre a hírszerzőket. Igazán nem akart senki belefutni egy váratlan rokonba.

Ezek után (és egy igencsak terjedelmes török reggeli (sajt, olíva, kenyér, vaj) után) tényleg mehettünk a faluba. Sajnos a korábbi dezinformálás miatt már nem mehettünk a Fokhagyma fesztiválra, de a városban sem maradhattunk. Így aztán szerény padlógázzal nekiindultunk a hegyeknek.

Olyan 50 km után Apuka javasolta, hogy hagyjuk el a főutat, és menjünk be egy kis faluba. Már elég messze vagyunk a rokonoktól, meg lehet állni. Amúgy is ráférne a borotválkozás.

Míg Apuka a fodrásznál volt, mi felderítettük a kis falut. Szerencsére a fokhagyma nem csak Taşköprü városára terjed ki, hanem az egész régióra. Így itt mindjárt vettük is egy kisebb adagot: 6 kg. Azóta is folyamatosan nézzük az internetes recepteket fokhagyma ügyben, fokhagymás hús, fokhagymás szósszal és fokhagymakrém levessel. Érdekes módon találunk fokhagymás sampont is...

Amit érdemes tudni, hogy Kastamonu tartomány messze híres a fokhagymájáról. És ahogy máshol arató, vagy szüretelő fesztiválok vannak, úgy Kastamonuban pedig fokhagyma ünnepek. Vámpírok nélkül.

A kastamonui fokhagyma nagyon intenzív, és nagyon finom. Már messziről érezni az illatán, hogy valami különleges lesz belőle a sütés után. :)

Rövid pihenő után bevágtunk a hegyek közé. Itt még kényelmesen haladt az út. Nem úgy, mint később, de arról majd...nos...később. :)

Tehát itt még simán lehetett 80-90-en menni a szerpentin. Szakadék se volt, csak fenyőfák mindkét oldalon. Alig 40 perc múlva már be is értünk egy központba, Şenpazarba.

Şenpazar a völgy közepén van. Ahogy a neve is mutatja, egy piac, ahova a környékbeli hegyi falusiak lejártak eladni az áruikat meg a lányukat. Mégse családon belül házasodjanak össze. Bár Apukának vannak jó sztorijai ki kivel miket kavart... Hozzá képest a török szappanopera dög unalom. :)

Apuka javasolta, ne siessük el úgy a rokonokat, kényelmesen ebédeljünk meg. Hátha mégse kapunk enni valakinél. :D Nagyon finom köftét találunk a város közepén, ami egy kicsi térből állt csak. Ebéd után pedig még kiültünk az árnyékba szotyolózni is egyet.

Miután így lelkileg felkészültünk a rokonokra, máris felmehettünk a hegyoldalra.

Salmafalva szép helyen van. Remek kilátás a völgyre, sziklás szakadékkal a szélén. Mindenhol praktikus faházak, amelyeknek az alsó része a raktár, és felül laknak. Olyan is van, ami két rétegű. A hálószoba a lakáson belül egy újabb, vastagabb fallal van körbevéve. Mintha a házban belül lenne még egy kisebb kunyhó. Nagyon otthonosak, és tágasak. Így aki megunta a nagyvárost, annak bátran ajánlom ezt a helyet! :) Internet is van, csak a közért van nagyon nagyon nagyon messze.

A rokoni ebéd-uzsonna után megpróbáltunk gyorsan távozni. Végül is még aznap vissza akartunk érni Isztambulba. Irány a tenger!

Nem volt nagy kaland átkelni azon az egy hegyen még, hogy pont elérjük a naplementét a parton.

Úgy döntöttünk, hogy Isztambul mégsem lehet olyan nagyon messze, nekivágtunk este. Előtte persze török módra kiültünk teázni egy sort, hogy legyen elég anyag bennünk a hazajutáshoz.

A kaland itt kezdődött valójában. Ugyanis a Fekete-tenger (meg úgy egyébként a török tengerpart) nem olyan, mint az amerikai filmekben, a hosszú és üres partszakasz. Itt

javában meredek sziklák vannak, kacskaringós keskeny úttal.

Mindez éjszaka kifejezetten jó móka volt. Apuka próbált lelkesen dudálni a kanyaroknak, hátha egy megunja és inkább egyenes lesz. De nem járt sikerrel. Még az út közepén álló szamár sem mozdult meg. Pedig a busz nagyon közel ment hozzá.

Nem is értem, hogy fértek el a buszok ezen az úton. Mármint nem szélességben, hanem hosszában. Még ki se jutottunk az egyik kanyarból, de már mentünk is bele a másikba.

. A Google azért rendesen leegyszerűsíti az utat. :D

Ha nem lett volna vak sötét, akkor egy nagyon szép helyen megyünk keresztül. Oké, a hely most is szép volt, csak mi nem láttuk. Igazándiból semmit se láttunk. Csak mentünk. És mentünk.

Mindehhez jól jött az az utolsó CD, amit apuka hozott el unaloműzőnek a falusi benzinkútból. Összesen 14x hallgattuk meg a sötét vonat című sem folklórnak, sem pedig jónak nem mondható dalát. De a végére legalább már mi is tudtunk.

Miután átvergődtünk a hegyen, már csak 150 km volt az autópályáig. Apuka az elején még azt mondta, hogy elfelejtett egyenesen vezetni a hosszú tengerparti úton, ezért inkább hátramegy aludni. De mikor látta, hogy azért most már ki lehet csikarni a sebességet is a kocsiból, akkor inkább visszaküzdötte magát a kormányhoz.

Mire elértük az autópályát, éjfél bőven elmúlt. De Apuka megmutatta, hogy lehet még gyorsabban is menni, és közben megtanította, hogyan lehet a kamiont ledudálni az útról. Így egészen korán, hajnali fél 4-re értünk haza. Hurrá hurrá!

Így ért végett a mi Ramazáni kalandunk.

ui: akinek van jó fokhagymás (sok fokhagymás) receptje, léci írjon!!! :)

2011-09-06

Mivel útközben nem sikerült a képeket felöltetni, így utólag pótlom őket. Ezzel egy képes beszámoló is készül. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Győzelem Napja Isztambulban"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A macskák is szabin vannak..."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="370" caption="Safranbolu"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Safranbolu"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Safranbolu édességbolt"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Safranbolu UNESCO-házikós kuka"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kastamonu - Nasrullah Köprüsü"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kastamonu történelmi belváros"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kastamonu látkép várral"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fokhagyma"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="És még több fokhagyma"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Azért itt is ünnep van"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Salmanköy"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Frissen süttött kenyér"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="És itt a Fekete-tenger. És még félholdunk is van. :)"][/caption]

[iframe width="400" height="300"
src="http://player.vimeo.com/video/28624843?title=0&byline=0&portrait=0"]
Éjszakai út, kilátással, meg útszéli számárra (00:23). És persze nem maradhat el a Fekete
vonat c. dal sem. :D

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Hazaértünk"][/caption]

2011-09-07

Minden ünnepnek megvannak a maga szimbólumai. A Karácsonynak a fenyőfa, ami akkor is havas, amikor már lassan decemberben nem is látni havat (van helyette tavasszal meg nyáron). No meg a Mikulás is. Bár Magyarországra a piros ruhás vidám kövér emberke inkább az üzletek marketing csomagjainak része, hiszen jópár nappal korábbi esemény.

Ehhez hasonlóan a Ramazánnak (Ramadánnak) is megvannak azok az emblémái, amelyek a reklámokban feltűnve egyértelműen az ünnepet azonosítják.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mikor lemegy a nap"][/caption]

Kezdjük mindjárt a reggeli, vagyis a hajnali szimbólummal a dobossal. Az ő feladata, hogy korán reggel felverje az alvókat, hogy még időben meg tudjanak reggelizni. Nincs is annál felemelőbb, mint amikor hajnali 3-kor valaki azon dolgozik az utcán, hogy minél nagyobb zaj legyen.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A dobos (a képen eredetileg a kastamonui népdobos látható)"][/caption]

A reggeli előtti lármát az evés, majd a mosogatás lárma követi. Mivel a hajnali étkezés is az ünnep része, meg egyébként is Törökországban vagyunk, az sem nevezhető csendesnek. Így biztosan kijelenthetjük, hogy bár a dobos végre elment, de csend azért még messze nincs. És valamiért ilyenkor a hang nagyon is jól terjed a kihalt utcán. Annyira jól lehet hallani, amikor valaki 3-4 utcával odébb beledobja a kanalát a csetressel teli mosogatóba. :)

Mindezek után egy valóban csendes reggel következik, majd pedig a böjt. Ennek viszont nincs szimbóluma.

Annál is több mindennel lehet az estére, még inkább a naplementére utalni.

Nagyon jól be lehet mutatni a Ramazánt (Ramadánt) a hosszú-hosszú megterített asztallal, ahol a háttérben ott a lemenőben lévő nap. Az asztal pedig üres. Tele van étellel, de még várja a vendégeket, és a naplementét. Mindez legszebben kerti vagy hegyi környezetben mutat jól egy-egy reklámban. Persze csak akkor, ha a éppen nem télre esik az ünnep.

Ez egyébként is nagyon változatossá teszi, hogy milyen reklámmal lehet egy ramazáni (ramadáni) terméket eladni, vagy csak üdvözlő képeslapot tervezni. Míg a Karácsony mindig télre esik, ezért havas fenyőfa egy állandóan jó szimbóluma ennek az ünnepnek. Az már egy másik probléma, hogy a reklámanyagot november közepéig kell elkészíteni, amikor nagyon is nehéz havas fenyőfát találni.

Ezzel szemben az Iszlám vándorló ünnepeit minden évben mással lehet összekapcsolni. Téllel, nyárral, aratással, fokhagymával...

Amikor viszont lemegy a nap, akkor megszólal az ezán (ejzán). Viszont ez mégsem lett a Ramazán (Ramadán) szimbóluma. Talán mert reggel is van, meg délben is, és még délután meg este is, de még hajnalban is. Szóval kicsit bonyolult lenne. Helyette, vagy inkább mellette, használják az ágyút.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ágyú"][/caption]

Ágyúval nemcsak verébre lehet lövöldözni, de jó nagy hangot is ki lehet belőle csikarni. Ezért, főleg vidéken, ahol a kozmikus háttérzajt nem nyomja el a taxisok dudálása, eléggé messzire hallatszik, és így jól lehet mindenkinek jelezni, leszállt az este.

Ha pedig már lement a nap, akkor kezdődhet (folytatódhat) is az ünneplés. Főleg evéssel. Viszont a gyerekek kimaradnak a böjtből, ők hamarabb végeznek a vacsorával. No meg nem dőlnek ki tőle. Az ő szorakoztatásukra rendezik meg az árnyjátékokat Karagöz és Hacivat vicces és tanulságos történeteiről.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Karagöz és Hacivat - fotó: hkoons"][/caption]

E mellett este és éjszaka minden ki van világítva. A legérdekesebbek a dzsámik minaretjei között kifeszített jókívánságok vagy Korán idézetek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ramazan (Ramadan)"][/caption]

Végezetül ez utolsó szimbólum, ami nagyon különbözik a többiektől. Ugyanis ez nem annyira hivatalos, nem is használják reklámokban (pedig milyen jól lehetne!), és nem is annyira a Ramazánra (Ramadánra), mint inkább a török ünnepre utal. Ez pedig az ajtó előtt felhalmozott cipők. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Itt bizony vendégek vannak"][/caption]

2011-09-08

Kastamonu - török módra - egyszerre jelenti a város és a tartomány nevét is. Nagyon nem is különbözik a kettő, csak az előbbibe sűrűbben laknak az emberek, míg az utóbbiakban a tehenek. Meg a fokhagymák.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kastamonu történelmi része"][/caption]

Kastamonu város a környékbeli hegyek központi völgye. Egy ideális hely, ahova a hegyekben élő lejárhatnak kereskedni. Vagy csak legördítik a sajtot.

Egyébként a völgy nincs is annyira mélyen. Amikor ott járunk, olyan, mintha egy síkságon lennénk. Valójában viszont 900 m magasan fekszik a tenger szintje felett.

Kastamonu rendkívül jó fekvése miatt már nagyon régóta lakott volt. Az antóliai városokhoz hasonlóan a történelme a homályban kezdődik, ott is halad, és csak néha ugrik elő, és ijeszti meg az óvatlan történészeket.

A helyiek természetesen meg vannak győződve róla, hogy nagyon régi a városuk. A kastamonuiak mintha még az átlag töröknél is nacionalistábbak lennének. Nem elégednek meg egy időszámítás előtti 18. századi történelmi kezdőponttal. Mindenki biztos benne, hogy vannak több százezer éves leletek is. Sőt! Olyan is van, aki el tudja őket olvasni: Kebab és ayra csak 5 líra...

A kastamonui emberek, bárhol is legyenek Törökországban vagy a nagyvilágban, valahogy mindig egymásra találnak, és testvérként tekintenek egymásra. Nem akadnak fent olyan problémán, hogy a másik illető három hegygel (és legalább 300 km-el) odébról való, attól ők még szomszédok. És szívesen leülnek a régi történeteket megbeszélni. Pl. amikor Kastamonu tartomány Isztambulig tartott (a kastamonui történelem szerint Üsküdar volt a határ).

Tehát a történelem meglehetősen homályos. A város neve is érezhetően latinus, hiszen Olaszországban és Spanyolországban találkozhatunk Castello és hasonló városnevekkel. Ezek után nem meglepő, hogy van olyan történelmi verzió is, ami szerint a város a nevét a Castra Comnenus, azaz a Komneusz Vára után kapta. És tényleg, találunk egy várat fent a hegytetőn. Komneusznak viszont nyoma sincs, pedig egész dinasztíája is volt a bizánci időkben...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A vár"][/caption]

Egy másik verzió szerint viszont ezen a területen a kaska nép békésen legeltette a teheneit, és ápolta a fokhagymáit, mígnem az időszámítás előtti 18. században össze nem balhéztak a szomszéd hettiákkal. Úgyhogy az emberek megpakolták fokhagymákkal a szekereiket, és

megtámadták Hattusát, a hettiea fővárost. És hogy, hogynem, győztek is. Arról sajnos nem tudni, hogy a mérhetetlen mennyiségű fokhagyma elfogyasztása utáni illatfelhő okozta a győzelmet, vagy pedig Hattusa tényleg a vámpírok fellegvára volt.

A győzelem rövid életű volt. Alig ötszáz év múlva Kastamonu-t meghódította a Phrügia államalakulat. Majd mindjárt hatszáz évre rá a Lüdia államalakulat. Ezek után már gyorsan jöttek az események, és a külföldiek is: makedónok, rómaiak, bizánciak, szeldzsukok és még az oszmánok is. De ők legalább kétszer is erre jártak. Mert mikor I. Beyazit 1392-ben elfoglalta a területet, őt nemsokkal később, 1402-ben Timur elfogta az ankarai csatában, és kalitkába zárta.

Így Kastamonu a mongolokhoz került, mígnem 1461-ben II. Mehmed szultán arra járt seregével, és elfoglalta a területet. Emberestül, városostul, tehenestül, és fokhagymástul. Sőt! Addigra már hidastul is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kőhíd"][/caption]

Végre újra beköszöntött a békés korszak! Az emberek visszatérhettek a tehenekhez és a fokhagymákhoz. A tartomány bőségesen gyarapodott, mert a szultánok előszeretettel ajándékoztak területeket Kastamonu környékén a hűbéreseknek, amik valahogy mindig Kastamonu tartomány részei lettek. Egészen Isztambul határáig, a mai Üsküdarig ért a mini birodalom.

Mígnem eljött az I. Világháború.

Ekkor pedig a kastamonuiak felkerekedtek. Újra megpakolták a régi szereket, és hadba vonultak. Elsőnek a Çanakale szorosban védték hősiezen a török hazát. Erről még dal is született.

Majd pedig a Török Függetlenségi Háborúban vállaltak fontos szerepet: élelmiszert és fegyvert vittek a szekereken a frontra. Ekkor híresültek el a kastamonui nők.

Atatürk pedig úgy hálálta meg nekik az igyekezetüket, hogy 1925-ben itt indította el a Divatforradalmat, ami elsősorban a piros török fejfedők megszűnését célozta.

[caption id="" align="aligncenter" width="156" caption="Fez (Wikipedia)"][/caption]

Oké, ennyit a történelemről!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Dzsámi és mögötte a piac"][/caption]

Mit nézzünk meg Kastamonuban?

A belvárost, a dzsámit, a piacot, és mögötte a hegyoldalban a régi házakat. Ha már eddig felmáztunk, akkor pedig irány a vár!

Lefele jövet pedig irány be egy hamamba lefürdeni. Majd utána menjünk le a folyóig a történelmi hídhöz. Ha pedig nem volt elég a mászásból, akkor felballaghatunk az óratoronyba is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kilátás az óratoronytól"][/caption]

És mit vegyünk?

Finom a sajt. Híres a kenyér. De legjobbak a fokhagymák, és a pasztima nevű húskészítmények. Mindkettőtől napokig illatozni fogunk! :)

A piacon pedig a kézütermékeket érdemes átnézni: terítők, réz és fém dolgok, meg mindenféle különlegesség. :)

2011-09-09

Kicsit le vagyunk maradva, de még nem értünk az év végére, csak a szezonnak. :)

De azért még hasznos lehet annak, aki nem ismeri. Új vízum szabályok. Forrás: (ezen a címen egyébként mindig a legfrissebb vízum és beutazási feltételeket olvashatjátok).

Ha úgy érzed, túl bonyolult, akkor a végén találsz összefoglalót. De ha bármi bizonytalan, akkor inkább fordulj a konzulátushoz.

2011. február 15. kezdettel a török határállomásokon a turisztikai-, konferencialátogatási célból, illetve üzleti tárgyalás folytatása céljából érkező magyar állampolgárok 90 nap tartózkodási időre jogosító, 180 napos érvényességű, többszöri belépésre jogosító vízumot vehetnek fel. A munkavégzés, tanulmányok folytatása, illetve kulturális látogatás céljából Törökországba érkező magyar állampolgárok továbbra is kizárólag a Török Köztársaság budapesti nagykövetségén igényelhetnek vízumot.

A határátkelőkön felvett vízumok tehát hat hónapon belül összesen 3 hónapos (azaz 90 napos) folyamatos vagy megszakításokkal, többszöri ki- és beutazással tagoltan, együttesen összesen 90 napos tartózkodást tesznek lehetővé. Az új szabályozás bevezetésére Magyarország és más kedvezményezett európai országok vonatkozásában nem egyidejűleg, hanem a turistaszezon kezdetéig fokozatosan kerül sor, ezért az átállás során előfordulhat, hogy a különböző határátkelőkön eltérő típusú vízumokat adnak ki. Kérjük, a vízumok felvételét követően feltétlenül szíveskedjenek ellenőrizni az útlevelelben elhelyezett vízumon szereplő érvényességi időtartamot és az engedélyezett napok számát.

Fokozottan felhívjuk azon magyar állampolgárok figyelmét, akik ilyen, vagy más jogcímen a belépést megelőző fél év során már tartózkodtak Törökországban, hogy a határon felvett vízum felhasználásánál vegyék figyelembe, hogy a belépéstől számított adott fél éven belül Törökországban a már korábban (tehát a belépést megelőző félév során) eltöltött napok száma csökkenti a vízumukban szereplő tartózkodási napok számát.

Fentiek alapján amennyiben az utazó az országból történő kilépéskor az adott vízum érvényességének 180 napja és az azt megelőző fél év során összesen több mint 90 napot tartózkodott Törökországban, az túltartózkodásnak minősül és bírságot von maga után! A vízum díja 15 Euro, illetve 20 US dollár. Belépési feltétel továbbá, hogy a kérelmező útlevele a tervezett tartózkodás lejártát követően még legalább 6 hónapig érvényes legyen.

(2011.03.02.)

Magyar állampolgárok érvényes útlevelel, vízum és anyagi fedezet birtokában léphetnek a Török Köztársaságba. (A vízumkötelezettség alól kivételt képeznek a diplomata és szolgálati útlevelek tulajdonosai).

Legfeljebb egy hónapos tartózkodást és legfeljebb egyszeri belépést lehetővé tévő, kizárólag turista célú vízumot fel lehet venni a török közúti, vasúti, légi és tengeri határállomásokon

is. A határátkelőhelyen felvett vízum díja 15 EUR vagy 20 USD, a vízumdíj megfizethető angol fontban (10 £) is. A vízum kiadásának feltétele, hogy az útlevelel érvényessége legalább 6 hónappal meghaladja a kiadott vízum érvényességét. Ez a vízum típus kizárólag turizmus céljából vehető igénybe, tehát nem jogosít például munkavállalásra, tanulmányok folytatására, kutatásra, forgatásra stb!

A budapesti török nagykövetségen kiállított turista vízum a kért időtartamra, de legfeljebb 90 napos tartózkodásra jogosít.

Vízumdíjak (2010. január 1-jétől):

- Egyszeri belépő: 60 EUR
- Egyszeri tranzit: 60 EUR
- Dupla tranzit: 81 EUR
- Többszöri belépő: 135 EUR
- Munkavállalói (1 évig): 101 EUR

FONTOS! Minden esetben legkevesebb 6 hónapig érvényes útlevelel szükséges!

Felhívjuk a figyelmet, hogy a lejárt vízummal való kilépés (tehát a vízum érvényességi idejét meghaladó törökországi tartózkodás) egyszeri kezelési díjból, valamint a túltartózkodás napjainak száma után fizetendő büntetésből álló pénzbírságot és esetenként akár kitiltást is von maga után!

A török hatóságok által bevezetett szigorítás révén a bírságon felül az alábbi szankciókra lehet számítani:

1-15 nap közötti túltartózkodás esetén az illető következő, törökországi utazásra jogosító vízumát csak a Török Köztársaság budapesti nagykövetségén veheti fel, tehát a határállomáson kiadható vízum felvételére nem lesz jogosult.

16-90 nap közötti túltartózkodás esetén az illető következő, törökországi utazásra jogosító vízumát csak a Török Köztársaság budapesti nagykövetségén veheti fel, tehát a határállomáson kiadható vízum felvételére nem lesz jogosult, ezen felül három hónapig terjedő időszakra kitiltható Törökországból.

90 nap feletti túltartózkodás esetén az illető következő, törökországi utazásra jogosító vízumát csak a Török Köztársaság budapesti nagykövetségén veheti fel, tehát a határállomáson kiadható vízum felvételére nem lesz jogosult, ezen felül hat hónapig terjedő időszakra kitiltható Törökországból.

Amennyiben a túltartózkodás ténye rendőri ellenőrzés során derül ki, az idegenrendészeti szabályoknak megfelelően elrendelhető a külföldi állampolgár Törökországból történő kitoloncolása.

Nagyon fontos, hogy az utazó ne sajnálja a pénzt a teljes körű utazási biztosításra, ami poggyászkáron kívül a balesetek/betegségek szélesebb körére is kiterjed. Az állami orvosi ellátás színvonala ugyanis esetenként eltérhet a megszokottól, a magasabb színvonalú ellátást biztosító magánkórházak azonban nagyon drágák. Így a biztosítás hiánya komoly pluszkiadásokat jelenthet.

Mivel a határon felvehető vízum kizárólag turistáskodásra jogosít, a 90 napot meg nem haladó időtartamú tanulmányok folytatása, sporttevékenység, filmforgatás, kulturális fellépés stb. esetén ne ezt a lehetőséget válasszák, hanem előzetesen szerezzék be a megfelelő vízumot a budapesti török nagykövetségen. Bizonyos szakmai, illetve hobbitevékenységek végzésére - így hegymászás, barlangászat, csillagászati megfigyelés, állat- és növénygyűjtés - ugyancsak nem jogosít fel a határon beszerezhető, turisztikai célú vízum. Ezen tevékenységekhez is meghatározott célvízum váltása szükséges. Továbbá a nem turista célból Törökországban tartózkodók - vízumuk érvényességi idejétől függetlenül - kötelesek regisztráltatni magukat a lakóhelyük szerint illetékes rendőrkapitányságon is.

Filmforgatás, kutatási tevékenység, archeológiai tevékenység végzése előzetes engedélyhez is kötött a megfelelő célvízum beszerzése mellett, emiatt javasoljuk, hogy ilyen célú utazás előtt feltétlenül tájékozódjanak a Török Köztársaság budapesti nagykövetségén.

A turista vízummal belépők törökországi tartózkodásuk alatt nem igényelhetnek más célú - például munkavállalási vagy tanulmányi - tartózkodásra jogosító engedélyt! Valamint a turista jogcímen itt tartózkodók nem hosszabbíthatják meg helyben a vízumukat sem, és a tartózkodás jellegét sem válthatják át!

Tehát amennyiben a Törökországban tervezett tartózkodás időtartama előre láthatóan meghaladja a 90 napot (FIGYELEM: ERASMUS csereprogramban részt vevő diákok, államközi ösztöndíjas diákok/kutatók!), a megfelelő célú tartózkodási engedély kérelmeket a Török Köztársaság budapesti nagykövetségén kell elutazás előtt benyújtani. Az idegenrendészeti törvény értelmében a tartózkodási engedély helyben kérelmezéséhez ugyanis be kell mutatni a Török Köztársaság külképviseletén kiállított speciális vízumot. Ugyancsak javasolt a megfelelő rendelkezések (állategészségügyi szabályok, stb.) áttekintése, ha valaki élőállattal utazik.

A turistacsoportokat szállító gépkocsivezetőknek az utazás előtt vízum beszerzése céljából ugyancsak fel kell keresniük a Török Köztársaság budapesti nagykövetségét, hivatásos gépkocsivezetők ugyanis a határon nem vehetik fel a török beutazó vízumot, hanem előzőleg munkavállalási célú vízumot kell beszerezniük. Turista célú beutazó vízum továbbra is beszerezhető a határon. (Ha tehát egy turistacsoport busszal utazik Törökországba, az utasok a határon felvehetik a vízumot, míg a gépkocsivezető csak a Magyarországon előre beszerzett vízummal léphet be. Ha a turistacsoportot szállító gépkocsivezető nem rendelkezik előre megváltott vízummal, az egész csoport beutazása meghiúsulhat).

A különböző árukat szállító magyar gépkocsivezetők vízumaikat szintén csak a budapesti török nagykövetségen vehetik fel! Ezek a vízumok általában 24 óra alatt elkészülnek.

A török fél az áruforgalom lebonyolításának könnyítését szem előtt tartva, a magyar

tehergépkocsi-vezetőknek az alábbi, egy évig érvényes vízumokat állítja ki:

- egyszeri belépésre, 15 napi tartózkodásra jogosító beutazó vízum (9.000 Ft);
- egyszeri belépésre, 7 napi tartózkodásra jogosító tranzitvízum (9.000 Ft);
- kétszeri belépésre, belépésenként 7 napi tartózkodásra jogosító tranzitvízum (15.000 Ft);
- többszöri belépésre, belépésenként 15 napi tartózkodásra jogosító beutazó vízum (A kérelemhez csatolni kell a szállító vállalat levelét - 45.000 Ft).

Törökország budapesti nagykövetsége üzletemberek részére is állít ki üzleti vízumot, mely ez esetben 30 napos tartózkodásra jogosít. A többszöri belépésre jogosító vízum kérelméhez a kiküldő cég levele mellett csatolni kell egy török vállalkozás meghívólevelét is.

A Törökországon átutazó magyar állampolgárok átutazó vízumot is válthatnak. Az egyszeri átutazó vízum 9.000 Ft-ba kerül és 7 napos tartózkodásra jogosít. A kétszeri átutazó vízum 9.000 Ft és kétszer 7 napos tartózkodásra jogosít. A vízumkérelemhez érvényes útlevelet és egy fényképet is kell mellékelni.

Javasolt, hogy tartózkodásunk során minden esetben tartsunk magunknál személyazonosításra alkalmas igazolványt. Utazás előtt célszerű útlevelünkről fénymásolatot készíteni, arra az esetre, ha az úti okmányt pótolni kell. Az elveszett úti okmány pótlása esetenként körülményes eljárást vonhat maga után és a konzulátustól távolabb eső térségekben egyéb nehézségeket is okozhat.

Amennyiben szülő, vagy rokon kiskorú, török, vagy kettős állampolgárságú gyermekkel utazik együtt, be kell szereznie a török szülő írásos, törökországi közjegyző által jóváhagyott hozzájárulását, melyben engedélyezi, hogy a gyermek elhagyhassa Törökországot.

Az idegenrendészeti törvény értelmében tartózkodási engedély kérelmezése esetén be kell mutatni a Török Köztársaság külképviseletén kiállított speciális vízumot. A kérelem kedvező elbírálása esetén a tartózkodási engedélyt először egy évre, a második, a harmadik és a negyedik kérelmezéskor két éves időtartamra, ezt követően öt éves ciklusokra hosszabbítja meg a török hatóság. A hozzátartozóknak a kérelmezővel megegyező ideig állítható ki a tartózkodási engedély.

Török állampolgárral kötött házasság esetén a férfiaknak először egy évre, ezt követően két alkalommal két évre, majd ötéves időtartamokra hosszabbítják meg a tartózkodási engedélyt. A nők az első alkalommal két évre, ezt követően már öt éves ciklusokra kaphatnak tartózkodási engedélyt. Az elváltak - nemtől függetlenül - minimum öt éves házassági kapcsolat után, ötévenként hosszabbítandó tartózkodási engedélyre jogosultak. Törökországban 2008. december 31-től új intézkedéseket vezettek be a vontatókból és pótkocsikból/félpótkocsikból álló járművek belépésére vonatkozóan. Ha a vontató és a pótkocsi/félpótkocsi különböző országok által kibocsátott rendszámmal közlekedik és a jármű nem rendelkezik ECMT igazolvánnyal, az ilyen járművek az ország területére nem léphetnek be.

Javasoljuk, hogy az utazás előtt feltétlenül tájékozódjanak a . Ugyancsak javasolt a megfelelő rendelkezések (állategészségügyi szabályok, stb.) áttekintése, ha valaki élőállattal utazik. Kérdés esetén kérjük, forduljanak .

Összefoglalva, hogyha valakinek túl bonyolult lenne:

Korábbi 30 nap helyett 90 napot lehet tartózkodni.

A belépéstől számítva 180 napon keresztül (fél év) összesen 90 napot lehet tartózkodni.

Ennek a 90 napnak nem kell összefüggőnek lennie.

A 180 napot, és a 90 napot NEKED kell számolnod. A belépéskor akkor is 90 napos vízumot fogsz kapni, ha már csak egyetlen napod van hátra, és erről senki se fog szólni. Csak majd kilépéskor fognak fenékre rúgni (és akkor is az országba vissza, befele).

A turistavízum csak turistáskodásra engedélyezett. Minden más tevékenység (pl. sport (de nem az árusok elől való elfutás), filmforgatás, stb...) speciális vízumot igényel. Ezek megszerzése általában nem okoz különösebb nehézséget, vagy költséget, de a Budapesti Török Követségre kell menni.

Ha turisták vagyunk, és kocsival megyünk, akkor az az ember pecséltesse bele az útlevelebe a kocsis belépését, aki majd ki fogja vinni.

Minden más autós tevékenység speciális vízumot igényel.

A határon felvehető vízum turistáskodás kívül semmi másra nem jó. Bármilyen extrát szeretnének, irány a Budapesti Török Követség.

Bármilyen kérdésed van, ne fórumokba írogass, és ne magán embereknek küldözzess levelet!

Ugyan ezzel az erővel a követséget is felkeresheted, ahol a szerintem és úgy gondolom helyett hiteles válaszokat fogsz kapni (nem mellékesen az ott ülő embernek ez a dolga, ezért kapja a fizetést).

2011-09-12

A han, vagy másnéven karavánszeráj a fogadók közel-keleti változata.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sarıhan (Sárga Han) Karavánszeráj Kayseri közelében"][/caption]

A han szó elvileg a karavánszeráj (kervansaray törökül) perzsa kifejezésből ered. A szó rövidülése khan-ra, ami törökben végül han alakban maradt meg.

A han és a karavánszeráj ugyan onnan ered, de mára már sok különbség van a kettő között. A karavánszerájt leggyakrabban az út mellett találjuk, messze a várostól. Leginkább a fogadókra hasonlít, ahova a megfáradt utazók betérhettek estére. Odabent találtak vizet, étel, és nyugalmat, miközben kint a vadállatok meg a vad útonállók ordibáltak. Az utóbbiak persze nem voltak rest nyilazgatni is.

Így a karavánszerájok egyfajta erődként is működtek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sarıhan belülről"][/caption]

A karavánszerájok felépítése nagyon hasonlít a dzsámikhoz: Először egy belső udvarra érkezünk, ahonnan több kisebb szobába juthatunk, vagy pedig a központi nagyterembe. A karavánok állatai (mint pl. a teve) az udvarban maradtak (ezek is voltak vadak néha, meg tudtak ordítani, de azért még nem hajtották ki őket az éjszakába...).

Ezzel szemben a han sokkal inkább a raktár szónak felel meg a magyarban. Annyira beépült a török nyelvbe, hogy rengeteg szóban is előfordul. Elsősorban azokban, aminek a jelentésében valami sok helyen van egy helyen. És az ilyen török módra gyakran árulják is.

Például ott van a rét, ahol sok virágot (çiçek) találunk egyhelyben. Törökül çayır. Amint viszont megjelenik egy török is, aki szépen összeszedi mindet, berakja egy boltba, majd árulja, akkor az mindjárt çiçekhane lesz (ma már egyszerűbb neve is van: çiçekçi, de ez igazándiból a virágárust jelenti, nem pedig a virágboltot).

Ha nyitott szemmel (izé.. füllel, szépen megmosva, és kifésülve) járunk, akkor nagyon sok üzletet találunk, ami han-ra végződik.

A han sokkal inkább a városokban levő karavánszerájok. Amikben már nem volt szükség szállásra (persze szállás volt, de a környező város miatt már nem volt akkora igény rá). Helyette a kereskedők termékeit őrizték éjszaka. Éppen ezért ugyan úgy fallal vették körbe, hogy a sötétedés után ordító rablókat kívül tartsák.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Aranyműves han a Fedett Bazár mellett (Isztambul)"][/caption]

Tehát a han végül egy kereskedelmi pont lett. A mai plázák elődei. Nemcsak árukat lehetett, és lehet ma is vásárolni, de éttermeket is találunk. És persze a szórakozási lehetőség is megtalálható a szolgáltatások között, ha olyan hanba tévedünk be.

Isztambulban, és a többi török nagyváros történelmi részében rengeteg hant találunk. Legismertebb a Fedett Bazár, vagy más néven a NagyBazár (Kapalı Çarşı), ami hanok hálózata. Sőt! Ha elindulunk lefele a Fűszer Bazár felé, akkor az út mellett további hanokat is találhatunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Koza Han, a Selyem Bazár (Bursa)"][/caption]

A hanok felépítése még hasonlít a karavánszarájokhoz: egy belső udvarba jutunk (ami Isztambulban leginkább tele van emberrel és áruval), míg a szélén különböző kisebb szobákat találhatunk (benne is árukkal). Legalább egy felső szintje is van, újabb szobákkal (és újabb árukkal). Szerencsés esetben tetőterasa is van (néha árukkal, néha csak macskákkal és madarakkal), ahova mi is felturistáskodhatjuk magunkat, és remek képeket készíthetünk. :)

Ajánlat turistáknak: Járjunk nyitott szemmel, és keressünk hanokat! Ha lehet, próbáljunk bejutni, és felderíteni. :)

2011-09-13

Isztambul nemcsak a magyarokat, de más nemzeteket is rabul ejt. Főleg persze a törököket (igaz, Isztambul, vagyis inkább az oszmánok sok energiát fektettek abba is, hogy olyan külföldieket is rabul ejtsenek, akik ezt nem akarták).

Most egy érdekes fotókiállítás lesz 2011. szeptember 15-30-ig, ahogy egy német látja ezt a nem mindennapi várost.

[caption id="" align="aligncenter" width="640" caption="ANDREA KÜNZIG – ISTANBULUM (AZ ÉN ISZTAMBULOM)"][/caption]

MEGHÍVÓ

Az Arthouse Istanbul, az isztambuli Goethe Institut és a közreműködő művészek szeretettel meghívják Önt és kedves családját

ANDREA KÜNZIG – ISTANBULUM (AZ ÉN ISZTAMBULOM)

c. fotókiállítására

2011. 09.15-09.30-ig

Megnyitó: 2011. 09.15, 18.30

ARTHOUSE ISTANBUL (Arnavutköy Art Gallery -)

Bebek Cad. No: 75

Arnavutköy / Besiktas / Istanbul

Az ISTANBULUM c. projektben a német származású fotóművész Andrea Künzig a török metropoliszban élő emberek mindennapjaira koncentrált. Elsősorban a modern életstílus és a hagyományos, iszlám kultúra együttélése érdekelte. A képeket érdemes többször is szemrevételezni, mert sokszor csak a második- harmadik ránézésre válnak láthatóvá azok a mélyebb értelmek, amik azután társadalompolitikai kérdéseket is felvetnek.

A kiállítás címével megegyező fotóalbum „Istanbulum“ a német Kehrer Kiadó gondozásában több nyelvű kiadásban jelent meg.

A német fotóművész Andrea Künzig 2009 óta él Isztambulban és már több díjat nyert képeiért. Legutóbb 2010-ben tisztelték meg az „European Journalist Award for Excellence in Journalism,” World Population Foundation, (WPF), díjával.

További tervezett rendezvények:

Felolvasás a kötet szerzőivel Oya Baydar (török író) és Gulyás Réka (magyar születésű berlini író és filmrendezőnővel)

Fotoworkshop Andrea Künziggel

2011-09-14

A földszint (törökül zemin kat) elvileg azt az emeletet jelenti, ami egy szintben van a földdel. Persze vannak kivételek, mint magas földszint, meg hasonlóak. De azért mégiscsak valahol a föld közelében kellene lennie.

Isztambulban viszont semmi sem olyan, mint a szokásos.

Az első akadály, amivel szembe kell néznünk, hogy megtaláljuk azt a szintet, amit földnek, földszintnek nevezhetünk. Ez nem olyan nehéz feladat mondjuk az Alföldön. Viszont Isztambulban már komoly kihívás. Mégpedig azért, mert az egész város 100-200 m magas dombokból, és meredek szakadékokból áll.

Nem ritkaság az, hogy a ház főbejárata és a hátsó kijárata között 3-4 emeletnyi különbség is van. Ilyenkor azért jó kérdés, hogy melyiket is nevezzük földszintnek.

De olyannal is gyakran találkozni, ahol a ház elülső oldalának a két vége is különböző magasságú. Azaz ha az A blokkba megyek be, akkor az 2 emelettel lejjebb van, mintha a B blokk bejáratánál próbálnánk bejutni.

Persze mindez akár teljesen természetes is lehetne, hiszen eddig minden hegyes-dombos város hasonlóan néz ki. Legfeljebb az utcák nem ilyen meredeket.

Amikor viszont izgalmas kezd lenni, ha az isztambuli építészeti kreativitás is belép a színre.

Gyakran ugyanis előjön az igény, hogy mégiscsak legyen a kert vízszintes. Semmi probléma, mert van buldózer. Majd pedig a kimarkolt földet mindjárt a szomszéd kertjébe be is lehet lapátolni, aki szintén vízszintes udvart szeretne. Csak éppen a másik utcához mérve. Így a két szomszédos kert között több méteres szintkülönbség is előfordulhat. És ha már előfordulhat, akkor elő s fog fordulni! :)

Egyes belső udvarok éppen ezért nagyon érdekesek lehetne. Képzeljünk el egy háztömböt, ahol a belső hatalmas kert több részre lett feldarabolva, és természetesen jókora szintkülönbségekkel. Így ha átesik a labda a szomszédba, akkor nemcsak kerítést kell mászni, de érdemes hegymászófelszerelést is vinni magunkkal.

Innen viszont már nincs visszaút. Egyre jönnek az újabb és újabb és egyre érdekesebb megoldások azért hogy meglegyenek a vízszintes részek, meg az utca felőli bejáratok. Nem számít, ha ezért a fél hegyet el kell bontani. Sőt!

Nincs is izgalmasabb, mint amikor a hegy alján, és a tetején egyszerre zajlik a vízszintezés. Középen olyan komoly szakadék keletkezik, ahol már base jump-osok is sorban állnak.

Egyszer talán erről is összeállít valaki egy képes albumot. Addig viszont itt van két kép

ízelítőül.

[caption id="attachment_3273" align="aligncenter" width="500" caption="Lakóvár"][/caption]

A fenti kép az utcaszintről készült. Ez az a szint (nevezzük földszintnek), ahova a híd érkezik. Komoly hídról van szó, alatt pedig vizesárok helyett parkoló. A kép bal szélén láthatjuk, hogy a ház azért lefele tovább folytatódik...

[caption id="attachment_3274" align="aligncenter" width="461" caption="Lakóvár 2"][/caption]

Ez ugyan az az utca, csak kicsit távolabb. Úgy tűnik, hogy a szomszédok is megirigyelték az előbbi százméteres hidat, és ők is csináltak egyet. Itt már komoly magasságok között juthatunk be az épületbe. Nem árt, ha egy nagyobb buli után megpróbálunk előbb kijózanodni, és csak utána hazamenni, mint fordítva.

2011-09-15

A törökök csak egy dolgot szeretnek jobban, mint a kebabot: az eladást.

Nem kell ahhoz Isztambulba menni, hogy tudjuk, ha eladásról van szó, akkor a törökök tudnak beszélni. De úgy, hogy még Andersen is csak pislog.

Persze aki volt már a Mediterránon (bármelyik részén is), az tudja, hogy bizony e területen élő emberek többet beszélnek, mint más levegőt vesz (ráadásul rejtély, ők vajon mikor és hogyan vesznek levegőt). Így annyira talán nem nagy meglepetés, hogy a törökök is nagy rajongói a verbális kommunikációnak.

No nem csak annak! Amikor békésen sétálunk az utcán és hirtelen előttünk terem egy fekete ruhás, Zorro felirat mentes (helyette Ali bácsi lámpaboltja emblémával) ember, akkor a Vegye meg ezt a szép lámpácskát barátom! elhangzása mellett komoly kéz és lábmunkát is felfedezhetünk. Bár az alsó végtagok használatával általában akkor szembesülünk, amikor megpróbálunk elszurranni... De drága barátom! Ez itt nagyon olcsó, és még krumplit is tud pucolni!

Igen! Pont ez az, amiről beszélünk! A krumplit is tud pucolni! Ez az, amivel az óvatlan vevőt megpróbálják becserkészni! És pont az ilyen reklámszövegben nagyon fantáziadúsak a törökök. Mert ugye egy kicsit nagyot mondunk, az még bőven belefér! Meg még egy kicsit, meg még egy kicsit. És persze a szomszéd árusnál is egy kicsit nagyobb.

Úgyhogy a végén már nemcsak a helyi polgármester, hanem a szaúd-arábiai herceg is abban a boltban vette meg a biciklijét.

A kikötőben levő női fehérenemű árus úgy döntött, hogy ő sem adja alább. Nem elégedett meg azzal, hogy a helyi énekesnők járnak csak oda, hanem egyenesem Madonnát használta referenciának.

Persze könnyen elképzelhető, hogy Madonna tényleg időnként álruhát ölt, és elutazik Isztambulba, hogy ott vegyen olcsó ruhadarabokat a következő koncertjére. :)

2011-09-16

Hölgyeim és Uraim! Íme a macska! És íme a macska egy hete!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Hétfő"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kedd"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Szerda"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Csütörtök"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Péntek"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Szombat"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Vasárnap"][/caption]

2011-09-19

Nem tudom, ti hogy látjátok, de mintha bármerre is járunk, mindig lehetne kínait találni. No meg lassan törököt is. Mégis, ami miatt nem tudok aludni, az az, amikor egy világ végi távoli faluban van egy kínai étterem, vagy egy kínai bolt.

A kérdés az, hogy miként jut valakinek eszébe a távoli Kínában, hogy pont abba a kis faluban fogja megcsinálni élete legjobb üzletét. Meg egyáltalán, hogyan talált rá???

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Çin lokantası"][/caption]

Helyszínünk Şenpazar, Cide körzet, Kastamonu tartomány, Törökország belseje.

Elvileg város, meg lakosból is van bőven, csak éppen a helyiek sem tudják, hogy hol. Bár egyesek szerint már mindenki elment Isztambulba.

Tehát ez a város nem éppen a világ közepe, és nem ő lesz a jövő világvárosa. És még metró sem várható benne az elkövetkező 5-10-50 évében (bár úgy hallottam, hogy hasonló problémával más, nagyobb városok is küzdenek). Ha a térképen megnézzük, akkor jó, ha találunk összesen 5 utcát.

És mégis, itt van egy kínai étterem. Vele szemben pedig egy szuper köftés hely. Mindenkinek csak ajánlani tudom, aki Isztambulban eltévedve pont ide kötne ki... :D

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Çin bácsi étterme"][/caption]

Igazándiból nem kínai az étterem. Vagyis az, csak nem úgy!

A tulajt úgy hívják, hogy Şenol Çin. Azaz Kínai Sándor (mondjuk, mert a Şenolnak nincs úgy magyar megfelelője). Tehát az étterem végül is kínai, csak éppen Şenol bácsi étterme, aki a nevében kínai.

De azért értékeljük, hogy megpróbálja a nevében rejlő lehetőségeket kihasználni. És tényleg kínai étteremként (szép, kínai stílusú írással) feltüntetni az hasunknak oly nagy élményt nyújtó helyet.

2011-09-20

Safranbolu Törökország közepén (tehát Isztambultól távol (igen, csak azért is szerepelni fog az Isztambul szó ebben a bejegyzésben is!) :)), egy kellemes hangulatú, oszmán korabeli kisváros. Az óváros az UNESCO védelmét élvez, amit jól is tesz, hiszen ott figyel mellette az újváros.

Safranbolu egy kellemes kisváros. Ami miatt a figyelem központjában van, nem más, mint az UNESCO. Ezt annak köszönheti, hogy a városkának nem volt pénze lebuldózerezni az óvárost, így az úgy maradt, ahogy van. Sőt! A történelmi városrész lent van egy völgyben, míg a modern város, ahol az élet zajlik, fent van a dombtetőn. Így a városka megőrizte az oszmán kor sajátosságait, miközben a város szélén fekszik, mint egy bekerített múzeum. Nem dönget át rajta a 7-es busz nagy zajjal, stb.. Vannak helyette turisták...

Safranbolu nagyon felkapott turista hely. Tele van hotellel. A város turisztikai látványossága pedig a tradicionális házak, amiket bizony nem csak az óvárosban láthatunk, hanem a cukrászdában is, de még a kuka tetején is megtaláljuk az oszmán-kori kéményt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Safranbolu édességbolt"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Safranbolu UNESCO kuka"][/caption]

A történelmi városrész nagyon kellemes hangulatú a régi faházakkal. A több száz lakóépületek mellett egy múzeum, 25 mecset, 5 oszmán sír, 8 szökőkút, 5 törökfürdő, 3 karavánszeráj, 1 óratorony és 1 napóra is található.

A város története a szokásos anatóliai kisváros történelmi forgatókönyve szerint zajlott: Nem történt semmi, de az viszont nagyon hosszú volt, és zavaros...

Amit biztosan tudunk, hogy már időszámítás előtt 3000-ben is laktak itt emberek, és valószínűleg ők is a sáfránnyal kereskedtek (egyszer majd lesz finom sáfrányos rizs receptünk is). Innen kapta a városka a nevét is: sáfrány és bolu, ami a görög polis (város) szóból jöhetett.

Természetesen 5000 évvel ezelőtt nem Safranbolunak, hanem egyszerűen csak városnak hívták. A lakosok pedig békésen legeltették a teheneiket, csak a sáfrány virágoktól hajtották el, aminek a bibéjét vagy virágszirmát (Melinda, segíts!) pedig jópénzért eladták mindenkinek.

Végül a történelem úgy döntött, hogy a városban békesség uralkodott, míg a környéken mindenki azon veszekedett, hogy a környéken ki uralkodjon. Csak a legfontosabbak:

hettiták, friglerék, lüdiaiak, perzsák, frigeek, rómaiak és bizánciak, Çobanoğul-ok és Candaroğul-ok, majd jöttek a szeldzsukok és a törökök is.

Ebben a hangulatos anatóliai történelemben pedig Safranbolu hol ide, hol oda került. Erről egy nagyon szép hosszú lista található a török Wikipédián.

Ma már egy nagyon kellemes, csendes (ha éppen nincs tele turistával) kisvárost járhatunk be. Ha ott járunk, ne felejtsünk el venni helyi lokumot, és persze valamilyen kis faházás ajándéktárgyat! :)

2011-09-21

Török focirajongók (azaz Feyyaz)! Ébresztő! Véget ért a nyár, kezdődik a foci szezon! :)

(valahova még bele kellene írni a szövegbe a török labdarúgás kifejezést is, hátha valaki arra keres rá a Google-n)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kezdődik a török foci szezon"][/caption]

A kellemes, még nem hűvös, de már nem is forró utónyári, csendes éjszakákat egy régen hallott zaj kavarta fel: Góóóóóóóóóóóóóóóó!

Igen, véget ért a nyárt. És nemcsak az iskola kezdődött el, de a foci is. Ezt legjobban az bizonyítja, hogy egyre gyakrabban szólal meg több száz, ezer, millió rajongó a tévé előtt.

Ennek mindig van egy érdekes hangulata. Mintha összebeszélnének, pedig csak egy csatornát néznek. És egészen biztos, hogy semmilyen más módszerrel nem lehetne még húsz embert sem ennyire összehangolni... :D

Idén egyik komolyabb első mérkőzést (ha mégsem, Feyyaz majd kijavít) a Fenerbahçe és a Manisapor játszott. Az ilyen mindig is feltűnő jelenség Kadıköy-ben, mert tele lesznek az utcák és a bárók sötétkék-sárga csíkos emberekkel. De most feltűnt, hogy leginkább a nők öltöztek be.

Mint kiderült, a nyári futball bundabotrányok és tüntetések miatt, a biztonságiak úgy döntöttek, hogy biztonsági okokból csak a nők és a gyerekek mehetnek a stadionba. Olyannyira, hogy még a biztonsági őrök is csak nők voltak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Csak nők és gyerekek"][/caption]

Bár az igazat megvallva, nem tudom miből gondolták a szervezők, hogy a nők nem lehetnek veszélyesek...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mond meg neki Bözsikém!"][/caption]

De nézzük a dolgoknak a jó oldalát! Rengeteg olyan ember jutott el a mérkőzésre, akik korábban még nem.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mintha csak anyáknap ünnepség lenne..."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Aput otthon hagytuk vacsorát főzni"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Vannak csinos lányok is"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Szegény farkas hiába keresi a nagymamát és Piroskát. Mindketten a stadionban vannak."][/caption]

A nagymamáról jut eszembe. Hazafele mi is láttunk egy csoport nagymamát, feszes, testhezálló sötétkék-sárga csíkos ruhákban. Érdekes látvány volt, főleg a Şampion (bajon) feliratú póló. :)

Végére egy meglepetés: Valaki, aki nem nő, és nem is gyerek, mégis bejutott a Fenerbahçe-Manispor mérkőzésre!

[caption id="" align="aligncenter" width="350" caption="Vajon ki lóg ki jobban a sorból? A férfi a nők és a gyerekek között, vagy a Beşiktaş pólós szurkoló a Fenerebahçe rajongók között? :)"][/caption]

a

b

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Manti"][/caption]

c

2011-09-22

a galambfióka kikelt a tojásból, majd pár napra rá elrepült, azt hittük, hogy véget is ért a galamb projekt.

De a madarak visszatértek...

Pedig milyen szépen kitakarítottuk a létrát utánuk! Bár meg kell hagyni, hogy nem csináltak nagy rumlit. A falról egy kicsit lejött a vakolat, de még ez is kevesebb, mint ami költözésnél mászott le a falról.

Az erkély is fel lett mosva. Minden tiszta és csillogó. Csak éppen a létrát felejtettük el odébb tenni. Így aztán az anyamadár egyik reggel visszatért, és hozta magával az IKEÁs gyorsan összerakható fészket is.

Mindjárt lett is benne két tojás!

Napokig figyeltük, vajon mi történik. Most is csak az egyik, vagy talán mindkét csibe ki fog kelni. De a madarunk gondosan üldögélt a fészken. Mígnem ma megláttuk, hogy ikrek lettek!

2011-09-23

Mindannyian tudtuk, hogy egyszer ez is bekövetkezik, hiszen ezt minden évben megéljük.

Persze mi is eljátszhatnánk azt, amit a média, hogy teljesen feldúlva/felizgulva hírt adunk, hogy véget ért a nyár. Vagy leesett a hó. Esetleg kisütött a nap.

Pedig voltak erre utaló jelek. Ott van mindjárt a naptár, ami oly régi, de mégis sok ember számára még mindig rejtélyes dolog. Ráírták nagybetűvel: szeptember.

Aztán megvolt az iskolás évnnyitó. Ez is olyan dolog, amit leggyakrabban ősszel végeznek.

De lehet, hogy valaki mindezt átaludta, és csak arra ébredt fel, amikor már a gólokat lövöldözik az új futball szezonban.

Igen, ennyi már elég volt arra, hogy az utcán is megmozduljanak az emberek. Mint valaki titkos összeesküvés a király ellen, rejtett kisutcákban, félhomályos kapualjakban, ott álltak. És várták a jelet. Azt, ami mindannyiukat elindítja. Azt, ami nemsokára meg is érkezett, mire egyszerre kiléptek a bűvőhelyükről, és ellepték az utcákat. Majd letámadták a járókelőket.

- Esernyőt! Olcsó esernyőt! Uraság nem szeretne egy ilyen izgalmas rózsaszín esernyőt?
- De hát nem is esik az eső...
- Még nem, de mindjárt fog!
- A meteorológia más mondott...
- És a csinos inge szárazságát rábízná egy bizonytalan jelentésre?

Igen! Véget ért a nyár, az utcák tele vannak esernyőárusokkal! A legfőbb jele, hogy tényleg elkezdődött a csapadékos időszak.

Nem is kellett sokat várni, pár óra múlva tényleg megeredt az eső. Egyenlőre beérte egy kellemes esti zuhogással. De legalább kicsit átmosta a városban egész nyáron felgyülemlett port, és más kellemetlenséget (nem is voltak jó kis nyári zuhék).

Mindezek után végül a média is felébredt, és ők is kimentek az utcára fényképezni. Így a tv-ből is megtudtuk a nagy hírt (a riporter legalább is nagyon fel volt dúlva): Véget ért a nyár...

az esernyőárusok tudják, mikor kezdődik az esős évszak. Csakis rájuk hallgatunk, nem pedig a meteorológiára...

2011. szeptember 14., szerda at 12:58 Isztambul Galata kulesi Shared with Memoires for Android

Valahol útközben, a felhőben, vagy inkább a ködben készült bejegyzés...

2011-09-26

A számla törökül hesap. És mint a török nyelvben megszokhattuk (és a magyarban is), a szavak egymásból következtetettők: hesaplama számolni, míg pl. a hesap makinesi a számológép. Végül is a hesap számolást jelent, de azzal ritkán kerülünk kapcsolatban.

Sokkal gyakoribban merül fel a kérdés egy étteremben, amikor teleettük magunkat: számla, vagy inkább futás?

A számlának, mint minden jó kis bürokratikus országban, Törökországban is több változata van. Az alap hesap az, amit a pincértől kérünk, miután ettünk, és úgy érezzük, fizetni sem ártana.

De ezen még csak azt találjuk, mennyibe is került az étel, ital (tánc és multság). Ha fizettünk, akkor kapjuk majd a blokkot, ami törökül a fiş (nem hal!!). Törökországban már ez is elég, hogy a cég el tudjon számolni. De ha komolyabb (ÁFÁS) számlát szeretnénk, akkor már a fatura-t kell kérnünk.

Lássuk, hogy is megy egy éttermi számlázgatás.

Ne csináljátok úgy, mint én, mielőtt a hesap szót megtanultam! Azt mondtam a pincérnek, hogy pénzt akarok adni (mert a fizetés szót sem ismertem). Mire nagy vigyorogva, és barátom felkiáltással jött oda hozzám, hogy mi most aztán nagyon is jóban leszünk.

Szóval így ne!

Helyette inkább így:

Hesap istiyorum - ez a legegyszerűbben megjegyezhető, de valójában nem túl szép fogalmazás. Mindamellet még elfogadható. Azt jelenti, hogy számlát akarok.

Hesap lütfen! - még egyszerűbb, de ez már a durvaság határán van. Lehetőleg ne használjuk. Jelentése: Számlát! Kérem!

Hesap alabilir miyim? - ez az elegáns. Jelentése: elkérhetem a számlát?

Ezek után jön egy papír hozzánk, amint lesz egy összeg. Szerencsés esetben viszont ott a lista, mit is ettünk. Mármint a pincér szerint.

Minden esetben érdemes a számlát tüzetesen átnézni. Nem azért, mert át akarnak verni. Dehogy! Csak éppen a személyzet gyakran eléggé bohó. És nem feltétlenül azt számlázza, amit mi ettünk-ittunk. Esetleg nem is a mi asztalunkat. Vagy talán egy másik városbelit...

Tehát előfordulhat, hogy a számlán egy-két extra dolog is van. De ugyan úgy egy-két hiány is lehet (ilyen esetben mindenki lelkiismerete szerint értesítse, vagy ne értesítse a pincért a különbözőetről).

Ezek után fizethetünk készpénzzel, vagy kártyával is. Ha kártyával fizetünk, akkor azt elviszik, majd visszahozzák a leolvasó géppel együtt. Nem, menet közben nem szednek le róla extra összeget. Ebben meg lehet bízni.

A borraivalót nem a fizetéskor adjuk, hanem utána. Nem érdemes azzal próbálkozni, hogy mondjuk 68,98 volt valami, és akkor 75-öt mondunk. Mert csak összezavarunk vele mindenkit. Szépen várjuk meg, ameddig megérkezik a visszajáró, minden kuruşával együtt. És majd akkor adjuk oda a borraivalót, ami a teljes összes 10%-a.

És ezzel vége is. Ha esetleg szeretnénk valami igazolást, hogy itt jártunk (a csoportképen kívül), akkor kérhetünk fiş-t vagy fatura-t.

2011-09-27

Muhteşem yüzyıl – Mohács

A nyári (uborka)szезon véget ér, folytatódnak a sorozatok. Kedvencünk, a Muhteşem yüzyıl (Nagyszerű évszázad) is beállt a többiek közé. Szulejmán visszatért Bodrumból, a nyaralásából, és mindjárt megtámadta Magyarországot.

No tehát, véget ért a nyár, a színészek pedig visszajöttek a tengerpartról, hogy újra elfoglalják ármánykodásaik fő helyszínét, a Háremet. Hürrem szultán, aki a Hárem nagymestere (főleg, ha kavarásról van szó), állítólag még le is fogyott.

Viszont úgy tűnik, Szulejmánnak már nem tett jót a nyár, sokat vesztett a hajából. És a Háremben sem bírta sokáig, mindjárt tovább is utazott Magyarországra, hogy Mohácsnál megküzdjön a gyaur hitetlenekkel. Nem lehet könnyű dolga annak, akinek egyszerre ennyi nőnek kell tennie a szépet.

Mohács a magyar történelem fekete napja. Míg a törököknek pont az ellenkezője. Nagyon büszkék arra, hogy annakidején egyszer már betörték Európa kapuját.

Így nem csoda, hogy a filmben is komoly hangsúlyt fektette erre a csatára. Több mint 500.000 dollárt költöttek a jelenetre. Főleg a jelmezekre, és a számítógépes effektusokra. Egész Törökországban összesen nincs annyi vízszintes zöld felület, mint amennyi kellett a filmhez. Pedig a csapat elment egészen a bolgár határig.

A csata nagyon jól sikerült. Bár valószínűleg nincs túl sok köze a valóságoshoz, ami inkább egy mézárszék volt, ahol a hatalmas sereg levagdossa a szárnalmas magyar ellenállás, és összesen nem tartott annyi ideig, mint a filmben (köszí az infót Zizzernek). Nem is beszélve a törökök azon trükkjéről, ahol a megfutamodást játszották el.

Nem tudom, a magyarok ruhái mennyire sikerült korhűre. Nekem inkább egy spanyol csapat jutott eszembe.

A zene viszont fantasztikus!

Kicsit aggódtam, hogy majd hogyan lesz a csele pataki menekülésből is valami szultán-dicsőítő hősies akció. De ezt is sikerült tūrhetőre megoldani. És nem sérült meg sem a szultán, sem a történelem becsülete.

Akinek nincs ideje, itt egy rövid előzetes a csatáról.

Aki viszont teheti, inkább nézze meg a teljeset!

Nálunk nem jön be ez a YouTube videó. De sebjaj! Mi már ismerünk kerülőutakat. :)

És még egy jó hír! , angol felirattal! :) (automatikusan lép tovább)

További beszélgetések a filmről a .

2011-09-28

Már csak 17 nap, és kiülhetünk piknikezni a Boszporusz fölé...izé.. átfuthatunk a Boszporusz-hídon!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Eurázsiai Maraton"][/caption]

Nagy örömünkre minden évben megrendezik a nagy Eurázsiai Maratont. Még nagyobb örömünkre, az idén is lesz. És legnagyobb örömünkre, megint felmehetünk a Boszporusz-hídra lábat lógatni! :)

Az idén (2011.) október 16.-án, pontban 9 órakor kezdődik a futás. Mi pedig hagyjuk, hogy fussanak tovább. Oké, mi is sportosak vagyunk, és tényleg jó dolog egy egész maratont lefutni. De ha egyszer ilyen csak egyszer van egy évben: felmehetünk gyalog a Boszporusz-hídra! Ami egyébként le van zárva a turisták és mindenki más előtt.

Szegény Seherezáde néni sem tud átmenni Ayşe anyóhoz egy jó beszélgetésre, Ázsiába, hacsak nem ül hajóra. Kivéve minden évben ezen a napon. Amikor elmennek a futók, akkor pedig elindul mindenki, hogy sétáljon egyet.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Eurázsiai Maraton"][/caption]

Ezzel együtt az Eurázsiai Maraton remek lehetőség egy jó kis fotózásra, hogy Isztambul ebből az irányból is megnézzük. Most kényelmesen sétálhatunk, vagy akár leülhetünk piknikezni is!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Eurázsiai Maraton"][/caption]

Az Eurázsiai Maraton először 1979-ben rendezték meg. Sokkal előbb nem nagyon lehetett volna, mert a híd csak 1974-ben készült el. Bár mindenképpen vicces lett volna, ha a futók elérve a Boszporusz, hajóra szállnak, majd leülnek egyet teázni.

Egy kis csapat német futó érkezett Isztambulba azzal a kéréssel, hogy szeretnének minden országban egy maratont futni, ahol már jártak. Bár a rendezés több komoly program is felvetett, mint pl. a közlekedési dugót (a második, Fatih Szultán Mehmedhíd csak 1988-ban készült el), az ötlet sokaknak tetszett. Végül a szervezésbe bevették a Nílusi Maraton szervező csapatát is, a futók pedig kibővültek Isztambul elit sportolóival. Így a kezdeti 34 ember 74-re bővült.

A futás 700 m-e az ázsiai híd lábánál kezdődött az ázsiai oldalon (a futók biztosak akartak lenni benne, hogy még a 42 km elfogyása előtt átérnek Európába). Ez az a történelmi pont, ahol ma is megtaláljuk a rajtot. Igen, a rajtot meg kell keresni, mert a tömegben teljesen

elveszik.

Innen fogunk átfutni (sétálni) Európába, majd le Beşiktaş-ba. A kisebb futás az İnönü-stadionnál ér véget. Míg a fél-maraton megy tovább Eminönübe, és halad az Aranyszarv-öböl partján. A nagy maraton pedig még tovább megy, egészen Eyüpig, ahol megfordul és áthalad a Márvány-tenger partjára. A következő forduló Bakırköyben van. Innen visszajutunk a történelmi központba, a Szultanahmedbe, és a Kék Mecset előtt találkozunk a fél-maratonosokkal. Majd pedig futás után, nagy lihegéssel betérünk a legközelebbi kávéházhoz.

[caption id="" align="aligncenter" width="516" caption="Eurázsiai Maraton térkép - forrás: www.istanbulmarathon.org"][/caption]

No tehát vigyétek a hírt mindenkinek! Október 16-án délelőtt ott leszünk a hídon!

Feladatok:

Valaki bogozza ki, hogy kell helyesen a Boszporusz-hidat leírni?! A magyar helyesírás szabályai 182-es pontja szerint nem kell kötőjel. De viszont utána mindjárt ezt mondja: "Ha a híd szó valamely folyó nevével birtokos jelzős viszonyban van, kötőjellel kapcsoljuk: Tisza-híd". A Boszporusz nem folyó, bár abban a kategóriában lehetne. És birtokos viszonyban van. De a híd nemcsak a Boszporusz felett átívelő hidat jelenti, hanem a neve is az, hogy Boszporusz-híd. Akkor ő most hogyan, és mint van?

b) kérdés ugyan így a Fatih Szultán Mehmet híddal is, bár ott a fő kérdés, hogyan fordítsuk le magyarra a Fatih Sultan Mehmet nevét.

Idén ti is találjátok meg a majmot, és fotózzátok le! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Eurázsiai Marathon"][/caption]

2011-09-29

Egy kis statisztika, egy kis érdekesség. De most nem arról fogok írni, hogy milyen jó a blog, mert sokan látogatják, hanem rólatok, az olvasókról. :) Nem kell megijedni, csak számokban! Semmi személyes! :)

Ismerjétek meg a közönséget!

Kezdjük talán a legmeglepőbbel! Mégpedig azzal, hogy melyik is a legnépszerűbb oldal? Nem Isztambul, hanem egy étel, a . Ami jól mutatja, hogy az emberek legjobban enni szeretnek. :)

Őt naponta kb. 6 alkalommal nézik meg, így 2010. november 10-e óta összesen 1753 alkalommal olvasták el. Érdekesség, hogy ebben a hónapban megugrott az érdeklődés iránta, mert naponta 20-40 ember is erre a bejegyzésre érkezik. Mégpedig kereső programból, nem pedig valamelyik másik blog átirányításából. Nem tudom, mi van otthon, amiért hirtelen mindenki köfét szeretne enni... :) Talán az Ezel vagy a Seherezádé sorozat...

Második helyezett a , 1577 látogatóval. Ami végül is nem meglepetés, hacsak azt nem számoljuk, hogy a fórumon nincs túl nagy élet. Így külön köszönet az ottani lelkes kis közösségnek, Feyyaznak, Platschunak (meg az anti-spamért), Zizzernek, gileadnak, zizegooonak, izmirlinek, Grgnek, Adriennenek, istanbuldanak, és mindenki másnak is, akit kifelejtettem. Köszönjük persze a spemmelőknek is, hogy a meztelen lányos képekkel feldobták az unalmas hétvégi reggeleket.

Harmadik lett az , 1222 látogatóval. E mellett az itt található link, amiről a leírás is szól, a legsikeresebb a továbbírányításban: 513-an mentek tovább, ami azt jelenti, hogy az olvasók 42%-a érezte úgy, hogy a link hasznos lehet (no meg feltehetőleg ennyien el is olvasták). Tehát ő egy nagyon sikeres reklám oldal. Kár, hogy nem kapunk érte semmit... :D

Összegezve a dobogósokat: az emberek legjobban enni, majd társalogni szeretnek. És csak utána gondolnak arra, hogy ehhez nyelvet is jó lenne tanulni.

Míndezek után a kedves olvasók ránk is kíváncsiak. Majdnem ezer, 966 ember olvasta el a oldalt. Ez egy jó visszajelzés nekem, hogy nem ártana ezt is rendbetenni végre...

És végre! Eljutottunk Isztambulba is! 909 olvasó szerette volna megtudni, Reméljük, megtalálták, amit kerestek, és meg is vették, meg lealkudták. Minden esetre csak 3 ember adott csillagot (macskát) ennek a bejegyzésnek, így nem derül ki, mennyire volt tényleg hasznos...

Ebben a csillagozásban az az igazán jó, hogy olyan nagyon sok lehetőség nincs arra, hogy

megtudjam, mely bejegyzések is voltak a legnépszerűbbek. Azaz milyen jellegű írások érdekelnek titeket. Ráadásul a toplista élén levő oldal, a nem hiszem, hogy tényleg ő lenne a legérdekesebb.

De menjünk tovább! Nem kell félni, nem fogom mind a 710 bejegyzést beírni ide, csak még kettőt. :) Őket is azért, mert szerintem az egyik leghasznosabb oldal is még ott van a leglátogatottabbak között, amit 849-en néztek meg. Ez lesz a későbbi Isztambul Wiki alapja. :) Ő egyébként 4 db csillagot (macskát kapott)

Előtte, nem sokkal, egy megint romos állapotban levő oldal, amit kicsit helyre kellene rakni, az . 887-en nézték meg (vajon hányan éltek túl...).

Nézzünk inkább valami mást, ami érdekes lehet még! :)

Azt sajnos nem találtam meg, melyik bejegyzéshez került a legtöbb hozzászólás. Pedig van bőven! 3005! Íme viszont a toplista, a legaktívabb olvasókról:

Feyyaz (166)
Platschu (91)
Zoltán (72)
izmirli (51)
Melinda (48)
Zsuzsi (44)
Bzzz (38)
gilead (32)
Grg (25)

Még pár érdekesség számok nélkül (mert másik statisztikából van, és furcsán nézne ki, ha a számok nagyon eltérnének egymásól).

Az olvasók az alábbi országból érkeznek: Magyarország (teljesen érthetetlen okokból), ahol is Budapest után Hajdú-Bihar, Borsod-Abaúj-Zemplén és Bács-Kiskun megye viszi a pálmát. Majd következik Törökország, Egyesült Királyság, Románia, majd Szlovákia. De olvasnak minket Új-Zélandról is! :)

A legtöbben, 24%, 3-10 percet tölt az oldalon. Ami azt jelenti, hogy mindenki gyorsabban olvas, mint ahogy én írok... :D

Böngésző tekintetében messze vezet a Firefox (46%), majd jön az Internet Explorer (28%), Chrome (21%), Opera (3%, Opera Mivel együtt 4%) és Safari (1%). Sajnálom Steve Jobs... Még az operációs rendszereknél sem éri el a Macintosh az 1%-t (0,81%). Míg a Windows 97%, a Linux pedig 1%. És még az iPhone és iPad is vesztesre áll az Androiddal szemben (Apple összesen 0,20%, míg a Google (Android) összesen 0,26%). De jó hír a BlackBerrynek,

hogya az elmúlt 1 évben legalább volt 1 (db, nem kg!) látogató, aki az ő eszközükkel nézte meg az oldalt. :)

És végezetül, de nem utolsó sorban:

Köszönjük a linkeket a társoldalaknak, akiktől számokban nem mérhető (tényleg nem mérhető, mert ezek az adatok össze-vissza vannak keverve) látogatót kapunk:

És persze köszönjük neked, aki mindezt elolvastad! :)

2011-09-30

Ez itt az én boltom, az én falam. Igaz, hogy már nem nyitottam ki vagy fél éve, de szépen lemosom az ablakon, és még a takaró papírok is szépek és tiszták.

Sőt! Bár nem vagyok itt, nagyon szépen összhangban van ám itt minden. Jó nézni a boltot. Közelről is. Meg távolról is.

Én pedig itt ülök egy motoron. Én vagyok az országút királya! Megyek az úton, ha akarok. De ha úgy akarom, akkor száguldok az úton. És én mindig úgy akarom.

De ha úgy akarom, akkor nem az úton megyek. Mert én mindenhova megyek. Bemegyek a nagyutcába. Bemegyek a kisutcába. Bemegyek szembe az egyirányú utcába. Hopp, jön egy kamion szemből! Megállok. Mögöttem a taxi dudál, hogy álljak már félre, mert ő még pont elfér a kuka és a kamion között, ha behajtja a tükröt, és persze ha nem lassít le 80 km/h alá... Hát jó, hagy menjen. Én majd megyek jobbról.

De ha úgy akarom, akkor lemegyek a lépcsőn. Ha pedig amúgy akarom, akkor felmegyek a lépcsőn. Új je! De vagány vagyok! Még a hajóra is felszállok! Hoh! És persze a járdára is felállok.

Hopp, itt most megállok. A motorom itt hagyom, míg benyomok egy feketét. Két cukorral. Ólommentesen! De nini! Itt egy tábla! Azt mondja, hogy Kérjük....a....mo...tor...tő...i....de...ne... Mi van? Túl sok itt a betű... Áh, menjünk inkább! Vár a kávé!

Különben is...van már itt 6 másik motor...

2011-10-03

Bár még csak egy komolyabb zivatar volt, és egyelőre tart a napsütés, de minden jel arra utal, hogy vége a nyárnak. És hamarosan kezdődik az esős évszak.

Amikor Földrajzból tanultuk a Mediterrán éghajlatot, akkor azt mondta a tanárunk, hogy télen van csapadék. Mi pedig azt válaszoltunk, hogy hagy legyen.

Persze akkor még nem gondolta azt senki se, főleg én nem, hogy ez testközelben nem lesz ennyire vidám dolog.

Igaz, nem az esővel van a baj. És még az is elviselhető, ha hetekig megállás nélkül esik. Még akkor is, ha úgy esik, mintha dézsából öntenék. Mert mindezzel még megbirkózik az Izlondon edződött felszerelésünk (ott pedig csoda időjárás van ám).

De ez itt Isztambul. Itt még az időjárás sem a szokásos. Vagyis az még nagyjából az, csakhogy van egy város is a felhők és a föld között. Mégpedig a 700 hegy városa.

A fellegekben összegyűlt víz megpróbál a lehető legegyszerűbb és legrövidebb úton lejutni a földre. Csakhogy útközben beleütközik Isztambul milliárdnyi utcájába és kebab árusába. És innentől elindul egy végeláthatatlan labirintuson a szűk, meredek, és tekergős utcákon.

Miközben Isztambulban az uralkodó éghajlat a nyár. Tél is van, de az inkább olyan, mint a reklám a tv-ben. Az idő alatt megy ki az ember a konyhába süteményért. Tehát van, de mellékes. Így az esőt nem veszik annyira komolyan. A csatornázásnak sem az a lényege, hogy elvezesse a vizet, hanem hogy jól nézzen ki, beleilleszkedjen az utcaképbe. Néha pedig inkább esztétikus, esetleg egzotikus, pláne kreatív legyen.

Így amikor az időjárás úgy dönt, hogy átfordul esősbe, majd az ég csatornái a földre eregetik a tartalmukat, akkor bizony az esőcseppek órákat kóvályognak az utcákon, sebes sodrású patakokat és folyamokat hozva létre. A víz gondosan kerüli a csatornanyílásokat, hogy majd egy-egy látványos vízesésben jusson el a tengerhez.

Mindeközben mi próbálunk valami olyan ruhát ölteni, ami nem is felülről, hanem inkább alulról véd meg minket az esőtől. De azt hiszem, az idén már tényleg veszek egy csónakot...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Eső, víz, patak, és a gondosan elkerült csatornafedél"][/caption]

2011-10-04

Azt mondja a recept, hogy tegyük bele egy gerezd fokhagymát. Megőrültek ezek? Egyet???

Általában nem értünk egyet azokkal receptekkel, amelyek csak 1 gerezd (törökül diş, azaz fog) fokhagymát írnak. Mennyivel jobban hangzik az egy fej (törökül baş, ami szintén fejet jelent). Főleg most, amikor tele vagyunk fokhagymával, a Kastamonui Fokhagyma Fesztiválról.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fokhagyma Fesztivál"][/caption]

Igen, onnan hoztunk pár kilóval, és jó lenne, ha még azelőtt elfogyna, hogy megromlana. Pedig itt már a macskáknak is fokhagyma szaguk van, annyi fokhagymát eszik itt mindenki a környéken.

Erre a recept azt mondja, hogy csak egy, egyetlen gerezdet tegyük az ételbe. De most kiszúrtam vele! Mert találtam egy nekünk való gerezdet! :D

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egy gerezd fokhagyma (jobbra)"][/caption]

2011-10-05

Véget ért a nyár. És így mi is végére értünk az idei növekedésserkentő, locsolgató feladatainknak.

Idén eléggé nehezen indultunk. Beragadt a paprikanövesztő projekt. De nem is akárhogy! Csak a D verzió volt sikeres, de az is majdnem, mikor kiderült, hogy szőrös disznó zöldség növéget az ablakunkban.

Na, ezek után, idén inkább szüneteltünk. Erre viszont megjöttek a galambok, és pikk-pakk lezavartak egy fiókakeltési projektet. Egyik nap még csak érkeztek a tojások, majd két-három hétre rá már el is repültek a fiókák.

Erről ennyit. Itt a mese vége.

De mégsem, mert az anyamadár visszatért! Nem úgy, mint valami rémrettenetsen ügyetlen filmben a baltás ember. De nem is úgy, mint a Jedi, vagy a Terminátor. Csak úgy, csendesen visszarepült, és újabb két tojással díszítette a fészket. Amit viszont nem tudunk, mikor rakta össze. Biztos éjszakai kommandósokkal...

És egyszer csak lett ott két tojás, ahol már korábban is volt. Úgy látszik, a létrát nem vittük el eléggé gyorsan.

És egyszer csak ott volt a két kis fióka. Úgy nőttek, mint a lufi!

És egyszer csak az egyik felállt, és átrepült a párkányra, és onnan hívogatta a társát az ismeretlen világ felfedezésére. Míg a másik, izgatottan csapkodott a szárnyával. Hol lefele, hol a testvére nézett. Ő még nem volt kész az útra.

De mégis! Pár pillanat múlva ő is felkerekedett, és együtt vágnak neki a kék égnek... Őket se láttuk többé.

2011-10-06

Mint tudjuk, a török foci rajongást nem lehet eléggé korán kezdeni. Erre egy jó nagy lapáttal rátett a két héttel ezelőtti esemény is, amikor . Vagy hogy marketingesen/médiásan mondjuk: Történelmet írt a török foci!

Persze egy igazi, vérbeli töröknek, pláne ha foci rajongó, akkor nem szükségesek ilyen extra történetek. Ők mindig is tudják, mi kell a gyerekeknek, hogy csíkosban környezetben nőjenek fel.

Igaz, lehetne rajta vitatkozni, hogy melyik az egészségesebb a fejlődő szövetnek: fekete-fehérbe, piros-sárgában, vagy sárga-sötétkékben látják a világot. De az biztos, hogy amikor majd kicsi Ali kiborítja a tolltartóját az iskolában, akkor a tanárai azonnal megismerik a család futball-fanatista beállását. Más kérdés, hogy kicsi Ali nem fog kék folyót és tengert rajzolni, mert neki csak piros és sárga ceruzái vannak. Nem úgy, mint kis Musztafa, akit apukája (és anyukája) bőven ellátott sötétkék és sárga ceruzákkal. Megint más dolog, hogy kis Musztafa unalmasnak találja majd egyszínű sötétkékre színezni a tengert, és sűrűn fog bele sárga csíkokat is rajzolni. :)

No de a rövid mese után itt a lényeg, a focirajongós babacipők. Mert egy igazi fanatikusnak ilyen is kell! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Fanatikus babacipő"][/caption]

2011-10-07

Isztambul nem éppen az a hely, ahol az embernek (pláne a macskának) kedve lenne biciklire ülni. Ennek oka talán a közlekedés, vagy talán az a rengeteg hegy, amin állandóan fel, és le kell menni. Pedig bicikli boltok vannak, biciklis rendezvények is vannak, és még bicikli utak is.

Apropó! Bicikli utak...

Már is láthattuk, hogy bicikli utak vannak. Még ha sokan nem is tudják, miért is jó mindez. Az extra rakodó területet leszámítva. No azért babakocsival egészen jól lehet rajta közlekedni, már ahol van.

Úgy tűnik, hogy Európa nyugati felétől keletre a bicikli utaknak inkább filozófiai jelentősége van. Isztambulban is sokszor úgy tűnik, mintha az úttervező programban valaki egyszer beállította, hogy bicikli utat is kalkulálja bele.

De akár hogy is nézzük, az utcák egyhangú, fekete aszfaltos hangulatát igencsak feldobta a bicikliút sárga csíkos sávja, a lámpája, meg a mellé járó piros, vakokat segítő útvonal is. (Természetesen a vakok útja pontosan annyira törökösen lett megtervezve, mint a bicikli utak. Az útvonalban sokkal több az esztétika, a látványelem, mint a praktikusság. Nem is beszélve arról, hogy ahol a felújítási projekt véget ért, mind a bicikliút, mind a vakok útja egyszerűen egy falban végződik).

Mindezek után, jött az Európa Kulturális Fővárosa 2010-es projekt, amikor is a biciklivel érkező turistáknak is a kedvébe akartak járni (no meg a projekt vezetők pénztárcájának), így minden fele bicikli utak készültek.

Egyes helyeken ez komoly útfelújítással járt a beruházás, míg máshol csak kiküldték Ali egy vödör festékkal. De úgy tűnik, Ali nemcsak a festéket vitte magával, hanem egy üveg rakí-t is...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Ali baba és a bicikliút (helyszín: AyaSofya)"][/caption]

2011-10-10

Ez is csak egy unalmas péntek estének indult...

Tehát ez csak egy ugyanolyan unalmas péntek estének indult. Senki se hívott buliba. Nincs mit tenni, megint otthon fogok maradni.

Csakhogyt otthon is csak a TV fogad engem, ami lássuk be, unalmas. Pláne péntek este! Még a filmek is a buliba mennek.

Mi marad nekem, egy ilyen párhuzamos csíkokkal ellátott nemes macskának?

Kimegyek inkább az utcára, és keresek valamit...

Á, itt is van egy DVD árus! Lássuk, mit is nézzünk akkor ma este?

Nézzek Hupékéket? Vagy inkább Barbie-t? Még csak az kellene! Hmm.. a Jim Carry filmben legalább madarak vannak! Bácsi! Ezt kértem, de azonnal!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Vagy inkább a zöldlámpás legyen?"][/caption]

A kockakövek orvúl felfordulnak ha az arrahaladó rálép
Valahol útközben, a felhőben, vagy inkább a ködben készült bejegyzés...

2011-10-11

Mindannyian tudjuk, hogy a taxisok nem a Földről származnak. És ez bizony Isztambulban sincs másképpen. De legalább van valami, ami ugyan az, mint a világ többi részén is. Vagy inkább a világon mindenhol ugyan annyira furcsák.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Taxi invázió - támad a Mars!"][/caption]

Oké, nem kell a taxisokat bántani. Bárki, aki sokat ül egy autóban, az garantáltan bekattan. Az elején csak részévé válik az őrült forgalommal, majd később ők lesznek azok, akik a közlekedési divatot, azaz tempót diktálják. Igen, talán tényleg a diktálni szó a legjobb, mert az kapcsolódik a diktátor szóhoz. De talán még jobb lenne az ordibátor, vagy a dudátor.

Isztambulban taxizni mindenképpen egy nagy élmény. Az élmények közül is a felejthetetlenek közé tartozik. Nincs két egyforma utazás. Sőt! Rendszerint tele van váratlan és meglepő fordulatokkal. Főleg akkor, ha a taxis keres egy rövidebb utat. Vagy egy gyorsabb utat. Ha viszont egy gyorsabb és egy egyben rövidebb utat talál, akkor legjobb lesz ha kapaszkodunk, esetleg még a szomszédunk biztonsági övét is magunkra csatoljuk! Cserébe pedig új dolgokat tanulhatunk meg Isztambulról. És a gravitációról, méretekről és arányokról, no meg úgy általában a fizikáról és annak eddig rejtette területeiről.

A taxik a kentaurok - félig ember, félig ló - modern változatai. A sofőr jóformán egybenőt a kocsival. És mivel Isztambul nemcsak a világ egyik legnagyobb városa, hanem a világ legnagyobb gyorsétterme, a taxisnak még az evéshez sem kell kiszállnia. Elég ha csak lassítva (értsd: 100 km/h alatt) elhalad egy kis utcában. Kikiáltja a rendelést, és mire eljut a sarokig, már meg is érkezik a kebab.

Mint láthatjuk, taxit bárhol találhatunk Isztambulban. Ott is, ahol nem is számítanánk rá. Ők mindenhol ott vannak, még ott is, ahova a kocsik be sem fér. Még a kamrában és a nappaliban is! Na jó, a nappaliban talán mégsem...

De mintha lett volna egy hír még régebben, hogy a taxis belefutott a fürdőszobába. Na! Ő megtalálta a rövidebb utat!

Éppen ezért, taxit fogni is könnyű. Elég, ha elkiáltjuk magunkat: taxi!

Na jó ez nem működik, mert Isztambul bizony nem egy csendes város (hiszen tele van taxival). Sokkal biztosabb módszer, ha kiállunk az út szélére, és feltűnően lengetjük a kezünket. Viszont semmi szükség a kézlengetésre, ha egyszerűen csak kicsit feljebb húzzuk a szoknyánkat. Persze azt is feltűnően. Vagy csak szókére festjük a hajunkat.

Bár az utóbbi két megoldáshoz szükséges, hogy bővelkedjünk az X kromoszómákban, vagy legalább 50% felett legyen a részesezésünk.

Taxiban ülni is könnyű. Fixen ülni viszont nehéz. De ebben segíthet minket a biztonsági öv.

2011-10-12

Tavaly is így kezdődött, mielőtt ránk csapott volna a 34 fok: megfagytunk és eláztunk.

Nem csak sima futózápor volt pár napja, futó patakokkal, futó vízesésekkel és futóbolondokkal. Hanem az eső ránk ült, és itt is maradt.

De ha van egy kis szerencsénk, akkor azért mégsem tart sokáig, és mire eljutunk a maratonig, addigra már sütni fog a nap, mi pedig kifekszünk a Boszporusz fölé 73m-el sűtkézni. :)

Viszont ez az időjárás felborította Isztambul életét. No nem úgy! Sőt! Még úgy sem! De még azt se mondhatjuk, hogy a kutyák és macskák esetleg abbahagyták a hosszú nyári alvást (és megkezdik a hosszú török alvást). Mindenki alszik tovább.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mit nekem eső!"][/caption]

No de ez itt Isztambul! Ahol minden pillanat egy remek alkalom, hogy valamit eladjunk valakinek. Bár a legjobb pillanat az, amikor mindent eladunk mindenkinek, de az ilyen, az nagyon ritka pillanat. Ellentétben az esővel, ami gyakran érkezik, főleg ebben az időben.

Valószínűleg az utcai esernyőárosok és a meteorológusok összedolgoznak. Hiszen amikor komolyabb eső van, valahogy mindig bizonytalan az előrejelzés. Viszont az esernyőárosok az első cseppek megjelenésekkor mindjárt ott is vannak a helyszínen, hogy a meglepet járókelőknek mindjárt el tudják adni a portékájukat.

De szerencsére nem kell izgulnunk! Ez még nem a tél kezdete. Nemsokára kisüt a nap, visszajön a hőség, és az alkalmi esernyőktől is megszabadulhatunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Összetörve, kidobva, és elfelejtve"][/caption]

2011-10-13

A minap nem sikerült reggel időben felkelni, így késésben voltam. A kikötőbe leérve láttam, hogy már nem fogok időbe beérni. Hacsak... Hol is parkoltam le a helikopteremmel?

Egy egyszerű városban az általános közlekedési eszköz az autó, vagy a busz (a még egyszerűbben pedig a lábbusz). Egy komolyabb városban viszont már van villamos. Sokszor csak azért kerül be egy városba a villamos, hogy nagyobbak látszódjon.

De egy igazán nagy városban a közlekedési eszközök egész arzenálja van.

No de mint tudjuk, Budapestnek sem kell szégyenkeznie, hiszen még trolit, fogaskerekűt, libegőt is megtalálhatja a lelkes turista.

De Isztambul nem ilyen. Egy egzotikus városba egzotikus járművek kellene! Így születtek az olyanok, mint a dolmuş, minibusz, metrobusz, és a társai.

Természetesen, bármilyen jól szervezett is a tömegközlekedés, sose lesz olyan kényelmes, mint az autó. Abból viszont sok van. Isztambulban pedig rengeteg. Ki is akar autóval járni, amikor az mindig beszorul a dugóba? Menjünk inkább helikopterrel!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Helikopter parkoló"][/caption]

Isztambulban minden lehetséges. Még helikopterrel közlekedni is. Aztán ha látunk egy jó boltot, akkor csak berakjuk a közeli heliparkolóba, és már mehetünk is vásárolni.

Talán majd egyszer ez is olyan lesz, mint a hoteleknél, hogy csak kiugrunk a mozgó járműből (jelen esetben az ejtőernyő ajánlott), és Jean majd beparkol, ameddig mi sétálunk.

2011-10-14

Ismét eltelt egy év. Azaz befejeződött a harmadik év is, mióta itt vagyok.

Előző évekhez hasonlóan ismét riportot készíték magammal, a régi, és újabb kérdésekkel.

Én: Mi a legjobb Isztambulban?

Megint én: Erre kitartóan nehéz válaszolni. És talán minden évben egyre nehezebb lesz, mert egyre több mindent találni, ami jó. :)

Idén legyenek az emberek! A török emberek, akik minden esetben a probléma megoldására törekednek. Nincs olyan, hogy nem lehet. Ez főleg akkor érezhető, ha hivatalba kell menni valamit elintézni. Még sose volt olyan, hogy azért kellett valahova kétszer menni, mert valamelyik papír nem volt megfelelő, vagy hiányzott volna. De ugyan ez van a mindennapokban is. Igen! Be lehet oda parkolni, még akkor is, ha a kocsit kétszer nagyobb, mint a szabad hely. Gyere csak tesó! Kicsit kilógsz arra is, kicsit arra is, ezt odébb toljuk, azt meg átfordítjuk, és máris beférsz.

Én: Mi a legnehezebb

Reggel felkelni! :D

Egyenlőre marad a nyelv, mint olyan dolog, amivel még mindig minden nap meg kell küzdeni.

Én: Vannak-e negatívumok?

Megint én: Természetesen. Itt is csak emberek élnek. A politikáról is lehetne mesélni, meg sok másról is. Vicces volt olvasni a Pécs 2010 fórumait, ahol olyanokat írtak, hogy bezzeg Isztambulban nem volt ilyen... Dehogynem! :) Itt is úgy mennek a dolgok, mint otthon. Mégis, a fő különbség az emberek hozzáállása, amin érdemes lenne otthon is elgondolkodni. Nagyon sok kellemetlenség éri a török embert naponta: sokat dolgozik (gyakran hétvégén is), sokat utazik, sok a szegény, keleten probléma van, a nyugattól jóformán naponta kapják a pofonokat és lenézést, stb... Ennek ellenére mégis optimistán kezdik a napot, és elégedettebben haza. Ki tudnak kapcsolni, és élvezni tudják az életet. És aki kitartóan jól dolgozik, annak megvan az eredménye is.

Én: Mi a legrosszabb?

Megint én: Hazamenni. Még mindig itt vagyok két kultúra között félúton. Már elszakadtam Magyarországtól, de még nem értem Törökországba. Nem azért van, mert nem fogadnának be. Ó dehogy! A környékkel jobb viszonyom van, mint odahaza. De még mindig nagyon sok minden van, amit tanulnom kell ahhoz, hogy itt is otthon érezzem magamat.

Én: Mi az, ami varázslatossá teszi Isztambult, és Törökországot?

Megint én: Hogy olyan, mintha a Gyűrűk Ura világa, Középföldje elevenedne meg. Azzal a különbséggel, hogy Tolkien világa csak addig tartott, míg az író fantáziája. Itt viszont ott sem ér véget. Sőt! Ahol a kézelőerő véget ott kezdődnek az igazi meglepetések.

Törökország, még inkább Anatólia pedig tényleg olyan, mint egy elfeledett világ. Mindig

lehet találni valamit, ami az ismeretlen múltba vezet. Ez lehet egy régi épület, rom a belvárosban, vagy bárhol máshol Anatóliában.

Ez a hely, tényleg az Ezeregyéjszaka meséinek világa, ahol körben minden el szeretné mondani a történetét...

Én: Így három év után, hogy érzed? Megérte?

Megint én: Még itt vagyok, ez nem kérdés. ;)

Én: Mi hiányzik legjobban?

Megint én: Két darab szalonna.

Én: Amikor hazamész Magyarországra, milyen?

Megint én: Egyik részről egy nyugodt kikapcsolódás. Főleg az utakon, bár az utolsó napokban kezd unalmasan egyszerű lenni. :) Más felől viszont egyre inkább rohanás. Túl rövid az idő, amikor túl sok emberrel kell találkozni...

Én: Hiányzik a magyar nyelv?

Megint én: Már egyre többen vagyunk itt magyarok. Lassan a török nyelv fog hiányozni. :D

Én: Turista vagy helyi lakos? Melyiknek érzed magad?

Megint én: Attól függ! ;) Ha éppen angol nyelviskolába próbálnak becsalogatni, akkor turista, ha viszont szőnyeget szeretnének nekem eladni, akkor helyi lakos. ;)

Egyszer jött oda hozzám angolul valaki, hogy turistakönyvet adjon el neki. Törökül mondtam neki, hogy nem kell, tudok mindent. Erre törökül felelt: Aj, te beszéled a nyelvünket! Semmi gond, én csak ezt a hülye könyvet próbálom rátukmálni a turistákra... majd ment tovább.

Én: Hogyan tovább?

Megint én: Így tovább!

Ezek voltak az alapkérdések. A továbbiakat várom tőletek! :) Platschu tavaly nagyon jókat tett fel! ;)

2011-10-17

Atatürk azt mondta, hogy Töröknek lenni jó! (Ne mutlum türküm!).

És ezzel megindított egy folyamatot.

Száz évvel ezelőtt még egyáltalán nem volt boldog dolog töröknek lenni. Valószínűleg az akkori törökök, ha tehették, le is tagadták a származásukat. Ami nem volt könnyű, tekintve, hogy a fejükön ott volt a fez, törökül beszéltek, és persze a szomszéd tudta az igazságot. Így hiába próbálkoztak franciául, angolul vagy németül beszélni. Ha megéreztek a sülő kebab illatát, lehullott az álca.

Mindenki tudta, hogy valami nincs rendben, és változások kellenek. Még a szultán is, de nem merte bevallani, mert nem akart maga ellen fellázadni.

Az Oszmán Birodalom ragyogása már a múlté volt. Sorra veszítette el a területeit: Balkán, Görögország, Kréta, stb... És ez még csak az európai oldal... A törökök gyakran szerepeltek a viccekben, de nem éppen a jó oldalon. A helyzet kezdett kínos lenni. Vagyis már régóta az volt...

A törökökben felébredt a gondolat, hogy mindezt meg kellene változtatni, de úgy, hogy a szultánt is ki kellene hagyni a dologból. Meg a palotából, és az országból is. De leginkább mindenből. Ekkortájt rengeteg török és nacionalista mozgalom indult el. Jóformán a nacionalizmus összes variációját megtalálhattuk. Egyik legérdekesebb pl. a nagy török nemzet gondolata, amikor is a török nyelveket szerették volna egy csoporttá egyesíteni. Ilyen ötletek ma is előjönnek néha, aminek igazándiból a többi török népcsoportú ország is is rajongana. Egészen addig, míg fel nem vetődik a kérdés, hogy mégis ki legyen a vezető. Olyankor szokott besavanyodni a kávé, és lesz hirtelen vége a megbeszélésnek.

Természetesen léteztek más célok is a nacionalizmus leple alatt. Egyes önjelöltek a török nép támogatása, és naggyá tétele alatt jómagukat, esetleg szűkös családi körüket értették csak.

Így aztán nem is csoda, hogy a mozgalmak egymást követték, és végül nem igazán alakult ki közös terv a jövőre vonatkozóan.

Talán a mai napig is vitatkoznának, és a Boszporusz partját is sűrűn látogatnák az elsötétített üveges autók, ahonnan az éj leple alatt gyanús méretű és formájú zsákok kerülnének elő, egy rövid csobbanásra.

Csakhogy közbeszólt az I. Világháború, és az azt követő világujrafeltsztásos nagyhatalmi társasjáték. Ebben az eseményben, ahol a törökök csak szemlélők voltak, úgy döntöttek, hogy inkább aktívan vesznek részt. Egy külső fenyegetés ellen pedig már össze lehetett fogni az országot, főleg ha volt egy olyan vezér, mint Atatürk, aki megmutatta, hogy a

szövetségeseket igen is haza lehet zavarni. Még akkor is, ha nem sikerült nekik szőnyeget eladni. Elég ha megvan a telefonszámuk.

Atatürk maga is szeretne volna, ha a török nép elismert lenne, mintahogy azt is, hogy erre a törökök is büszkék legyenek. Így a nacionalista mozgalmak élére állt, és az új alkotmányt (ami nem mellékesen a 48-as Szabadságharcból Törökországba menekült magyaroktól származott) már e szerint alakította ki. E mellett rengeteg olyan reformja volt, ami a török nemzetet és nemzeti tudatot erősítette, mint pl. a török írás, és a török szavak.

Néhány év alatt Atatürk elérte azt (a társaival együtt), hogy a törökök büszkék lettek magukra. Ezzel megszületett a török nacionalizmus.

Mindenképpen érdemes kitérni arra, hogy ez az európai nacionalizmussal nehezen hasonlítható össze. A török nacionalizmus azt jelenti, hogy töröknek lenni jó. És ennyi. Ebben nincs benne, hogy nem töröknek lenni nem lenne jó. Csak ez az én dolgom, az meg a te dolgod.

A törökök egyszerűen imádnak töröknek lenni. Telematricázzák a kocsikat, mindenhova zászlót tesznek. De még Atatürk képe is minden épületben, cégben ki van függesztve. Holott erre nem kéri őket senki. Hihetetlen mértékben kapható török vonatkozású áru (főleg póló, és bögre), amit nem a turisták vesznek meg, hanem a törökök. De még török zászlós tetoválást is gyakran látni.

Kívülről nézve sokan gondolják, hogy ez a nacionalizmus is fajgyűlölettel keveredik. És bár nagy ritkán vannak felvillogások (és itt most nem a történelmileg homályos örmény népirtásnak nevezett felderítetlen eseményekre gondolok, mert az még a nacionalizmus előtt volt), de alapjában véve a török az egyik legbarátságosabb nép a többiekkel szembe. Nagyon jó barátságban vannak a görögökkel, az örményekkel arabokkal, zsidókkal, nem is beszélve arról, hogy a különböző vallások mennyire békésen megférnek egymás mellett.

Természetesen egy törökkel mégis akkor leszünk igazán jó barátságban, ha veszünk tőle egy papucsot, vagy szőnyeget, vagy ha adunk neki egy üveg Erős Pistát! :)

2011-10-18

Még csak nemrég ért véget a nyár, de a határon már ott is áll a hó.

Sőt! Már át is ért a vámon, és felénk tart!

[caption id="" align="aligncenter" width="550" caption="Hó a határban, meg a traktoron. - forrás: Hürriyet"][/caption]

Megint bekövetkezett az, ami minden évben. Mégpedig, hogy a hó váratlanul ránk rontott. Bár az idén tényleg váratlan volt. Még nem készültek el a hókotrók vállalatok sem a szokás éves beszédükkel sem: Mi nem gondoltuk, hogy az idén is lesz tél...

Sőt, még a szokásos dél-törökországi riporter sincs meg, akit ilyenkor ki szoktak küldeni a legközelebbi hókupachoz, amit jól meg tud mászni. Miközben jó nagy lelkesedéssel közvetíti az eseményeket: Hölgyeim és Uraim! Ilyet még én sem láttam! És most felmászunk a hókupac tetejére! És döbbenet! Fent vagyunk egy darab hónak a tetején! Hát még ilyet!!

Így aztán a hó csak úgy jött.

Szerencsére azért néhány lelkes fotóriporter kiment a hóviharba elakadt kamiont keresni. Az ő hősiségüknek köszönhetően mi is értesülhettünk róla, hogy a város határán túl (alig 200 km-e), az országhatárnál, Edirne környékén bizony tényleg van hó. És nem is akármilyen!

[caption id="" align="aligncenter" width="550" caption="Az elakadt kamion. A havas hír alapvető kelléke! - forrás: Hürriyet"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="550" caption="Találtunk hókotró is ám! - forrás: Hürriyet"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="550" caption="Itt szuper hóvárat fogok építeni! :) - forrás: Hürriyet"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="493" caption="Természetesen nem marad el a simitárus semmi olyan helyről, ahol emberek gyűlnek össze - forrás: Hürriyet"][/caption]

Ahogy már az esős híreknél láthattuk, az árusok azonnal reagáltak a nagy eseményre. A TV-ben mindjárt megjelentek az infralámpás reklámok. Így aztán nem is kell félnie senkinek. Mert talán a házunkat tényleg belepi a hó, de lesz meleg is, meg friss hír is. :)

2011-10-19

Amikor az ember kiköltözik külföldre, akkor hamarosan szembe kell néznie azzal, hogy a dolgok mások, mint otthon. No persze általában azért is megy valaki külföldre, hogy mások is legyenek a dolgok. De legalább a rosszak.

A múltkori bejegyzés után a lányszöktetés-csempészet-kereskedel mellett a leggyakoribb téma a külföldön élés volt. Ezért megpróbáltam összeszedni, mindez mivel is jár.

Amit máris az elején mindenképpen le kell szögezni, hogy a világon bárhova is megyünk, előbb-utóbb emberekbe fogunk ütközni. Leggyakrabban valóban létrejön a fizikai ütközés is, de a kulturális mindenképpen. Tehát mindenhol ember van. Az ember mindenhol ugyan olyan.

Röviden: hülye és ostoba mindenhol van, legfeljebb az eloszlás más.

A kerítés sincs (disznó)kolbászból, pláne egy muszlim többségű országban (nem pedig muszlim ország!), és a politika is ugyan olyan lesz.

Így aki külföldre költözik, leginkább azt remélheti, hogy a negatívumok nem lesznek többen, mint a pozitívumok.

Nekünk, magyaroknak, megvan az az előnyünk, hogy szépek vagyunk, okosak vagyunk, egyediek vagyunk, és senki sem érti, ha káromkodunk (vagyis azt hisszük). Cserébe viszont ha külföldre megyünk, akkor szembe kell néznünk azzal, hogy senki sem lesz olyan, mint mi.

Nem lesz kivel magyarul beszélni, nem lesz kivel magyar népdalokat énekelni (mert ezt oly gyakran csináljuk otthon is), magyar borokat iszogatni, magyar fociról mesélni, és magyar ételeket enni.

Apropó! Konyha! Látszólag nem tűnik komoly dolognak, de szerintem ha valaki külföldben gondolkodik, mindenképpen érdemes előtte az ottani konyhát megnézni. Bármi is legyen ott, előbb-utóbb mégiscsak kiderül, hogy a gyomor az úr. És ami érdekes, hogy néha roppant furcsa ételek tudnak hiányozni.

Mindenképpen érdemes olyan országot választani, ahol a kedvenc csemegénk, vagy ahhoz hasonló megtalálható. Pl. aki nem szereti a halat, ne próbálkozzon Izlanddal. Különb. anyuka folyamatosan küldheti a zacskós leveseket és a szalonnákat. :)

Nekem Törökországgal szerencsém van, mert a török-magyar konyha nem áll messze egymástól. Nem ébredek fel az éjszaka közepén arra, hogy majd meghalok egy mákos kalácsért. Bármelyik hétvégén össze tudunk egyet dobni. Sőt! Isztambul bazarjaiban találtunk sárga és kék mákot is, így nagyon kreatívan lehet játszani a színekkel. :)

Lássuk, mi van még?

A nyelv, mint egyik legfontosabb. Biztosak lehetünk benne, hogyha tökéletesen nem is sajátítjuk el, a helyi káromkodást viszont igen. Mint ahogy abban is biztosak lehetünk, hogy a környezetünk is hamarosan felismeri, majd megtanulja a mi anyanyelvünk igazi gyöngyszemeit. :D

De ez még nem lesz elég arra, hogy mondjuk kenyeret vegyünk a boltban, vagy munkát találjunk. A nyelv mindenképpen kulcskérdés. Hiába tudunk nagyon jól angolul, németül, franciául vagy olaszul, ha a helyiekkel nem tudunk a saját nyelvükön beszélgetni, akkor mehet is az egész a kukába. Ebből a szempontból mondjuk egy angol nyelvű országban előnyben vagyunk.

Vagy csak azt hisszük! Nem biztos, hogy befogadnak minket, lehetünk bármilyen jó fejek. Ilyenkor jön a kultúra ismerete.

Megint csak szembe kell néznünk azzal, hogy a magyar kultúra egyedi. Amivel mi találkozunk, sok esetben teljesen ellentétes lehet a megszokottal. Így akár könnyen megsérthetünk bárkit is. No persze egy jó kis magyar borral már mindjárt áthidalható a kulturális szakadék. Nagyobb mennyiségű alkohollal pedig akár magyar klubbot is alapíthatunk, fanatikus képzővel.

Ne felejtsük el, hogy mi minden esetben a saját országunkat fogjuk képviselni, bármerre (és bármennyi ideig) is járunk. Amit mi mutatunk, az lesz a világ megítélése a magyarokról. Ha jó fejek vagyunk, akkor mindjárt az összes magyar is jó fej lesz. És persze fordítva is. Éppen ezért a fenti boros, vagy ahhoz hasonló módszerrel ajánlatos a kapcsolatokat már az elején pozitív irányba terelni.

Megpróbáltam összeszedni, mik a legfontosabb dolgok, amiken érdemes elgondolkozni, amikre érdemes odafigyelni, amikor valaki külföldre próbál kiköltözni. Remélem, segítettem! :)

2011-10-20

Ameddig tart a rossz idő Isztambulban, nosztalgizunk egy kicsit, és visszaemlékezünk a nyárra.

Látogassunk el Közép-Törökországba, és ismerkedjünk meg Ağlı falvával!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ağlı polgármestei hivatal"][/caption]

Ağlı nem egy jelentős falu. Tiszta mázli, hogy rajta van a térképen, különben még nehezebb lenne odatalálni. Mi is csak azért jutottunk ide, mert Apuka eddig menekült a rokonok elől, Kastamonuból még a Ramazán utáni Cukor Ünnepségen. Itt álltunk meg először, és és ugrtunk be a fodrászhoz.

Ağlı egy aprócska falu Kastamonu tartományban, az út mellett. A neve bő (nadrágot) jelent. Összesen 4000 lakosa van, beleszámolva a fodrászt is. A tyúkok viszont nem részei ennek a statisztikának. Pedig belőlük is van bőven!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ağlı baba meg a tyúkok"][/caption]

Ağlı falvában úgy mozognak a tyúkok, mint Isztambulban a macskák. Vigyázni kell, hova lépünk a traktorral, különben ebédre szárnyast fogunk enni. Már megint.

Az ügyesebbek biztosan észrevették, hogy a fényképen a padra nem Ağlı van írva. Így felvetődhet a kérdés, hogy vajon hamos a fotó? Vagy csak Photoshop? Pedig nem! A kép eredeti, és a pad is. Csak hát...

Ağlı falvának egész gyűjteménye van az importált padokból, amit vagy ajándékba kapott, vagy pedig a színespad-gyűjtők karácsonyi meglepetése volt. A Gaziosmanpaşa mellett egy Üsküdar Belediyesi feliratot is láthatunk.

Mindkét helyszín Isztambulban található (és mindkettőnek van focicsapata is. Gaziosmanpaşaspor zöld-vörös, míg Üsküdarspor sárga-sötétkék), úgyhogy eléggé távol kerültek otthonról. A Google szerint 500 km-e.

Bár az is lehet, hogy csak ki akartak menni a zöldbe. :)

Természetesen, mint Kastamonu minden települése, ő sem maradhatott ki a fokhagymafesztiválból, így az egész falut átjárta a kellemes aroma. :)

De sajnos nem tudtuk sokáig élvezni a közép-törökországi vidéki hangulatot, mert apuka elkészült a fodrásznál, mi pedig mentünk tovább...

De képzeljétek, még is van a falunak! :)

2011-10-21

Szlogen akár lehetne a Világ magyarjai egyesüljenek! is.

Egy érdekes hír érkezett az isztambuli konzulátuson keresztül.

Lehet, hogy ti már ismeritek, de talán még nem. És még az is lehet, hogy hasznos lesz, vagy legalább érdekes. :)

Részlet a Nemzeti Regiszter () tájékoztatójából.

Mi a Nemzeti Regiszter?

A Nemzeti Regiszter honlap formájában működik majd, azonban több mint egy honlap. Célja, hogy egységesen szóljon valamennyi magyarhoz, éljen bárhol a világon. A Nemzeti Regiszter megalkotásának gondolatát az a tény hívta életre, hogy a történelem viharai során a magyar nemzet világnemzetté vált. Hitvallásunk, hogy nem mondunk le egyetlen magyarról sem. Feladatunk, hogy azokat a magyarokat is megszólítsuk, akik már nem beszélnek a magyar nyelvet. Ezért a Nemzeti Regiszter kezdetben magyar és angol, később spanyol nyelven is elérhető.

Mit teszünk mi?

Létrehozzuk a Nemzeti Regiszter honlapját.

A honlapon híreket, eseményeket, programokat teszünk közzé.

Heti rendszerességgel hírlevelet küldünk.

A honlapon keresztül a szervezetek bemutatkozásával segítünk az eligazodásban.

Megkeressük és megszólítjuk a világon élő valamennyi magyar.

Lehetőséget biztosítunk:

a magyar szervezetek számára saját videó- és fotótár létrehozásához;

a Magyar Kormánnyal való kapcsolatfelvételre;

a diaszpórában élő magyar közösségek bemutatkozására;

hogy a diaszpórában tevékenykedő magyar szervezetek beszámolhassanak eseményeikről, programjaikról, tevékenységükről;

hogy bárhol a világon élő magyar a hozzá legközelebbi magyar közösségben otthonra találjon.

Mit tehet Ön?

Segítséget nyújthat abban, hogy

kialakuljon a világ magyarsága és a Magyar Kormány közti kapcsolattartási fórum;

ösztönzi a környezetében élő magyarokat arra, legyenek tagjai ennek a fórumnak;

a világ bármely táján élő magyar folyamatosan tájékozódjon valamennyi magyar közösség

programjáról, híreiről, eseményeiről;
a magyarság tudjon valamennyi közösségről, tudjon egymás lehetőségeiről és hiányairól;
a magyarság érdekeit együtt, egymással összhangban képviseljük.

További információk a honlapon:

Tényleg nagyon remélem, hogy lesz olyan, aki hasznosnak találja! :)

És akkor most jöhetnek a megjegyzések. ;)

Nem akarok rosszat mondani az otthoni kormányról, mert ez megteszi ő maga is. Meg úgy általában az egészről is. Egyébként sem érzem szabályosnak, hogy beleszóljak egy olyan politikába, amihez vajmi kevés közöm van.

De azért most ezzel nem tudok mit kezdeni. Mert szép és jó, meg látom, hogy mi van a dolog mögött. De mégis, mit csináljak ezzel? Talán küldjek egy rss linket nekik a blogomról? :)

Mert azt írja, hogy:

Küldhetek-e én is híreket?

Híreit az Ön által előnyben részesített, illetve az Önhöz legközelebb eső magyar szervezeten keresztül juttathatja el hozzánk.

Azaz, akár hogy is nézem, én itt bizony egy magyar szervezet vagyok! Sőt! Megelőzve a Nemzeti Regisztert, nekem fórumom is van! :) Meg Árpi is van, így nagyon komoly közösségi létszámmal is rendelkezünk. Ő egyébként részt vesz a kulturális médiasugárzásban, és a kulturális terjeszkedésben is élharcos: délután boci-boci-tarka van, éjszaka pedig nínónínó. :)

Na de vissza az eredeti kérdésre: Mi legyen ezzel? Azért lássuk be, hogy a világ magyarjai már régen összekapcsolódhattak, ha akartak. Erre számtalan lehetőség volt, van, és lesz. Az pedig, hogy a Magyar Kormányral is kapcsolatba lépni... Mondjam azt, hogy végre? Bezzeg amíg otthon voltam, nem sok érdeklődést mutatott felém, csak a zsebem irányába (és itt most az összes eddigi politikai szereplőre gondolok). Pedig lelkesen írtam nekik e-mailt, meg még hagyományos levelet is. De soha nem jött válasz, pláne nem támogatás. Szóval túl sok bizalmam nem maradt.

No meg arra is kíváncsi lennék, hogy a nemzeti szó hogyan lett angolban Hungarian? Ott vajon már miért nem volt jó a national szó?

De mindegy is. Hiszen most találtam ezt a részletet.

A nemzetpolitikai szemléletváltás kiindulópontja, hogy egy és oszthatatlan nemzetként tekint a világ magyarságára. Ennek a gondolkodásmódnak része a magyar diaszpóra jelentőségének hangsúlyozása. Célkitűzésünk ezért a Nyugat-Európában és a tengeren túl

élő magyarság megszólítása.

Tehát ez az egész ügyem nekem (nekünk) szó.

2011-10-24

Hétvégén gondoltunk egyet, és megnéztük a magyar-török-angol(-holland?) filmet, az Isztambul, melynek rendezője Török Ferenc.

Izgalmas volt egy filmet úgy nézni, hogy most Sema olvasta a feliratot és nem én. :D A népszerű professzort, Jánost senki nem vetette meg, amikor elhagyta családját huszonnyolc éves tanítványáért. De amikor felesége, Katalin az idegösszeomlás után megszökik a kórházból és kistoppol Isztambulba, a családban mindenki felháborodik. Pedig neki is ugyanannyi joga van az újrakezdéshez, mint a férfinak. Katalint bejelentik a rendőrségen eltűnt személyként, és amikor a nyomára bukkannak, tinédzserkorú fiát, Zolit küldik utána.

- Forrás: Port.hu

Oké, aki azt írta, az biztosan elaludt a film közepén, vagy még az elején, mert pont, hogy nem így van a filmben. Amikor az apa elhagyja a családot, akkor mindenki fel van háborodva az eseményen. Csak az apa szerint ő az, aki bármit megtehet, és nem a felesége.

Mondjuk ebből a szempontból "pozitív" film, hogy bemutatja, nemcsak az "elvadult" keleten vannak még maradi gondolkodású emberek.

Szóval Katalin elmegy Isztambulba, ahol találkozik Halilal, ki úgy gondolja, hogy egy könnyen felszedhető európai nővel van dolga. És tényleg jól gondolja. Bár ez kb. fél órával az események előtt már nyilvánvaló volt, így az egyetlen izgalomnak csak az maradt, hogy vajon a pattogatott kukorica kitart-e a szünetig.

Halil viszont nem számol azzal, hogy egy európai nőt próbál felszedni, és szembe kell néznie az így keletkező bonyodalmakkal. Pl. amikor Katalin meglátogatja Halilt a munkahelyén. Az ottani kollégák furcsállva, látszólag megbotránkozva, de titkon irigykedve figyelik a szőke nőt.

Természetesen egy olyan turista, aki először van Isztambulban, és nemhogy törökül nem tud, de még az angolt sem igazán beszéli, teljesen természetes, hogy odataláljon egy olyan városrészbe (Göztepe), ami csak a megyét ábrázoló térképre fér fel... Egyébként is irreális, hogy aki eleve egy lepukkant hotelben él, az miért a munkahelyétől több órányira lakik? A közelben is találna olyan áron hotel, de talán még jobbat is.

Értékelés:

Történet: nagyon lapos

Humor: közepes, de csak azért mert értettük a törökök beszédét is. Nem is azért, mert lett volna benne benne poén, hanem mert tényleg ilyenek a törökök.

Romantika, izgalom, vagy bármi más: nem sok...

Ami miatt gondoltam, hogy érdemes lenne ajánlani, az az, hogy mégiscsak Isztambulban

készült.

De nem, azért se tudom ajánlani. Az egész úgy néz ki, mintha valakinek megtetszett volna Isztambul, és arról akart egy filmet forgatni. De kihagyva belőle a szokványos dolgokat. Ami nem is lett volna még baj, de közben Isztambult sem mutatja be. Se nem jól, se nem rosszul, hanem sehogysem. Mi csak azért tudtuk, merre járnak, mert ismertük a helyeket (Harem, Üsküdar, Unkapı, Sarıyer). Úgyhogy még maga az isztambuli hangulat sem jön át.

Ebben a témában a sokkal, de sokkal jobb.

Apropó! Török fürdő! A film egyetlen pozitívuma, hogy megmutatnak egy régi, elhagyatott hamamot. :)

Akit egyébként érdekel, a hotel (és a hamam is) .

2011-10-25

Ha van egy macskánk (akár otthon, akár az utcán, akár csak bérbe kaptuk, vagy csak ránk akaszkodott), akkor gyakran találkozhatunk az alábbi problémával:

Veszünk valamit a kedvencünknek, ő pedig rá sem hederít...

Éppen ezért egy idő múlva egyre nehezebb a mozgó szőrös mócsingnak a kedvébe járni, mi pedig frusztrálva fogunk a macskaboltba bemenni.

De hát ez így nem is igazságos, hogy ha magunknak keresünk valamit, akkor eleve a kirakatra megnézhetjük, hogyan is nézne ki rajtunk. Vagy legalábbis hogyan kellene felvenni, mert néha ez sem olyan egyszerű. Odabent a boltban aztán felpróbálhatjuk, és jó esetben ki is próbálhatjuk (bár az eladók nem mindig örülnek neki, ha a termékük a törésteztet is végigcsinálná). Sok esetben (98%), ilyenkor fog aztán kiderülni, hogy a próbababa és köztünk lényeges különbségek vannak, minek köszönhetően a tervezőnek az anyukája nagyokat fog csuklani...

No de mit tehetünk a cuki szőröd kedvencünkkel? Mégse vihetjük mindig a zsebünkben, hogy hátha meglátunk valamit a sarki macskaboltban. Mondjuk ha berakjuk egy lexikonba, akkor lepréselhetjük, és akár még könyvjelzőnek is jó lesz.

A fenti problémára talált ki megoldást az egyik bolt. Mégpedig úgy, hogy van saját próbamacskája.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Próbacibababa"][/caption]

A boltba beérve...sőt! Már a kirakatban is láthatjuk a macskát, amint fáradhatatlanul dolgozik. Még kávészünetet sem tart, oly lelkesen fekszik a bemutatóként szolgáló terméken. Így már messziről meggyőződhetünk arról, hogy ez bizony a mi szőrös jószágunknak is kedvére lenne.

De ha esetleg mást szeretnénk kipróbáltatni, akkor egyszerűen csak áthelyezzük a macskát a másik osztályra, ahol hamarosan bemutatja a termék használatát. A dorombolás szintjéből következtethetünk arra, hogy az otthoni állatkánt milyen mértékben is élvezné, ha hirtelen felindulásból megvennénk az árut.

Így aztán biztos a siker! De ha mégsem, akkor a boltban vehetünk szardíniát, és megkérhetjük az eladót, hogy azzal jól kenje be a macskaházat! ;)

2011-10-26

Vasárnap éjjel 7-esnél nagyobb erősségű földrengés volt Törökország keleti felében, Van tartományban.

A halottak száma meghaladta a 350-et, a sebesülteké pedig az 1300-at.

A föld azóta is remeg. Több, mint 30 utóregés volt. Igaz, többsége 4-es és 5-ös közötti, de volt egy 6-os is.

Bár ami inkább kellemetlen, az a hideg. Valahogy mindig ilyenkor kezd el esni a hó is.

Gondolom a hírrel kapcsolatos legtöbb részletet más megismertétek a sajtóból, így azokra nem akarok kitérni. Sokkal inkább azt szeretném megmutatni, hogy mi hogyan éljük meg mindezt, Isztambulban, 1200 km-e a katasztrófa színhelyétől.

Ami nagyon érdekes és figyelemreméltó az az emberek hozzáállása. Még csak pár nap múlt el a kelet-törökországi terrortámadás óta, és még nem hültek ki az indulatok, de a mostani esemény mindenkit megrengetett. Ilyenkor nem számít ki hova tartozik, itt csak emberekről van szó. Hiszen a földrengés nem válogat.

Isztambulban jóformán mindenki erről beszél. Ahogy a kezdeti sokk kezd elmúlni, úgy aktiválódnak az emberek.

Mindenek előtt a posta és a csomagküldő szolgálatok ingyen szállítanak bármit keletre. Így nagyon könnyű segíteni, mert csak megvesszük a pokrócot, és bevisszük a legközelebbi csomagküldő céghez, és ennyi. Lerakjuk, és biztosak lehetünk benne, hogy az majd eljut a megfelelő helyre.

Az emberek pedig nagyon szeretnék segíteni, függetlenül, hogy van-e arrafele ismerőse, vagy sem. Sorban veszi mindenki a meleg ruhát, és küldi keletre.

Már a TV-ben is segítenek a szervezésben. Folyamatosan frissül a lista, hogy miből van hiány. Mi az, amivel tudunk segíteni. Pl. pokrócból már van elég, most éppen baba ruhákat, és baba élelmiszereket kérnek.

Mi is beszálltunk a gyűjtésbe. Egy csomagot már összeraktunk azon játékokból, amit Áрпи már nem használ. E mellett pelenkákat és babaruhákat vásárolunk, és még a hideg előtt elküldjük.

[caption id="" align="aligncenter" width="520" caption="Találtak egy 14-napos babát (forrás: Hurriyet)"][/caption]

Ajánlott olvasmány:

2011-10-27

Mai főszereplőnk: a kasztamonui kolbász, azaz a Kastamonu sosic.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kastamonu kolbász"][/caption]

Mivel a törököknél ritka a disznóhús (de azért találni), ezért ritka a tényleg finom felvágott, kolbász és szalámi. Általában nagyon szárazak, meg...nos... nem az igazi.

Éppen ezért örültünk meg nagyon, amikor érkezett hozzánk egy kis (4 kg) kolbász, egyenesen Kastamonu tartományból. Ott ugyanis tényleg nagyon, de nagyon finomat tudnak készíteni. És persze jó fűszereset. :)

Nem is volt egyszerű hazavinni, mert már messziről illatoztam. A hajón is mindenki kereste az illat forrását, majd amikor megtaláltak, akkor nagyon, de nagyon furcsán néztek rám. Még szerencse, hogy nem most volt a ramazáni böjt. Akkor biztos sokkal nehezebb lett volna átkelni a Boszporuszon.

Pedig ez volt még a könnyebbik fele. A kikötő természetesen tele volt macskával, akik már messziről meghallják a zacskó zörgését. És nagyon kifinomult hallással meg tudják állapítani annak a tartalmát. No és amikor beértek az illatfelhőbe... Bizony, az a nagy zacskó kolbász elnyomta Isztambul alap kebab-szagát. És ezek a macskák egészen biztosan nem éreztek még ilyet.

Úgyhogy szaladnom kellett. Nem is! Rohannom! Üldöztek a macskák! Megpróbáltak bekeríteni. De utolsó pillanatban csak sikerült a kapun bemenekülni a biztonságba.

Azóta is ott lesnek minket a közeli fákról... :)

Maga a kolbász pedig nagyon finom. Itthon végre ki lehetett próbálni. :) És micsoda illata van! Egyetlen hátránya, hogy hiába mos az ember fogat, még napokig lehet érezni. :D

A lakásunk is tele van a kolbász szagával, hiába is szellőztetünk. Mondjuk még csak a felét ettük meg, így egy kis szerencsével a kolbászaroma megreked a falban is. :)

Összegezve tehát: aki Kastamonuban jár, mindenképpen vegyen kolbászt!!!

2011-10-28

A hétvégén zászlólobogtatással egybekötött óraátállítás lesz.

És ha az idő így folytatódik, akkor esővel... mind mindig...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Közeledik az ünnep"][/caption]

Lehet, hogyha 1923-ban is eső lett volna ezen a napon, akkor a köztársaság kikiáltása máskorra esett volna. De azért még van remény, hogy mégiscsak kisüt a nap, és kellemes időben lehet nézni a tűzijátékot a Boszporusz partján. :)

De nem tudjuk, milyen idő volt 1923-ban.

Azt viszont igen, hogy már 5 éve véget ért a történelmi nagy háborúk első felvonása, de a felek a szünetben is folytatták a vitájukat. És nem ám pattogatott kukoricával!

Mindez sokat segített abban, hogy a szövetségesek sok mindent újra gondoljanak, és leüljenek tárgyalni az angórai (ankarai) kormánnyal is, ne csak az isztambuli szultánsággal. Főleg mivel az utóbbi meg is mutatta, hogy komoly fegyveres erővel rendelkezik.

Miután Atatürk és csapata 1922. augusztus 30-án Dumlupınar völgyében megverte a görög sereget, egész Anatólia nyitott lett. Könnyű szerrel foglalták vissza, és szabadították fel a török városokat. Már csak Isztambul maradt, amelyet a szövetségek semleges területnek szántak így ott komolyabb erők állomásoztak.

A szövetségeseknek viszont már nagyon elégünk volt a háborúztatásból. Az angol kormány is meggyengült. Így inkább hajlandóak voltak tárgyalni, minthogy tovább folytatódjon a háború.

Az előzetes tárgyalásokat Mudanyában tartották, ahol lefektették a későbbi, lausanne-i békekonferencia alapjait. Állítólag a görögöket is meghívták ide, de ők féltek török földre lépni. Így végül az angolok, a franciák, az olaszok és a törökök képviselője vett részt a tárgyaláson.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mudanya, a török függetlenség háza"][/caption]

Az épület ma is áll, ahol életnagyságú bábukkal kiállítást rendeztek be. Mi magunk is betekinthetünk a tárgyalásba. :)

Figyelem! Nem illik beleírni a szerződésbe, amikor a bábuk kimennek teázni!!! :D

A törökök bár nyerő pozícióból indultak, tisztában voltak vele, hogy köztes megoldásra kell törekedniük. Azért, hogy megkapják a Boszporuszt, Izmirt és Kelet-Trákiját, bizonyos területeket fel kellett adniuk: Irakot, Ciprust, és Szíriát (Szíria egy bizonyos részét később Atatürk visszaszerezte). E mellett Törökország belépett a Népszövetségbe is.

Ez még mindig 1922. volt. A köztársaság kikiáltásig még hosszú időnek kellett eltelnie. Még rendet kellett tenni otthon is. Pl. ott volt a szultán, aki kezdett már nagyon útban lenni. Ebben az antant nyújtott segítséget, bár ők erről nem tudtak.

Ugyanis a béketárgyalásokra két meghívót is küldtek. Egyet a szultánnak, egyet pedig az ankarai mozgalomnak. A törökök ezen természetesen nagyon kiakadtak, így a Nagy Török Nemzetgyűlés két rendeletet is hozott 1922. november 1-én. Egyikben kijelentették, hogy Konstantinápoly 1920. március 16-ai megszállásával megszűnt a szultánság. Ezen a szultán igencsak meglepődött, mert ez azt jelentette, hogy már két éve nyugdíjazták, de ő még mindig bejár dolgozni. A másikban pedig egy új vallási vezetőt kerestek, aki viszont nem rendelkezik a szultáni hatalommal. A kedélyek megnyugtatósa érdekében szintén az Oszmán házból választottak erre alkalmas embert. Az új kalifa II. Abdul-Medzsid lett, aki addigra már négy felesége volt. Tőle két évvel később elvették a címet, majd kirakták az országból.

Ezzel szétválasztották a vallást és uralkodót, majd a vallást és a kormányt, és a szultánságból végérvényesen demokrácia lett.

Egy érdekesség, hogy nemrég megkérdezték az Oszmánok ma (külföldön) élő leszármazottjait. Mind modern gondolkodású, és elkötelezett a demokrácia mellett.

Már nem maradt más hátra, minthogy a svájci Lausanne-ban aláírják a végleges szerződés, majd kikiáltás a köztársaságot.

Mustafa Kemal Atatürk viszont jól tudta, hogy mindez csak a kezdett egy hosszú-hosszú munkának, amivel nemcsak az államformát, hanem a lakosokat is ráállítja egy fejlődő és demokratikus irányra.

Mit találhatunk október 29-én?

Ha szerencsénk van napsütést, és nem esőt. :)

De mindenek előtt hatalmas zászlókat. Olyan nagyokat, amelyek leérnek a toronyház aljáig.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Október 29 és a zászlók"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="298" caption="A leghosszabb török zászló, amit eddig találtunk"][/caption]

Érdekes módon a legnagyobb zászlókat nem a belvárosban találjuk, mert ott nem elég nagyon ehhez a házak. Hanem Maslak és Levent kerületben, ahol bőven van elég toronyház.

Napközben az iskolákban, és stadionokban számíthatunk másorral, bár erről sajnos nem találok információt, mikor és merre mi lesz... :(
A Taksim téren szokott lenni még megmozdulás.

Esti program pedig ez európai oldalon Ortaköy, ahol fáklyás-éneklős felvonulás, az ázsiai oldalon pedig a Bağdad Caddesin ugyan ez lufis-éneklős verzióban lesz. Természetesen a zászlók sem hiányozhatnak.

Majd pedig a vörösben világító Boszporusz-hídnál tüzijátékra számíthatunk.

És végére hagytam a legjobbat! :)

Ha esetleg túl sokat buloznánk, nem kell aggódni! Nemcsak, mert másnap vasárnap lesz, hanem az óraátállítás miatt (ami Törökországban ugyan úgy megy, mint Magyarországon) még egy órával többet is aludhatunk!

Persze ez Árpit nem fogja meghatni.... Szóval TI tudtok +1 órát aludni, nem mi, sem pedig a szomszédok... :D

2011-10-31

"A magyarok nyomai Törökországban" címmel nyílt kiállítás a Szépművészeti Múzeumban, amit a Török Köztársaság kikiáltásának 88. évfordulója alkalmából mutattak be csütörtökön. A tárlatot Réthelyi Miklós nemzeti erőforrás miniszter nyitotta meg a török nagykövetség által rendezett fogadás keretén belül.

A tárlat a többi közt azokra a magyar történelmi személyekre és kiemelkedő alkotókra helyezi a hangsúlyt, akik huzamosabb ideig tartózkodtak az Oszmán Birodalom illetve a későbbi Törökország területén, valamint akik tevékenységükkel kulturális hidat képeztek a török és a magyar nép között. Ilyen volt az 1848-as szabadságharc kudarca után Törökországba menekült Kossuth Lajos, vagy Bartók Béla zeneszerző, aki 1936-ban népdalgyűjtést végzett az eurázsiai országban. A kiállításon bemutatott korabeli fényképek és írásos dokumentumok szintén a két nép közötti barátság történelmi jellegét hivatottak igazolni.

A megnyitón beszédet mondott Kemal Gür magyarországi török nagykövet, aki hangsúlyozta a törökök és a magyarok egymás iránti megbecsülését. A nagykövet kiemelte, hogy Törökország nehéz napokat él át az 50 török katona életét követelő kurd terrortámadás valamint a több mint 500 ember életét kioltó, 7,2-es erősségű törökországi földrengést követően. Gür ugyanakkor aláhúzta, hogy Törökország erős állam amely képes lesz megküzdeni az előtte álló nehézségekkel.

A nagykövet kérésére az egybegyűltek egy perces néma csennel tisztelegtek a földrengés áldozatainak emléke előtt.

Forrás:

És akkor most mi is lemásoltuk a hírt, és változtatás nélkül kitettük az oldalunkra. És boldogok vagyunk. Akinek pedig esetleg felkeltettük az érdeklődését, az húzzon el a fenébe...

Már bocsánat, de nagyon dühös vagyok az ehhez hasonló (anti)kulturális hírek miatt. Sehol egy infó, hogy mégis mettől meddig lehet megnézni, mennyi a belép, vagy bármi más, ami esetleg fontos lenne, hogy az olyanok, mint pl. mi, tényleg el tudjanak menni, és megnézik.

Sőt! Ígértem, hogy fizetni fogok a belépőjegyért, nem otthon fogom kinyomtatni!!!

ui: természetesen elmentünk a Szépművészeti Múzeum weboldalára, ahol megtudtuk, hogy

ott erről semmi információ nincs. De hogy még jobb legyen, az elkövetkező kiállítások menüpontra kattintva egy nagy sötétség fogad minket.... Ezek után ne tessék sírni, ha esetleg mégse lesz látogató...

2011-11-01

A TV-műsor katasztrófa, mint mindig. Kivéve, ha Szulejmán éppen Mohácsot támadja, vagy valamelyik másik török ezerrészes romantikus-lövöldözős sorozatban a fiú végre összejön a lánnyal (ebben a hónapban még csak harmadszorra).

Persze lehetne izgalmasabb is. Mohácsnál a magyarok nyernek, a fiúról pedig kiderül, hogy lány, a lány pedig fiú, az anyuka pedig marslakó, vagy valami ilyesmi...

Tehát mit lehet ilyenkor csinálni? Az idő pocsék (és hideg), a TV-műsor pedig nézhetetlen..

A most következő termék erre a problémára nyújt megoldást:

Nézzük magát a TV-t! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Színes világ - színes TV"][/caption]

Miért csak a TV-tartalma legyen színes, ha egyszer maga a TV is az lehet. Egyéb iránt mintha lett volna egy ilyen koncepció, ahol a TV-kerete változtatja a színét a műsor tartalmától függően.

De ez nem olyan. Ez még jobb! Itt ugyanis a TV-k színét a környezethez képest tudjuk kiválasztani. Pl. miért legyen nekünk fekete TV-k, ha egyszer a függöny rózsaszín? Meg az asztal is. Meg a szék is. Meg úgy az egész konyha...

Íme a rózsaszín TV, ami minden Barbie-szobába tökéletesen illeszkedik!

Ugyanitt megtalálhatjuk a török profitorientált felfogást is: ha eladásról van szó, akkor nagyon kreatívak.

A rózsaszín TV-n a cetli azt hirdeti, hogy édes a drága, fel kell falni, míg a sárga a citromízű, melytől meg kell őrülni (pontosabban citromszerű, melytől összeszűkül a szám is, meg a gyomrom is...vagyis be kell golyózni).

A reklámszlogen változik, hogy friss legyen E heti sláger így néz ki:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Cici Tivi"][/caption]

2011-11-02

- Jó napot! Csípőset kérek!
- Mennyire legyen csípős?
- Nagyon!
- Nagyon-nagyon?
- Még a szomszédnak is fájjon, annyira!

Isztambulban a turisták nagy lelkesedéssel mennek be a Fűszer bazárba, hogy ott aztán sétálgassanak, és nagyokat szippantsanak be a levegőben lévő vegyes fűszeraromákból.

- hmmm.... Igen! Ez már a Mesés Kelet illata! - gondolják

Pedig az Igazi Kelet illata ott van tőlük pár lépésre, a fal másik oldalán.

A Fűszer bazár mögötti rész az, ahol az ember nem sétálgat nyugodtan, hanem megpróbál átjutni a tömegen. Vagy csak megpróbál egy helyben állni. Vagy csak levegőt venni...

A Fűszer bazár mögötti rész nem az a hely, ahol az ember nagyokat szippant a helyi levegőből. Inkább megpróbálja elkerülni azt. A rengeteg sajt agresszív illata még csak-csak rendben van. Elvégre ez nem Dánia, vagy az Alpok, ahol a szomszéd völgyben is lehet érzni, hogy Hans sajtot eszik...

A halak szaga már sokkal inkább olyan, mint aki hátulról odalopózik a gyanútlan turista háta mögé, és megkopogtatja a vállát. És ha erre az iménti gyanútlan turista megfordul, hogy megnézze, ki az, akkor fog kapni egy hatalmas orrba vágást. De olyat, amitől mindjárt elterül.

De ez még mindig a kellemesebb lehetőség. Mert ilyenkor előbb-utóbb majdcsak magunkhoz térünk, és akkor vesszük észre, hogy míg eszméletlenek voltunk, eladtak nekünk egy halom szőnyeget.

Viszont ott van a veszélyesebb rész: ahol a csípős paprika van!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Piros hegyek"][/caption]

Ezen a területe egymást érik a vörös különböző árnyalatai. Van itt barátságos világos és élénk piros, de morcos és agresszív sötétbordó is. Sőt! Van egy hordó is a közelben, amiben az igazán csípős szósz lubickol. Szigorúan saválló műanyag hordóban. De azt nem sikerült lefotózni, mert odébbvitt a hordótól menekülő tömeg...

Itt aztán megtalálunk mindent, ami csak paprika. Van sima is, meg szószos is. Meg olyan is, amit a kenyérre lehet kenni, hogy gyorsabban induljon a reggel.

De mielőtt belevágnánk, néhány alapszó:

paprika - biber
paradicsom - domates (mert lehet paradicsomos szósz is)
sűrítmény - salça
darált - ezme
édes - tatlı
erős - acı
nagyon erős - çok acı
nagyon nagyon erős - çok çok acı
legerősebb - en çok acı
a bazár legerősebbje - çarşının en çok acısı
még annál is erősebb - hujhujhujhujauuuuuuu

2011-11-03

A Törökországba látogató turista előbb-utóbb összefut a teával.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Török tea"][/caption]

És előbb-utóbb rá kell döbbsennie, hogy bizony a teásbögre, azaz teáspohár nem túl nagy méretű.

Igaz, ezt pótolja a tea koncentrációja. Hiszen, ha ebből a kis pohárkából egyet megiszunk reggel, akkor garantáltan felébredünk, annyira tömény. Ha pedig este két pohárral felhörpintünk,pedig akár az egész éjszakát is végignézhajjuk. Pislogás nélkül!

Ha pedig olyan teát sikerül kifogni, ami egész nap állt a teafőzőben, akkor elég csak néhány cseppet önteni a vasbetongerendára, hogy átrágha magát rajta.

De a megrögzött teásoknak ez nem elég. Egyszerűen kell a mennyiség is!

A törökök erre találták ki a büyük çay-t, azaz a nagy teát, amit findzsába adnak. Azaz nagyobb pohárba. Ez már majdnem akkora, mint egy jó kis klasszikus piros pettyes bögre. De csak majdnem.

Egy igazi teamániásnak bizony még ez is kevés lesz. Így nekik ajánlom az alábbi képet:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egy igazán nagy bögre tea"][/caption]

Igaz, ez eredetileg virágnak van, de végül is nem mindegy, hogy virágföldet, vagy teafüvet rakunk bele, mielőtt ráöntjük a vizet? :)

2011-11-04

A szomszédban a hentes nagytakarítást rendezett a boltjába. És az összeset kését elküldte a köszörűshöz.

De nem csak ez a jele van annak, hogy mindjárt itt lesz az Áldozati Ünnep Törökországban. Természetesen a boltok és a plázák is ráugrottak a témára, mint a kiéhezett macska az egérfalkára...

2011. november 6-9-ig tart az Áldozati Ünnep, azaz törökül Kurban Bayram.

Ez most az idén pont egy vasárnaptól szerdáig tartó ünnepsorozat lesz. Azaz marad a csütörtök és a péntek, mint munkanap. No persze ki szeretne ilyen furcsa felállásban dolgozni, így aki csak tehet, megfűzte a főnökét, hogy jó lesz a két nap nélküle is. És ha mindez sikeres volt, akkor mára már messze jár.

Hiszen a legtöbben inkább elmenekültek. Olyan ez, mint a magyarországi Húsvét: mindenki menekül a rokonok elől... :D

Pedig milyen jó is az, amikor mind a négyszáz (vagy ki tudja mennyi) rokon betoppan hozzánk! Vagy még jobb, amikor nekünk kell őket végiglátogatni. És természetesen mindenhol pörkölt is rizs várja a vendégeket. Külön versenyt lehetne indítani, hogy ki hány rokonnál tud úgy enni, hogy még mindig mosolyog... :)

Mindeközben természetesen az üzletek is dolgoznak. Az Áldozati Ünnep persze nem olyan, mint a Ramazán (Ramadán), amikor tradicionális ajándékozás is van (a Ramadán végén levő Cukor Ünnepnél a gyerekek ajándékot kapnak, hasonlóan, mint nálunk Karácsonykor). Természetesen ez nem zavarja az üzleteket, akik minden eseményhez találnak akciós lehetőséget. Sőt! Még akkor is, ha esetleg nem történt semmi sem (ilyenkor van a nincs akció).

Ezért a TV és az utcák már jó ideje tele vannak reklámokkal, és a sohavisszanemtérő lehetőségekkel. De ha esetleg lemaradnánk róla, akkor sem kell aggódni, mert majd úgyis lesz megint... egy hét múlva. :)

Persze az Áldozati Ünnep közepén mégiscsak az áldozás áll, minek eredete még Ábrahámhoz vezethető vissza. De minderről bővebben majd az ünnepek alatt. ;)

Ilyenkor a megszokottnál nagyobb mértékben van szükség marhákra, melyeket nagy számban importálnak Magyarországról. Most ne a politikusokra gondoljunk, hanem a tradicionális marhákra. Magyarország az egyetlen ország az EU-ban, hol a marhák minősége megfelel a török elvárásoknak. Azaz az egész Unióból csak mi tudunk marhát küldeni.

Marhára jók vagyunk! :)

Azért ne gondoljuk, hogy ez olyan, mint a disznótor! Az Áldozati Ünnepek komoly vallási jelentősége van. E mellett nagyon pontosan meghatározott módja, hogyan kell az állatot levágni, ami egyébként sem veszélytelen. Így csak a meghatározott helyeken és csak szakember végezheti el a ceremóniát.

Ezért a turistának, ha ebben az időszakban érkezik Törökországba, nem kell félnie, hogy mindenféle levágott állatot fog látni. Bár egy-két elszabadult négylábúval azért össze lehet majd futni.

E mellett a turistának arra is érdemes felkészülnie, hogy az Áldozati Ünnepek teljes ideje alatt sok minden zárva lesz. Általában az első nap majdnem semmi se lesz nyitva, majd fokozatosan fog az élet visszatérni a boltokba.

2011-11-07

Kicsit le van maradva ez a bejegyzés (és úgy néz ki, hogy az ünnep végéig ez így is lesz). Ha jól számolom, akkor tegnap összesen 9 órát töltöttünk a kocsiban. Ebből 5-öt olyan dugóban, amikor csak lépésben haladtunk. És volt 1 óra, amikor egyáltalán nem haladtunk. Na, az már nem volt izgalmas.

Az Áldozati Ünnep a Ramazán (Ramadán) után a második legfontosabb ünnep az Iszlámban, és így Törökországban is, ahol 99% a muszlim lakos (de az ország csak muszlim többségű, nem pedig Iszlám ország!).

Az Áldozati Ünnep röviden arról szól, hogy feláldoznak egy állatot - rendszerint az első nap hajnalában - majd annak a húsát elosztják egymás között. Egy rész megy a családnak, egy a rokonoknak, egy az ismerősöknek, és egy a szegényeknek.

Mivel leggyakrabban nagytestű állatot vágnak le, még így hatalmas mennyiség jut egy-egy családnak. Így leggyakrabban a rokonok összeállnak. De még így is nagyon nagyon sok hús keletkezik.

Az ünnep központja az áldozás. Így ez formális, vallásos keretek között zajlik, sok imádkozással. A másik főszereplő pedig a család, ami a töröknél egyébként is központi szerepet játszik.

Azaz ilyenkor van a nagy rokonlátogatás. Képzeljük el, hogy Isztambul majdnem teljes lakossága útra kel, hogy meglátogassa a rokonokat! Nem mindenki, de olyan 10.000.000 ember igen. Azaz egy teljes Magyarország felkerekedik, és odébb megy legalább 600 km-t...

A szokás azt mondjon, hogy mindig a fiatalabbak mennek az idősebbekhez. Azaz ott gyülekezik mindenki, ahol a legidősebb rokon van. Ennek azért van egy bonyolult családfaszámítási módja, különben az összekuszálódott rokoni láncolatnak köszönhetően egész Törökország ugyan arra az egy helyre érkezne.

Nálunk a nagymama a patkómágnes, aki vonz mindenkit.

Igen ám, de a nagymama kint él falun. Egy olyan helyen, ahol összesen talán 10 család van, plusz egy végeláthatatlan erdő. A nagymama kb. 70 éves koráig nem is látott mást a világból. Viszont az ő faluja nagyon messze van, kint a hegyek között (talán hó is van már), ahova senkinek nincs kedve kimenni ünnepelni. Így aztán amikor valamelyik rokon arra járt legutóbb, akkor felhozta Isztambulba.

Azt már nem tudjuk, hogy az idén ki volt az, aki szőnyegbe csavarva elrabolta a nagymamát a vidéki kisházából (mielőtt Piroska és a Farkas rátalált volna), de mindegy is, mert a

nagymama ott már biztos nincs. Neki kicsit sok ez a hirtelen pár millióval több ember van körülöttem érzés. Így aztán pár hét után át kellett szállítani másik rokonhoz. Muszáj folyamatos mozgásban tartani, ezért az ünnepek előtti fő attrakció minden alkalommal az, hogy megtaláljuk a nagymamát.

Meg is lent, kint van a város szélén! Alig 80 km!

Kár, hogy mindenki más is abba az irányba próbálja elhagyni Isztambult... De mint kiderült, ahány ember elmegy, legalább annyi jön a helyébe is. Gondolom máshol is az öregebb rokonokat orvul kirángatták békés kis nyugodt életükből, és felcsempészték a nagyvárosba, így a hozzátartozó párszáz vidéki unoka elkeseredetten (de annál lelkesebb dudálással) próbál átvergődni Isztambul nem mindennapi forgalmi dugóján.

Összegezve elmondhatjuk, hogy az Áldozati Ünnepek harmadik legmeghatározóbb eseménye a kocsiban (főleg dugóban) ülés. De legalább a zene jó.

Persze nem mindenki él a tradíciónak. Sokan már napokkal előbb inkább elmentek külföldre, lehetőleg minél messzebb.

De olyan is van, aki Mekkába ment. Ott is tömeg van, így egy isztambuli ott is otthonosan fogja magát érezni.

2011-11-08

Elhoztuk a húst! Nem mindet, csak azt a részt, ami a miénk, meg amit mi fogunk szétosztani. Jó nagy adag. Alig bírtuk felcipelni az emeletre.

Szétosztottuk. Híj mennyi vér! A média de örülne, ha ezt látná!

Az Áldozati Ünnap második napja már békésebb telt. Tudtunk egy nagyot aludni reggel.

Vagyis majdnem, mert Árpí még mindig 6-kor felkel. Szegény még mindig nem érti, hogy átállítottuk az órát, és aludjon még egy órát, hogy 7 legyen, amikor már kedvére randalírozhat.

Szóval nem aludtunk. De azért nyugis reggelünk volt, ami főleg a hús szétosztásával zajlott.

Annyi húsunk lett, hogy be kellett vinni a cégbe, mert nem fért el az itteni hűtőbe..

Így aztán ma is útra keltünk. És ha már beültünk a kocsiba, nosza rajta, megnézünk pár ismerőst is. Úgyis olyan vegetáriánus hangulatként indul ez az ünnep... Még csak három helyen ettünk húst... Két éve bezzeg volt vagy 20 húsos étkezésünk mindjárt az első két nap :)

Kocsit megpakoltuk hússal. Jó fekete zacskóban volt. Olyanok voltunk, mint a maffia... Tele a csomagtartó egy gyanús csomaggal. Valójában sok hasonlóság volt köztünk és a maffia között. Apuka esetleg levehette volna a napszemüveget...

Miután kijutottunk az útra, akkor kellett rádöbbennünk, hogy eltűnt az a hatalmas dugó, ami tegnap volt. Egész jól lehetett menni. Még olyan helyeken is belefért a padlógáz, ahol normál napokon is csak lépésben lehetett menni.

Viszont amennyire nem volt forgalom az utakon, annyira tele volt gyalogossal a járda. Néha még az útra is jutott belőlük. Egyik-másik helyen úgy kellett ösvényt vágni a járókelőkben. A dudát jól kifárasztottuk a nap végére.

Ez viszont azt jelenti, hogy az Áldozati Ünnap már nem olyan, mint régen, hogy minden zárva van. Egy vérbeli törököt amúgy sem lehet visszatartani, hogy eladjon valamit, főleg ha ennyi potenciális vásárló kóvályog az utcákon. Jóformán minden kinyitott mára. Kivéve persze pont az, ami neked kell... :D

Az Áldozati Ünnap második napja összességében nem volt egy túl érdekes esemény, kivéve, amikor aludtunk. Na az aztán jól esett! :)

Ez a nap még jórész a rokonok és az ismerősök végigjárásával telt (zöld erdőben jártam, húst találtam...). Ez vegyítve sok kocsikázással, dudálással, és padlógázzal. Néha fékeztünk is ám. :) De azért jól esett amikor azt a taxit visszadudáltuk a kisutcába. :)

Na, majd holnapra kitalálunk valamit. Úgyis olyan szépen süt a nap! :)

2011-11-09

Ha már viszont úgyis felébredtünk, nosza rajta, előzzünk meg mindenkit, és hagyjuk el a várost még mielőtt mindenki felébred! Irány nyugat, az európai földrész másik vége, a másik Boszporusz: Çanakkale, vagy más néven Dardanellák. Vagy a történelmi fordulópont nevén: Gallipoli...

6:30-kor padlógázzal rajtoltunk a ház elől a még üres úton. És jól is haladtunk végig. Nem kellett dudálni. A reflektor bőven elég volt.

A térkép azt javasolta, hogy az autópályán mennyünk Tekirdağ-ig, magyar nevén Rodostóig. De Apuka tudott egy rövidebb utat, a tengerparton.

Ez is annyira jól ki volt építve, mint az autópálya, bár volt egy-két érdekessége. Mint pl. amikor hirtelen véget ért az út és egy halom cserepes virág nézett velünk farkasszemet. Mint kiderült, a gyorsforgalmi út 200 m-el jobbra folytatódik tovább, csak előbb át kell hozzá vágnunk a kukoricáson.

9 előtt már Rodostóban voltunk, és kerestük a reggeliző helyet. Bár sütött a nap, a tenger felől túlságosan hideg szél fújt, így inkább melegebb helyet kerestünk és a belvárosban ettünk. Standard A típusú török reggelit: sajt, olíva, vaj, kenyér, szalámi sok-sok-sok tea. Úgyhogy ez leginkább Árpinak volt izgalmas, aki az összes kenyeret eltüntette. Jutott a szájába is, de a legtöbb a zsebében kötött ki. És egyéb érdekes helyeken.

Reggeli után be akartunk menni a Rákóczi-házba is, de az ünnepek miatt zárva volt. Így apuka visszarakta a téglát a gázpedálra és mentünk tovább nyugatnak...

Úgyhogy elhagytuk a tengert, és elindultunk a dombok közé.

Törökország ezen területe nem néz ki túl vidáman. Nyáron biztosan jó meleg van itt, mert nem látni túl sok zöldet. Ennek ellenére az itteni kisvárosokban komoly történelem zajlott. Legtöbbjük már ötezer éves, és szokás szerint átmentek rajtuk a perzsák, makedónok, rómaiak, bizánciak és az oszmánok is. No meg persze az oroszok, bulgárok, és a görögök. De róluk majd talán egy másik alkalommal.

A Gallipoli-félsziget már egészen más. Sokkal zöldebb, de azért még így is messze áll a paradicsomtól. A keleti felén egyetlen település sincs. Mind a félsziget belsejében, vagy pedig a csatorna felőli oldalon.

A Dardanellák tengerszoros viszont egészen más! Nagyon kellemes hangulata van. Olyan, mintha a Dunakanyarban lennénk, csak éppen a Duna kicsit szélesebb. No meg a hajók is nagyobbak, és nem édes a vize. De tényleg egy nagyon kellemes hely.

Viszont mindez ma talán nem is lenne ismert, ha nem itt zajlott volna az I. Világháború egyik legmeghatározottabb csatája. De erről is hamarosan fogok írni bővebben.

Most csak röviden: Ezen a területen a szövetségesek először hajóval próbálták áttörni. De amikor nem sikerült, akkor megpróbálták a félszigetet elfoglalni.

Csak hogy az sem sikerült, és összesen százharmincezer katona halt meg a fél éves csatában. Ez volt az a hely is, ahol Atatürk híressé vált, minek segítségével később a Török Függetlenségi Háború élére állhatott.

Ma az egész félsziget egy történelmi nemzeti park. Pár éve lett felújítva, így nagyon kellemes volt, és könnyen be lehetett járni.

Mármint a könnyű alatt azt kell érteni, hogy végig jól kiépített utak, és emlékhelyek voltak. Viszont hiába töltöttünk el egy egész napot, még így is csak a felét sikerült végignézni.

Mivel jóformán az egész félszigeten zajlott a csata, minden kisebb domb, minden árok fontos helyszín volt, ahol emberek haltak meg. Ezeket szépen kitáblázták. A csatamezők helyén pedig temető volt. Angol, és török vegyesen, néha egymás mellett.

A hely szomorú hangulatát tovább fokozta, hogy rengeteg kisebb és nagyobb temetőt találtunk, főleg a szövetséges oldalról. Mindegyikben az adott nap, adott csatáján elhunytak nyugszanak. Így jól át lehetett látni, hogy egyik-másik helyen hány ember is vesztette életét.

Távolabb a parttól pedig a falvakba jutottunk. Mindegyik faluban legalább egy, de néha több múzeumot is találtunk. Ezek mindegyike amolyan házi készítésű múzeumocskák. Amit a környékiek találtak a csata után, azok lettek kiállítva. Megdöbbenő, hogy mekkora különbség volt a török és a szövetséges katonák technikai felszereltsége között.

És ugyanitt, távol a csataterítől, egy kis faluban találtuk meg a tiszti lakásokat, és azt a házat is, melyben Atatürk lakott.

Ami mindenképpen érdekes volt még, hogy a hatalmas park ingyenes, nincs belépő. A múzeumok olcsók (1 TL – vesd össze mondjuk a Topkapı palota 20+15 TL-es belépőjével), de még a kis éttermeknek is nagyon kedvező árai vannak.

Addig maradtunk, míg lement a nap. Pedig még nagyon sok mindent meg lehetett volna nézni. De nekünk csak az Anzac-terület jutott. A másik helyszínre, a félsziget végére, ahol a legnagyobb emlékmű áll, már nem sikerült eljutnunk. Visszafordultunk Isztambul felé.

Menet közben megint megálltunk Rodostóban, és megint csak enni. :) Észrevettünk, hogy a helyi önkormányzatnak a wifije belóg az étterembe, és nincs levédve. Így gondoltunk egyet,

és arra felcsatlakozva interneteztünk egy sort. :)

Éjjel 2 lett, mire visszaértünk Isztambulba. De még így is megúsztuk azt a hatalmas dugót, ami az Áldozati Ünnepe utolsó napján lesz, amikor mindenki hazaérkezik...

2011-11-10

2011. november 10. 09:03

Itt vagyunk ismét, tavaly, előtte, és az előtt is, és minden évben. És itt leszünk majd jövőre is. Meg utána is, minden évben, az idők végezetéig. Mert csak a halál tart örökké...

Ez is nap is úgy kezdődik, mint minden másik nap Törökországban: az emberek futnak dolgozni, a kocsik dudálnak, a taxisok ordítoznak, a minibusz pedig megint talált egy rövidebb utat, mégha ezért a buszmegállónak odébb is kellett ugrania. Isztambul éppen ébredszik a hosszú ünnep után...

2011. november 10. 09:05

Pontban öt perccel kilenc után megszólalnak a szirénák. Minden sziréna, duda és kürt szinte egyszerre kezd bele szomorú dalába.

Ezzel egy időben megáll az élet is egész Törökországban. A kocsik lelassítanak, és az utasok kiszállnak. A gyalogosok is megállnak egy hosszú néma pillanatig. mindegy, hogy ki, és éppen mit csinálnak. Mindenki áll.

Pont ugyanúgy, ahogy Atatürk szíve is megállt 73 évvel ezelőtt...

2011. november 10. 09:06

Már eltelt egy perc, de azóta se változott semmi. Folyamatosan szólnak a dudák és a szirénák. Hatalmas zaj van, de közben mégis csend. Isztambul forgalmas utcáján vagyunk, ahol nem mozdul semmi se. Nincs más zaj, csak a szomorú szirénák.

Nincs is más. Eltűnt a világ, eltűnt minden. Csak a fájdalom van, hogy ő meghalt, és nincs már többet...

2011. november 10. 09:07

Még mindig tart, még mindig nincs vége. Szomorúan szólnak a szirénák, és a millió dudák... Tele fájdalommal, mely szép lassan áttöri a törökök érzelmi pajzsát, és behatol egészen a szívükig. Kicsik és nagyok, öregek és fiatalok, rendőrök, katonák és egyszerű járókelők mind... szemükben fájdalmas könnycsepp gyűlik.

Mert ők ismerik, tudják, hogy ki volt Atatürk. Mit tett értük, ami még halála után 73 évvel is tart. Szívükben egyszerre van bánat, és új eltökéltség, hogy tovább vigyék azt az országot, amit a törökök atyja hagyott rájuk.

Erre emlékeznek ezen a napon.

Csak pár perc az, amit az emlékére áldoznak. Mit számít már rövidke perc egy élet munkájához képest? Ezt se kérte senki, mégis mindenki megteszi.

2011. november 10. 09:08

Elhall a sziréna, elcsendesedik a millió duda is. Egy rövid ideig még áll minden, és most már tényleg csend van. Mígnem valahonnan felhangzik a török himnusz, mit egyre több ember kezd el énekelni, új lelkesedéssel.

2011. november 10. 09:13

Ma is egy átlagos reggel van Törökországban. Az emberek futnak a dolguk után, a taxisok ordítanak, a minibusz pedig megpróbálja a padot is felkergetni a fára a macskák közé.

Csak a félig leeresztett zászlók tanúskodnak arról, hogy a mai nap mégiscsak egy kicsit más volt.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Taksim tér a megemlékezés után"][/caption]

Ajánlott linkek:

2011-11-11

Az alábbi képen egy furcsaság látható. Melyik is az?

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Meglepetés Karácsony"][/caption]

A kép 2011. november 5-án készült Isztambul egyik bevásárló központjában (Nişantaşı). És igen, ez itt bizony egy karácsonyfa! Nem, kivételesen nem egy tavalyi fa maradványait láthatjuk. Ahhoz túlságosan is jó állapotban van. Ez bizony már az idei Karácsony hírhozója.

Törökország muszlim többségű, de nem Iszlám ország. Szabad vallásgyakorlás van, és az állam is szekuláris. A keresztény kisebbség létszáma viszont jelentős. Bár még ők is eléggé keverték, mert van itt örmény, szír ó-keresztény, ortodox, római katolikus, de még anglikán is. Sőt! Ezeknek további keveréke is megtalálható. De akárhogy is vannak, ők tartják a Karácsonyt. Üzleti nyelvre lefordítva, ők bizony potenciális vásárlók.

Más kérdés, hogy melyik nap is tartják a Karácsonyt. Ugye Magyarországon a Szent Este december 24-én van. Míg mondjuk az USA-ban Szent Reggel van, ami december 25. Ehhez hasonlóan az Ortodoxok (Isztambulban leginkább rum (görög) és bolgár Ortodoxok vannak) is december 25-én ünnepelnek, csakhogy ők még a régi naptárat használják. Így az ő Karácsonyuk január 7-re esik. Az örmények viszont az eredeti napon ünnepelnek, ami pedig január 6.

Van, aki tudja még követni? :)

Mindezt még kevésbé lesz átlátható, ha előhozzunk a török neveket is. Ugyanis a Télapó törökül Noel baba, míg a Noel valójában a Karácsonyt jelenti. A karácsonyfa viszont nem Noel ağacı, ahogyan várnánk, hanem Yılbaşı ağac, ami már újévi fát jelent.

Azaz a törököknek a karácsonyfa az újév szimbóluma. Mert miért is ne szeretne a török bármi olyat, ami szép színes, és tele van villogó égőkkel? :)

Így aztán ezt az üzletek is kihasználják. Mint láthatjuk, igencsak jó előre készülnek az újévi akciókkal, készletekkel és eladásokkal. Végül is, már nyakunkon a Karácsony. Alig 43 napunk van már csak addig...

2011-11-14

Az ANZAC az Ausztrál és Új-Zélandi egyesített hadsereget jelenti (Australian and New Zealand Army Corps). Az ANZAC-öböl pedig az a hely, ahol a katonák 1915. április 25-én partra szálltak a Gallipoli félszigeten.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt ért partot az ANZAC"][/caption]

1914 év vége... Nagyban dúl az I. Világháború. Vagy is inkább pont, hogy nem dúlt. A szakértők, és a „szakértők” is elszámolták magukat. A könnyű kis csatározásokból komoly és elhúzódó állóháború alakult ki. A modern fegyverek lehetővé tették, hogy bárkit jó messziről le lehessen lőni. A modern áók pedig abban segítettek, hogy az a bárki jó mélyre belebújjon a talajba, a bozótosba, és ne látszódjon ki. Azaz aki egyhelyben állt, azt nehéz volt lelőni, ellentétben azzal, aki mozgott. Az eredmény pedig az, hogy védekezni nagyon könnyű lett, míg támadni annál nehezebb. Sőt! Egy-egy támadás nagyon komoly veszteségeket okozhatott, miközben alig néhány métert tudtak csak haladni. Már ha sikerült haladni valamit.

Törökországban a Gallipoli-félsziget egyik kis múzeumában egy listát is találunk, hogy melyik hadműveletnél hány ezer ember halt meg, miközben alig száz vagy kétszáz métert sikerült csak haladniuk.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Srácok! Oda kell felmászni!"][/caption]

Ebben a fajta háborúban előbb-utóbb az lett a legfontosabb, hogy melyik fél csapatai bírják tovább. Vagy inkább, melyik fog előbb elfogyni. Például kelet-Törökországban, a Kaukázus térségében az a csapat nyert, amelyikben többen túléltek a téli fagyot.

Mikor 1914 végére beállt a front, és megrekedt a háború, akkor kezdődött a matekozás, a korabeli sodoku.

Mivel egyik fél sem tudott előbbre jutni, megpróbálták a másik erőit elvonni. Ezt újabb csapatok és újabb országok bevonásával próbálták elérni.

1914 végén a balkán még többnyire kimaradt a háborúból. Törökország viszont már belépett. Őt is azért hívták a németek, hogy elvonja az oroszokat.

Így számos indok volt a politikusok kezében, miért is lenne jó a törököket megtámadni. Első sorban természetesen a balkáni országokat próbálták az ő oldalukon a háborúba állítani. A sok egyezkedés hatására el is készült a terv a háború utáni Törökország felosztására.

Amikor mindenki beleegyezett az új front nyitásába, akkor Churchill rábökött egy pontra a

térképen, ott lesz a csata.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Angol-ausztrál-új-zélandi temető... Egy a sok közül"][/caption]

Csakhogy Churchill sosem látta, mi is van azon a helyen, ahova a katonákat küldeni. Azon is érdemes lett volna elgondolkozni, hogy a félsziget nyugati oldalán miért nincs egyetlen település sem. Ez persze kiderült, amikor a katonákat a hőség és a különböző járványok kezdték el tizedelni. De sokkal veszélyesebb volt a terep, ahol a katonák ezrével estek el.

Persze ki is gondolta azt, hogy komolyabb csata lesz ott, ahol a szembenálló fél az elavult török hadsereg lesz...

Az első meglepetés akkor volt, amikor hajóval megpróbálta áttörni a Dardanellákon, hogy így foglalják el Isztambult. Kiderült, hogy a törököknek van ágyújuk, és még használni is tudják őket. Három hajó mindjárt elsüllyedt, négy pedig súlyosan megsérült. A szövetségesek pedig csak lestek, hogy mégis mi történt.

De aztán úgy döntöttek, hogy a hibákat tovább halmozzák, és a szárazföldi csata mellett döntöttek.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Török temető... Egy a sok közül..."][/caption]

Két helyen szálltak partra: A Gallipoli-félsziget déli végén, és középen. Bár a középső részt (sem) nem így tervezték. Eredetileg délebbre, a laposabb területen szerettek volna partot érni, de a tengeri áramlat feljebb sodorta őket, és pont a sziget legmeredekebb dombjainál találták magukat. Ez a hely kapta később az ANZAC-öböl nevet.

A déli részen is komoly csatározások voltak, de róla egy másik alkalommal fogunk írni (előbb el kell menni oda is, és fényképezni).

Az ANZAC-öböl egy nem túl széles, majdnem vízszintes partszakasz, ami után hirtelen kezdődik a meredek domboldal. A dombra jobbról könnyebben lehet feljutni, és végül az lett az a terület, ahol leginkább folytak a harcok. De még az sem mondható könnyű sétának. Az egész terep tele van apró bokrokkal, és kisebb-nagyobb vízmosásokban. Nyáron pedig tényleg nagyon-nagyon meleg van. Árnyék nem nagyon van, és persze az se kellemes, ha állandóan a bokrokat kell kerülgetni, vagy a vízmosásokba ki-be mászkálni. Ja, és mindezt úgy, hogy fentről folyamatosan érkeznek a süvítő golyók.

A helyi múzeumokban (leginkább hand made) lévő kiállításokon jól össze lehet hasonlítani a két csapat felszereltségét. Míg a szövetségesek oldalán modern puskák és lövedékek voltak, addig a török fegyverzet alig különbözött az Egri Csillagokban látottaktól. A

főzőedények pedig inkább hasonlítanak olyan cserepekre, amiket ókori ásatási területeken lehet találni.

Mégis, a török oldalon számos segítség volt:

a terület, ami jól védhető, és a magassági előnyök jól ellensúlyozták az elavult fegyverekből származó hátrányokat (pl. lőtávolság).

létszámbeli fölény (ami végül inkább a halottak létszámát növelte)

utánpótlás. Míg a szövetségeseknek a tenger felől kellett az utánpótlás szállítani, ami a dombokról remekül lőhető, addig a törökök a saját biztonságos szárazföldjüket tudták használni.

és nem utolsó sorban Mustafa Kemal Atatürk, aki megfelelően mozgatta a csapatokat, és a csatákban való részvételével, buzdításokkal javította a törökök morálját. Olyannyira sikeres lett az emberi szemében, hogy később ez segítette a Török Függetlenségi Háborúban. Hiszen mindenki vakon megbízott benne, és bárhova követték őt a katonái.

Mindkét partraszállás komoly áldozatokat kívánt. De miután a szövetségesek partot értek, akkor kezdődött meg a verseny. Ugyanis a törökök ekkor döbrentek rá, hogy mire is megy ki a játék: a dombtetőkért. Mindkét fél elkezdett küzdelmet folytatni a csúcsokért, amik később főszerepet játszhattak a háborúban.

[caption id="" align="center" width="500" caption="Hősök fala... Egy a sok közül..."][/caption]

A déli oldalon komoly török erők voltak, míg északon, az ANZAC-öbölnél csak Atatürk és egy kisebb csapat. Mégis sikerült nekik előbb elfoglalni a stratégiai helyeket, amelyeket később már jól tudtak védeni.

Nagyjából az első napokban el is dőlt mindent. Később csak hatalmas emberáldozatokkal lehetett megkísérelni egy-egy kisebb haladást, de ritkán sikerült néhány száz méternél többet haladni. Több kísérlet is volt, de lényegében minden maradt az eredeti felállásban.

Közben az ANZAC-öböl, ami addig egy elhagyatott partszakasz volt, komoly kikötővé és raktárrá alakult át. Ez lett a szövetségesek fő bázisa. Miközben a törökök pedig a hátrébb, biztonságosabb falvakban építették ki a központjukat, ahol kebabot, lahmancut és más hazait tudtak enni.

1915-re a politika megváltozott. Bulgária hadba lépett, az Osztrák-Magyar Monarchia pedig lerohanta Szerbiát. Törökország pedig végre a szárazföldön keresztül segítséget kapott Németországtól Bulgárián keresztül. Sokkal könnyebb volt most már vonaton szállítani a hadianyagokat, mint tengeren, ahol egyik oldalt a szövetségesek, míg a másik oldalt az orosz cirkálók őrködtek.

Ezek után már nem sok értelme maradt a csatározások folytatására. Sir Charles Monro november 15-én benyújtotta a tervet a csapatok visszavonulására, amint pillanatok alatt, december 8-án már el is fogadtak. A katonák az éj leple alatt osontak a csónakokhoz. Az utolsó ausztrál egység december 20-án hagyta el a szárazföldet.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Hősi szobor"][/caption]

Eredmények:

Természetesen több tízezer halott mindkét oldalt. Sebesültek száma is hihetetlenül magas. Összeszámolva az érkező katonákat a halottakkal és sebesültekkel, azt mondhatjuk, hogy alig volt olyan, aki épp bőrrel megúszta volna.

A szövetségesek komoly vereséget szenvedtek mind emberileg, mind morálisan és politikailag. Churchill lemondott.

Míg a török oldalnak ez volt az egyetlen nyertes frontja. A másik kettőt (Szuezi és Kaukázusi) teljes vereséggel végződött. A harcokat vezető és jól taktikázó Mustafa Kemal Atatürk hamar a nép kedveltje lett. Akkor még a szultán is felfigyelt rá, és ő maga is népszerűsítette.

Mégis, a 86.000-es török veszteség súlyos volt. Nem csoda, hogy a nép elégedetlenkedni kezdett, amikor a szultán szó nélkül átadta Isztambul a szövetségeseknek, hiszen komoly árat fizettek a védelmében.

Atatürk pedig személyesen vett részt a harcokban. Látta, hogy mekkora különbség van az elavult Oszmán Birodalom és a Nyugat között. Ő tudta, hogy mekkora áldozatot hoztak Törökország védelmében, amit a szultán csak úgy eldobott. Talán mindez tovább növelte az eltökéltségét, hogy itt valamit tenni kell.

Ma.

Az ANZAC-öböl, és az egész Gallipoli-félsziget történelmi emlékpark. 2010-ben az OPET finanszírozásával építették ki az egész parkot. Mindez akár több napot is igényelhet, mire sikerül végigjárni. A falvakban pedig emlékhelyek, múzeumok és persze büfék és éttermek találhatóak.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Egyél bombát! :)"][/caption]

Érdekesség még, hogy ezen a területen még sose végeztek ásatásokat. Egyszerűen még senkinek sem jutott eszébe, hogy a történelmet ne csak a leírások alapján próbálják meg rekonstruálni. Így idén, 2011.-ben egy komoly, több éves felderítő projekt kezdődött. Mindjárt az elején találtak 5 km-nyi lövészárkot. Egy komplett labirintust. Ugyanis mindkét fél üres időben ásott, és ásott és ásott...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Lövészárók"][/caption]

Ajánlott linkek:

2011-11-15

A güveç az agyagedény török neve, amiben különböző finomságokat lehet főzni.

A güveç magyar nevén lehetne a római tál is. A lényege az agyag edényben van, ami különös ízt ad az ételeknek. A formája leggyakrabban sima tál. De a turisták kedvéért (ijesztgetéséért, no meg hogy drágább legyen az étel), az éttermekben gyakran inkább az alábbi képen látható alakban találkozhatunk vele.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Güveç"][/caption]

Ebben az esetben a kész tálat a turista szeme láttára kalapáccsal ütik szét. Aki persze később kapcsol, és mire bekészíti a fényképezőgépet, addigra már régen darabokban találja az ebédjét. Ilyenkor persze jön egy újabb rendelés, hogy akkor már biztosan le legyen fotózva a lényeg.

Szemfülesebb viszont inkább megvárják, míg a szomszéd asztalnál jut cseréptöréshez az étkezés, így jóval olcsóbban megúszhatja a drága fényképet. :)

Természetesen a güveç kalapáccsal való széttörése egyáltalán nem tartozik a tradicionális török étkezések közé. Bár lehet, hogy Anatólia belsejében valamelyik harcban az asszonyok agyagedényeket hajigáltak a rájuk támadó banditákhoz. Még az is előfordulhat, hogy az így harcképtelenné vált rablókat megsütötték, és megették. De a szemfüles olvasó és történész biztosan észreveszi azt a furcsaságot, hogy az edény előbb lett eltörve, majd utána kezdődött a sütés-főzés.

A kalapácsos törögetés sokkal inkább csak turistalátványosság. No nem mintha az ételt ne lehetne az edény tetején kipiszkálni (valahogy bele is került, nem a fazekas pakolt bele mindent). Vagy akár az edény szája is lehetne nagyobb. Cserébe viszont megspórolják a mosogatást...

Mi sima agyagedényt (güveç) használunk, ami viszont már tényleg praktikus. Az étel könnyen kiszedhető, és elmosható. Van olyan, aminek fedele is van.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Güveç és a hasonlóan kemény zsömlé"][/caption]

Mit lehet főzni egy güveç-ben? Jóformán mindent! Pizzát azért nem...

A güveç a legősibb edényfajta a főzés történelmében, így szinte minden nem modern ételt (pizza, hamburger, happy meal menü, pirított rágógumi, stb...) vagy amit egyáltalán nem lehet így sütni (nyársonsült, uborkasalátása, diétás kóla, stb...), kipróbálhatunk.

A mi edényeink belül mázoltak, azaz többször, és több fajta ételhez is felhasználhatóak. A

mázolatlanok izgalmasabb ízt adnak, viszont azt már csak ugyan olyan étel készítéséhez használhatjuk, hiszen az ízek benne maradnak az edényben.

Az elterjedtebb összetevők a következők:

hús (kockára vágott)

rizs

zöld dolgok

nem annyira zöld dolgok (paradicsom, padlizsán)

egyáltalán nem zöld dolgok, pl. gomba

Lehet még tenni hozzá szószokat is. :) Tetejére pedig sajtot... nyomnyum. Este sütök is valami finomat. :)

güveç

2011-11-16

Egyszer találtam egy web-oldalt, ahol a fotós nem a látványosságokról készített képeket, hanem az azt fényképező turistákról. Nagyon tanulságos volt, hogy az emberek milyen furcsa pózokba képesek beállni egy-egy kép érdekében.

Ezek után, tényleg érdemes belegondolni, hogy micsoda energiákat fektetünk bele a fényképezésbe.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Vigyázat, mert fotózók!"][/caption]

Hősünk éppen a Topkapı palotába igyekszik, és szemmel láthatóan fel van készülve, hogy annak minden egyes apró részét lefényképezze.

E mellé ha belegondolunk abba, hogy onnan két irányba is remek panoráma nyílik Isztambulra.... Talán még ma is ott áll valamelyik erkélyen és csak fotózik, fotózik, fotózik, fotózik, fotózik....

Aa

2011-11-17

Isztambul tele van bazárral. Meg kebabárussal.

Egyesek szerint a bazároknak se vége, se hossza.

Mások szerint ez azért van, mert az egész város egy hatalmas bazár...

Tény, hogy az egyfajta terméket áruló üzletek valami miatt egy helyre sűrűsödnek. Úgy, mint a hangyák az elvesztett kiflicsücsökre. Kivéve, hogy kiflinek se híre, se hamva (csak kebabnak, de azt már úgyis tudjuk... :)).

Mindez persze nekünk, vevőknek lesz a jó. Hiszen nem kell a fél várost bejárni, ha keresünk valamit, hanem csak bemegyünk az adott típusú bazár sűrűjébe, majd mindjárt idegsokkot kapunk attól, ahogy az információ ránk veti magát, és jól elnászpángol...

Majd miután kijöttünk az idegosztályról, belevethetjük magunkat a dolgok mélyébe. Persze érdemes egy sátrat is vinni, amit középre felállítunk. Ugyanis ha mindent alaposan végig szeretnénk nézni, akkor bizony heteket fogunk itt tölteni...

Ilyen hely Isztambul konyha bazárja is.

De itt most ne gondoljon senki arra a jó kis hangulatos konyhára, a pöttyös bögrére, a csipkés függönyre és a kockás terítőre, amihez veszünk egy citrom alakú kiskanalas készletet! Az nem itt van, hanem a fűszer bazár mögött, jobbra a Rüstem Paşa Camii felé.

Itt a kemény, azaz a professzionális konyhánkat tudjuk felszerelni. Mondjuk ha úgy érezzük, hogy a kerti mulatság nem eléggé hangulatos 300 fő alatt, akkor ezen a helyen tudsz leveses fazekat venni. Az eladótól az S-es méretet kérd... Egy átlagos kelet-törökországi család az M-est használja a szűk rokoni összejövetelekhez.

A konyha bazár a Kasimpaşa kerületben található az Aranyszarv túloldalán. Itt van egyébként Sema diplomamunkája is.

Jóformán egy fő útból áll, ami kifelé viszi a kedves (és dudálós) autósokat a Çevreyolu fele. Bal, és jobb oldalát láthatunk igazán egzotikus boltokat, ahol aztán tényleg megtalálunk mindent, ami csak egy komolyabb konyha felszerelésére kell. Van olyan hely, ahol csak fazekakat árulnak. Máshol szamovárok tucatjai várják a kedves vásárlót (aki remélhetőleg kamionnak jön). De találunk itt felszerelést cukrászdának is. Mondjuk egy fagyis pult biztosan jól nézne ki otthon a nappaliban. Kérdés csak az, hogyan visszük fel a repülőre?

2011-11-18

A minap érkezett egy ajánlat, ami a Törökországban élő magyarokat érdekelheti. :)

Olyan agilis embereket keresek – elsősorban Törökországban élő magyarokat, vagy éppen „kimenőfélben” lévő magyarokat (mint jó magam! :)) – akikkel komolyan lehet együtt dolgozni!

Először is írok pár sort a cégről: Napjainkban a Nu Skin® a legjobb emberekkel, kiváló termékekkel, vállalati kultúrával, a közvetlen értékesítés, valamint a bőrápolás és wellness iparágak terén kínált lehetőséggel bizonyítja különbségét. Vezető öregedésgátló közvetlen értékesítési vállalatként diktálja az irányt. Megfejtette a fiatalos külső és közérzet mögött álló tudományos titkot. A Nu Skin®' forradalmi ageLOC® termékcsalád exkluzív megoldásainak köszönhetően az öregedést annak kiváltó forrásánál veszi célba.

A munka:

Itt Magyarországon a főnökeimmel kidolgoztunk egy kifejezetten hoteleknek, szépségszalonoknak, esetlegesen fitness terméknek szóló spa csomagot. A spa csomag fő profilja és célja a Galvanic Spa System készülék népszerűsítése.

Arckezelésen (ránctalanítás) kívül, használható a test bármely területének kezelésére (narancsbőr, cellulit), valamint hajkezelésre. A gép kezelése és használata nagyon egyszerű. Igazából adott egy „alap program” és azt ki hogyan, milyen módon adja tovább, illetve mutatja be, az mindenkire rá van bízva. Természetesen van képzési és kipróbálási lehetőség, a főnökeim és Én is mindenben a segítségére vagyunk.

Ezt a csomagot szeretnénk kint Törökországban „terjeszteni”. A világ minden területén megtalálható a cég, mint Törökországban is!

Bővebb tájékoztatásért az alábbi elérhetőségek bármelyikén jelentkezhet:

Molnár Erzsébet (Böbe) +36 30 699 5298

skype: molnar.bobe

msn: molnar_bobe@hotmail.com

Ezek után rákérdeztem, hogy milyen jellegű munka lenne ez. A válasz a következő:

Én úgy képezem el és így fogom megvalósítani, hogy nem céget alapítok, aztán persze később még bármi alakulhat belőle! Akár szó lehet egy szépségszalonról! Úgy tudom, hogy nem egyszerű ott kint üzletet nyitni!

Én már elkezdtem Marmarison, csak már nagyon a szezon végén mentem ki! Viszont rengeteg információt gyűjtöttem be! :-))

Fogtam magam és bevonultam a hotelekbe, megkerestem az igazgatót és leültem vele tárgyalni! Egy helyen bemutatót is tartottam! Nagyon tetszett Nekik, odáig voltak meg vissza!

Azért keresek magam mellé embereket, hogy minél előbb és minél jobban elterjedjen Törökországban! Természetesen mindenkinek mindenben a rendelkezésére állok a neten vagy akár majd személyesen odakint! Bemutató és betanítás, nagyon egyszerű a gép használata. Semmi bonyolult képzés nem igényel! Kb. 15 perc alatt megtanítom bárkinek! És így dolgoznánk odakint. Folyamatosan tartva a kapcsolatot! Idővel persze Én is ott lennék

kint, de persze az itteni főnökömmel is folyamatosan tudjuk tartani a kapcsolatot a neten.
skype, email....

Írtam ott hogy bővebb információért írjanak! Van egy részletesebb leírásom is erről! :-)))
Akit érdekel, a fenti címre írjon bátran! :)

2011-11-21

Isztambulban már megismerhettük, hogy nem kell az embernek leugrania a közértbe, mert az jön fel hozzánk. Bőven elég csak a kosarat leengedni az ablakon egy jó hosszú kötéllel.

Ha azonban nincs kosár, akkor sincs gond, mert a tejet, kenyeret, dupla Big Mac-et, és bármi mást házhoz lehet kérni.

De mit tegyünk, ha ennél komolyabb dologra lenne szükségünk? Mondjuk egy törölközőre, mert éppen nem tudjuk elhagyni a fürdőszobát

Erre van egy olyan lehetőség, amikor maga a szupermarket jön házhoz.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rohanó szupermarket"][/caption]

Leggyakrabban persze nem meghívásra érkeznek, hanem magától megy egy helyre, ahol aztán kinyitja a bolt. Mindezt természetesen jó nagy hangzavarral, hogy mindenki biztosan tudja, ki is jött.

A kocsi maga a kirakat is egyben. Nem kell találgatni, mi is lehet benne, mert a hatalmas üveglakokon jól be lehet látni, és már akkor elkezdhetünk az áruk között válogatni, amikor még a jármű meg sem állt.

Maga a mozgó bolt dugig van pakolva. De most tényleg. A legapróbb helyen is van valami. A NASA tervezői is eljöhetnének egy kis szakmai továbbképzésre, a hogyan lehet a legtöbb dolgot a lehető legkisebb helyre bezsúfolni c. témában.

És a választék? Minden, amire csak szükség lehet a háztartásban. És tényleg minden van benne. Még hordozható grillsütő is!

2011-11-22

Hurrá! Sikerült! Van hordozható Duna TV-nk! :)

Több éves hosszú kísérletezés után (ami főleg chips evésből áll), végre összeraktunk!

Sikerült a mobil telefont összekötni a tv-vel.

Persze ez csak az egyik fele volt. Még meg kellett bütykölni a rendszert, hogy behozza a magyar műsorokat is.

Végül is egy androidos rendszerre tettük fel az SPB TV-t, mivel direktben nem akarta a Duna TV-t lejátszani a telefon. Majd ezt kötözzük össze a HDMI csatlakozóval. No és kellett a kis csipogós gumimalac is, ami a telefon közelében van. Anélkül sohasem sikerült volna! :)

Mindezek után nagy örömmel láttuk a Duna TV logóját a kép felső részében. No meg azt is, hogy sikerült egy olyan műsort kifogni, amit éppen lehetett az interneten is sugározni.

Ezt egyébként a mai napig sem értem, hogy miért éppen az internetes közvetítést tiltják le a jogtulajdonosok. Hiszen pont ez az a hely, ahol valóban utána lehet nézni, hogy pontosan hány ember is nézte meg az adott filmet. Egy röpke regisztrációval pedig még a nézők korcsoportja, összetétele és tartózkodási helye is kiderül, szemben a ma használatos tippelős megoldással.

Mindez azért is érdekes, mert közben ugyan ez az adás (a reklámokkal együtt) már látható a kábeltévén... Szóval így is, úgy is meg tudjuk nézni, és mindehhez még illegális megoldásokat sem kell használni.

Na de mindegy, ez legyen az ő bajuk. Majd egyszer rájönnek, hogy ez tényleg baj nekik. Ha szerencséjük van, akkor pedig nem túl későn.

A lényeg, hogy most már ott van zsebben is a magyar tv. Meg a NASA TV is. :)

Miért is jó mindez, amikor bármikor rá lehet kapcsolódni valamelyik online adásra az asztali számítógépen? Nos... a hordozhatóság. :)

Ha majd megint lesz maratoni rokonlátogatás, és véletlenül valamelyik megint átmegy az unalomba, akkor máris behozhatjuk a magyar csatornát, mindenki legnagyobb örömére. :)

Addig pedig Árpi nézheti a NASA Kids csatornát, nagyban és színesben! :)

2011-11-23

Az isztambuli Fenerbahçe stadion (aminek pontos nevét Feyyaz biztosan tudja, azzal együtt, hogy itt pontosan hány meccs is volt, ki hány gólt lőtt, milyen repülési pályával, és mekkora, erővel, stb...) környéke tiszta sötétkék-sárga.

Na de hogy ennyire...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fenerbahçe pacal étterem"][/caption]

Minap egy jót mosolyogtunk, amikor feltűnt egy tábla a sarkon, hogy Lacivert büfé. Azaz Sötétkék büfé. No persze, itt vagyunk a stadion mellett. Naná, hogy még a legkisebb kocsmá is valamilyen szinten kapcsolódik a Fenerbahçe török focicsapathoz. Ennyi azért mindenképpen kell, hogy a már meccs előtt megfáradt szurkolók kipihenjék magukat, feltöltődjenek, aztán hogy teljes lelkesedéssel tudjanak ordítani.

Azért a büfé biztosra ment, mert jó nagy betűkkel kiírta az Isztambulban és egész Törökországban ilyenkor használatos varázsszót is: Tekel. Ez jelenti azt, hogy bolt, büfé, kiskocsmá birtokában van az alkoholárúsítás képességének. És mint tudjuk, az ilyenre úgy mennek az emberek, mint az éjszakai lepkék a lámpafényre (főleg a nem túl egyenes útkeresési technikájukban fedezhetünk fel különös hasonlóságokat).

De aztán egy kicsit tovább mentünk, és a ház takarásából előtűnt a Sötétkék büfé társa is: a Sárga fodrász.

Így most már ketten vannak egymás mellett: a sárga és a sötétkék, így lesz teljes a csapat(szín).

A Sárga fodrász, természetesen férfi fodrász a választott focista aktuális frizurájára vágja a hajunkat, míg mi nagyban énekeljük a Fenerbahçe indulót, és védjük a szív-, és hangerősítő rakí-t. De kérhetjük valamelyik korábbi évjáratot is, vagy akár gólvonal alakú hajvágást. Csak olyan ne szerepeljen a kívánságlistánkon, ami az ellenség csapatára utalhat, mert itt bizony bent vagyunk a darázsészkek közepén.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sárga fodrász, Sötétkék büfé"][/caption]

No de lássátok, hogy nem csak a Fenerbahçe rajongói vannak megzakkanva, ugyan ennek a fodrásznak megtaláltuk a mostohatestvérét is, Beşiktaş központjában.

Időpont egyeztetés, vagy házhoz "szállítás" esetén hívjátok a képen látható telefonszámot! :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Beşiktaş fodrász"][/caption]

2011-11-24

Találtunk egy web-oldalt, ami nagyban segíthet egy isztambuli túra összeállításában.

Az oldal neve: .

A Tripomatic egy Google Térképen alapuló oldal, ahol megszervezhetjük a nyaralásunkat. Vagy inkább a túránkat.

Kapunk egy térképet, amin már be vannak jelölve a fő látnivalók. Nekünk elég csak ráklikkelünk, és máris megtudunk néhány dolgot, ami alapján eldönthetjük, hogy megnézzük-e, vagy se.

Amennyiben tetszik, mindjárt egy klikkeléssel hozzá is adhatjuk a túránkhoz.

Így szépen végigjárva a fontosabb látnivalókat, szépen összeállíthatjuk a napi programunkat. Sajnos az oldal nem szól arról, hogy már bőven átléptük a napi 24 órás keretet, pedig még csak azt számolgatjuk, mennyi ideig tart eljutni egyik helyről a másikra (dugó nélkül), így erre nekünk kell odafigyelni.

Tehát ha úgy érezzük, hogy már igencsak sok mindent pakoltunk egy napra, akkor klikkeljünk az új nap hozzáadása gomba.

Érdekesség, hogy a program néha odafigyel arra, hogy az egymástól távol levő érdekességeket ne gyalog nézzük meg, hanem ülünk kocsiba (mondjuk taxiba). Néha viszont nem figyel arra. Így miután én elmentem 20 km-t a központból, azt javasolta, hogy sétáljak vissza. :D

E mellett az útvonaltervezése nem a legjobb. Én sok esetben más útvonalon mennék. Pl. nem sétálnék át a Tarlabaşı városrészen, míg az Istiklal Caddesit akkor is kihagyja a program, ha azon négy látnivalót is bejelölök. Ilyenkor a cikk-cakk haladást kapjuk az ajánlatban.

Persze lehet, hogy útvonaltervezés (ami egyébként a Google hibája) túlfejlett, és számolt vele, hogy Isztambul bulis negyedében, azaz az Istiklal Caddesi környékén, mi betérünk néhány bárba (az útvonal is a hátsó, kocsmásabb utcákban vezet keresztül), minek utána minket nemcsak a látnivalók megtekintése, de még az egyenes haladás sem fog érdekelni. Helyette újabb és újabb mulatozó helyekre térnénk be.

Tehát figyelem, az útvonaltervezést csak módjával kövessük!

Azért ha úgy éreznénk, hogy talán tényleg túl sok mindent raktunk be egy napra, és esélyünk sincs, hogy reggelig (esetleg szilveszterig) visszaérjünk a központba, akkor kereshetünk hotelt is a közelben (valószínűleg a dolog pénzügyi lényege is itt van).

És akkor most lássuk a negatívumokat! :)

Az útvonaltervező nem a legjobb.

Csak a két látnivaló közötti időről kapunk információt. Az már nincs benne, hogy mennyi ideig tart megnézni a kiszemelt célpontot. Így simán be lehet rakni egy napra 10 olyat is, ami egyenként is legalább fél igényel.

Szerintem fontos lenne a belépőjegyeket is feltüntetni, meg más dolgot, ami a turistának fontos lehet. A mi wikinkben majd lesz ilyen is. :)

Összegezve: Nem egy rossz kezdet, és nagyon sokat segíthet egy túra összeállításában. De csak segíthet. Sok mindent kell még rajta csiszolni.

2011-11-25

Pár napja volt Atatürk halálának évfordulója. Idén Beşiktaş központjában ért minket az élmény, amiről videót is készítettünk.

[iframe src="http://player.vimeo.com/video/32287041" width="100%" height="480"]

A közelben volt egy kisebb megemlékezés, ezért kezdődik a videó a himnusszal. Ez még nem a hivatalos évfordulós "ünnepség". Majd pontban 9:05-kor megszólaltak a szirénák, és pár percre megállt az élet.

A gyalogosok megálltak, aki kocsival volt, kiszállt. A távolban a hajók kürtjei is hallatszódtnak.

Atatürk halála nemcsak Törökországra volt hatással. Emlékét pedig még Magyarországon is megtaláljuk. A Budai várba felvezető utat Kemal Atatürk sétánynak hívják (reméljük, ezt azért mégsem nevezik át). Amikor pedig Atatürk 1938. novemberében meghalt, akkor Magyarország is gyásznapot tartott. Itt a rendelet róla:

[caption id="" align="aligncenter" width="529" caption="Atatürk gyászjelentése - Forrás: <http://mek.oszk.hu>"][/caption]

2011-11-28

Egyik délután beállított egy török munkás a szomszéd építkezéséről, hogy betenné hozzánk a bontókalapácsát pár napra.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Bontókalapács és a dossziék. Alap irodai kellékek..."][/caption]

Isztambul sok szempontból olyan, mint egy kisváros. Egy ország méretű kisváros. Ahol mindenki mindenkinek haverja (vagy ha az utakon vagyunk, akkor a jó édes dudálos anyukája). Itt teljesen természetes, hogy valaki odamegy egy ismeretlen emberhez, és olyat kér tőle, amit általában csak közeli ismerősöknél szokás.

Apuka pl. gyakran kap faxot. De Apuka nem szokott az irodában üldögni, hanem járja a várost (vagyis inkább száguldja). És nincs ám neki csoda-mobilja, ami tudna faxot fogadni (ezt mondjuk még nekünk sem sikerült a csoda-mobillal megoldani), de nem is kell. Ha faxot szeretne kapni, akkor bemegy a legközelebbi irodába (mármint nem a sajátjába, hanem egy tetszőlegesbe), és elkéri az ottani fax telefonszámát. Majd felhívja a faxküldő illetőt, hogy melyik számra is jöhet az iromány. Ameddig pedig várakozik, addig összehaverkodik az irodaiakkal, a legfiatalabbat még teáért is elküldi.

Na ezt próbáljátok ki ti is otthon! :)

A kisebb boltok, meg büfék egyébként is amolyan postai lerakodó helyek. Mi is többször küldünk valakinek úgy csomagot, hogy a helyi kebabosnak odaadjuk, majd pedig ő adja át annak az embernek, aki valamikor érkezik. Egy-egy ilyen csomag nyugodtan pár órát is várhat, de napokat azért nem tanácsos. Nem azért, mert nem adják át (még pénzt is lehet ilyen módon otthagyni a félig ismerősnél!!), hanem mert félő, hogy véletlenül belesütik az egyik pidébe...

Így aztán csak nekem volt furcsa, hogy egyik nap beállít a cégbe egy olyan építőmunkás, aki akár reklámba is beillene (fején a sisak, félig lecsúszott nadrág, cigi a szájban, bontókalapács a kézben, stb...), hogy a szerszámát (nem azt, hanem a munkaeszközét, na! :D) itt hagyná pár napra. A többiek eléggé lazán fogadták a hírt.

Azóta viszont eltelt egy hónap. A kalapács még mindig itt van. Hősünk meg máshol, de látjuk az építkezésen (nadrág, cigi változatlan, csak a sisak más minden nap), de úgy tűnik nem hiányzik neki. Itt pedig a lányok-srácok már poénkodnak is vele, de valahogy senki sem érzi, hogy nagyon útban lenne. Igaz, pár napja valaki leterítette egy pokróccal. Alóla csak a fűrő vége lóg ki, így már úgy néz ki, mint egy közúti baleset áldozata...

Szóval még mindig nálunk van a kalapács, és ha így haladunk, akkor még sokáig itt is lesz.. Ha esetleg valaki szeretné kölcsönkérni (mondjuk odaégett az ünnepi sütemény a tepsibe, és nem sikerül kivakarni), akkor csak szóljon nyugodtan! :)

2011-11-29

Ki ne ismerné azokat a szép, színes lámpákat, amelyeket Isztambul Fedett bazárjában árulnak mindenféle?

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Isztambul bazár szép színes lámpái"][/caption]

Na most nem róluk lesz szó, hanem egy sokkal érdekesebbéről! :)

A fenti színes lámpát egyáltalán nem kihívás kis dobozkába becsomagolni, és hazavinni. Ezért vegyétek inkább bálterem csillárt! De mégis hol? Galatában, a lámpa bazárban!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Csillár bolt"][/caption]

Ezen a helyen az összes kis és nagy utcában csak lámpát árulnak. Van kicsi, cucci asztali, még rózsaszín verzióban is, meg batár nagy, palotába való.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Lámpa bolt"][/caption]

Egyszer láttunk egy akkora gömböt, ami csak három emeleten fért el. Azért aki panelban lakik, gondolja végig mit szeretne venni. Mert azt még meg lehet dumálni, hogy felvigyük a repülőre (egy csillár azért csak nem minősül fegyvernek) kézipoggyászban, de a lakásban azért ha a falat kérjük meg, hogy menjen odébb... nos az tényleg olyan, mintha a falnak beszélénk...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Álló, fekvő, logó, és alvó lámpák"][/caption]

Azért mindenképpen érdemes körbenézni, mert ott van a Galata-torony mellett, és akár nagyon takaros kis asztali lámpát is vehetünk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Lámpák...lámpák...lámpák...lámpák..."][/caption]

De annak is ajánlott, aki csak szeretne egyet sétálni a lámpák között! :) Itt van bőven!

2011-11-30

A bazár sorozatunkat folytatjuk... :)

Isztambul Beyoğlu kerülete, azon belül is az İstiklal Caddesi és környéke, ami Isztambul zenei világát jelenti. Itt találjuk meg az éjszakai életet. De nem csak az ivósabb helyeket (magyarul kocsmákat), hanem elsősorban a zenés helyeket (ahol persze azért inni is lehet). A legtöbb híres énekes karrierje itt kezdődött (míg másoknak valakinek a hálósobájában, kocsijában). Tehát ez az a rész, ami egy fontos lépcső bármely zenész életében. Ha valaki eljut a Beyoğlu-ba, akkor már csak rajta múlik, hogy lesz is belőle valaki vagy sem.

Na jó, ez talán túlzás, mert természetesen szerencse is kell hozzá. De mindenképpen fordulópontot jelent.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Beyoğlu utcazenész"][/caption]

Mindez természetesen kihat azokra is, akik nagy rajongói az éjszakai életnek (akár zene kedvelő, akár szabadon kirámozható zsebek rajongói), mert itt tényleg egymást érik a különféle zenés szórakozó helyek. Itt tényleg mindenki megtalálja a saját stílusát. Akár másokat szeretne hallgatni, de akár ő akar az asztal alatt/felett énekelni.

De nem szükséges megvárni az éjszakát, majd keresni egy zenés helyet, mert szinte minden nap találunk valakit az utcában is, aki énekel (vagy próbál), gitározik, trombitál, stb... bár zongorásat még nem láttunk... Helyette megtaláltuk azokat az indiánokat, akik a Blahán énekelték az uyumuyum-ot.

Az İstiklal Caddesi a függetlenség útja, a függetlenség szimbóluma. Talán ezért is vonzza a zenészeket. És a tüntetőket. Valljuk be, hogy az is egy zenei műfaj, ahogy ezer ember dalban mondja el, ki hova takarodjon. (Itt jegyezném meg, hogy a törökök nagyon kreatívak a tüntetődalokban. Hatalmas választékuk van, különféle változatokkal, de még ismert dalok átirataival is találkozunk.)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Színpadi kellékbolt"][/caption]

Beyoğlu központja mellett, az İstiklal Caddesi végén pedig, a Galata városrészen megtalálunk mindent, ami csak a zenéhez kell. De akár saját szórakozó helyet is fel tudunk építeni az környék boltjainak az áruiból. Nemcsak hangszereket, de spotlámpákat, stroboszkópokat és más felszerelést is vásárolhatunk, és mindjárt itt is van a lámpa bazár a szomszédban.

- Hölgyeim és Uraim! Megkezdtük a leszállási előkészületeket. Kapcsolják be az öveiket, vegyék le a napszemüveget és tegyék el a diszkólámpáikat! Köszönjük!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Még Garfieldos is van!"]

:]][[/caption]

Ahogy már megszokhattunk Isztambulban az ilyen helyeket, itt egymást érik a hangszerboltok. Természetesen mindegyik specializálva, gitárra, zongorára, fúvósokra, ütősökre, és egyéb felszerelésekre.

És ha jól tudom, van egy világhíres török cintányér márka is, aminek természetesen itt is van boltja.

Itt volt az, ahol este bekapcsolva maradt a forgó színes spotlámpa, aminek a fényfoltját egy egész halom macska kergette. Körbe-körbe-körbe-körbe-és-körbe...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ütősök"]][[/caption]

A boltok természetesen profik, és nem árulnak zsákbamacskát (csak néha, de az is fel van hangolva...morgásra...). A boltba ki lehet próbálni a terméket vásárlás előtt, minek köszönhetően az utcán gyakran hömpölyög a rockzene.

Majd ha Árpi nagyobb lesz, és letesz arról, hogy mindent megegyen, amit csak lát, akkor veszek neki egy gitárt, és közösen megtanuljuk. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az alagsor tele gitárral"]][[/caption]

2011-12-01

Beşiktaş-Galatasaray meccs előtt:

- Mennyi idő van még kezdésig?
- Tesó, a Beşiktaş vagy a Galatasaray óra szerint?
- Nem ugyan azt mutatják?
- A Beşiktaş már 5 perccel vezet!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Foci órák"][/caption]

Ebben a hónapban még nem is volt bejegyzésünk a török futballal kapcsolatban... :) Úgyhogy éppen itt az ideje! :)

Ebben a boltocskában, Kadıköy sarkán, órákat árulnak, mint ahogy a képen is látni. De nem csak sima eredeti (meg kevésbé eredeti) márkás órákat, hanem igazi rajongói asztali órákat! Azért asztali, és nem tv-óra, mert már annyira vékonyak az új szuper-szélesvásznú HD televíziók (és ugye egy igazi rajongó ilyenén fogja nézni a focit), hogy nem lehet semmit se rátenni. Legfeljebb a ha odaszögeljük, ne essen le...

Persze focis óra volt már, de ez valahogy más, mint a korábbiak. Ezeknek stílusa is van!

Apu vesz magának egy pólós órát, a gyerekeknek pedig egy focistásat.

2011-12-02

Egy újabb munka Isztambulban, Törökországban. :)

Ezúttal Account manager kerestetik.

SECTOR: merchandising/sales

JOB TITLE: account manager

LOCATION: Istanbul, Beyoglu

Newly established international marketing and sales company looking for an account manager in Istanbul.

He has to have:

- University degree
- Fuent Turkish and English is a must
- Skills in IT and easy communication
- Car and valid driving licence
- Agency experience (if in merchandising/trade/sales, it is an advantage)
- Independent, responsible, problem solving personality

Tasks: Project coordination

- Recruitment
- Reporting
- Monitoring
- Administration
- Client service

What we offer:

- Young and enthusiastic team
- Friendly work environment
- International carrier opportunity
- Competitive salary

Contact: Babos Judit babos@hps.hu

Mindenkinek sok sikert kívánok hozzá! :)

2011-12-05

Hosszú borongós, bár esőmentes nap hetek után, végre a felhők odébb álltak, és kisütött a nap!

Bár most nem lett olyan kellemes 32 fok, mint tavaly, de azért még így is nagyon kellemesek a nappalok.

Oly annyira, hogy kedve lenne az embernek kiülni a padra...

De várjunk csak! A pad már foglalt!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kutyafáját...izé...kutyapadját..."][/caption]

A macska alapban egy olyan állat, ami jóformán csak alszik. Isztambulban csak annyi különbség, hogy ezek a szőrös állatok még többet alszanak, mint a világ bármely másik pontján. Ha nem éppen a szunyókálás lázas tevékenységében merülnek el, akkor egymással veszekednek, kijátsszák az embereket, vagy kiscicát gyártanak.

Nos ebben a fárasztó programban az isztambuli kutyák is hasonlóan vesznek részt. De a fő különbség mégiscsak az, hogy míg a macskákat egy jólirányzott sicc! beszólással megkérhetjük, hogy fáradjanak odébb, a kutyáknál ez elképzelhetetlen.

Egyszer láttunk egy olyat, hogy a sétálóutcában baktatott a takarító autó. Csak szépen kényelmesen, ráérősen. Nem dudált, de az emberek mégis kitértek előle (senki sem akart fürdeni). Bezzeg a kutya az nem. Ő csak aludt tovább. Végül a tisztító autó volt az, amelyik került, miközben a kutyus békésen aludt tovább.

Oké, azért volt akkora darab, hogy egy ütközés esett az önkormányzat járműve komolyan megsérülhetett volna (a közeli eskici (ószeres) legnagyobb örömére).

Tehát, mint látjuk, a kutyák is értenek ahhoz, hogy miként lehet a legkomfortosabban aludni.

Miközben mi, emberek, megyünk dolgozni...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Istiklal Caddesi egy szép napon"][/caption]

2011-12-06

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Noé nevezetű emberke. Annak pedig szép felesége, családja, és még állatkái is. Kotkodácsok, mekegőt, és minden más, ami jó ha kéznél van.

Ők így éltek, éldegéltek boldogan, míg a környéken lakók, meg a még messzebb lakók egyre inkább csak azon törték a fejüket, hogyan lehetne még jobban rosszkodni.

Történt aztán egyik nap, hogy esni kezdett. De nem csak úgy simán szemelkél, hanem esett rendszeren.

Csakhogy Noé kapott egy üzenetet, miben előre tudta, hogy bizony komoly eső következik, ami eléggé hosszú ideig el fog tartani. Csatolmányként pedig volt egy PDF a bárkák házi összebarkácsolásáról. Az utóirat viszont semmi jót nem ígért annak, aki kimarad.

Így aztán Noé összeállította a bárkát, ahova bevonult családotól és állatostul. De nem csak a kertben levőket vitte be, hanem összehívott minden fajból egyet-egyet.

Amikor pedig megkezdődött az esős időszak, becsukta az ajtót, és várt.

Várt, várt, várt és várt. És közben krumplit evett.

Negyven napig várt, amikor végre elállt az első, és kisütött a nap.

Majd pedig megint várt. És még mindig ette a krumplit.

Közben néha napján kiengedett 1-1 madarat, hogy keressenek szárazföldet. Mígnem egyik nap egy galamb, szájában egy olajággal tért vissza

Noé abba az irányba irányította a bárkát. Meg is lelte a szárazföldet, csakhogy a bárka fennakadt kelet-Anatólia legnagyobb hegyén, az Araráton.

Noé pedig megint várt, és várt, és krumplit evett. Meg amit még talált.

Idővel a vízszint egyre lejjebb csökkent, mígnem az ajtót már ki lehetett nyitni.

Noé és családja ennek nagyon megörült, és kivonultak a bárkából, és nagy ünnepséget rendeztek. Noé családja összegyűjtötte a maradék élelmet, amit Noé összekevert, és megsütött. Nagyon ízletes puding lett az eredménye, amit a mai napig Noé pudingjának hívnak, vagy más néven Aşure-nek.

Az Aşure ünnep az Áldozati Ünnepet követő hónap. Nemcsak egy étel, és nemcsak egy nap, hanem egy egész hónap. És ahogyan megszokhattuk, ismét az ajándékozás, és az emberi kapcsolatok vannak a központban.

Aşure-t hatalmas adagokban főzik. Néha csak két ember tudja keverni, akkor fazékban készül. Ami nem is baj, hiszen az igazi Aşure-t több embernek is kevernie kell. Ha nem akkora mennyiségben készítjük, hogy több ember szükséges a keveréshez, akkor is az összes közelben található ismerős beáll a sorba keverni egy keveset.

Legrosszabb esetben is legalább 40 adag Aşure készül, de inkább 80. Ez az, amit utána az ismerősökkel, barátokkal és természetesen családtagokkal megosztunk. A lényeg ismét a megosztáson van. :)

Ez tehát az Aşure ünnep, ami ezzel a bejegyzéssel még nem ért véget! :)

2011-12-07

Törökország megnyerte a függetlenségi háborút. De nemcsak kifele, hanem befele is diadalt aratott. Véget ért a majdnem ezeréves Oszmán Birodalom.

Eljött az idő, hogy felépítsék az új világot, a Török Köztársaságot.

Isztambul remek egy hely, és valódi világváros. Központja a kereskedelemnek, a kultúrának, és a történelemnek.

Ennek köszönhetően egy nagyon vegyes város. Az 1900 évek elején a lakosoknak kevesebb, mint 50% volt török, és muszlim.

A XX. század elején viszont egy új világot szerettek volna felépíteni a törökök. Egy olyat, ami elszakad a régi, megrögzött, és megkövült gondolkodástól.

Több szempontja is volt, amiért nem lehetett Isztambul tovább a főváros, és amiért Ankarát választották.

Ezekről bővebben a olvashattok, itt most csak néhányat:

Isztambul az ország széle lett.

Isztambul nehezen védhető.

Ankara az ország közepén van, jól védhető.

Ankara volt a Függetlenségi Háború központja

Isztambul lakossági összetétele túlságosan vegyes.

Ankara egy török főváros, ahol otthon érezheti magát a török

Isztambul a szultáni és a császári város

Ankara egy új város (bár neki is nagyon régi a történelme), amivel együtt egy új ország lesz felépítve.

És persze nem utolsó sorban, Ankarában sokkal több hely volt, mint Isztambulban

A frissen megnyert függetlenség új erőt és lelkesedést adott az országnak. Ankarából is komoly világvárost szerettek volna építeni. No de nem a hagyományos, török módon, hogy majd valahogy kialakul. Nem. Ezúttal komoly tervezések zajlottak. Mindehhez pedig külföldről hoztak mérnököket, és munkásokat.

Ma már sajnos kevesen tudják, hogy Magyarország és Törökország között nagyon jó kapcsolat volt a két Világháború között. Ankara felépítéséhez rengeteg magyar ember ment ki, akik évekig ott éltek. Többen közülük személyesen is találkoztak Atatürkkal.

Nemrég pedig találtunk egy fényképet, 1924-ből. Ezen láthatunk kedves magyar állampolgárokat, amint Ankarát építik. :)

a

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Lavaş"][/caption]

b

2011-12-08

Megoldjuk Tesó!

Ez lehetne akár a törökök jelszava is.

A törökök nem ismerik a lehetetlent! Mindenre van megoldás, még akkor is, ha teljesen kilátástalan a helyzet.

A törökök híresek arról, ahogyan a problémához hozzáállnak. No meg annak a megoldásáról is...

Itt nem létezik az, hogy valamit nem lehet megcsinálni, mert mindig keresik a megoldást. Még ha az sok esetben ... hmm... érdekes lesz.

De ez sok szempontból nagyon is jó!

Gondoljunk csak bele, ki nem járt még úgy, hogy valami hivatalos helyen (önkormányzat, bank) valamelyik papírja nem volt rendben, valami hiányzott, vagy valami félre lett írva. Így hiába vártuk végig a sorunkat, haza lettünk zavarva. Majd új időpontot kellett kérni, ismét sorba állni, hogy kiderüljön, valami még mindig hiányzik.

Törökországban az ilyen nagyon ritka. Itt a megoldásra törekednek.

Egyik helyen így jártunk.

- Még kellene az X papír is.
- Nekünk olyanunk nincs.
- Pedig az nagyon fontos!
- Nekünk olyanunk nem is lesz.
- Hát jó, akkor megcsináljuk az X papír nélkül is...

Egy másik helyen (rendőrségen, vízum ügy), amikor beadtuk a papírokat, akkor szólt a néni, hogy ez bizony fekete-fehéren lett kinyomtatva. Ő ezt így nem tudja bevenni. Rá van írva a papírra, hogy mindenképpen színesben kell (ugyanis volt rajta egy török zászló, az pedig hogy néz ki fekete-fehérben).

De ne aggódjunk, mert a többi papírt addig is beveszi, elkezdi feldolgozni. Mi menjünk ki az épületből, forduljunk balra, és ott van egy ingatlanos, akinek van színes nyomtatója. Ő tudni fogja, mit kell tennie.

Hamar megtaláltuk az ingatlanost, aki tényleg tudta, mit kell tenni. A papírunk jobb felső sarkában volt az azonosító száma, amit beírt a rendőrség honlapján (reggel első dolga volt a honlapot megnyitni), és már nyomtatta is ki a papírokat, szépen, színesben, és pontosan. Bezzeg mi 20 percet vacakoltunk, hogy ne lógjon át az utolsó sor egy új oldalra! Minden jel arra utalt, hogy a hozzánk hasonló ügyfelek nagyon is gyakoriak errefele...

Percek alatt végeztünk, és visszamentünk az immár színes papírokkal az adminisztrációs nénihez. Így mindent aznap délelőtt el tudtunk intézni, nem kellett heteket vacakolni azzal, hogy újra időpontot kérünk, stb...

Mindez a hozzáállás az utcán is látszik minden nap. Bár ennek az eredménye sokszor (leggyakrabban) mulatságos. Bár ettől lesznek igazán törökösök az isztambuli mindennapok.

Az alábbi képen azt láthatjuk, hogy az asztal is igenis odafér arra az aprócska párkányra. És igen, van ott elég hely a járdán, hogy két ember oda tudjon ülni ebédelni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Vízszintes"][/caption]

2011-12-09

Ebben a hónapban van az Aşure, aminek a főszereplője is maga az aşure, azaz Noé pudingja.

A történet szerint Noé a partraszállást egy nagy vacsorával szerette volna megünnepelni, ezért összeszedett mindent a bárkán, amit talált, és belőle sütötte a pudingot. Ezt ma aşure-nek hívják.

Amit biztosan el lehet mondani erről az édességről, hogy a hagyományoknak megfelelően készítik el. Azaz azt raknak bele, amit csak találnak.

Éppen ezért nincs is pontos receptje. Minden család más és más módon készíti el. De az se ritka, hogy minden évben mások az összetevők. Csak 1-2 alapszabály létezik.. Az egyik ilyen, hogy cukor egész biztosan kell bele. Abból rendszerint sokat szoktak találni a török háziasszonyok. Nagyon sokat..

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Cukor"][/caption]

Ebből adódóan az aşure-k mindenhol nagyon különbözőek lesznek. Nem úgy, mint mondjuk a gulyásleves, amit hol így, hol úgy készítenek, de lényegében mindenhol gulyásleves lesz az eredmény. Az aşure-k talán csak abban hasonlítanak, hogy mindegyik édes.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Egy kis bab"][/caption]

Mégis, vannak kedvelt összetevők. Ilyen a bab, csicszeriborsó, dió, gránátalma, füge, banán, pisztácia, stb...

Az egyszerűbb variációkban mindezt összeöntik a cukorral, és összefőzik. De aki ad magára, az az összetevőket külön-külön előfőzi, és majd a végén keveri bele a pudingba.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Dió"][/caption]

Az aşure nemcsak megemlékezés Noéra, hanem fontos közösségi szerepe van. Hiszen a kész pudingot megosztjuk ismerőseinkkel barátainkkal, ellenségeinkkel (nem ér hashajtót beletenni!!!). Éppen ezért nagy (dehogy nagy! hatalmas) mennyiséget készítenek belőle. Aki pedig kavarja, annak szerencséje lesz az elkövetkező napokba. Ezért aztán a barátok ismerősök (az ellenségek viszont nem) sorban állnak egy kis kevergetésre.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kevergetés"][/caption]

Hasonlóan a Ramazánhoz (Ramadánhoz), ilyenkor is számtalan civil szervezet található az utcán, akik a szegényeknek osztogatják az aşure-t. Ami látszólag nem egy nagy mennyiség, de az összetevők (főleg a cukor) miatt biztosan jól lehet vele lakni!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Ennyi lett"][/caption]

2011-12-12

Isztambulban a legértékesebb dolog a hely.

Főleg a vízszintes hely.

Isztambul nagyon népes város. Ebből adódóan a belső területe nagyon is zsúfolt. Egyszer talán megnő akkorára, hogy a fekete lukakat nem kell modellezni, hanem elég csak eljönni Isztambulba. Ugyanis a város működése egyre inkább erre hasonlít. Minden befele megy, a központ felé, ahol eléri a kritikus sűrűséget, ahonnan már nincs vissza út, mert minden elnyel...

Egyesek szerint ugyan ez a fekete luk jelenség mikró méretben is megfigyelhető, ahogy a helyi lakosok eltüntetik a kebabot a bendőjükbe a sarki büfében...

Éppen ezért a zsúfoltság miatt nagyon nehéz szabad helyet találni, így az az egyik legértékesebb dolog. Még nem annyira, mint az arany, de már közel járunk hozzá.

Az elemzők szerint még pár év és az üres hely is felkerül a tőzsdére "space" néven. Akkor aztán majd lehet a nagy semmit adni/venni. Na az lesz aztán a gazdasági fellendülés! :)

No de vissza Isztambulban.

Az üres hely érték. Főleg a piacoknál, boltoknál, ahol sok ember jár. Csakhogy ebből az értékes dologból mindenkinek kevés van!

Ebből azt gondolnánk, hogy az emberek megpróbálnak mindent kitalálni, hogyan lehet azt a kevéske helyet a legjobban hasznosítani. De nem! Bár igen, de annyira mégsem. :) Inkább arra specializálódott mindenki, hogyan lehet még egy kicsi, meg még egy kicsi, és még egy kicsi helyet valahogy begyűjteni. Aztán már lehet azon gondolkodni, hogyan lehet a frissen szerzett területet minél jobban megtölteni.

Legjellemzőbb, hogy az üres boltok előtti téren állítják fel a kirakatot (a nem üres bolt előtt veszélyes, mert esetleg az eladó keze ügyében van egy hatalmas lapát...). Vagy éppen a bezárt bolt előtt. Vagy az éppen bezárt bolt előtt. Az se ritka, hogy miközben a tulaj zárja be az üzletét, a szomszéd eladó már pakolja is tele az éppen lefele ereszkedő redőnyt a termékeivel...

A kreatitásnak pedig nincs határa. A törökök bármit hasznosítani tudnak. Legyen az akár egy .

A képen látható bolt viszont nagyon szerencsés. Ugyanis mellette van egy építkezés, ahol bár markoló, dömper és buldózer is gyakran megfordul, de mégis rengeteg hely marad a kólának és a paradicsomnak a téglá mellett. Nem is beszélve arról, hogy a falra pedig ki lehet

akasztani az újságokat... :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Extra depo"][/caption]

b

2011-12-13

Isztambulban járva előbb-utóbb szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy valahol ennünk kell.

A gyomrunk mélyéből áradó érzést az is tovább erősíti, hogy egész Isztambult belepi az az illat, mely jelzi, hogy a közelben bizony sütnék valamit. Minden közelben és minden napszakban éppen sütnék valamit...

Úgyhogy egyszer csak eljön az az idő, amikor úgy döntünk, hogy elővesszük az otthonról hozott sertés-szalámis szendvicsünket, és leülünk enni.

Vagy pedig beülünk valahova egy jót falatozni.

De mégis hova?

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Jó a kilátás"][/caption]

Ahogy föntebb már láttuk, Isztambult átjárja a sütés-főzés jellegzetes illata. Ez pedig azt jelzi, hogy bármerre is járunk, mindig találunk olyan helyet, ahol lehet enni. Teljesen mindegy, hova kavarodunk el, elég csak a szagokat (füstöt) követni, és máris étel közelébe jutunk.

No de mégis. Ahol ekkora a választék, ott hogyan válasszunk?

Tegyük fel magunknak a kérdést: Mit szeretnénk?

- Egy jót enni!

Ebben az esetben olyan helyre menjünk be, ahol sokan vannak. A törökök ugyanis szeretnek jót enni.

- Valami igazi törököt enni!

Ekkor is olyan helyet nézzünk, ahol sokan vannak. A törökök az igazi török ételeket szeretik.

- Török ételt szeretnénk.

No, ez már a turista kategória. Rengeteg olyan éttermet találunk, ahol úgymond "törökös" ételek vannak, de azért módjával, nehogy szegény turista gyomra kikészüljön. Az ilyen helyeket úgy lehet legjobban megismerni, hogy angolul is kint van a menü. Ezt jelenti azt, hogy gyere be turista, egyél nálam! (és fizess nálam). A tipikus turista helyeken nagyon hangulatos éttermeket találhatunk, oszmán ruhába öltözött pincérekkel, és nagyon széles választékkal.

Arra viszont mindenképpen készüljünk fel, hogy az ár a duplája lesz a normál éttermeknél.

- Valami különlegeset ennénk!

Ilyen helyet már nehezebb találni, bár nagyon sok van Isztambulban. Az, hogy mennyire különleges az étel, függ a befogadó szervezettől (azaz tőled). Pl. mondhatjuk azt, hogy Isztambulban minden étel különleges (talán a MacDonnald's nem, csak az asztalon lévő pizsok). De ha olyat szeretnél, ami a töröknél is extrának számít, és mégsem külföldi, akkor az iskembe feliratot keresd. Ez ugyanis a pacal leves. Ahol pedig ilyen van, ott jó eséllyel más érdekességet (pl. bárány agyvelő) és találhatsz. :)

- Valami olcsót!

Egyik módszer az olcsó étkezésre a pék. Finom, friss pékárukat találunk, és nagyon olcsóan. Ugyan ezt, de kalóriával dúsított változatban a cukrászdákban tehetjük meg. Pl. ha fél kg baklavát befalunk, akkor lesz bennünk annyi cukor-energia, amivel a nap végéig futással is kibírjuk.

Az utcán, főleg a közlekedési csomópontokban (és közlekedési dugókban) találunk kisebb büféket, akik simitet, halat, toastot, dönnert, hamburgert, vagy más hasonló egyszerű ételt árulnak.

Amennyiben viszont szeretnénk jó nagyot is enni, de mégis olcsóan, akkor menjünk be a hátsó utcába, és keressük azt a kicsi éttermet, ahol a helyi emberek esznek. Mert ilyen hely mindig van, függetlenül mennyire luxus környékre is tévedtünk. Azok, akik ott dolgoznak, éppen úgy szeretnék olcsón ebédelni.

Az ilyen hátsó kis éttermek nagy előnye még az is, hogy állandó vendégeik vannak. Így az étel megbízható, és változatos. No és persze laktató is.

- Jó hely!

Érdeemes lehet úgy éttermet választani, hogy jó helyen van. Kilátás, vagy belső felépítés, esetleg műsor is látható.

A műsor, és a népi ruhákba öltözött anyókás helyek gyakran drágábbak (főleg turista éttermek), viszont a jó kilátású, Boszporusz-parti éttermek ára semmiben sem különbözik az átlagos helyekétől. Így bátran menjünk be!

Árak:

Úgy érdemes számolnunk, hogy egy átlagos helyen az átlag kebab kb. 12 TL (2011-es adat). Azaz üdítővel együtt kb. 15 TL-ből megvagyunk. Esetleg lehet drágább, de amíg a 20 TL-t nem léptük át, addig jól vagyunk.

Ha a hátsó kis éttermekbe megyünk, akkor már ennek az árnak a feléből is jóllakhatunk. A napi menük általában 7 TL környékén mozognak.

Turista étteremben viszont pont fordítva. Simán 22 TL-nál kezdődik egy kebab, míg egy kétszemélyes küveç akár 65 TL is lehet. Érdekes étel, és talán egyszer be lehet vállalni. De mindennapra talán kicsit sok lesz...

No és akkor egy rövidke szótár, mégis mit eszünk:

kebab - sült hús
şiş - nyársas dolgok
ızgara - grill
zeytinyağ - olívaolajban párolt
dolma - töltött

et - hús (marha)
kuzu - bárány
tavuk - csirke
balık - hal

İçecek - ezek pedig már az innivalók! :)

Mindenkinek jó vadászatot! :)

2011-12-14

Az Isztambul blog egyik kedvelt (és gyakran visszatérő) témája a törökök egyedi kreativitása, találékonysága és probléma megoldása.

Másik fő témánk pedig a hasunkkal (és annak megtöltésével) kapcsolatos. :)

Most összekapcsoljuk a kettőt.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Galatás étlap"][/caption]

Ha valakinek egyszer sok ideje (nagyon nagyon nagyon sok) lesz, akkor érdemes lenne egy egész enciklopédiát összerakni abból, hogy milyen étlapokkal találkozhatunk a török éttermekben.

Mindezt úgy, hogy csoportosítva az éttermek árkategóriája szerint. No meg egy térkép szerinti elosztás is érdekes lenne hozzá.

Ugyanis a török étlapok nagyon különlegesek. Leginkább egyediek, és hm... mondjuk úgy, hogy érdekesek... :)

Némelyik az egyszerűségével, mások a csicsákkal lógnak ki a sorból. De mindegyiknek van valami különleges egyénisége. Valami, ami igazán törökössé teszi.

A fenti képen levő étlap még nem sejteti, hogyha kinyitjuk, akkor egy igencsak szokatlan, amolyan hand made jellegű étlappal fogunk találkozni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Családi album"][/caption]

Hölgyeim és Uraim! Bemutatjuk Kebabékat! Az itteni fotóalbumban megtekinthetik Adana Kebab Apót, Urfa Kebab Nénét, Iskender Kebab Kuzint, de még Sajtos Pide Nagybácsit is. És bár össz-családi fotó nincs, de a teljes rokonság megtalálható. Még a Diétázó Kóla is kapott egy saját oldalt.

Igen, az étlap valóban egy fotóalbum! De ha jobban megnézzük, felfigyelhetünk arra, hogy azért a lehetőségekhez képest minőségi kép található benne, felirattal, és naprakész árakkal.

Azt hiszem, hogy minden turista álma, hogy ilyen étlappal összefusson. Hiszen a fényképről az az étel mosolyog ránk, amelyik majd a tányérban is felelhető lesz. Így nem kell többé azon gondolkodni, hogy vajon mi is, amit majd enni fogunk.

2011-12-15

Isztambul bazár sorozatunk folytatódik, bár ezúttal egy rendhagyó termékkel: taxival.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Taxi-bolt"][/caption]

Turistaként Isztambulban járva, ha messzebbre szeretnénk eljutni, sokszor érdemes taxiba ülni. Ha másért nem is, mert kényelmesebb benne aludni, amikor beragad a dugóba. :)

Ha viszont már bent ülünk egy ilyen érdekes közlekedési járműbe, akkor előjöhethet belőlünk a tipikus turista, aki mindent meg akar venni.

Mégiscsak, milyen szép a színe, milyen praktikus, milyen jó zene szól benne, és a sofőr is milyen kedves. Folyamatosan beszél. Főleg a többi autósnak. Mellesleg nem rossz török nyelvtanulásnak sem, ha a rokoni szálakat és a hozzá tartozó ajánlott munkákat szeretnénk megtanulni.

Szóval lehet, hogy Isztambulban járva eszünkbe jut, de jó lenne egy ilyen sárga taxit venni! De mégis, mit kezdjünk vele? Nem fér be a nappaliba.... Vegyünk egyet akkor az ismerősünknek! Majd találja ki ő, hogy mégis mi legyen vele! :D

Bazárnak azért nem lehetne nevezni Kadıköy Fahrettin útját, mert nem egybefüggő taxi-bolt dzsungel található itt, mint Isztambul, más bazáros területén. Hanem az út mentén kisebb-nagyon autó szalonok vannak (ahol azért lehet találni felsőkategóriás márkákat is). Ezek közül sok taxit árul.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Taxi-bolt"][/caption]

Kadıköy kikötőben minibuszra szállva 20 perc alatt eljuthatunk ide. Visszafele pedig már taxival mehetünk. Saját taxival!

Sőt, hogy még jobb legyen, útközben utast is vehetünk fel. Így ha jól csináljuk, mire visszaérünk Magyarországra, a taxi árát, a nyaralás árát, de még a következő nyaralás árát is megkerestük. :)

2011-12-16

Isztambulban nem lehet olyan területet elhatárolni, mint a sajtbazár. Bár vannak olyan részek, ahol leginkább a sajtok lelhetőek fel, de ez mindig a piachoz tartozik. Ott vannak a sajtoltok minden élelmiszer bazárban, és mindig a halárusok mellett (és mindig a nyílt területen, mintha a zárt épületre az lenne kiírva, hogy nyílt láng, és sajt bevitele tilos!). Talán valahogy összefügg a kettő: hal és sajt (a népszerű fish and chips helyett fish and cheese). Talán az illatos dolgok egymás mellé kerülnek. Bár akkor miért nincs itt mindjárt a parfümárus is, hogy valahogy meglegyen az egyensúly (miközben az orrunk pedig öngyilkos lesz).

Pedig a török sajtok nem is büdösek. Na jó, de nem annyira, mint mondjuk egy jó kis alpesi falusi sajtolt (ahol nincs különbség az levegő aromájában attól függően, hogy a tehén bent van-e a boltban, vagy nincs). Azért kifejezetten olyan sajtot keresnénk, ami az orra hat, akkor az eladó biztosan hátra menne a biohazard feliratú szekrényhez a vegyvédelmi ruhájában, és biztosan találna valami nekünk valót. Vagy ismerősnek valót. És máris új értelmet nyer a borsot, azaz sajtot törni másnak az orra alá kifejezés...

Törökországban az a jó, hogy rengetegféle sajt van, ami szimpatikus lehet a sajtrajongóknak. De még ugyan az a típus is más-más, ha más boltban vesszük. Sőt! A népszerű sajtokból többféle is fellelhető ugyan abban a boltban.

Legkedveltebb a fehér sajt. Török nevén beyaz peynir. Magyar-görög nevén pedig feta. Ő a Sajt. Ha valami sajtos, akkor az mindig fehér sajt. A sajtos pogácsa is fehér sajtos. Az általunk használt sajtos pogácsa, azaz a trapistas a kaşarli, de erről majd mindjárt többet is írunk.

Tehát a fehér sajt az a Sajt. Minden sajtosnál többféle fellelhető. A szerint választhatunk, hogy mennyire szeretnénk puhát (yumuşak), vagy inkább keményet (sert); vagy zsírosabbat (yağlı) vagy szárazabbat (kuru); vagy pedig sósat (tuzlu), kevésbé sósat (az tuzlu), esetleg teljesen sótlant (tuzsuz).

Ugye? Van ám választék! De hogy ne legyen teljesen zsákba macska, mégis melyik mennyire finom, lehet kóstolgatni. Mondjuk egy tadına bakabilir miyim? harci felszólalás már elegendő, hogy kapjunk egy darabka sajtot.

Másik gyakori, és kedvelt a trapista török verziója, a kaşar. Vagy teljes nevén kaşar peyniri.

Persze azért nagyon sok különbség fedezhető fel a kettő között. A kaşar peyniri szerintem krémesebb, és zsírosabb. De pogácsába ugyan olyan finom. :)

Kaşar sajtból kétféle található. Egyik a sima, míg a másik a régi sajt: eski kaşar. Az utóbbi

komoly biológiai és fizikai fegyvernek minősülhet egy sötét sikátorban. Akit nem ijeszt el az illata, azt még mindig jól kupán lehet vágni vele. Nem is véletlen, hogy egyetlen légitársaság sem engedi fel a repülőre kézipoggyászban (bár ha ismernék a pálpusztai sajtot...).

Ők ketten (hárman) a fő sajtok, amik Törökország minden területen megtalálhatóak. Bár leginkább a nyugati részen, az égei-tengeri területen jellemzőek (fehér sajt + olíva = nyumnyum reggeli).

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Még több sajt[/caption]

A többi sajt leginkább a származásáról kapta a nevét. Így van Van, Trabzon, Erzurum, Hatay, Urfa, Çerkez, Ciprus (Hellim), stb... sajtok. A Trák tartomány (európai oldal) is híres a finom sajtokról. Bár ha megkérdezzük egy igazi sajtrajongót, akkor Gombóc Artúrhoz hasonlóan elsorolja majd az összeset, mint kedvenc.

A keci viszont nem nép vagy tartomány neve. Ez a kecskasajt. :) Ebből is találhatunk érdekeseket.

Egy izgalmas viszont a tulum peynir, azaz a ruhás sajt. Aki előbb meg akarja kóstolni, az ne olvassa tovább, hogyan is készül.... :)

.

..

...

....

Aki viszont még itt van, az most figyeljen nagyon!

A tulum peynir nagyon zsíros kecsketejből készül. A fejes után a kecskét ki kell enni a bőréből, majd később abban fog a sajt érlelődni. A friss tejet 30 fokon egy órán keresztül főzik. Ilyenkor kapja meg a sajt kultúrát is, és alakul ki a túró és a savó rész. Ezt követően több lépcsőben, és különböző módszerekkel csapolják le a savót (ami azért nem kerül a kukába, mert jó gyógyításra, szerelem előtt és után is használható, de még a szerelem fellobbantására is!). Ennek eredménye egy 24-órás pácolás lesz.

Utána következik az érlelés. A sajtot kecskebőrbe teszik, majd hűvös (kb. 10-12 fokos) barlangba helyezik, ahol 6 hónapot várakozik.

[caption id="" align="aligncenter" width="375"] Tulum peynir - a kecskebőrbe bújtatott sajt[/caption]

A nemsajt sajtok.

A török nyelv nem különbözteti meg, de a magyar igen. Mi a túrót nem hívjuk sajtnak, ki tudja miért. A törökök viszont igen.

Az enyhébb túró neve lor peynir, míg a zamatosabb a çökelek. Őket is a sajtok között találjuk.

Természetesen sajt van még bőven! Egyszer még sajtlexikont is láttam az egyik könyvesboltban. Úgyhogy aki szereti a sajtokat, ő nagyon bő választékot találhat. :)

2011-12-19

Egy rendes világváros alatt elfeledett romok, izgalmas kazamaták, befalazott feleségek, elrejtett kincsek vagy ehhez hasonlóak vannak.

Isztambul alatt viszont mindezek (és a folyamatosan talált nyolcezer éves hajóroncsok és kebabárusok) mellett még Kína is megtalálható.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Eminönü alatt"][/caption]

Ahogy Eminönü kikötőjébe megérkezünk, és elindulunk a Fűszer bazár felé, először át kell vágnunk Kínán. A Földalatti Kínán. De legalább nem kell vízum, sem útlevel.

Gyakori témánk, hogy Isztambulban (főleg a belvárosban) nagyon kevés hely van. Ezért minden talpalatnyi terület értékes. Miért is kellene akkor pont az aluljárókat üresen hagyni?

Éppen ezért nemhogy bevett szokás az aluljáróba árulni, hanem eleve úgy építik fel (azaz ássák ki) őket, hogy legyen hely a boltoknak. Így Isztambul minden aluljárója egy kisebb piac. Ha jó idő van, akkor a felüljárók is.

Szegény bizánciak csak földalatti víztározókat építettek... el is veszítették a birodalmukat...

Legismertebb aluljáró-piac Eminönü alatt található, ahogy átmegyünk a kikötőtől a Fűszerbazár felé. A felszínen nem is gondolnánk, hogy ott alul micsoda tömeg van, és micsoda áruválaszték.

Nem véletlenül hívhatnánk Földalatti Kínának. Egyik részről az egész aluljáró olyan, mintha Kína legfrissebb export termékeiről lenne egy bemutató folyosó (showroom). Más részről pedig tényleg rengetegen vannak itt...

De még ezt a rengeteg embert is túlharsogják az árusok, és még náluk is hangosabbak a kínai játékok. Ilyet vegyél ismerősöd gyerekének, ha nem akarsz, hogy a szülők (szomszédok, és bárki más a kerületben) aludni tudjon, amíg csak ki le nem merül az elem!

Persze előbb el kell odáig jutnunk, és át kell vágnunk magunkat a szappanbuborék felhőn...

Azért aki gyakran jár oda (mondjuk évente 1x elég is) felfedezhet különböző fejlődési tendenciákat a játékok között.

Pár éve még csak hastáncos baba volt (aktualitás szerint: Sakira, Britney, Madonna, vagy éppen Tina Turner). Mára viszont már egészen komoly választék van hastáncosokból. Már Naszrettin Hodzsa is van. Csak a politikusok hiányoznak, és kész lesz a kollekció... :)

A játékok mellett találunk még "márkás" cipőt, "márkás" pólót, és "márkás" elemet, hogyha a játék idő előtt lemerülnek.

Eminőnü alatti aluljáró bazár nem biztos, hogy a legjobb hely az igazán törökös ajándék vásárlásra, de azért itt is belefuthatunk érdekes dolgokba...

2011-12-20

A cím lehetne az is, hogy interjú a taxisofőrrel.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Taxilelőhely[/caption]

- Teljesen meg vannak zakkanva! Ilyen nép nincs még egy, mint a miénk! - mondja a taxisofőrünk. Nem kértünk tőle interjút, csak úgy nekiállt mesélni. - Nem érdemlik meg az autót, tudod, hiányzik a vezetési kultúra... nem olyan ez itt, mint nálatok Európában... - beszéd közben hevesen gesztikulál. Főleg kézzel, de lábbal is, mert azért csak tapossa a gázpedált. Néha egy kézzel, néha kettővel. És persze közben telefonál is.

- Most nézd meg! Hogy vezet ez is! - mutat a minibuszra, amit félkézzel, dudálva kerül ki. Jobbról. Majdnem összetörjük azt az autót, ami szabályosan közlekedett. Már mint a lehetőségekhez képest szabályosan.

Sofőrünk egyébként láz. Ez egy kelet-fekete-tengeri népcsoport. Úgy hírlik, hogy olyanok, mint a viccekben a székelly bácsi. A láz viccekben komoly párhuzamokat lehet felfedezni. A sofőrünk minden esetre a legtöbb viccben megállná a helyét.

- Figyelj, nincs itt kultúra, nem olyanok mint Európában. Nézd meg most ezt is! Mit totójázik ez is itt, az út közepén? - és ismét jobbról megkerülünk egy autót, és 110-el elhúzzunk a 30-as tábla mellett.

- Tudod, itt az emberek nem figyelnek a szabályokra. Mindenki megy, mint az őrült. A mieink nem gondolkodnak, csak mennek, amerre látnak. - mondja ezt, miközben padlógázzal bemegy az egyirányú utcába. Szemből persze. Ja, és közben hátra-hátra fordulgat, és magyaráz. Megcsörren a telefon, amit alig hallani, mert jó erőben tör ki a rádióból valamelyik regionális török zene.

- Mi van Bélukám? Hát bedöglött a taxiórád? És akkor most mi van? 20 kurssal többet mutat? Hát számold hozzá? Az enyém 30-al... - azzal leteszi a telefont. Ugyan ezzel a mozdulattal a kormányt is félre rántja, nehogy lelökjünk az útról egy másik versenyzőt. Ennek hatására átkerülünk a legbelső sávba. Úgy hirtelenjében. Az három sávval volt beljebb. Hátulról dudálással jelzi valaki az elégedetlenségét.

- Jaj, nem bírom ezeket a dudálásokat. Hát milyen nép vagyunk mi? Mindig csak dudálunk... Te meg menj már innen! Nem látod, hogy ez nem játszótér? Valaki közlekedni szeretne! - mindeközben reflektorozással, és dudálással próbáljuk elmagyarázni a csuklós Ikarus busznak, hogy ez nem az ő sávja. A mögöttünk levő egyetértését kimutatva ő is dudálni kezd. Sofőrünk egy idő után (0,12 másodperc) megunja, és szokásától eltérően most balról előz. Ezzel ugyan átkerülünk a szembejövő oldalra, de legalább nem terheljük feleslegesen a jobbra levő 4 sávot. Megint megcsörren a telefon.

- De hát Bélukám! Mit kezdjek én vele? Menj be vele a központba! - puff, leteszi a telefont, miközben próbálunk visszaverekedni a helyes oldalra. - Micsoda emberek vannak! Csak úgy beszélnek a telefonba... Semmi hogyvagy?, vagy bármi... Aztán leteszik. Se szó, se beszéd.

- Látod, már megint egy őrült sofőr! Most ez is minek állt meg? - gyorsan kikerüljük, ezúttal jobbról. Gondosan ügyelve, hogy a sebességünk ne hagy lemenjen a misztikus 70 km/h alá. Majd pedig átmegyünk a piroson. Ez már a második. Nem baj, azért fordulás közben még be tudunk vágni a balról jövő autó elé.

- Egyszerűen nem értem őket. Csak úgy, megállnak az út közepén. Normálisak ezek? - az előző lendületet folytatva kikerüljük a busz, ami a megállóba próbál bemenni. De ott már áll egy taxi. Sofőrünk tudomást sem vesz a kollégáról. Annál inkább arról a lehetőségről, hogy előttünk üres az út. Egy rövid szakaszon (kb. 50 m). Így kettőzött erővel tapossa a gázt, hogy visszakerüljünk az utazósebességünkre, amiből kiestünk az előbbi piroslámpás forduláznál.

- Egész egyszerűen az utak tele vannak őrültekkel - próbálunk levillogni egy dolmuş-t, mert ő csak 90-el megy, majd elhúzzunk egy busz előtt. Éppen az utolsó pillanatban. Biztosan tovább is mesélné a történetét a törökök vezetéséről, de mi közben megérkeztünk. Igaz, még finálénak beelőz egy fekete autót, csak úgy, a morál miatt, aztán a belső sávból gyorsan kihúzzunk a szélére. A megszokott padlógáz helyett most a padlófékből kaptunk bemutatót. Dupla talpast. Viszont sikerült közben beparkolni két oszlop közé.

2011-12-21

2011. utolsó török focis fanatikus felszerelés rovatunk a mostani. Így Karácsonykor és Új évkor ki tudjátok pihenni magatokat! :)

A török foci fanatizálást nem lehet elég korán kezdeni. Ezt minden török jól tudja. Egyes terhes anyák esténként felkapcsolják a Beşiktaş foci csatornát, hogy a magzat már születése előtt megismerje a kinti világot. Míg mások a Fenerbahçe indulójára altatják el a gyerekeiket.

Ezek után igazán apróságnak számít, hogy a gyerekszoba is valóban "foci szagú" legyen.

Mecidiyeköy közelében, a kisiparos dzsungelben, kb. 8000 bolt található, ahol bútorokhoz vásárolhatunk kiegészítőket, és alkatrészeket. Mint pl. fiókkihúzó gombot (biztos van neki szakneve is). Egy-egy ilyen boltban több ezer kihúzó között válogathatunk. És tényleg minden fajta fellelhető: klasszikus, modern, dizájnos, anti-dizános, egyszerű, szép, rémes, és természetesen a gyerekszobaz gombok is! Onnen pedig nem hiányozhat a négy nagy: Fenerbahçe, Beşiktaş, Galatasaray, Trabzonspor, és az egyesített török liga sem.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Focis gombok"][/caption]

Természetesen edzett csavarokat kapunk hozzá, és a gombok is megerősítettek, hogyha se akkor ne sérüljenek meg, amikor egy izgalmas mérkőzés közben ezt szorongatjuk, se akkor ha hirtelenjében egy régebbi felvételt szeretnénk a fiókból nagy lendülettel kivenni, de még akkor se, ha merő véletlenségből az ellenség szurkolója betévedne a gyerekszobába.

A boltban lehet 1 darabot is rendelni, de az ajánlott mennyiség mégiscsak a 40.000. És mint láthatjátok, nincs árbeli különbség a csapatok között! :)

Ezzel idénre véget ért a fanatikus török foci rajongók gyűjteményünk. Karácsonyra nincs semmi extra, bármennyire is kerestem galatasarayos karácsonyfát, mikulást, vagy bármi egyebet, a bazárban nincs ilyen...

2011-12-22

Már megismerhettünk, hogy . De nemcsak a felvőrendőröket, az egyirányú utcákat, és a parkoló órákat köszönhetik nekünk a törökök, hanem az olyan nagyszabású épületeket is, mint pl. a Török Parlament.

Viszont a régi fénykép tanulmányozásánál feltűnhet, hogy mindenkinek bajsza van!

És a magyar lányok?

Bizony a magyar lányok is ott voltak, mikor Ankara egy hátsó kisvárosból világváros lett. Hiszen milyen nagyváros már az, amelyikben nincsenek magyar lányok? (ahogy ma elképzelhetetlen, hogy egy nagyvárosban ne legyen 3 db kínai vegyesbolt és legalább 2 db. török kebabárus).

Magyar hon legismertebb leánya pedig nem más, mint Gábor Zsazsa, aki még egészen Atatürkig is eljutott! Bár rajta kívül még sok olyan magyar élt Ankarában, akik személyesen találkoztak Atatürkkal.

A mostani képről sajnos keveset tudunk. Csak annyit, hogy Ankarában készült, és magyar táncoslányokat ábrázol. Így sajnos a mese itt ér véget...

De aki felismeri rajta a nagymamáját, az mindenképpen írjon!!!

[caption id="attachment_3604" align="aligncenter" width="512" caption="Magyar táncoslányok"][/caption]

2011-12-23

A Karácsonyról Isztambulban...

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Hóember - bazárember"][/caption]

Ööööö... próbáljuk valahol az elején kezdeni!

Mindenki üljön le, nyugodtan, vegyetek, elő pattogatott kukoricát, vagy diétás salátát (ki-ki mit kedvel inkább), mert ez nem lesz egyszerű...

Szóval:

Törökországot sokan Iszlám országnak gondolják, holott ez nem így van. Muszlim többségű ország, de hivatalosan szekuláris. Azaz az állam nem szól bele a vallási ügyekbe. Olyan annyira el van tiltva, hogy pl. nem megengedett az olyan Európában népszerű pártok neve se, mint pl. a keresztény-demokra.

Persze ennek ellenére azért a muszlim többség eléggé jelentős: 99,8%. Annak ellenére, hogy ez majdnem 100%, mégsem az. Az a 0.2% nagyon is jelentős egy ekkora országban. Elég csak azt megnézni, hogy Isztambulban mennyi (és mennyi fajta!) templom és zsinagóga van. E mellett a keresztény történelem nagyon sok jelentős eseménye is Anatóliában történt: Itt született és élt meg csokit osztogatott a Mikulás; itt volt a niceia zsinat, ahol többek között a Húsvét kiszámítását is meghatározták, és még sok minden.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Isztambul közepe, a feldíszített İstiklal Caddesi"][/caption]

Nekünk, most mindebből a templomosok a fontosak, mert náluk van karácsony, és karácsonyfa. No, ők sokan vannak, és sok csoportjuk is van.

Ugye, Magyarországon (az USÁ-val ellentétben) a Karácsony december 24.-án este van. Sok országban pedig december 25. Ezt még ismerjük. Viszont Isztambulban nagyon sok az Ortodox vallású ember. Ők is december 25-én táncolják körbe a karácsonyfát, csak hogy ők nem a Gergely-féle naptár szerint! Így az ő december 25-ük nálunk január 7-ére esik. Az más dolog, hogy már náluk is január 7-et mutat a naptár, de aki emlékszik még a Nagy Októberi Szocialista Forradalomra (november 7.), az tudja, hogy ilyen apróságon nem szokás kiakadni. Bár mindenképpen fura lehet nekünk, hogy az Újévi mulatozás megelőzi a Karácsonyt.

Bár ennek is lehetnek előnyös tulajdonságai. Gondoljunk bele, hogy jó pár nappal több időnk

van arra, hogy a teljes decemberi munkát befejezzük. Majd ez után az ember egyenesen mehet bulizni. Annyit tombolhat, amennyi csak jól esik, annak a jóleső tudatnak a birtokában, hogy még egy teljes hete van arra, hogy:

kitombolja magát
kijózanodjon
kitaláljon az asztal alól
hazataláljon
feltakarítsa
szerezzen egy karácsonyfát
feldíszítse azt
és még süteményt is süssön.

De még arra is lesz ideje, hogy a hangszálait áthangolja a Gyere babám, pörögjünk egyet a kukoricásban! c. nótáról a Mennyből az angyal-ra! Úgyhogy ez nem is tűnik annyira rossznak.

Isztambulban viszont nemcsak Ortodoxok vannak, hanem örmények is. Ők még az előtt szakadtak le a keresztény vallásról, hogy azok elkezdtek volna zsinatozgatni. Sőt! Ők biztosan állítják, hogy ők a legősibb keresztény ország. Nekik pedig teljes más számolási módszerük van a Karácsonyra: az örmények az eredeti Karácsonyi dátumot, a január 6-át tartják (aki ismeri a pontos okokat, léci ossza meg velünk!). Tehát ők is Újév után ünnepelnek.

Azért az mindenképpen érdekes, hogy majdnem kétezer év viták, fejtegetések, reformok és naptárreformok után az Ortodoxok majdnem ugyan érkeztek, mint az örmények. Talán még az is kiderül egyszer, hogy az az egy nap különbség számolási hiba, vagy valami hasonló.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Karácsonyfadísz-bolt, Eminönü."][caption]

De ezzel még nem értünk a végére. Ugyanis Isztambulban sok fele találni még szír keresztényeket (ős keresztényeket). Sajnos velük még nem sikerült személyesen összetalálkozni, így még nem ismerjük, ők hogyan is karácsonyozgatnak. De van itt nálunk Moda központjában egy angol Római katolikus (tehát nem anglikán) templom, amit a szírekkel felváltva használnak. Talán valamit sikerül ott megtudni tőlük.

Összegezve az eddigieket: Isztambulban a Karácsony vagy december 25-én (Római katolikusok), vagy január 7-én (Ortodoxok), vagy pedig január 6-án (örmények) van. Kivéve nálunk, ahol van pár négyzetméter nem hivatalos magyar föld, ahol is december 24-én, este 8-kor (magyar idő szerint persze) fog majd betoppanni a Jézuska.

Hacsak át nem esik Árpán, aki a cipőjét akarja majd megenni. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mézeskalácsváros a Capitol bevásárló-központban"][/caption]

A mese itt véget is érhetne. De ne felelkezzünk el a többi, 99,8%-ról se, akik pedig törökök. Ízig-vérig törökök (most ne menjünk bele, hogy ki mennyire török vagy melyik nációba tartozik, mert ebből a szempontból úgyis mindannyian ugyan úgy viselkednek. :)).

A törökök pedig teljesen odáig vannak a színes dolgokért. Pláne ha azok világítanak, villognak, zenélnek. Mert mindez olyan jól néz ki. Főleg, ha jó sok van.

Ezért aztán egy igazán jó török karácsony el sem képzelhető anélkül, hogy az üzletek ne lennének feldíszítve. A kirakatban természetesen áll egy karácsonyfa (ízlés szerint zöld, fehér, rózsaszín, vagy neon-narancssárga). Belül minden fele, a chí mediterrán vonaljai szerint elrendezésében (magyarul össze-vissza) égősorok, és függősorok lógnak. És természetesen kell egy télapó is az ajtóba, aki jól le-hohohó-zza a belépőket, a kilépőknek pedig eldalol egy rocknótát. Vagy egy török népdalt. Mindezt persze napszemüveggel, mert mégiscsak a délen vagyunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Itt lehet nagy választékban éneklő Mikulást venni."][/caption]

Sőt! Többségük nem áll meg egy apró kis díszítésnél, hanem különleges karácsonyi, pontosabban újévi leárazások vannak. Csak itt, csak most, és csak neked barátom, mert te olyan szimpatikus vagy nekem. Gyere csak be a boltomba, és mutatok neked valami igazán különlegest, ami nálam sokkal olcsóbb, mint szembe, a hülye Alinál...

Ha már itt tartunk, akkor érdemes pár mondatot említeni a Karácsony neveiről is: Maga a karácsony törökül Noel gün vagy Noel akşam, de már újmodern török verziója is van: krizmas. Magát a Mikulást pedi Noel baba-nak hívják (Karácsony-apu). Ezzel szemben a karácsonyfa viszont már yılbaşı ağac, holott a yılbaşı újévet, pontosabban az év fejét, kezdetét jelenti.

Azaz miközben körbeálljuk az év fejfáját...ööö... évkezdő fát, és énekeljük az Ayşe-mayşe romantikus, felnőtteknek való dalát, várjuk hogy a Karácson-apu megjöjjön a puttonyával, és az ünnepi akciós árukkal.

Hmm... ez azért már egy kicsit másabb, mint ahogy azt régen elképzelték. Bár igaz, hogy Betlehemben nem volt fenyőfa, így talán ennyi eltérés még belefér. A szándék a lényeg.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Karácsonyfadísz-bolt"][/caption]

Tehát, mint láttuk, mindegy, ki hova tartozik, az üzlet része lesz. A kínai üzlet része. Mert

ilyenkor be van terítve egész Isztambul a kínai karácsonyi díszekkel, égőkkel, mikulás sapkákkal (van olyan is, amihez a Grünhilda Girl táncegyüttes hosszú hajtincseit is mellékeltek), fenyőfákkal (milyen színűt szeretnél tesó? van ám két-, és háromcsúcsú is), angyalkákkal, lámpionokkal és minden olyannal, aminek csak kicsit is köze lehet a karácsonyhoz. Kedvencem a mosolygós kínai papír emberkék, akik csillámporon keresztül kívánnak boldog karácsonyt nekünk.

Nem is igaz, mert a kedvencem a Mikulás kommandó! :)

Ebből szerencsére egyre nagyobb választék van. És egyenlőre még mindegyiknek piros a ruhája, de mint tudjuk, a Télapó is követi a divatot, így bármelyik évben új ruhában tűnhetnek fel.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="A Mikulások a reggeli tornájukat végzik"][/caption]

De aki igazán el szeretne merülni egy jó kis isztambuli karácsonyi hangulatban, mindenképpen látogasson el Eminönübe, a papír bazárba!

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Eminönü Karácsonyi dobozbolt - ahol tényleg csak dobozt árulnak."] [/caption]

Mi pedig majd jelentkezünk egy kis sütögetéssel. :)

Mindenkinek Boldog, Süteménydús Karácsonyt! :)

2011-12-26

Gyere csak be a boltomba, barátom! Olcsó lesz!

Ugye, de ismerős...! Pedig aztán nem ott hagytunk az összes pénzünket, mert kellett nekünk megvenni az egész boltot.....

Na de, ha tényleg szeretnénk egy kicsit spórolni, akkor érdemes a Tax Free-t, azaz az ÁFÁ-t visszaigényelni a határon.

A Tax Free nem egy török kebab, de még csak nem is egy török hastáncos leányzó neve, hanem egy angol szó. És azt jelenti, hogy adómentes. Ami egyébként nem igaz, mert a termék nem mentes az adótól, csak az ÁFÁ-tól. De még azt is ki kell fizetni a boltban, csak éppen visszakapjuk amikor elhagyjuk az országot. És akkor se mindet. És ha Európában kérjük, akkor eléggé rosszul váltják a török lírát (mint ahogy általában mindenhol).

Ezzel szemben pl. a reptéri ÁFA-mentes boltokban (Duty Free) már tényleg a teljes ÁFÁ-t megússzuk, és visszaigényelni sem kell, hanem direktben ÁFA-mentesen fizetünk a pénztárnál. Más dolog, hogy a török termékek jelentősen drágábbak, és a minőségük is kétséges. Így leginkább csokit (gyerekeknek), kozmetikumot (anyunak) és vodkát (apunak) érdemes ott vásárolni.

No de vissza a Tax Free-re! Ahhoz, hogy Áfa-mentesen tudjunk vásárolni, az alábbi feltételeknek kell teljesülniük:

Legyen a bolt Tax Free kompatibilis.

Legyen ott egy olyan ember, aki tudja, hogy kell kitölteni a lapot.

A vásárlásunk összesen haladja meg a 118 török lírát.

És csak ennyi. :)

Olyan boltot kell keresnünk, ahol kint van a kék-fehér Tax Free feliratú matrica. Persze lehet, hogy a boltnak megvannak az engedélyei az Áfa-mentes vásárlásra, csak éppen elfelejtették kitenni a matricát az ajtóra (vagy odaadta valaki otthon a gyerekeknek játszani). Tehát érdemes rákérdezni.

Mindez fordítva is igaz lehet: habár a boltban kint van a matrica, nincs senki a közelben, aki ki tudja tölteni a lapot, de olyan is előfordulhat, hogy a nyomtatványfüzet sincs meg (mert valaki otthon odaadta a gyerekeknek turista-bazárosat (a rendőr-pandúr helyi megfelelője) játszani). Tehát mindenképpen érdemes rákérdeznünk! :)

Amennyiben a fentiek teljesültek, akkor máris nekikezdehetünk a költekezésnek. :)

Érdemes tudni, hogy Törökországban alacsonyabb az ÁFA, mint Magyarországon, itt csak 18%. Viszont a Tax Free határvonala is alacsonyabb: 118 TL.

Mindez azt jelenti, hogy mi a 118 török líra feletti összeg ÁFÁ-ját tudjuk visszaigényelni. Ez azért fontos, mert pl. 120 lírás vásárlásnál nem biztos, hogy megéri a 2 líra adójának (120-118) a visszaigénylésével vacakolni..

Itt egy lista, hogy milyen összegeknél kb. mennyit is kapunk vissza a határon:

Fizetett összeg (TL)

Visszaigényelhető
(TL)

120
0,31

130
1,83

140
3,36

150
4,88

160
6,41

170
7,93

180

	9,46
190	10,98
200	12,51
250	20,14
300	27,76
350	35,39
400	43,02
450	50,64
500	58,27
550	65,90
600	73,53

650
81,15

700
88,78

750
96,41

800
104,03

850
111,66

900
119,29

950
126,92

A fenti lista csak tájékoztató, mert mindenféle egyéb kacat miatt a visszakapott összeg eltérő lehet. E mellett a boltban nem számolgatnak, hanem egy listából nézik ki az összeget. A listában jól látható, hogy az az összeg, ahol már érdemes foglalkozni a Tax Free-vel, az valahol 300-500 körül kezdődik (kinek mik az igényei), igazán 1000 TL felett fogunk jól járni. Szerencsére a termékek összevonhatóak. Azaz ha 500 db mavi boncuk-ot veszünk, szemenként 2 líráért, akkor rá is érvényes lesz az 1000 lírás Tax Free. Csak arra kell ügyelnünk, hogy egy napon, egy boltban, és egy számlára vásároljunk mindent.

Vásárlás után kapunk egy űrlapot, rengeteg rubrikával. De nem kell megijedni, mert ősi török szokás szerint ebből csak négyet kell kitölteni. Nem kellenek ilyen marhaságok, mint útlevélszám, aláírás, meg egyebek... Szóval nem kell izgulni. :)

Ez után már csak a határ van vissza. Ott viszont majd kell útlevél, és az áru is, amit vettünk. Mert azt be kell mutatni.

Elvileg két lehetőség van a reptéren: az áru a feladott csomagban utazik, ekkor még a feladás előtt kell bemutatni. Vagy pedig a kézipoggyászban visszük, ilyenkor viszont a check-in után kell a Tax Free papírokat intézni.

Nem tudom, máshol hogy megy ez. Az isztambuli Atatürk reptéren a check-in előtti (feladott poggyász) módszer nem tűnik túlságosan járhatónak, mert a kijelölt jelent olyan turisták aludtak, akik még 25 órát vártak a gépükre. Így vasmacskát, szőnyeget, téglát, és más tárgyakat talán érdemes lehet a kézipoggyászban felvenni....

A check-in utáni (kézi poggyász) viszont remekül működik. Az A-B sok mögötti részen bújtt el a pecsételő emberke. Előtte pedig hosszú sor áll. De ne ijedjünk meg, mert ők valami egészen másra várnak. És nem tudnak se angolul, se törökül, viszont majd jó morcosak lesznek, ha mi bevágunk eléjük. Azért próbáljuk nekik elmagyarázni, hogy mi más ablakhoz megyünk, amelyikhez ők nem állnak sorba (ugye-ugye, mondtam, hogy a vasmacskát tegyük csak a kézipoggyászbába!).

Itt fogjuk megkapni az első pecsétet. De még nem a pénzt. Ahhoz ugyanis még át kell menni a határon, bizonyítani, hogy a termék elhagyja az országot. A vámos bácsik után mindjárt jobbra kell fordulnunk, ott is lesz egy Tax Free felirat. Készüljünk fel, hogy az árut esetleg itt is be kell mutatnunk! Úgyhogy a bazárban vett krokodilbőr csizmát ne töltsük még tele csokival. És a Mikulásnak is csapjunk a kezére, ha ezt szeretné tenni!

Miután a határ túloldalán is átadtuk a papírt, és bemutattuk az árut, és még pecsétet is kaptunk, akkor jutunk el oda, hogy a visszaigényelt ÁFA (magyarul a pénz) is hozzánk fog kerülni. Egyes határokon a Tax Free emberke adja majd nekünk, más helyeken viszont valamelyik bankfiók, vagy pénzváltó fizet nekünk.

Mindezeket kalkuláljuk bele az indulásba, hogy bőven legyen elég időnk a reptéren!

Figyelem, az ÁFA-visszaigénylést csak turisták vehetik igénybe. Aki tartózkodási engedéllyel rendelkezik, az már nem.

2011-12-27

A Karácsony a fenyőfákról szól. Meg a halakról. Meg sok sok minden másról is. De az a halakat már kevésbé zavarja...

Valahol hallottam egy olyan tanácsot, hogy mielőtt az ember társas kapcsolatba kezd, érdemes előtte egy kicsit edzeni.

Először vegyünk inkább egy páfrányt, vagy más lakásba való növényt. Aztán ha az egy év múlva is életben lesz még, akkor lehet tovább lépni: vegyünk egy halat.

Ha pedig a hal is életben van még egy év múlva, akkor már lehet próbálkozni barátnővel/baráttal (igény szerint). És ha még ő is ... ööö... megvan még, akkor már akár a házasságban is lehet gondolkodni.

Persze nem könnyű ám házi növényt nevelni. Mert bár nem kell neki ékszer, meg autó, és a születésnapjára sem kell emlékezni, és még sétálni sem kell levinni, mégis vannak nehézségek: pl. nem mondja meg, mi kell neki. Nekünk kell kitalálni, ha szomjas, ha napfényre vágyik, stb... Bár erre már vannak próbálkozások, ahol is a virágot rácsatlakoztatjuk a Facebook-ra, és majd az üzenőfalán elolvashatjuk, mi is a véleménye rólunk, meg az ivóvíz mennyiségéről...

Van viszont, egy sokkal egyszerűbb megoldás: a műanyag virág. Ez úgy tűnik, hogy egy eléggé régen bevált megoldás azoknak, akik a fenti feladatot nem tudják teljesíteni.

És mint tudjuk, van ám műanyag barátnő, és barát is. Bár az utóbbi leggyakrabban csak annak egy bizonyos testrészére szokott korlátozódni... Tehát a sor meg lenne, ha a közepe is lenne...

És íme, itt a hiányzó láncszem: Pontos nevén a soha-ki-nem-haló-halak-akvárium!!!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="A soha-ki-nem-haló-halak-akvárium"][/caption]

Ő az, aki túlél mindent. Az etetést, és annak elmaradását. Még a víz hiányát is! Nem zavarja őket, ha hónapokig a száraz fiókban várakoznak.

És még Karácsonykor sem lesz belőlük leves! Bár ki tudja...

2011-12-28

Újra itt a Karácsony! Hurrá!

A Karácsony legjobb élménye pedig a család és az ajándékozás mellett a kreativitás.

Persze nemcsak a fa kreatív (függőlegestől eltérő) felállítása, és kreatív feldíszítése majd kreatív felborulása az ünnep szerves része, hanem a kreatív sütögetés.

Mivel Árpi is a család része már, ezért az igazán vadabb dolgokat kihagytuk. Így is eléggé extrém szituációban voltunk, ahogy Árpi időnként lepakolta az asztalt, vagy felborította a tésztás tálat, stb... De azért megpróbáltunk valami különlegeset idén is összehozni.

Íme a nagyinagyi (nagy mama nagymamájának) karácsonyi receptje isztambuli módra!

Ehhez annyi előkészület volt (a liszt és a többi alapanyag megvásárlásán (ugye-ugye) kívül, hogy még jó korán, pár hónappal ezelőtt kölcsön adtuk a vágóformákat az egyik rokonnak. Mivel mindez 14 hónappal korábban történt, így nem is vártuk, hogy már ilyen hamar visszakapjuk. Ezért inkább a bazárban vettünk új formákat. És micsoda formákat találtunk!

Természetesen a mézes madzag a macska forma volt, ami a kirakatban van. Mi másért is mennénk be egy üzletbe Isztambulban? :) Bent pedig már találtunk más izgalmas lakokat is: gyerek macival, napocska, magassarkú cipő, de még Apple-féle alma is volt!

Persze, hogy mindegyikből vettünk! :)

Hazaérve pedig már neki is láthattunk a sütögetésnek.

Íme a hozzávalók:

50 dkg liszt,
1 csomag sütőpor (12 g),
25 dkg cukor,
25 dkg RAMA vagy margarin,
2 egész tojás
1 csomag vaniliás cukor (10 g)
Egyszerűen összegyúrjuk egy kevés tejföllel
Dió

Oké, lisztünk az van. Hajaj! Egyik polc tele van egzotikus lisztekkel, amiket jó lenne már belapátolni a kenyérsütő-gépbe, különben hova tesszük majd az újonnan érkező teákat?

Cukor is van, és ő is megkapja a sok-sok-sok hajaj!-t. Mivel amikor csak akciós a boltban, veszünk. Mert az én javaslatom szerint otthon nincs. Aztán Sema otthon megmutatja mind a 4 db ötlikós zsákot, amit korábban is hasonlóan az én javaslatomra vettünk. Sema egyébként azért is nagy rajongója a cukor ilyen formában történő felhalmozásának, mert ő cukor nélkül issza a teát, és a kávé. Vagyis azt a két dolgot, ami miatt jelentősen csökkenthető lenne a cukor mennyisége... Szóval azt is el kellene tüntetni, mert hova rakjuk a teákat?

Egyébként is ahogy elnézem a szekrényünket, egyik nap írok egy listát, mi van útban, melyik kezd lejárni, vagy csak egyszerűen melyik ronda és kezd elegendő lenni belőle, majd pedig beírom őket a Google-be. Ennyi internetező között majdcsak lesz valaki, aki pont ugyan azokból az összetevőkből süttött valamit, és túlélte, és le tudta írni...

RAMA. Olyan nincs, helyette van mindenféle sütő margarinunk. Olyan ami ilyen sütihez jó, meg ilyen is, ami olyan sütihez jó. Belőle pedig azért van sok, mert nemrég még azt hittük, Árpi mellett lesz időnk hétvégén sütögetni... ahh... naiv ifjúság... :D

És természetesen nincs tejfölünk, helyette viszont mi majd joghurtot használunk. :) Sütés közben pedig még egy nagy kancsó ayrant is keverünk. :)

Nosza, jöhet az összekeverés:

Miután Árpi egyik nap elállította a hűtőt, majd huncut nevetéssel elvágtatott a fürdőszoba irányába, rettentő hideg van odabent. A kijelző szerint 3 fok. De mivel a hűtő összejárt az Árpival, már nem hiszek neki... De az biztos, hogy a margarin kő kemény. Egy lapáttal kell puhára ütni, különben nem lehet gyúrni...

Viszont ha ezzel megvagyunk, akkor a sütés nehezen túl vagyunk. Leszámítva a kávécsészék elmosását. Mert ugye a tűzoltókat azért illik megkínálni, ha eloltották a konyhát.

No, megvan a margarin, szépen megpuhítva. Hozzá jön a liszt. Bár fordítva jobb. Meg egy kis tejföl/joghurt, a sütőpor és a vaníliás cukor. És persze az igazi cukor. Azt ne felejtsetek ki, különben nagyon rossz íze lesz! De tényleg! Már próbáltuk! :)

Tojásból pedig csak az egyik kerül bele teljesen, a másiknak a fehérje kell majd a díszítéshez. Éljük a karácsonyi hangulat kreativitásával! Próbáljuk meg feltörni a homlokunkkal!

Ha idáig eljutottunk, akkor már csak össze kell keverni azt, amit eddig összelapátoltunk. Keverjük-kavarjuk, abrakadabra, gyírjuk-gyúrjuk, hókuszpókusz, és íme: készen van a tészta!

A különlegesség, hogy most nem kell várnunk! :) Mindjárt neki is kezdetünk a

tésztaszaggatáshoz!

Előtte azért nem árt, ha a süttőt is előkészítjük (mondjuk 200 fokra), felverjük a félretett tojásfehérjét, és a diót is összevágjuk.

A diót úgy vágjuk össze, hogy deszkán, egyesével, szép vékonyra szeleteljük. Óvatosan, lassan, sok türelemmel. Vagy pedig behajítjuk a forgóbicskás szeletelőgépbé. :) Ügyelve azért, hogy ne túlságosan kis darabokra szeletelje. Ez majd a tetejére kell. Egyenlőre gyűjtsük egy kisebb tányérra, és keverjük össze cukorral. Itt lehet vagánykodni színes vagy nagyszemű cukorral vagy bármi mással.

Térjünk vissza a tésztához. A fentebb hasznát lapáttal (vagy nyújtófával, ízlés szerint ki mit preferál) 3-4 mm vastagra nyújtjuk. Majd elővesszük a tésztaszaggató formákat. Kezdődhet a kreativitás! :) Jöhet az angyalka, a maci, a zsiráf, a bárányka és persze a magassarkú cipő... :)

Reméljük, a formák kivágása nem okoz senkinek se gondot. Ha valakinek mégsem sikerülne, az írjon! :)

A kivágott tészta tetejét szépen megkenjük a tojásfehérjével, majd pedig a tojásos felével előre beborítjuk a diós-cukros tányérba. Sokkal jobban járunk, ha a tésztát tesszük a dióra, mint fordítva, mert így a tészta pont annyit fog felvenni, amennyi szükséges. Ezután jön a neheze: halásszuk ki úgy a tésztát a dióból, hogy közben nem hajtogatjuk össze, nem szakad le a bárányka egyik lába sem, de még a zsiráf se veszi el a fejét! Ha megvan, akkor már tehetjük is az előkészített tepsibe.

Ha minden jól megy, akkor eddigre a sütő pont elérte a megfelelő hőmérsékletet. Ha viszont túlságosan lassúak vagyunk, vagy pedig egyszerűen csak a sütő romlott el, akkor az mostanra kékes-fehéren fog izzani. Az utóbbi esetben tegyük fel a kávéfőni, és hívjak a tűzoltókat!

Amennyiben minden jól ment, tegyük be a tésztát a sütőbe, és várjunk vele addig, míg aranybarnára nem kezd pirulni. És akkor vegyük ki a sütőből! Fontos a jó időzítés, mert ha túl korán vesszük ki, akkor nyers a tészta. Ha túl későn, akkor viszont könnyen megég a dió a tetején. De a tészta is egy percen belül átáll a világosfehérről a feketére. Ezért érdemes mindent előkészíteni a tepsis kivételére.

Sőt! A tészta nagyon kényes. Ha nem egyenletesre nyújtottuk, akkor könnyen lehet, hogy egymás mellett megsült és megéget figurák is lesznek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Néger sütigyerek néger sötímáival. Közel voltak a napocsákhoz..."][/caption]

A fenti recept kb. 2-3 tepsire elég. Azaz szerencsés esetben akár egy fél napig is kitart.
Érdemes a vendégek előtt elrejtetni! :)

2011-12-29

Isztambulban sok a macska. Kellett hát, hogy legyen egy bolt is, ahol be lehet őket zsákolni...

Isztambulban minden kapható. Még az is, ami egyébként nem. Sőt, olyan is, ami nincs. De még a semmi is kapható, olcsón persze... :)

Ami inkább sokkal meglepőbb azon turistáknak, akik először járnak Isztambulban, az a mennyiség. Meg a specializáció. A dolgok nem egyesével, és nem kismennyiségben kaphatóak. Sőt! Ha a bazár mélyébe bemegyünk, akkor ott nem is mi vagyunk a célcsoport, hanem a nagykereskedők. 1-2 lámpa? Ugyan már! Pár száz négyzetméter szőnyeg? pfffff.... Itt a dolgok nagyban mennek.

Ez egyébként nagyon érdekes. Elsőre azt várnánk, hogy a komoly megrendeléssel rendelkező cégek komoly székházzal fognak rendelkezni. Holott nem. Aprónak látszó kis bazári boltok hatalmas üzletet bonyolíthatnak le. Voltunk kis asztalos műhelyben, ahol bokáig ért a faforgács (kivéve azt az a sarkot, ahol a hamutál volt, mert ott a korom ért a bokáig). Mégis szállodáknak készít székeket, több százas megrendelésre. Persze legtöbbször kinőtte a bazár nyújtotta helyett, és az csak afféle showroom. Az igazi műhelyek valahol a város szélén vannak. Mondjuk Dudullu vagy Dolapdere városrészben.

Sok esetben az ilyen nagyranőtt kisiparos cégeknek mégis van csili-vili székháza. De legtöbbször csak azért, mert látták a tv-ben, hogy az a menő. Nem pedig azért, mert szükségük lenne rá. Vagy mert használnák... Aki ismeri őket, úgyis Ali bácsit fogják felhívni, hogy hozza el azt az ötszáz köbméter rózsaszín fonalat. Aki pedig még új, az a bazárba megy a kisüzletbe. Így a székháznak maradna az a feladata, hogy az adminisztrációt intézze. Csakhogy...izé...nos...ez itt Törökország... Szóval a székházban inkább a Facebook-os dolgokkal foglalkoznak. Meg van egy ember aki felveszi a telefont, és megígéri, hogy holnapra meglesz. Bármi is legyen az. Majd lerakja a telefont. Igaz, ilyenkor a pizzafutár szokott nagyokat pislogni, mert az ő kérdése az lett volna, hogy akkor menjen-e a dupla csípős-mustáros, vagy inkább a ketchupos-mákos legyen...

Tehát akkor a vissza a témára!

Isztambul bazárja bár kicsike kis boltoknak látszanak, komoly üzlethálózat részei. Ezért sok esetben a boltok specializálódtak, és hatalmas a választékuk. Ilyen pl. a zsákbolt.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Zsákbolt"][/caption]

Itt aztán tényleg találunk zsákot. Akár macskát akarunk belerakni, akár kávéét. De még hátizsáknak is használhatjuk. Van kicsi és nagy. De kérhetünk egyedi méretet is. Van

modern is, és történelmi, mint amelyet a Háremben használtak, amikor a női vetélytársat küldték el egy éjszakai úszásra...

2011-12-30

Nem, ez most nem a szocializmus erotikus visszavágása, hanem egy érdekes szokás Isztambulban és Törökországban. :)

Azt tartja a mondás, hogy aki szilveszter éjszakáján piros fehéreneműben van, annak nagy szerencséje lesz a következő évben. De ez csak a nőkre vonatkozik. Ráadásul éjfélkor kötelező hordani. Így ha a férj meglátja a nemmindennapi felhozatalt, akkor vagy meg kell várnia a 24:00-át, vagy gyorsan kell dolgoznia. Nem is beszélve arról, hogy az Iszlám vallás nagyon komoly tisztálkodási szokást ír elő, miként kell eljárni egy kis ágyban hancúrozgatás után.

És mivel török nőről van szó, aki biztosan szeretne a lehető legszebben átlépni az új esztendőbe, az újrakészülődés több órát vehet igénybe.

Azaz a szerencsére váró feleségnek érdemes jól eltitkolnia, mit húzott fel aznap reggel, különben az egész napot eltöltheti a köröm újralakkozással, hajmosással, frizura beigazítással, stb...-vel

Egyelőre homályos, hogy mennyire régi ez a szokás. Egyesek szerint még nagyon új, és nyugatról érkezett. Ahol is a kedves feleségek szeretik meglepni a férjüket egy különlegesen csomagolt ajándékkal. A karácsonyi hangulathoz pedig nagyon is illik a vörös szín (meg az úgy egyébként is...). A törökök pedig imádnak mindent, ami színes. A török férfiak inkább az autóikat, meg a boltjukat dekorálják tele mindenfélével ami színes (és cuki, de azt persze másnak nem árulják el). Míg a nők inkább magukat és a lakást díszítik mindennel, amit csak érdekesnek találnak. Így könnyen tudott importálódni olyan dolog, mint a szokatlan színű fehérenemű.

Talán jövőre erről is többet tudunk majd...

Addig viszont Isztambul (és persze Törökország) utcái tele vannak piros női alsóneműkkel. Az elegánsabb boltok kirakatai még "csak" tele vannak a szerencsehozó színnel, míg az olcsóbb helyeken egész nagy ládák és kosarak vannak kitéve az utcára, ahol hegyekben áll a vörös csipke.

Az utcák pedig teljesen átalakulnak. A máskor szemérmes kislányok ilyenkor jobban hasonlítanak olyan középkori lovagokra, akik a várat akarják bevenni. És nos... hát valójában egy nagy halom, azaz egy vörös vár az, amit tényleg szeretnének elfoglalni. :)

Mindenkinek vörösfehéreneműs BUÉK! :)